JENNIFER BLAKE

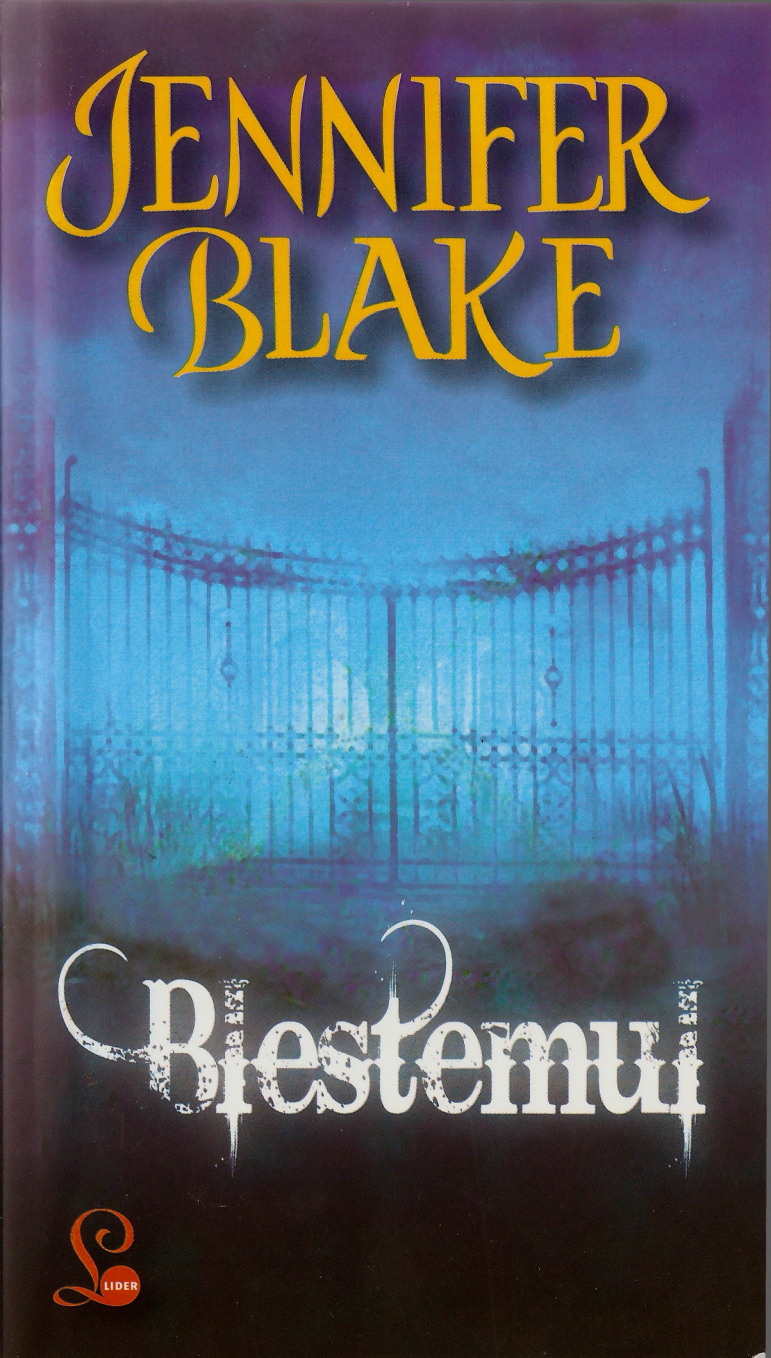

Biestemui

LIDER

Juliette Armant vrea să-şi salveze familia de un blestem şi singurul mod posibil, crede ea, este căsătoria. Odată măritată, va revendica lădiţa cu zestre transmisă din generaţie în generaţie şi va proteja astfel conţinutul ei de sora sa geamănă, care vrea şi ea *comoara*. Juliette nu a visat niciodată că un aranjament de convenienţă va scoate la iveală sentimente profunde, nebănuite până atunci.

Însă fericirea tinerei va fi umbrită de acţiunile unui personaj negativ, care vrea cu orice preţ să oprească nunta şi nu se va da în lături de la nimic în revendicarea lădiţei, forţând-o astfel pe Juliette să lupte pentru moştenirea şi dragostea sa.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-190-6

34 LEI (30,59 + 2,8 TVA + 0,61 T.L.)

JENNIFER BLAKE

Blestemul

Traducere: ANNE-MARIE LUPAŞCU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLAKE, JENNIFER
Blestemul / Jennifer Blake : trad.: Anne-Marie Lupaşcu. - Bucureşti : Lider, 2008
ISBN 978-973-629-190-6

I. Lupaşcu, Anne-Marie (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ROGUE'S SALUTE
Copyright © 2007, Patricia Maxwell
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER,
Editor Casandra Enescu

OP 5 - CP 15, Sector 4, Bucureşti
Tel.: 021 316.32.55, Fax: 031 410.86.48
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

1

New Orleans, Louisiana
Ianuarie 1842

Trimite-mi un soţ, rogu-Te, Măicuţă Preasfântă. Facă-se voia Ta şi ascultă-mi ruga, căci mi-e de mare trebuinţă un suflet-pereche.

Juliette Armant îşi împreună degetele şi mai strâns, ridicându-şi privirea spre blajinul chip, sculptat, al Fecioarei, aflat în faţa sa. Simţea sub încheieturi balustrada rece a stranei, lustruită de-a lungul anilor de nenumărate atingeri, în vreme ce răceala rezemătoarei pe care-şi odihnise genunchii pătrundea prin faldurile grele ale fustei gri, din catifea. În catedrala pustie avea senzaţia că faţa îi era învăluită de un iz de pulbere de demult, tămâie şi fum de la lumânările ce ardeau în sfeşnicul de fier forjat din apropiere. Jocul flăcărilor pe mucuri tulbura tăcerea. Îngenunchease acolo de mii de ori până atunci şi, totuşi, în dimineaţa aceasta totul i se părea straniu.

– Nu îţi cer asta pentru mine, continuă ea, scuturând din cap în treacăt, dar cu hotărâre. Ştii prea bine că nu mi-am dorit niciodată să mă căsătoresc. Menirea mea, încă de la naştere, a fost să mă dedic Bisericii şi eu am acceptat-o cu umilinţă, din tot sufletul. Însă acum totul s-a schimbat. Îmi lipsesc farmecul şi înclinaţia de a flirta astfel încât să atrag un bărbat şi nici nu

am pe nimeni care să îmi intermedieze un mariaj. Mama nu are nicio tragere de inimă – însă știi cu ce greutăți se confruntă. Trebuie să mă căsătoresc de îndată, altminteri sunt pierdută.

Juliette se întrebă dacă proceda bine. Încercase din răsputeri să găsească o altă ieșire din situația dificilă în care se afla, însă nimic din ce-i trecuse prin minte nu păruse a fi de folos. Cum de se ajunsese la asta, când totul ar fi trebuit să fie atât de diferit?

– O, Sfântă Fecioară, fie ca soțul pe care mi-l vei trimite să fie blând, cu voia ta, dar nu prea slab de înger. Trebuie să fie înzestrat cu forță și o voință de oțel, căci va avea nevoie, cu siguranță, de amândouă. Nu ar strica să fie inteligent și diplomat, de asemenea. Nu îți cer să fie atrăgător, dar, totuși, nu m-ar deranja dacă ar avea o înfățișare plăcută, de dragul viitorilor noștri copii.

Închise ochii, suspinând ușor, după care reveni în grabă asupra afirmațiilor sale:

– Nu, nu, uită că am spus asta. Tu, care le știi pe toate, sigur înțelegi de ce anume am nevoie. Numai trimite-mi degrabă un bărbat, Te implor, îndeplinește-mi dorința cât mai curând posibil.

Juliette își făcu cruce, își duse repede mâna la gură și în dreptul inimii, după care se ridică în picioare. Nu mai putea zăbovi acolo, în tăcerea aceea desăvârșită. Aveau să îi simtă lipsa acasă și nu voia să le dea explicații cu privire la locul unde fusese sau la motivul pentru care

plecase fără să fie însoțită nici măcar de o cameristă. Ar fi putut probabil să le spună o poveste oarecare mamei și surorii ei gemene, însă nu îi venea ușor să mintă după atâția ani petrecuți la măicuțe.

Înainte de a părăsi catedrala, trebui să se strecoare pe lângă lumânările aprinse de credincioși în suportul din dreptul ușilor grele de la intrare. Curentul iscat de trecerea ei păru să le atâțe și mai tare flacăra, căci observă cu coada ochiului o licărire subită. În clipa în care își întoarse capul în direcția aceea, privirea i se opri asupra candelei pe care o aprinsese înainte să îngenuncheze pentru a se ruga. Flacăra acesteia se înălța în aer cu vigoare, mult mai strălucitoare decât toate celelalte. Scânteind cu putere, dănțuia în fața sa, având strălucirea unei stele de aur.

Juliette se opri, cu răsuflarea întretăiată. Nu moștenise firea superstițioasă a mamei sale, care se ghida în viață după o mulțime de credințe, interdicții și proverbe – și, totuși, un fior o străbătu din creștet până în tălpi.

Oare să fi fost un semn? Însemna aceasta că rugăciunea îi fusese ascultată?

Închise ochii și strânse din pleoape, făcându-și cruce încă o dată, după care plecă. Ieșind afară din lăcaș, simți cum pașii îi erau mai ușori, în vreme ce speranța îi înflorea în suflet aidoma flăcării candelei pe care o aprinsese pentru a-i însoți ruga.

Oprindu-se pentru o secundă pe strada

pavată cu piatră din fața catedralei, Juliette își scoase mănușile din locul unde le pusese atunci când căutase o monedă pentru a plăti lumânarea. Aproape că uitase de ele. Cât de șocate ar fi fost mama sa și Paulette dacă lumea ar fi văzut-o pe stradă fără mănuși. Astfel de lucruri i s-ar fi părut lipsite de importanță în urmă cu două săptămâni. La mănăstire contase în primul rând să aibă mâini mai degrabă muncite decât perfect îngrijite. Un zâmbet vag apăru pe buzele lui Juliette înainte ca aceasta să ofteze și să înceapă să își pună mănușile liliachii din piele pe care le împrumutase de la sora sa.

Ziua se anunța a fi frumoasă. Razele soarelui ce se înălța pe cer începuseră să străpungă deja ceața ce domnea dincolo de ponton, iar adierea vântului era blândă, aproape caldă. Sirena unui vas cu abur care tocmai părăsea cheiul se auzi în zare, zgomotul ei stârnind riposta maimuțelor și papagalilor de vânzare la magazinul de peste drum. O briză ușoară aduse cu sine un miros de mlaștină, pește, melasă și banane răscoapte dinspre docuri, amestecat cu duhoarea gunoiului din șanțul ce despărțea în două aleea de lângă catedrală. În aer plutea, totodată, mireasma cafelei proaspăt prăjite în piața în care precupețele tocmai își deschideau tarabele, pregătindu-se pentru clienții din dimineața aceea, ce aveau să sosească în curând cu coșurile goale, ca să le umple cu pâine, brioșe și cornuri proaspete. Stomacul lui Juliette se strânse numai

la gândul acesta, dorindu-şi să fi putut cumpăra măcar o părticică din produsele a căror mireasmă venea dinspre brutăria din apropiere. Nu putea face asta, desigur, dacă nu voia să se afle de ieşirea ei matinală.

Chiar în momentul acela, un ţipăt tulbură liniştea dimineţii. Ascuţit şi disperat, strigătul nu aparţinea vreunei maimuţe sau vreunui papagal, ci unui copil aflat undeva în spatele său.

Juliette se răsuci pe călcâie, fustele-i grele măturând strada. Se întorsese exact la timp pentru a vedea cum un băieţel tocmai dădea colţul catedralei, în fuga mare. Avea în jur de trei ani, şi era puţintel la trup, cu o claie de păr cârlionţat şi ochi negri, larg deschişi de spaimă. Picioruşele lui scurte alergau de rupeau pământul, mâinile i se agitau în aer, iar băieţelul ţipa ca din gură de şarpe.

Nişte picioare încălţate în cizme ridicau praful de pe caldarâm în urma copilului. Un bărbat îşi făcu apariţia, alergând după acesta. De o înălţime apreciabilă şi lat în umeri, parcurgea în mare viteză distanţa ce îl despărţea de băieţel. Faţa i se schimonosi din cauza efortului în vreme ce îl ajungea din urmă, întinzând o mână pentru a-l apuca de cămaşa zdrenţuită şi largă cu care era îmbrăcat.

Copilul se smuci, apucând-o într-o cu totul altă direcţie şi reuşind să se ferească în ultima clipă de strânsoarea urmăritorului. Pe noua lui traiectorie se afla Juliette. Evitând-o, acesta se prinse în goană de fustele ei grele, reuşind să o

învârtă pe jumătate, şi se puse la adăpostul poalelor susţinute de crinolină.

Domnul îşi înfrână elanul, apoi o apucă prin stânga lui Juliette, care încerca să îi întâlnească privirea. Băieţelul sări în partea opusă, făcând-o să îşi piardă pe moment echilibrul. Urmăritorul său îi aţinu însă calea, determinându-l să se ferească din nou.

– Încetaţi! Opriţi-vă imediat! strigă Juliette, ţinându-se de fuste pentru a-l împiedica pe băieţel să se prindă încă o dată de ele. V-am spus să încetaţi.

Era tonul pe care îl folosise adesea pentru a-şi potoli elevele de la seminar. Efectul fu cel scontat. Copilul încremeni pe loc, trăgându-şi sufletul. Bărbatul se opri şi el, după care se îndreptă de spate, etalându-şi înălţimea. Câteva clipe, niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt, măsurându-se din ochi, cu priviri suspicioase.

Urmăritorul copilului fu primul care îşi recăpătă graiul. Scoţându-şi jobenul, acesta făcu o reverenţă, cu o graţie desăvârşită.

– Scuzele mele, domnişoară. Vă cer permisiunea de a mă lăsa să pun mâna pe puiul de drac din spatele dumneavoastră.

Vocea sa – profundă, plină şi cu inflexiuni aproape melodioase – avu un efect neaşteptat asupra lui Juliette. Aproape că simţea cum o învăluia, cum îi invada fiinţa, reverberându-i în piept. O căldură ciudată îi învălui talia, radiind de acolo în tot corpul. Era o senzaţie extrem de neobişnuită, nemaiîncercată până atunci.

Rămase nemişcată preţ de o secundă, cu ochii aţintiţi asupra bărbatului din faţa sa.

Nu încăpea nicio îndoială că era întruchiparea frumuseţii masculine. Părul negru, lucios, răvăşit în timpul urmăririi, îi cădea în valuri pe frunte, răsucindu-se într-un cârlionţ rebel deasupra sprâncenelor. Ochii lui erau negri ca tăciunele, umbriţi de gene lungi, întoarse la capete. Sprâncenele închise la culoare, arcuite mefistofelic, nasul drept şi gura cu contururi rotunjite, dar ferme, care aproape că îndemna la păcat, alcătuiau o combinaţie de trăsături deosebit de reuşită, ce o ducea cu gândul la gravurile cu îngeri căzuţi ale maeştrilor italieni, pe care le văzuse odinioară.

Ar fi trebuit să îl cunoască, îşi spuse, lăsându-se în voia gândurilor, deşi era convinsă că nu fuseseră prezentaţi formal unul altuia. Ieşea atât de puţin în rarele dăţi când părăsea mănăstirea pentru a veni în vizită acasă, participând la dineurile date de familie sau de prieteni, încât cercul său de cunoştinţe era foarte restrâns. Şi, totuşi, o amintire vagă îi stăruia în minte.

Bărbatul îi întoarse privirea, la rândul ei uşor admirativă, studiindu-i o clipă trăsăturile pentru a o lăsa apoi să alunece spre umerii şi sânii ei strâns încorsetaţi. Totul se petrecu atât de repede încât nici nu şi-ar fi dat seama dacă nu ar fi avut ochii aţintiţi asupra lui. Însă îi simţi privirea ca pe o atingere delicată, iar pieptul i se înfioră ca şi cum i-ar fi fost frig,

deşi era sigură că acest efect fusese provocat de uitătura lui.

Observând, pesemne, explozia de culoare din obrajii ei, bărbatul îşi întoarse atenţia asupra băieţelului care continua să se agaţe de fustele lui Juliette şi făcu un pas spre el.

– *Non, mais non,* ţipă micuţul, trezind-o la realitate cu protestul său stâlcit. Nu vreau să merge cu tine!

– O vei face, spre binele tău, îi răspunse domnul, inflexibil, reaşezându-şi jobenul pe cap.

– *Non, non, non!*

– Îţi voi da o bomboană...

– O să-mi faci baie. Nu vreau baie.

Vocea băieţelului deveni aproape isterică. Bărbatul se prefăcu că o ia prin stânga lui Juliette, după care se năpusti în dreapta ei, cu o mişcare abilă. Îl prinse pe copil de mână şi l-ar fi luat cu siguranţă pe sus dacă acesta nu ar fi început să ţipe şi să se tragă înapoi, după care căzu în fund.

– Domnule, interveni Juliette cu hotărâre, aşezându-se în faţa copilului. Ar fi mult mai bine dacă aţi încerca să comunicaţi cu fiul dumneavoastră în loc să îl intimidaţi.

– Ar fi mult mai bine dacă v-aţi da la o parte.

Bărbatul de-abia dacă îi aruncă o privire în vreme ce se apleca, încercând să îl apuce de picioare pe băieţelul care se trăgea înapoi.

– Nu îl lăsaţi să mă ia, nu îl lăsaţi, nu îl lăsaţi, scânci copilul, târându-se cu spatele său

sfrijit pe pavajul denivelat din fața catedralei pentru a scăpa de strânsoare.

– Domnule! îl înfruntă Juliette, profund impresionată de plânsetul băieţelului şi de fragilitatea lui evidentă.

Cu o figură impasibilă, tatăl o ignoră, aplecându-se după copilul care se zbătea din răsputeri. Juliette întinse o mână să îl oprească, apucându-l cu strășnicie de gulerul ridicat al redingotei lui de catifea în nuanța tutunului. Gestul fu urmat de pârâitul surd al materialului care cedase ca urmare a încleştării.

Domnul îngheță în poziția în care se afla preț de câteva secunde lungi. După aceea se îndreptă de spate, cu mişcări precise, până când ajunse să o domine cu statura sa. Sprâncenele sale închise la culoare se împreunară sub fruntea sa încruntată, conferindu-i o înfățişare aproape demonică, de om furios.

– Domnişoară, începu el pe un ton ce nu prevestea nimic bun.

Juliette îi dădu drumul, simțind că un val de căldură îi înainta spre creştet. Cu privirea pironită asupra gulerului ce se desprinsese de reverul hainei, ripostă cu reținere.

– Îmi cer scuze pentru cele întâmplate, însă este în totalitate vina dumneavoastră. Nu vă pot lăsa să îl maltratați pe băieţel. Sunteți insensibil şi...

– Insensibil? o întrerupse indignat bărbatul din fața sa. Vă înşelați în această privință, vă asigur. Puştiul face din țânțar armăsar pentru te

miri ce. Dacă ați avea cea mai vagă idee de ce e în stare...

Bărbatul continuă să vorbească, însă Juliette nu îl mai auzea. Brusc, nu mai avu nicio îndoială în privința identității lui. Dacă ar fi ieșit mai des în lume, dacă ar fi petrecut mai puțin timp între zidurile mănăstirii, l-ar fi recunoscut de îndată. Vestea abuzurilor lui ajunsese până și acolo, șoptită de tinere care nu ar fi trebuit să știe nimic despre asemenea lucruri. Paulette i-l arătase pe stradă iarna trecută, cu prilejul uneia din vizitele ei acasă. Acum inima i se zbătea atât de tare încât de-abia dacă mai putea respira.

La Roche.

Bărbatul din fața ei era cunoscutul spadasin Nicolas Pasquale, poreclit Stânca sau *La Roche,* datorită posturii inflexibile adoptate în timpul duelurilor și tonusului său muscular de invidiat. Se spunea că nu încasase niciodată vreo lovitură pe câmpul de luptă, că arareori permitea să fie atins în timpul lecțiilor de scrimă pe care le dădea și că niciodată nu ceda nici măcar în fața celor mai profunde emoții. Considerat drept cel mai bun spadasin din oraș de către cei în măsură să facă astfel de aprecieri, lovea cu stânga, ceea ce îl făcea să fie un adversar redutabil și mai degrabă excentric. Tinerii îi imitau conduita și ținuta impecabilă. Cei mai în vârstă păleau la auzul numelui său și încercau să îi intre în grații. Se zvonea că omorâse șase bărbați în dueluri de onoare, unul dintre aceștia fiind soțul unei doamne descoperite pe jumătate dezbrăcată în

apartamentele sale private. Mai mult, avea un noroc chior, de vreme ce tocmai trăsese biletul câştigător la loteria de stat, alegându-se cu o avere fabuloasă.

Era unul dintre cei mai periculoşi şi mai de temut bărbaţi din New Orleans, cunoscut pentru preocuparea şi gustul lui desăvârşit în materie de vestimentaţie. Iar ea, Juliette Armant, nu numai că pusese mâna pe el, însă îi mai şi distrusese haina.

Băieţelul, pesemne intuind în ea un aliat, se făcu încă o dată mic în spatele lui Juliette. La Roche se aplecă din nou, încercând să-l prindă. Iute ca un şoricel, copilul ridică poalele fustei gri, de catifea, a lui Juliette, împreună cu juponul, şi se strecură sub ele. Faldurile materialului coborâră asupra lui, acoperindu-l în întregime, astfel încât dispăru cu totul sub rochia grea.

Juliette încremeni pentru o clipă, jenată. Nu mai putea nici să respire, darămite să vorbească. Indignarea, dar şi admiraţia pentru îndrăzneala copilului se amestecau cu teama şi precauţia sa, în timp ce se uita în ochii negri ca smoala ai lui Nicholas Pasquale.

Spadasinul trase o înjurătură, apoi făcu câţiva paşi înapoi, întorcându-se cu spatele la ea. Îşi trecu o mână prin păr şi se apucă cu cealaltă de gât, controlându-şi respiraţia. Era evident că încerca să îşi stăpânească firea. Juliette îşi spuse că ar fi fost mai bine dacă nu l-ar fi întrerupt.

Cu privirea pironită asupra siluetei late în

umeri a spadasinului, ce se îngusta în talia subliniată de linia elegantă a redingotei, sesiză cum copilul ascuns sub fuste se apropia din ce în ce mai tare de picioarele ei. Simțea căldura trupului lui plăpând și gesturile sale stângace, pe măsură ce acesta se sprijinea de gleznele și gambele ei. Inima i se topi de înduioșare. În mod neașteptat, decise că trebuia să îl apere cu orice preț. Da, împotriva oricăror adversari, indiferent cât de periculoși ar fi fost aceștia. Strângând din buze, inspiră adânc pentru a-și face curaj.

– Domnule, începu ea pe un ton cât mai ferm posibil, vă sugerez...

– Ce anume îmi sugerați, domnișoară? o întrebă Nicholas Pasquale, întorcându-se spre ea și întrerupând-o. Nu aveați niciun drept să interveniți. Acum uitați unde s-a ajuns. Unicul avantaj pe care îl întrezăresc este faptul că nu avem public. Cel puțin deocamdată.

Era destul de adevărat, observă Juliette, aruncând o privire spre intrarea în catedrală și Place D'Armes ce se întindea în fața acesteia. Puținii oameni aflați în zonă de-abia dacă îi băgau în seamă. Situația nu ar mai fi durat mult, își spuse Juliette, cântărind lucrurile. Văzând-o că ezită, spadasinul profită de ocazie.

– Dacă doriți să scăpați de... intrus cu reputația intactă, ar trebui să o faceți de îndată, nu găsiți de cuviință?

Juliette îi aruncă o privire glacială.

– Nu cred că doresc să scap de el.

– Haideți, domnișoară, fiți rezonabilă. Nu vreau să îi fac băiatului niciun rău dacă asta înseamnă să-l scap de jeg și de paraziții de rigoare. Tot ce trebuie să faceți este să vă întoarceți cu spatele și să îl scoateți la lumină. De restul mă voi ocupa personal.

– Sunt convinsă că vă închipuiți...

Se opri deodată, în mijlocul propoziției. Deschise gura și inspiră adânc, surprinsă.

– Domnișoară?

Băiețelul de sub fustele lui Juliette tocmai îi pusese o mână înapoia genunchiului. Gestul în sine nu ar fi descurajat-o, însă acesta părea să încerce mătasea dresului ei, lăsându-și mâna să îi alunece încet pe gambă, până la gleznă.

Juliette închise gura brusc și, pipăindu-și faldurile pentru a-l găsi pe micuț între pliuri, îl atenționă ușor.

– Dă-mi drumul, *mon petit,* spuse ea. Încetează imediat.

Ochii negri ai lui Nicholas Pasquale se îngustară ușor, încercând să pătrundă semnificația spuselor ei. Schiță apoi un zâmbet tulburător de atrăgător.

– Aveți o problemă, domnișoară? o întrebă el cu vocea sa baritonală, plină de subînțeles.

Juliette refuză să îi răspundă. Micul împielițat își plimba acum mâna pe partea interioară a gambei ei, de jos în sus, fascinat de alunecarea mătăsoasă a țesăturii.

– Îl cheamă Gabriel, dacă vreți să știți.

Pasquale își încrucișă mâinile pe piept, fără a-și lua ochii de la ea.

– Mulțumesc, îi răspunse ea, înțepată. Mă îndoiesc că voi putea scăpa așa ușor de el. Poate că ați...

– O, nu știu ce să spun. Aș da dovadă de insensibilitate dacă i-aș întrerupe joaca. Sărmanul mititel nu are prea des ocazia să se distreze. Sunt convins că nu vă deranjează ceea ce face acolo, indiferent despre ce ar fi vorba.

Juliette se înroși la față și își întoarse capul pentru a-și ascunde chipul sub borurile pălăriei.

– E doar un copil, evident curios din fire. Nu îi dau nicio importanță, vă asigur. Totuși, este neplăcut ca el...

– Ca el să exploreze sub fustele dumneavoastră ceea ce niciun bărbat nu a îndrăznit să facă până acum, după cum îmi închipui. Aproape că îl invidiez.

Acestea fiind spuse, zâmbetul spadasinului deveni și mai tulburător.

– Gestul lui este absolut nevinovat!

– Ceea ce nu s-ar putea spune despre mine, și, totuși, m-ați invitat să mă aventurez acolo.

– Nu am făcut niciodată așa ceva!

– Cred că tocmai erați pe punctul de a-mi cere să mă strecor sub fuste și să îl scot afară pe Gabriel. Spuneți-mi că nu v-a trecut asta prin minte înainte de a lua în calcul eventualele implicații.

– Nu pot să fac așa ceva... de fapt, voiam să zic...

Făcu un pas înainte, scuturându-și fustele

ca şi cum ar fi încercat să pună capăt curiozităţii copilului. Acesta o urmă în genunchi, scoţându-şi capul înainte prin falduri, într-un mod deosebit de stânjenitor pentru Juliette.

– Ştiu exact ce doriţi să spuneţi, o asigură Pasquale, cu o simpatie disimulată, plescăind din buze înainte de a-şi continua ideea. *Mon Dieu.* Puiul de drac se dovedeşte a fi un adevărat Casanova şi încă unul precoce.

– Sunt convinsă că această calitate s-a manifestat spontan, izbucni ea.

Ochii spadasinului începură să îi joace în cap, iar buzele schiţară un zâmbet amuzant.

– Calitate? A, da. Aşa tată, aşa fiu, vreţi să spuneţi. Ar trebui să mă simt flatat de compliment, deşi vă asigur că atingerea sa nu poate fi comparată cu cea a originalului.

Promisiunea fierbinte din spatele expresiei amuzante din ochii lui negri îi tăie răsuflarea. Brusc, corsetul deveni mult prea strâmt pentru pieptul ei, iar gulerul înalt şi apretat al rochiei sale de zi insuportabil de aproape de gât. Privirea îi fu atrasă de mâinile lui cu degete lungi şi fine. Aproape că le putea simţi, puternice şi sigure, jucându-se cu jartierele ei, la fel cum o făcea micul Gabriel în acel moment. O senzaţie plăcută o invadă, din cap până în picioare, şi ea se clătină pe loc pentru o clipă.

– Ce păcat că nu vom afla niciodată, adăugă spadasinul pe un ton sprinţar.

Începuse să flirteze cu ea, acest maestru al floretei ce se bucura de notorietate în New

Orleans, constată Juliette uimită. O urmărise pe sora sa geamănă răspunzând complimentelor exagerate şi insinuărilor delicate ale peţitorilor săi la diverse serate sau la operă, însă nu mai practicase până atunci arta seducţiei, în special în faţa unui astfel de adversar. Cât de palpitant şi de tulburător i se părea acest lucru, deşi pe de altă parte ştia că remarcile unui gentleman nu ar fi trebuit să fie atât de personale. Era, de asemenea, destul de sigură de faptul că nu rostise niciunul din cuvinte cu convingere.

Făcând un efort supraomenesc pentru a-şi recăpăta controlul asupra simţurilor, îşi mută privirea în altă parte.

– Destul, domnule. Sunt convinsă că Gabriel o să vă asculte dacă îi veţi vorbi cu fermitate, fără a-l ameninţa.

– Chiar aşa?

– De ce nu? Probabil este obişnuit cu un astfel de tratament.

– Dimpotrivă. Este un adevărat drăcuşor, dacă vreţi să ştiţi. Muşcă şi zgârie ca o pisică sălbatică şi nu se supune nimănui.

– Dumnezeule mare, dar nu are o mamă care să îl înveţe ce înseamnă încrederea şi supunerea?

– Nu a mai fost văzută de cel puţin o lună, dacă nu chiar de mai mult timp.

Tonul lui exprima lipsa de preocupare şi de responsabilitate. Pesemne era un copil din flori. De altfel, nu auzise niciun zvon despre o

prezență feminină permanentă, cu atât mai puțin de o soție, în viața lui La Roche. Bietul Gabriel!

– Este foarte bine că aveți grijă de băiat, însă, evident, nu-l educați cum trebuie.

Nicholas Pasquale îi aruncă o privire sfidătoare.

– Și de ce v-ar privi pe dumneavoastră acest lucru?

– Din niciun alt considerent în afară de pura compasiune.

– Și, totuși, vă amestecați.

– E datoria oricărei persoane care vede un copil maltratat, îi răspunse ea, împingându-și în față bărbia.

– Nu îl maltratez pe mucos, preciză el.

– Din câte văd, nici nu vă îngrijiți de el.

– Iar dumneavoastră ați face-o?

– Orice femeie ar face-o, îi răspunse ea, pierzându-și răbdarea. Este clar că fiul dumneavoastră are nevoie de o mamă.

– O mamă.

– Cu siguranță.

Se uită la ea preț de o secundă, schițând un zâmbet viclean în colțul gurii.

– Căsătoriți-vă cu mine, în cazul acesta, și deveniți mama lui iubitoare.

– Să mă căsătoresc cu dumneata! Dintre toate...

Juliette nu își duse la capăt tirada plină de mânie. Nu ar mai fi putut continua nici dacă viața i-ar fi atârnat de aceasta.

„Căsătorește-te cu el."

La Roche stătea acolo, uitându-se la ea, cu mâinile în şolduri, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns. Însă nu se putea ca el să vorbească serios. Sau se putea?

„Căsătoreşte-te cu el"

.Îşi aminti ca prin vis rugăciunea de mai devreme. Puternic. Cu o voinţă de fier. Atrăgător... sau nu, mai curând tulburător de chipeş, cu un trup musculos. modelat pe planşa de scrimă, şi ochi pătrunzători, care promiteau clipe de desfătare în dormitor. Inteligent, de vreme ce vorbea bine şi înţelegea tot, fără explicaţii suplimentare sau, şi mai bine, fără niciun fel de explicaţii.

Da, dar era el oare sau ar fi putut să fie blând?

Se rugase pentru un soţ şi iată că apăruse unul. Semnul candelei nu o înşelase. Acolo, în faţa sa, se afla omul trimis ca răspuns la ruga ei.

„Căsătoreşte-te cu el."

Oare acesta să fi fost cu adevărat bărbatul trimis de Fecioară pentru ca să îi fie soţ? În cazul acesta, Măicuţa Preasfântă nu prea o ascultase cu atenţie!

– Dar sunteţi un maestru într-ale spadei! izbuci Juliette, cu o undă de disperare în glas.

– Nu pentru mult timp. Îmi doresc să îmi întemeiez o familie şi să devin un cetăţean respectabil.

– De dragul fiului dumneavoastră, spuse ea, străduindu-se să nu ia în seamă sarcasmul din

vocea lui. Nu vă doriți cu adevărat să vă căsătoriți.

– Nu m-am gândit până acum la asta, însă trebuie să recunosc că ideea mi se pare din ce în ce mai atrăgătoare.

Zâmbi, iar chipul lui se transfigură, devenind atât de atrăgător, în pofida ridurilor de expresie din dreptul ochilor, încât inima aproape că sări din pieptul lui Juliette.

– Nu vă cunosc și, cu siguranță, nici dumneavoastră nu știți nimic despre mine.

– E o problemă care se va rezolva cu timpul. De altfel, situația se întâlnește frecvent în cazul mariajelor de conveniență.

Își înclină capul.

– Ați fi dispusă să luați în considerare o astfel de propunere?

– Trebuie, mai precis...

– Trebuie?

Tonul lui nu exprima surpriza, iar expresia sa nu reflecta nimic altceva decât o curiozitate discretă, toate spre uimirea lui Juliette. Majoritatea bărbaților nu ar fi reacționat cu atâta seninătate la gândul că vor avea un copil.

– Nu pentru motivele care v-ar putea trece prin minte. Nu sunt... vreau să spun că nu există o condiție fizică anume care mă împinge să mă căsătoresc. Sunt destul de... destul de...

– Neatinsă, da. Este de-a dreptul măgulitor să aflu că prima mea impresie a fost corectă.

– *Mon Dieu*, nu vreți să mă lăsați să vă explic? strigă ea, consternată.

– Sunteți sigură că doriți să o faceți? Voiam să vă scutesc de acest inconvenient.

Și tocmai asta făcuse, își dădu ea seama, ușor surprinsă.

– Vă sunt recunoscătoare, cu siguranță. Cât despre dumneavoastră?

– Vă asigur că nu aștept niciun copil, îi răspunse el, pe un ton serios.

Juliette închise ochii, întrebându-se dacă ar fi fost cu putință să roșească și mai mult.

– Cu siguranță, nu sunt săracă cu duhul. Vă întrebam dacă doriți cu adevărat să vă căsătoriți.

La Roche dădu din cap, hotărât.

– E o nebunie, nu-i așa? Și, totuși, sunt nevoit să iau decizii mult mai drastice ori de câte ori mă aflu pe câmpul de luptă. Cu ce s-ar deosebi acestea de dreptul de viață și moarte asupra unei alte ființe umane? Ați avut dreptate, am nevoie de o soție. Aș fi încântat dacă ați accepta propunerea pe care v-am făcut-o.

– Încântat.

Zâmbetul lui se îmblânzi, chiar dacă expresia ochilor lui era ușor ironică.

– Ați prefera să fiți petită cu ceva mai multă pasiune? Vă promit acest lucru ceva mai târziu, dacă doriți.

– Nu va fi necesar, vă asigur! îl întrerupse ea. Nu sunt chiar atât de naivă încât să îmi închipui că ați putea fi capabil să nutriți anumite sentimente pentru mine.

– Mă puneți pe gânduri. Înțeleg că nici

dumneavoastră nu vă aşteptaţi să vă trezesc vreun sentiment.

Oare conversaţia ar fi putut deveni mai jenantă decât era? se întrebă Juliette în gând.

– Suntem doi străini, care vorbesc despre un mariaj de convenienţă, îi răspunse ea, pe un ton măsurat. Pare puţin probabil.

– Cu toate acestea, vă veţi căsători cu mine.

Era o nebunie, după cum spusese. Pe de altă parte, o ducea cu gândul la credinţă şi miracole. Se punea întrebarea cât de mult era dispusă să creadă în acel miracol.

Dacă s-ar fi gândit la înfăţişarea soţului care avea să-i fie hărăzit, mai mult ca sigur şi-ar fi închipuit un domn mai în vârstă, impunător, un bărbat care ar fi detensionat relaţia dintre mama şi sora ei sau care ar fi îndreptat lucrurile cu prestanţa sa incontestabilă. Nu s-ar fi aşteptat în niciun caz la un spadasin cu un copil neastâmpărat în îngrijire şi cu reputaţia unei persoane în compania căreia nu ar fi trebuit să te găseşti nici ca bărbat, nici ca femeie. Ce nevoie avea ea de un soţ care putea să îi domine pe toţi ceilalţi doar prin priceperea sa de a mânui spada? Ce-o să facă cu el de îndată ce problema va fi rezolvată, iar viaţa va reveni la normal?

Ar fi trebuit să fie internată la ospiciu, cu nebunii, chiar şi pentru simplul fapt că se gândea să se mărite cu omul acela. Sau ar fi trebuit să o ia la fugă acum, cât nu era prea târziu. Şi, totuşi, nu se clinti din loc.

– Da, răspunse ea, cu docilitate. O să mă căsătoresc cu dumneavoastră.

Era extrem de serioasă mireasa asta a lui, îşi spuse Nicholas în gând. Îi plăcea felul ei de a fi. Avea opinii bine definite, pe care şi le susţinea deschis şi fără ocolişuri. Nu zâmbea aiurea şi nici nu clipea din gene sau mima timiditatea atunci când nu era cazul, ci îl privea în ochi ca şi cum ar fi pătruns până în adâncul sufletului lui. Rochiile ei erau de bună calitate, însă mai degrabă comode decât în pas cu moda, în tonuri sumbre, potrivite mai curând pentru ieşirea din doliu. Părul ei, care de-abia dacă se zărea de sub borurile pălăriei, era de un castaniu discret, iar ochii, mari şi umezi, aveau culoarea mierii brune. Nu era nici scundă, nici înaltă, nici firavă, nici împlinită, ci avea o siluetă plăcută, care reuşea cumva să nu treacă neremarcată. Gura trebuie să fi fost cea mai frumoasă trăsătură a sa. Buza de jos era atât de delicios de plină şi atrăgătoare încât de-abia dacă îşi putea desprinde privirea de ea, iar gura deja i se uscase de pofta de a se înfrupta din generozitatea ei molatică. Gustul ei trebuia să fi fost la fel de dulce pe limba lui ca o spumă de lapte, îşi spuse.

– V-aş ruga să-mi dezvăluiţi numele dumneavoastră, i se adresă el, dregându-şi vocea.

I-l spuse, trecând repede peste silabe, care se topiră ca o şoaptă în aerul dimineţii.

Juliette Armant...

Nicholas fu cuprins e o resemnare fatalistă. Juliette Armant, desigur. O văzuse pe sora ei la grădinile Tivoli chiar cu o săptămână înainte. Discutase împreună cu prietenele sale despre obsesia isterică a mamei ei în legătură cu sora ei geamănă, care revenise acasă, recent, după mai bine de un an de absență. Așa, și de unde se întorsese? De la mănăstirea ursulinelor, nici mai mult, nici mai puțin.

Nicholas închise ochii. Ceruse în căsătorie o călugăriță. În plus, o acuzase de gânduri necurate, își închipuise cum ar fi fost să îi bage mâna sub fuste, să-și plimbe limba peste buza ei de jos și, ca să fie sincer, și peste alte locuri mai puțin vizibile. Cu siguranță avea să ajungă în iad, deși nu ar fi fost deloc de mirare. Își asigurase demult un loc acolo în cei peste treizeci de ani de viață.

Ridicându-și încă o dată jobenul, îl puse sub braț și își înclină capul.

– Vă rog să mă scuzați. Nu am vrut să vă ofensez, v-o jur. Dacă aș fi știut, dacă lucrurile nu ar fi luat o întorsătură atât de neașteptată, nu m-aș fi încumetat niciodată să vă vorbesc așa cum am făcut-o.

– Nu mi-ați fi propus nicicând să ne căsătorim.

Ciudat, dar nu părea ofensată.

– Cu siguranță nu.

– Știți cine sunt și cunoașteți... trecutul meu.

Îi aruncă pe furiş o privire.

– Aşa e.

– Însă cred că nu ştiţi că am părăsit ordinul şi că nu am de gând să mă mai întorc.

Nicholas se îndreptă de spate, aţintindu-şi privirea asupra chipului ei atât de serios, atât de neclintit.

– Aţi renunţat la comănac?

– Nu l-am purtat niciodată, deşi, ca mireană, urma ca în câteva săptămâni să fac acest ultim pas. Prezenţa mea a devenit necesară acasă... şi oricum nu cred că aveam chemare. Aşadar, nu ar exista niciun impediment în eventualitatea unui mariaj între noi doi. Asta în cazul în care vă menţineţi propunerea.

Nicholas nu era neapărat un om credincios, însă îşi învăţase lecţiile de catehism pe vremea când era puţin mai mare decât Gabriel şi deprinsese, de asemenea, regulile de comportament faţă de preoţii şi măicuţele care încercaseră să îl aducă pe calea cea dreaptă pe puiul de drac ce fusese. Încă nu uitase toate acestea.

– Un astfel de lucru de-abia dacă ar fi permis, îi spuse el, cu un zâmbet vag. Ar fi o uniune a sacrului cu profanul.

Juliette se încruntă la el, cu sprâncenele aproape arcuite deasupra nasului ei mic şi drept.

– Nu înţeleg.

– Dumneavoastră sunteţi atât de inocentă, începu el, întinzându-şi mâinile spre ea, iar eu mă situez la polul opus. Aţi fost învăţată cu

blândețea, iar eu nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă aceasta. Dumneavoastră doriți să apărați viața – ca dovadă, îl ascundeți pe micul Gabriel –, iar eu am mâinile mânjite de sânge. De-abia dacă vă pot trece pe dinainte, darămite să vă iau de soție.

Culoarea îi reveni în obraji, o roșeață delicată acoperindu-i pomeții.

– Nu reușesc să vă urmăresc. Mai mult, vă spun deschis că am nevoie de toate calitățile pe care dumneavoastră le considerați defecte. Îmi doresc un soț, însă nu orice soț. Am nevoie de cineva care va rămâne lângă mine indiferent de ceea ce se va întâmpla, de un bărbat care nu se va da înapoi din fața vreunei provocări și nici nu se va face mic în cazul unei confruntări.

– Aș putea face toate acestea în afara cadrului matrimonial, se oferi el, pe un ton neutru.

Chipul lui Juliette exprima o succesiune de emoții – mirare, recunoștință și disperare, toate urmate de o mânie fără de seamăn.

– Așadar nu doriți să vă căsătoriți cu mine, îi spuse ea, împreunându-și mâinile.

– Nici vorbă de așa ceva, vă jur. Singura mea teamă e că veți ajunge să regretați gestul. Nu am un nume răsunător pe care să vi-l împrumut, nu am relații de familie și nici o altă poziție decât cea oferită de un câștig de bani nemeritat. Dacă ați fi fost o doamnă retrasă, de

la marginea societății, așa cum mi-ați părut la început, ar fi fost de ajuns. Dar așa...

Nicholas ridică din umeri.

– Cine și ce sunt nu are nicio importanță. Trebuie să mă căsătoresc.

El își îngustă ochii.

– Fără îndoială există un motiv întemeiat pentru a face o astfel de declarație.

– O să vi-l destăinui dacă promiteți că nu vă veți retrage propunerea.

Ochii îi ieșiseră din orbitele feței ovale, umbriți de cearcănele provocate de griji, observă Nicholas după ce o studie cu atenție. Era evident că se afla într-o situație delicată. Nevoia de a o ajuta, de a o face să zâmbească sau chiar să râdă i se strecură în suflet.

Avea nevoie de el, doar i-o spusese. Nu mai avusese de-a face cu o femeie care să spună ce are pe inimă cu atâta simplitate și, totuși, fără să insinueze nimic.

Ei bine, și el avea nevoie de ea. Noua turnură pe care o luase viața lui îl derutase, astfel că nu mai știa încotro să se îndrepte pentru a ajunge la căminul stabil pe care și-l dorea. Instinctul îi spunea că această femeie ar fi fost perfectă pentru a-l ajuta să își atingă scopul și, cel puțin deocamdată, nu-l înșelase.

– Domnișoară Armant, i se adresă el cu mult calm, ducându-și mâna în dreptul inimii și înclinându-și capul. Aveți cuvântul meu și vă asigur că mă voi ține de el toată viața.

2

Se aşternu o tăcere stânjenitoare. Nicholas ar fi putut s-o rupă, însă atenţia îi fu atrasă de o mişcare din spatele fustelor lui Juliette. Poalele ei gri se ridicaseră. În clipa următoare, un căpşor îşi făcu apariţia de sub acestea. Gabriel îşi părăsi ascunzătoarea, acoperit de volanele juponului, sări în picioare şi se îndepărtă în fugă.

Doamna scoase un strigăt, întorcându-i spatele pentru a se apleca şi a-şi aşeza faldurile rochiei la spate. Nicholas prinse cu coada ochiului un colţ de dantelă şi o pânză de in brodată, dar şi nişte glezne subţiri, teribil de provocatoare, şi o pereche de conduri gri, din piele.

– Nu vă duceţi după el? întrebă Juliette, întorcându-se cu faţa spre el, roşie în obraz, însă din nou extrem de serioasă.

– Nu cred că amânarea cu o oră sau două a mult prea temutei băi ar conta prea mult. Se va întoarce în timp util.

– Cum spuneţi dumneavoastră.

Zicând acestea, Juliette se încruntă, observă Nicholas, pasămite îndoindu-se de cavalerismul lui. Acesta era un semn bun pentru ceea ce avea să vină.

– Datoria mea este să fiu cu dumneavoastră acum. Nu pot fi de acord ca viitoarea mea soţie să umble pe stradă neînsoţită.

– Amabil din partea dumneavoastră, însă locuiesc în apropiere.

– Chiar şi aşa, nu sunteţi escortată de vreun membru al familiei sau de vreo servitoare, din câte observ. Ar fi nepoliticos din partea mea dacă nu aş suplini această lipsă.

– Insinuaţi că ar fi trebuit să fiu însoţită de cineva. Vă asigur, domnule, că nu sunt genul de femeie căreia să i se facă avansuri nedorite.

– Orice femeie este expusă insultelor, domnişoară, indiferent dacă acestea sunt dorite sau nu, îi răspunse el pe un ton grav, punându-şi mănuşile pe care şi le scosese mai devreme, în timp ce-l urmărise pe Gabriel, şi oferindu-i braţul. Vă rog să acceptaţi compania mea.

Juliette ar fi dorit să îl refuze – chinul prin care trecea pentru a găsi o scuză rezonabilă era evident. Pe Nicholas îl amuza aces lucru, căci nu era obişnuit să aibă de-a face cu femei atât de temătoare să îl atingă. Desigur, nu obişnuia să escorteze tinere de niciun gen, cu atât mai puţin tinere care tocmai părăsiseră mănăstirea.

– Foarte bine, spuse ea într-un târziu, alăturându-i-se şi punându-şi mâna înmănuşată pe mâneca lui.

Se simţea de parcă obţinuse o victorie. De asemenea, i se părea anormal de firesc gestul său, ca şi cum soarta ar fi decis ca el să îi ţină companie acestei femei. Muşchii braţului i se încordară involuntar la atingerea ei caldă, fără ca el să-şi dea seama dacă aceasta se întâmplase pentru a o impresiona sau pentru că se pregătea să o protejeze, instinctiv.

– Locuiţi pe bulevardul Chartres? se interesă

el, după ce făcură doar câțiva pași pe strada din fața catedralei.

– În apropiere, pe strada St. Louis, între bulevardele Chartres și Royale, mai aproape de ultimul dintre acestea.

Vocea ei era atât de joasă, încât Nicholas trebui să se aplece pentru a auzi ce spune.

– Minunat, zise el și se îndreptă spre aleea din dreapta catedralei, încadrată de lăcașul de cult și de *Cabildo* – sau primăria din perioada regimului spaniol – aflată în apropierea bulevardului Royale.

Locuia pe chei, la doar câțiva pași distanță de hotelul St. Louis și de Bursa de Valori, deci nu prea departe de sala sa de scrimă din Pasajul Bursei.

Juliette ezită puțin – și cine ar fi putut s-o învinovățească? Aleea era umedă, întunecată de vegetația crescută în voie și plină până la refuz de gunoaie. Clădirile aflate de o parte și de alta a acesteia obturau lumina dimineții. El era un străin, ce nu se dovedise a fi respectuos chiar din capul locului, atitudine pe care și-o reproșă încă o dată, acum că-și adusese aminte. S-ar fi cuvenit să o liniștească, însă nu își putea da seama cum anume, mai ales că mirosul ei de săpun îi învăluia simțurile ca cel mai fin parfum, iar fusta îi aluneca pe carâmbul cizmei, agățându-se de acesta la fiecare pas.

Nu putea să îi vadă fața acoperită de boneta gri, tivită cu negru, lipsită de eleganță. Nevoia de a se opri pentru a o convinge să îl privească,

să zâmbească, să își întredeschidă buzele pline pe care el ar fi vrut să le atingă, în căutarea gustului lor delicat, îl ardea pe dinăuntru. Mușchii brațului i se încordară din nou, la fel și cel mai nesupus organ al său, ascuns în pantaloni. Nu era cazul, se simțea stingherit, ba chiar depravat. Crezuse că își putea stăpâni mai bine reacțiile.

– Aveți o soră, cred, spuse el, pe un ton mai hotărât decât ar fi dorit, încercând să se lase distras de conversație.

– Da. O cheamă Paulette. Este sora mea geamănă, mai precis. Ați cunoscut-o?

– Nu oficial, răspunse el sec, recunoscând în gând că astfel de flori nu erau prezentate spadasinilor aidoma lui. Însă cine altcineva mai locuiește cu dumneavoastră în afară de ea?

– Presupun că vă interesați de statutul meu.

Îi aruncă în treacăt o privire, care îi dezvălui ochii mari, căprui-verzui.

– Bineînțeles, sunteți îndreptățit să aflați cum stau lucrurile. Mama mea este în viață, iar tatăl... nu. A murit în urmă cu ceva vreme. În prezent, în familia noastră sunt numai femei, deși sora mea este pe cale să devină soția domnului Jean Daspit.

Nicholas ridică o sprânceană. Se intersectase cu Daspit de mai multe ori, și niciuna dintre împrejurări nu-i fusese favorabilă.

– Nu mai aveți alți frați, alte surori?

– Niciunul care să fi supraviețuit copilăriei.

Înțelese foarte bine răspunsul. După cum

descoperise în ultimii doi ani, clima din New Orleans nu era întotdeauna potrivită pentru copii. Bolile obişnuite ale copilăriei puteau lua forme virulente, ajungând să golească o creşă în doar câteva zile.

– Unchi? Veri?

– Mulţi.

Se întoarse din nou spre el, cu o privire întrebătoare.

– Mă miram doar că nu există nimeni care să vă găsească un soţ.

– Nimeni nu şi-ar asuma o astfel de responsabilitate. Şi, totuşi, se pare că nu a fost necesar.

– Ce doriţi să spuneţi cu aceasta?

– Mi-aţi fost trimis fără să fie nevoie de o astfel de mijlocire, spuse ea, muşcându-şi buza şi ferindu-şi privirea de a lui.

– V-am fost trimis?

Văzând că nu primeşte un răspuns, continuă, pe un ton ironic:

– Haideţi, nu puteţi lăsa lucrurile nelămurite. Dacă tot mi-am asumat o obligaţie, ar trebui măcar să aflu în numele a ce am făcut-o.

– Veţi crede că este o prostie.

– Dacă va fi aşa, vă promit că nu vă voi tachina pentru tot restul vieţii.

– Mărturisesc că mi se pare un lucru prostesc în clipa de faţă. Şi, totuşi, pentru o secundă, am fost atât de sigură.

O senzaţie ciudată o străbătu din creştet

până la umeri, făcându-i pielea ca de găină pe braţe.

– V-am văzut ieşind din catedrală.

Juliette încuviinţă, dând din cap.

– Pentru ce v-aţi rugat?

– Pentru un soţ, desigur.

Nicholas se opri. Ar fi putut să îi răspundă în cel puţin o mie de feluri. Toate i se amestecau acum în minte, începând cu un strigăt de dispreţ şi terminând cu un refuz neînduplecat de a mai face vreun pas pe calea pe care i-o deschisese. Niciunul dintre răspunsuri nu i se desprinse de pe buze. În schimb, un zâmbet pe care nu l-ar fi putut ascunde nici dacă şi-ar fi propus acest lucru îi înflori în colţul gurii.

– Fascinant, spuse el, disimulându-şi uimirea. Niciodată nu am mai reprezentat un răspuns la ruga unei fecioare.

– Dacă aşa credeţi că mă gândesc la dumneavoastră, îmi pare rău să v-o spun, dar vă înşelaţi, îi răspunse ea, încruntându-se uşor. Necesitatea de a mă căsători este pur şi simplu...

– Una dezinteresată, continuă el în clipa în care ea se opri.

Credea că dincolo de răspunsul lui peste măsură de îndrăzneţ la reacţia ei de respingere aproape instantanee se ascundea interesul său politicos, însă nu putea fi sigur de asta.

– Nu chiar, deoarece căsătoria mea ar putea fi considerată un sacrificiu din partea mea, or nu este cazul. Pur şi simplu trebuie să mă mărit,

altminteri o moştenire de familie ar putea cădea în mâini nepotrivite.

– Totul se rezumă la bani.

Vocea lui deveni seacă. Se aşteptase la ceva mai mult.

– Chiar deloc, protestă ea, aruncându-i o privire disperată. Dacă vreţi să ştiţi, este vorba despre un cufăr vechi, transmis din generaţie în generaţie. I-a fost dăruit mamei mele, când s-a căsătorit, bunicii mele, în ziua nunţii, şi, înainte de asta, străbunicii mele, de către predecesoarea ei, sosită în New Orleans ca fată cu ladă.

– Ca fată cu ladă?

– A ajuns aici în urmă cu aproape o sută douăzeci de ani, odată cu cele patruzeci sau cincizeci de fete trimise de Coroana franceză ca mirese pentru colonişti. Multe dintre ele nu aveau familie şi nimic altceva pe lume în afară de lada sau cufărul în care se afla zestrea lor.

– Aşadar, cufărul este această ladă?

– Nu chiar. Predecesoarea noastră, Marie Therese, avea o lădiţă din lemn exotic, cu inserţii de fildeş. Fiindcă a refuzat să se despartă de ea, toate pânzeturile, rochiile şi alte obiecte ce reprezentau zestrea ei au fost puse în aceasta.

– Pânzeturi şi rochii.

– O, au dispărut demult şi nu mai au nicio importanţă. Ceea ce contează este că mama mea se îngrijorează zi şi noapte pentru cufăr din cauza unei legende de familie, potrivit căreia dezastrul se va abate asupra noastră dacă acesta va intra în posesia persoanei nepotrivite.

– Şi crede în asta?

– Bineînţeles, de vreme ce a fost crescută de o doică ce i-a împuiat capul cu mii de superstiţii şi practici de magie neagră. Nu vă puteţi închipui în ce lucruri crede, deşi nu consider că se cade să vă vorbesc despre ea. Toată viaţa mi-am spus că povestea aceasta cu cufărul nu va conta pentru mine. Mi-am închipuit că Paulette avea să fie mireasa din generaţia noastră căreia avea să îi revină deoarece ea ar fi trebuit să fie cea mai mare dintre noi, deşi ne-am născut la o distanţă de numai câteva minute. Însă acum doica noastră se jură că am fost confundate în leagăn şi că eu aş fi mai mare decât sora mea.

– Iar aceasta contează?

– Vedeţi dumneavoastră, totul depinde de fata cea mare a fiecărei familii care are în pază cufărul. Ea îl primeşte în ziua nunţii pentru a-l transmite mai departe primei sale fiice atunci când ea se va căsători.

– Aşadar doriţi să ajungeţi la altar din cauza acestui cufăr lipsit de valoare.

– Nu am spus că este lipsit de valoare, protestă ea. Unii consideră că este un cufăr cu comori.

– Ce fel de comori?

– Nimeni nu ştie în afară de mireasa care intră în posesia lui. Numai ea îl poate deschide şi îi poate adăuga un lucru de preţ pentru ea, însă nu trebuie să ia niciodată nimic din el şi

n-are voie să vorbească cu nimeni, nici măcar cu soțul ei, despre conținutul lui.

Zicând acestea, Juliette își duse o mână la gură.

– O, nu ar fi trebuit să vă spun asta! Acum veți deveni, precum domnul Daspit, nerăbdător să ajungeți la altar pentru a pune mâna pe moștenire.

Nicholas își înălță capul.

– Am făcut ceva ce v-a determinat să vă formați o astfel de impresie despre mine? întrebă el pe un ton prevenitor.

Juliette se întoarse pentru a-l cerceta cu privirea. Ochii ei deveniseră mari, cu pupilele dilatate în asemenea măsură încât culorile acestora se amestecaseră, sugerând o catifea verde, tivită cu dantelă aurie. Avu impresia că îi citea în suflet, că pătrundea în locuri ce nu mai fuseseră niciodată explorate până atunci. Așteptă, cu sufletul la gură, în vreme ce inima îi bătea să-i spargă pieptul, ca ea să găsească colțul întunecat, bine ascuns înlăuntrul lui, și să îl respingă o dată pentru totdeauna.

– Nimic, șopti ea. Nu ați făcut nimic de genul ăsta. Vă rog să mă iertați dacă am lăsat impresia că aș fi sugerat așa ceva.

Nicholas fu cuprins de un sentiment ciudat ce aducea a respect profund. Nu aceasta era reacția sa obișnuită față de o femeie. Îi plăceau reprezentantele sexului frumos, compania lor, felul în care gândeau, zâmbeau și conversau. Micile și marile sacrificii pe care le făceau

pentru cei din jur, în special pentru copiii lor, îi stârneau o vie admirație. Se simțea bine în prezența lor, spre deosebire de majoritatea bărbaților din anturajul său. Faptul că putea lăsa garda jos în fața lor, că putea renunța la eterna reținere a spadasinului de a nu spune sau de a face ceva care, oricât de inofesiv ar fi părut, l-ar fi putut aduce din nou în pragul unui duel era mai mult decât o recompensă. Le iubea, de asemenea, trupurile, atât de diferite de al lui, cu rotunjimile și moliciunea lor, cu infinitul lor potențial de delectare a simțurilor. Pentru el, a se cufunda în căldura umedă, nesecată a unei femei, a da și a primi plăcere într-un duet al dragostei reprezenta însuși paradisul.

Într-adevăr, aprecierea sa pentru femei depășea stadiul de pură admirație, apropiindu-se de adorație. Și, totuși, sentimentul care prindea contur față de doamna care pășea alături de el părea să difere cu mult de toate acestea, să fie aproape de neatins.

Trecu ceva vreme înainte să își recapete vocea, astfel că i se adresă pe un ton ușor răgușit:

– Să nu mai vorbim despre asta. Cred că avem multe alte lucruri de discutat și nu e locul potrivit să o facem.

Se întinse pentru a-i lua mâna și a o așeza din nou pe brațul său.

– Poate că mă veți invita înăuntru atunci când vom ajunge acasă la dumneavoastră. Ar trebui să vă cunosc mama, nu credeți? Ar fi

politicos să îi cerem binecuvântarea, dacă nu chiar permisiunea să ne căsătorim.

În cazul în care cea care avea să-i fie soție îi răspunsese, o făcuse mult prea încet pentru ca Nicholas s-o poată auzi. Însă nu făcu niciun gest pentru a se elibera din strânsoarea lui, ci îl însoți în continuare, supusă, până când ajunseră la destinație.

Reședința familiei Armant era o casă înaltă, cu două etaje, dar lată doar atât cât să cuprindă două camere la stradă, fiind străjuită de o parte și de alta de alte clădiri. Zidită din cărămidă, cu stucaturi, era vopsită într-o nuanță elegantă de crem-auriu, având balcoane înguste, cu balustrade verzui, din fier forjat. La parter se afla o farmacie, acest aranjament de inspirație franțuzească fiind menit să asigure un venit prin folosirea spațiului considerat a fi cel mai zgomotos, insalubru și necorespunzător pentru un trai decent. Camerele principale de la etajul întâi aveau ferestre mari, iar mansarda, ocupată de obicei de apartamentele servitorilor, era luminată prin lucarne.

Juliette scoase o cheie mare din mănunchiul pe care îl avea prins la brâu pentru a deschide ușa masivă de la intrare, ferecată în alamă, ce domina arcada de lângă farmacie. Trecură pe sub primul etaj, printr-un coridor boltit și răcoros, care dădea într-o mică curte interioară. În stânga lor, sprijinit de zidul de cărămidă al clădirii învecinate se afla un mic parapet ce încadra o grădiniță în care creșteau bananieri și

ghimbir, mirt şi o viţă cu frunze mici, care se înalţa ca o dantelă verde spre lumină. Mai multe scaune şi o masă fuseseră aşezate direct pe pavajul curţii interioare, locul fiind împresurat acum de porumbei, aflaţi în căutare de hrană. De partea cealaltă, sub nişte arcade largi, împodobite cu stucaturi, exista o garsonieră, alipită la corpul principal, ce adăpostea bucătăria şi spălătoria de la parter. Deasupra acestora, se aflau, fără îndoială, dormitoarele familiei amplasate la adăpostul unui pasaj mărginit de o balustradă de fier forjat ce ajungea până în dreptul camerelor de la stradă. O scară în spirală, cu balustrade de mahon, ducea la acest pasaj prin dreapta, iar alte trepte, ceva mai rustice, pentru uzul servitorilor, puteau fi zărite la capătul îndepărtat al acesteia. Dinspre garsonieră nu răzbătea prea mult zgomot, ceea ce îndreptăţea presupunerea că gospodăria avea un număr redus de servitori, probabil nu mai mult decât o bucătăreasă şi una sau două cameriste.

– Pe aici, îl îndrumă Juliette, luând-o înaintea lui Nicholas pe scara în spirală.

De-abia dacă apucă să urce prima treaptă, că o uşă se deschise undeva, deasupra lor, şi se făcură auziţi nişte paşi iuţi.

– Iată-te în sfârşit, spuse o voce hotărâtă, din care răzbătu enervarea. Unde ai fost, dragă? *Maman* m-a înnebunit, iar eu... domnule?

Nicholas aruncă o privire în sus şi văzu o domnişoară care îşi făcuse apariţia în capul

scărilor, pe jumătate dezbrăcată, purtând doar un halat din muselină şi având părul de pe frunte prins pe bigudiuri, în vreme ce cel de la spate îi cădea pe umeri în valuri, la fel de des şi de strălucitor precum o capă de hermină.

Îmbrăcămintea sumară îi scotea la iveală pielea fină, albă ca laptele, din zona gâtului şi a umerilor, lăsând să se ghicească formele sale voluptuoase şi, totuşi, graţioase. Avea trăsăturile mai puţin rafinate ca ale lui Juliette şi buzele ceva mai subţiri, însă părea să fie sosia viitoarei soţii a lui Nicholas.

Apariţia fetei îi întări convingerea că doamna care tocmai îi promisese mâna avea probabil ceva mai multe de oferit decât îşi imaginase la început, farmecele ei fiind ascunse acum de pălăria şi rochia de zi care n-o avantajau prea mult.

Scoţându-şi jobenul, făcu cea mai frumoasă reverenţă de care era în stare.

– Scuzaţi această vizită la o oră atât de nepotrivită, domnişoară, însă nu putea fi evitată, vă asigur.

Ochii fetei din capul scărilor se făcură mari în clipa în care îl recunoscu. Luată prin surprindere, aceasta se repezi la sora sa.

– Ce înseamna asta, dragă? Explică-mi de îndată!

– Imediat, îi răspunse Juliette, cu o voce blândă. Ne vei găsi în salon, dar mai înainte îţi vom acorda răgazul necesar ca să te îmbraci.

Figura lui Paulette Armant se crispă. În

primul moment, lăsă impresia că ar fi dorit să se avânte pe scări, în semn de sfidare a bunelor maniere şi a avertismentului surorii ei. Totuşi, aceasta se răsuci pe călcâie şi dispăru în direcţia în care se pare că s-ar fi aflat budoarul său. Uşa se închise în urma ei cu zgomot.

– Sora mea geamănă, spuse Juliette, oftând uşor.

– Aşa am şi presupus.

Nicholas nu se putu abţine să nu zâmbească în colţul gurii. Pentru o clipă, ochii alesei lui sclipiră şăgalnic.

– Bineînţeles, trebuie să fie evident, deşi nu ne asemănăm întru totul. Paulette are trăsături ceva mai bine conturate şi o personalitate pe măsură.

Nici măcar o undă de invidie nu se putea distinge în glasul lui Juliette, îşi zise Nicholas; pur şi simplu spunea lucrurilor pe nume. Era posibil să fi avut dreptate, însă privirea ei îl nelinişti.

– Sunt multe de spus despre cei docili şi împăcaţi cu sine.

– Asta dacă sunt văzuţi sau ascultaţi vreodată, îi răspunse ea, hotărâtă să nu se lase întreruptă de comentariile lui. Urcaţi în salon, iar eu mă voi duce să văd dacă *maman* s-a trezit. Poate că veţi dori să beţi o cafea cu lapte în timp ce o anunţ că avem musafiri.

– Aşteptaţi, spuse el, în vreme ce ea se pregătea să urce treptele.

Se întoarse spre el cu o privire întrebătoare.

– Anticipați o scenă neplăcută?

Nicholas îi studie chipul, observându-i încă o dată cearcănele de sub ochi.

– Mai degrabă delicată. Vedeți, ele – mama și sora mea – nu credeau că au să mă vadă vreodată măritată. Vor fi uluite când le voi prezenta un logodnic pe care nici eu nu-l cunoșteam acum jumătate de oră.

– Și încă un domn pe care nu-l vor găsi, cu siguranță, acceptabil.

Ea îi aruncă o privire întunecată și plină de o îngrijorare sinceră.

– Sper că nu vă veți supăra dacă își vor spune părerea.

– Ar fi cazul să mă controlez, zise el pe un ton prevenitor.

– Nu ar strica. Mama mea e îndeajuns de iritată și fără...

– A fost o glumă, dragă.

Se întinse pentru a-i pune un deget pe buze, conștient de moliciunea, căldura și roua lor plăcută în contrast cu uscăciunea subită a gurii sale.

– O, desigur.

Juliette ezită o clipă, ca și cum ar mai fi vrut să adauge ceva, după care se întoarse brusc, cu un foșnet de fuste, și începu să urce treptele. Nicholas o urmări cu privirea ațintită la linia dreaptă și demnă a spatelui ei și la șoldurile ei ce se unduiau alene, în vreme ce vintrele-i ardeau, iar mintea i se lupta cu porniri mult prea indecente pentru a le da frâu liber.

Refuzase brioşa ce i se oferise şi se afla acum la cea de-a treia ceaşcă de cafea, când doamnele deciseră să i se alăture în sfârşit. Puse ceaşca deoparte şi se ridică în picioare, simţindu-se cumva ciudat în salonul strâmt, al cărui stil auster, caracteristic Directoratului, fusese alterat de actuala tendinţă de a acoperi totul cu muselină din India şi mici statuete decorative. În vreme ce Juliette îşi prezenta mama şi sora, făcu o plecăciune adâncă, după care aşteptă ca doamnele să ia loc, iar gazda să îi acorde permisiunea de a se aşeza în prezenţa lor.

Niciun alt zgomot nu tulbura liniştea din salon în afară de foşnetul rochiilor celor trei doamne care se străduiau să îşi aranjeze faldurile. De vreme ce nu se cădea ca el să dea tonul conversaţiei, Nicholas folosi răgazul ce i se oferea pentru a-şi măsura din priviri adversarele. Deprinsese pe planşa de scrimă obiceiul de a cântări atent din ochi punctele forte şi slabe, şi îi prinsese bine până acum.

Doamna Armant era o femeie autoritară, ce părea mulţumită de rolul ei. Părul ei era coafat cu grijă, însă i se permisese să încărunţească în mod natural, sub capişonul de dantelă; nu admisese să i se aplice vreo pomadă pe bază de cafea sau alţi coloranţi. Rochia de dimineaţă pe care o purta era în ton cu moda, fără a fi din cale afară de cochetă. Formele sale pline sugerau faptul că se delecta cu mâncarea; cu siguranţă nu împărtăşea ideea de a trăi cu cafea

şi pâine prăjită din dorinţa de a afişa un aer de fragilitate extremă. Trăsăturile ei, însă, erau marcate de o umbră de îngrijorare, şi avea ochii roşii de nesomn. De asemenea, părea incapabilă să-şi controleze starea de nervozitate, ţinând seama de modul în care îşi mototolea batista.

Fiica ei şi sora lui Juliette, Paulette, nu lăsa să se întrevadă o astfel de agitaţie. Arborase un aer de superioritate glacială, stând dreaptă în scaun. Îşi făcuse toaleta pe îndelete, prinzându-şi buclele cu mici panglici, de-o parte şi de alta a feţei, şi punându-şi o rochie de stradă în dungi multicolore dispuse vertical care îi puneau în valoare talia de viespe şi umerii bine conturaţi. Îl ţintuia cu o privire bănuitoare, îşi spuse Nicholas, pesemne din cauza faptului că îi cunoştea identitatea.

– *Maman*, spuse ea, pe un ton nerăbdător.

– Da, desigur, dragă.

Doamna Armant tresări un pic, venindu-şi în fire.

– Pur şi simplu îmi puneam ordine în gânduri. Situaţia este... neobişnuită, trebuie să recunoaşteţi, spuse ea, întorcându-se spre Nicholas. Cu siguranţă sunteţi bine-venit în această casă, domnule Pasquale, însă nu-mi dau seama cum de aţi sosit în compania lui Juliette – ba, mai mult, cum şi unde v-aţi întâlnit. Dacă aveţi o explicaţie pentru toate acestea, aş dori să o aud.

Nicholas îi aruncă o privire întrebătoare lui Juliette. Aceasta clătină din cap, dându-i de

înțeles că nu-i dezvăluise mamei sale decât numele pe care îl purta. Privirea ei calmă îi reaminti, de asemenea, că el fusese cel care solicitase această întrevedere. Acum ea aștepta, la fel ca și celelalte doamne, să audă ce avea de spus.

Situația era atât de neobișnuită încât nu avea altă soluție decât să își anunțe intenția în cuvinte cât mai simple.

– Doamnă Armant, mă aflu aici ca să vă cer binecuvântarea pentru a mă căsători cu fiica dumneavoastră, Juliette. Poate că vă ia prin surprindere...

– Nu!

Strigătul veni din direcția lui Paulette, care se ridicase în capul oaselor, cu degetele încleștate în poală.

– Nu se poate.

– Vă asigur că...

– Este o păcăleală, o glumă de prost-gust.

– Nici vorbă, interveni Juliette, aruncându-i lui Nicholas o privire rapidă, în semn de sprijin.

– Asta-i bună! spuse Paulette, scoțând un hohot de râs ascuțit. Este strigător la cer de ridicol!

– Sunt de acord cu dumneavoastră că circumstanțele sunt neobișnuite, dar...

– Dragă, domnul aici de față este un simplu maestru într-ale spadei.

– Un maestru într-ale spadei?

Doamna Armant își duse batista la gură, plimbându-și îngrozită privirea de la fiica sa la

Nicholas pentru a reveni, în cele din urmă, la fiica sa.

– Chiar aşa, *maman!* Un profesor de scrimă din Pasajul Bursei, fără o familie onorabilă şi fără nicio perspectivă, un domn care îşi măcelăreşte semenii pentru a-şi dovedi îndemânarea şi a-şi menţine poziţia. A ucis şase bărbaţi, dacă nu chiar mai mulţi! E mai rău decât un muncitor de rând.

Nicholas strânse din dinţi, fără să comenteze în vreun fel descrierea. Ştia prea bine că nu deţinea o poziţie stabilă într-o societate în care, la fel ca în cazul oricărei alte aristocraţii, statutul de gentleman lipsit de griji era la mare preţ. Pentru un bărbat, era ruşinos să-şi câştige existenţa cu mâinile proprii; frecventarea câmpului de luptă, aşa cum erau obligaţi majoritatea maeştrilor de scrimă să o facă pentru a-şi păstra reputaţia, era asimilată activităţilor criminale.

Doamna Armant suspină, lăsându-se pe spate pe canapea, şi rămase sprijinită de spetează, cu o mână pe corset, în dreptul inimii. Juliette se ridică repede de pe scaun pentru a îngenunchea la picioarele mamei sale. Scoase de undeva o sticluţă mică, de argint, îi îndepărtă dopul şi duse sărurile la nasul doamnei Armant.

În spatele lor, uşa ce dădea în pasajul de la etaj se deschise larg şi în prag îşi făcu apariţia o servitoare masivă, cu părul alb, având o piele ciocolatie, de culoarea nucşoarei.

– Ce s-a întâmplat? Îi e rău cuiva? Să trimit după domnul doctor Labode?

– Nu, nu, protestă Juliette. Nu e nimic.

– Nimic? repetă Paulette, ridicându-se în picioare şi obligându-l, astfel, şi pe Nicholas să-i urmeze exemplul. E nimic faptul că ai adus un criminal în casă? E nimic faptul că stai acolo şi îi permiţi să o supere pe mama cu sugestiile sale referitoare la un eventual mariaj?

– Tu ai supărat-o, îi răspunse Juliette.

– Nu eu am adus un astfel de individ în casă! Cum ai vrea să credem că îţi doreşti cu adevărat să te căsătoreşti cu un astfel de bărbat? Nu e decât un truc pentru a pune mâna pe cufăr.

Zicând acestea, Paulette arătă spre o lădiţă frumos decorată, de mărimea unei casete de valori, aşezată pe masa plasată între cele două ferestre ce dădeau spre stradă.

Juliette nici măcar nu se uită la sora ei înfuriată.

– Te asigur că mariajul nostru va fi la fel de serios precum al tău cu domnul Daspit.

Paulette se apropie de sora sa geamănă îngenuncheată la căpătâiul mamei lor.

– Îndrăzneşti să îl compari pe Jean Daspit cu acest... cu acest spadasin? E cu mult deasupra lui!

– Nu am pomenit nimic despre logodnicul tău, însă de vreme ce ai adus în discuţie numele lui, îţi reamintesc că este cunoscut drept un mare amator de jocuri de noroc, lipsit de perspectivă.

– Cel puțin e un gentleman ce provine dintr-o familie respectabilă!

– Ceea ce nu îl împiedică absolut deloc să umble după avere.

Paulette ridică o mână în aer, de parcă ar fi vrut să o lovească pe Juliette. Agil, Nicholas făcu repede un pas înainte, strecurându-se între cele două surori, în vreme ce inima îi bătea mai tare la gândul că viitoarea sa soție îi sărise în apărare. Servitoarea în vârstă, îmbrăcată într-o rochie albastră, cu un șorț alb, cât toate zilele, pe dinainte și o bonetă albă, apretată, pe creștet, înaintă, de asemenea. Pentru un moment, toți încremeniră în pozițiile în care se aflau.

Doamna Armant se străduia să se ridice în capul oaselor și își întinse mâinile către ambele sale fiice.

– Vă rog, vă rog, nu vă certați, dragele mele. O, e vina mea, e numai vina mea.

Își șterse ochii înlăcrimați și își suflă nasul.

– *Mon Dieu*, ce lovitură!

– Haide, *maman*, nu te mai supăra, murmură Juliette.

– Nu, cu adevărat, Juliette – îi spuse ea, căutând un colț nefolosit de batistă pentru a-și șterge încă o dată nasul –, asta depășește orice imaginație. Pare a fi un sacrilegiu ca tu, care te-ai dedicat atât de mult timp celor sfinte, să te căsătorești. Și chiar așa și este, cum altfel?

– Nu am rostit niciun jurământ, *maman*.

– Adevărat și, totuși – ah, dacă ai fi căutat compania unui gentleman dintr-o familie

cunoscută nouă, a unui bărbat care să nu fi ieşit cu nimic în evidenţă şi care să fi intrat în familia noastră, totul ar fi fost perfect. Însă această... această situaţie e mai mult decât pot suporta!

Se prăbuşi la loc pe canapea, ducându-şi batista deja udă la ochi.

– Uite ce ai făcut! strigă Paulette. *Maman*, trebuie să interzici chiar acum această căsătorie.

Doamna Armant făcu un gest deznădăjduit, fără a se uita la ele.

– Cum aş putea, dragă, de vreme ce sora ta este într-adevăr cea mai mare dintre voi două, aşa cum susţine Valara? Moartea şi dezastrul se vor abate asupra noastră dacă lădiţa va ajunge în mâini nepotrivite. Şi doar v-am spus că va reveni celei care se va căsători prima, ştiţi asta prea bine.

– Da, însă nici nu mi-aş fi închipuit că se va ajunge la asta. Juliette nu avea nici cea mai vagă intenţie de a se căsători, în vreme ce domnul Daspit şi cu mine – o, dar nu este drept!

– Ba este drept, îndrăzni Valara să intervină. Juliette ar trebui să moştenească lădiţa. Este dreptul ei.

– Eu sunt prima născută, şuieră Paulette printre dinţi. Dacă bărbatul căruia i-am fost promisă când aveam şaptesprezece ani nu ar fi murit, i-aş fi devenit soţie, iar lădiţa ar fi fost a mea demult.

– Nu sunteţi prima născută, spuse servitoarea.

– Taci, se răsti Paulette la ea.

– Valara, te rog, interveni Juliette.

Sora sa geamănă se întoarse spre ea.

– O, da, vrei să rezolvi lucrurile acum, când e prea târziu. Valara a făcut în aşa fel încât să te întorci de la mănăstire şi să strici totul. Îţi place la nebunie, nu-i aşa? Ce subterfugiu!

Servitoarea, Valara, care era răspunzătoare pentru situaţia creată, din câte îşi dădea seama Nicholas, oftă adânc.

– Nu am făcut altceva decât să aduc lucrurile pe făgaşul cel bun, urmându-mi conştiinţa. Mereu am ştiut că sunteţi cea mai mică, domniţă Paulette. Doar că domniţa Juliette a fost dintotdeauna mai liniştită şi totul a devenit confuz, după cum v-am spus în repetate rânduri. Ea a găsit de cuviinţă să aleagă comănacul. Însă ulterior lucrurile au început să meargă anapoda. Când tatăl vostru şi logodnicul dumneavoastră au murit, am ştiut că voi ajunge în iad dacă nu aveam să vorbesc. Însă dumneavoastră şi *maman* nu aţi vrut să mă ascultaţi până când nu a venit momentul ca domniţa Juliette să rostească jurământul, adică prea târziu.

– De ce te-am crede pe tine, bătrâno, de vreme ce propria noastră mamă nu ne putea deosebi?

– V-am ţinut în braţe şi v-am hrănit pe amândouă, v-am schimbat scutecele zi şi noapte, dragă, ştiţi şi voi asta. *Maman* a zăcut la pat timp de câteva săptămâni, cu febra laptelui, după ce v-aţi născut. Nu putea să vă alăpteze, darămite să-şi ridice capul de pe pernă, aşa că dumneavoastră şi Juliette aţi fost lăsate în grija

mea. Vă cunosc pe dumnevoastră şi o cunosc şi pe sora dumneavoastră, şi vă asigur că ea este cea căreia trebuie să îi revină lădiţa.

Chipul lui Paulette se schimonosi de furie, în timp ce o fixa pe Valara.

– Întotdeauna ai plăcut-o mai mult. Întotdeauna făcea lucrurile cum trebuie şi niciodată nu ţi-a dat bătăi de cap – am auzit asta de atâtea ori încât mi s-a făcut lehamite de bunătatea ei. Însă nu ea va moşteni lădiţa de zestre. E a mea şi nu va reveni nimănui altcuiva în afară de mine!

Paulette se răsuci pe călcâie şi părăsi salonul. În tăcerea care se lăsă în încăpere, tuspatru auziră condurii ei cu toc străbătând pasajul, după care o uşă fu deschisă şi închisă cu suspine prelungi.

Juliette se ridică în picioare şi se aşeză lângă mama sa. Îi luă mâna într-a sa, ţinând-o strâns. I se citea neliniştea în priviri, iar chipul ei era îmbujorat de ruşine, observă Nicholas, în vreme ce aceasta se uita la el.

– Vă rog s-o iertaţi pe sora mea, domnule Pasquale, i se adresă ea. A fost luată prin surprindere. Nu se poate obişnui cu revenirea mea acasă, nici cu noua întorsătură pe care au luat-o lucrurile. Sunt convinsă că o să-şi ceară scuze pentru lipsa sa de politeţe.

Nicholas nu ar fi băgat mâna în foc. Paulette i se părea a fi o domnişoară ce obişnuia să-şi impună punctul de vedere, fiind prea puţin dispusă să facă vreo concesie în relaţie cu

ceilalți. Nu îi putea împărtăși această părere surorii ei, așa că preferă să încline ușor din cap.

– Nu a fost o idee prea inspirată, la urma urmei, spuse el pe un ton calm. Poate că ar trebui plec și să revin mai târziu, pentru o vizită ceva mai protocolară.

– Cum preferați.

I se păru că ea ar fi vrut să mai adauge ceva, însă văzând că nu o face, își reluă ideea.

– Aș putea pleca singur, dar mi-ar face plăcere dacă m-ați conduce.

Juliette se uită la mama sa, care ridică nepăsătoare din umeri. Șoptindu-i ceva la ureche mamei sale, viitoarea sa mireasă acceptă brațul pe care i-l oferise pentru a o ajuta să se ridice, după care așteptă ca Valara să îi aducă mănușile și jobenul. Părăsiră apoi salonul împreună, coborând scara exterioară. Ajunși în curtea care se termina cu ușa masivă de la intrarea în coridorul lung și îngust ce ducea spre stradă, se opriră.

Nicholas se întoarse cu fața către ea, ținându-și jobenul la vipușca pantalonilor.

– Mama și sora dumneavoastră m-au respins categoric și nu le pot învinovăți pentru asta, spuse el, cu o voce stranie. Pare puțin probabil să obținem binecuvântarea lor pentru căsătoria noastră acum sau mai târziu și în aceste condiții bănuiesc că vă va fi greu să mergeți mai departe. Dacă veți hotărî să renunțați, trebuie doar să mă anunțați.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule.

– Deloc, poate înțelept. Ne gândim să facem un pas destul de important și încă pentru totdeauna.

– Aveți dreptate în această privință. Presupun că ar fi cazul să vă întorc favoarea.

– Nu este necesar. V-am dat cuvântul meu.

– Într-adevăr, răspunse ea, dând ușor din cap. Și, totuși, nu v-aș lua-o în nume de rău dacă vi l-ați retrage după ce mi-ați cunoscut familia.

– Pielea mea este mult prea tăbăcită ca să dau înapoi, îi spuse el, cu un zâmbet sarcastic.

– Mă bucur să aud asta.

Poate că era bucuroasă, însă nu îi spusese că avea de gând să rămână de partea sa și să-și înfrunte rudele, și nici dacă se considera legată cumva de înțelegerea lor. Ce anume aștepta de la ea, nici Nicholas nu știa. Nu părea însă că ar fi avut nevoie de confirmarea ei pentru a-și liniști gândurile.

– Pe mâine, atunci, încheie el, punându-și jobenul.

Făcând o reverență, o părăsi acolo.

Câteva minute mai târziu, în vreme ce se îndrepta spre sala sa de scrimă din Pasajul Bursei, se opri brusc în mijlocul drumului. Un marinar care tocmai trecea prin dreptul lui aproape că fu pe punctul să îl doboare la pământ, reușind să îl ocolească în ultima clipă. Nicholas abia dacă reuși să îngaime o scuză, fără a privi în direcția matelotului.

Urma să se însoare. Avea să se căsătorească cu o mireană venită de la mănăstire, dacă nu chiar cu o măicuță. Viitoarea lui soție era o femeie care nu îl dorea pentru el însuși, ci pentru un amalgam de motive care nu aveau niciun sens și păreau a fi o insultă fățișă la adresa mândriei sale. Nu se căsătorea nici din dragoste, nici pentru plăcerile carnale, ci pentru a-i oferi o mamă lui Gabriel și celorlalți. Se angajase să ia de nevastă o femeie pe care o cunoscuse în urmă cu două ore, dar căreia îi făcuse o promisiune fermă în acest sens.

Mai rău, era chiar mulțumit de târgul încheiat. De-abia aștepta să își asume rolul de soț. Numai gândul la viitoarele sale responsabilități făcea ca inima să îi bată cu putere în piept, iar trupul să-i freamăte de dorință.

În afară de aceasta, orice pornire de a adopta o atitudine protectoare pe care o simțise vreodată până atunci își pierdea din semnificație în raport cu scopul nobil pe care și-l asumase. Cineva avea nevoie de el, iar asta i se părea de-ajuns.

În ciuda aparențelor, era un mire mulțumit.

3

— De ce, domniță? întrebă Valara, cu mâinile înfipte în șoldurile sale planturoase, când dădu cu ochii de Juliette în capul scărilor.

Explicați-mi. Știu că vă faceți griji pentru *maman*, însă există și alte modalități de a face cunoștință cu un bărbat. Nu trebuia să îl culegeți de pe stradă.

– Nu am făcut-o, îți jur că nu am făcut-o, protestă ea. Mi s-a părut potrivit la acel moment.

– Ei, da!

Doica își frânse mâinile înainte de a se întoarce pentru a o conduce într-un colț retras, la capătul pasajului de la etaj.

Juliette nu opuse nicio rezistență; Valara îi cunoscuse întotdeauna secretele și îi dăduse sfaturi bune ori de câte ori îi făcuse confidențe. După ce termină povestea rugii sale ce fusese ascultată, doica rămase pe gânduri, cu șoldurile sale late sprijinite de balustradă și mâinile încrucișate pe piept. Într-un târziu, încuviință ușor din cap.

– Credeți că a fost un miracol că acest Pasquale a apărut în fața catedralei și v-a propus de îndată să vă căsătoriți?

– Cum să nu? Însă...

– Acum vă îndoiți.

Juliette oftă ușor.

– Nu știu. Îmi dădeam seama că *maman* și Paulette nu-l vor accepta pe domnul Pasquale, însă nu m-am așteptat la o asemenea tevatură.

Valara inspiră adânc.

– Paulette ar fi în stare să facă o scenă chiar dacă l-ați aduce acasă pe Sfântul Anton în persoană. Își pierde cumpătul numai la gândul că v-ați putea căsători și moșteni lădița. Faptul

că păreți a fi pregătită să faceți acest pas îi stârnește o furie cumplită.

– Sincer, nu înțeleg de ce se comportă astfel. Doar a avut tot ce și-a dorit încă din momentul în care a văzut lumina zilei.

– Tocmai de aceea, dragă. A crezut întotdeauna că lucrurile or să meargă așa cum vrea ea, că va fi prima în toate. Acum situația s-a schimbat.

– Tu ai schimbat-o, scumpa mea Valara.

– Nu vă vedeam luând calea mănăstirii dintr-o greșeală. Nu ar fi fost drept.

Juliette întâlni ochii negri și adânci, umbriți de îngrijorare, ai dădacei sale.

– Ești absolut sigură că nu am fost eu a doua născută?

– Sunt cât se poate de sigură. Nu, Paulette a noastră și-a făcut intrarea în lume urlând și continuă și acum să urle. De ce întrebați? Vreți cumva să vă întoarceți la mănăstire?

Juliette își duse trei degete la frunte, masându-și sprânceana unde răbufnise o durere de cap ce pulsa în spatele ochilor săi. Ce voia? Nici ea nu știa cu certitudine.

– Cred că ar fi mai simplu dacă m-aș întoarce la măicuțe.

– Știți ce ar urma după aceea.

Juliette bănuia, ceea ce nu ar fi schimbat lucrurile. Paulette avea să se căsătorească cu Daspit. Ei doi ar fi deschis cufărul de îndată ce ar fi terminat de rostit jurămintele. Paulette ar fi făcut-o din curiozitate, iar Daspit din avariție

şi lipsă de respect pentru tradiţiile de familie. Dacă mama lor ar fi aflat, ceea ce sigur s-ar fi întâmplat în cele din urmă, ar fi fost distrusă. Deja era bolnavă din cauza îngrijorării. Dacă s-ar fi întâmplat ce era mai rău şi tragedia s-ar fi abătut, conform legendei, asupra celor care ar fi profanat cufărul cu comori, ar fi fost atât de afectată încât nu şi-ar mai fi putut reveni niciodată.

– Îi vor ajunge blestemele, spuse Valara, clătinând atotştiutor din cap. Am văzut cu ochii mei lucruri făcute de vrăjitori, lucruri pe care nu le-aţi crede în ruptul capului.

– E rodul minţii celor care cred în ele sau cel puţin asta spun preoţii.

– Nu contează cum funcţionează, ci faptul că funcţionează. Bunica mea a făcut vraja, se spune, cu mulţi ani în urmă. Stăpânul i-a redat libertatea din motive numai de el ştiute. A pus răvaşele în cufăr când tânăra coniţă s-a căsătorit şi i-a spus să aibă grijă de ele. Apoi a aruncat un blestem asupra oricui ar fi îndrăznit să le scoată afară. Mama mea a fost întotdeauna liberă datorită lui, iar eu sunt liberă astăzi din acelaşi motiv. Există o binecuvântare în acel blestem pentru cei ce fac lucruri bune şi o mânie cumplită a spiritelor manifestată faţă de cei care cad în greşeală.

– Doar nu crezi că Paulette ar distruge răvaşele, nu-i aşa? întrebă Juliette, încruntându-se.

– Poate că ar face-o dacă ar fi îndeajuns de furioasă. Cine poate şti? Însă nu bag mâna în

foc pentru domnul Daspit. E un om violent, capabil de orice. Dacă ar putea, m-ar vinde ca sclavă pentru că i-am îngreunat căsătoria cu domnița Paulette.

– Niciodată. *Maman* nu l-ar lăsa sub nicio formă, după cum nu aș face-o nici eu.

Juliette se gândi un moment.

– Însă chiar a cerut-o în căsătorie pe Paulette? Credeam că subiectul a fost abordat în treacăt de cei doi.

– Speră probabil ca domnița Paulette să îi ușureze sarcina, ducându-se ea prima la *maman*, răspunse Valara, ridicând din umeri. Nu e cine știe ce de capul lui, nici în ceea ce privește viața sa amoroasă, nici din punct de vedere al priceperii sale la afaceri, sau cel puțin așa umblă vorba prin târg.

– De asta mă temeam.

Juliette își aruncă privirea jos, în curte, unde un porumbel cu picioruțe roșii și un cap cu un penaj strălucitor îi făcea curte alesei sale, scoțându-și pieptul înfoiat înainte și gângurind cu un singur gând în minte. Păsărea îi aminti de Daspit într-un fel.

O ușă se deschise în capătul pasajului. Paulette își făcu apariția, se opri când le văzu, după care se îndreptă spre ele cu pași repezi care îi făceau să tresalte juponul întins de crinolina ce atingea balustrada, cu un foșnet puternic.

– Așadar viitorul tău logodnic a șters-o, începu ea. Cel puțin are suficient tact pentru a-și da seama când nu este bine-venit.

– I-ai demonstrat aceasta cu vârf şi îndesat. Ar fi fost un prost să nu observe.

– Şi nu e, nu-i aşa? Îşi cunoaşte interesul.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Eşti tare naivă, poate chiar mărginită ar spune unii, când vine vorba de bărbaţi. Ai văzut un trup de bărbat şi un chip frumos şi ţi-ai pierdut imediat minţile. Altfel nu îmi explic cum a fost pus la cale acest mariaj.

– Am mai văzut bărbaţi, ripostă Juliette pe un ton sec. Însă eşti de părere că domnul Pasquale e un bărbat chipeş?

– Haide, zău aşa, cum să nu? E destul de atrăgător în felul său. Umerii aceia, pieptul, picioarele – până şi eu sunt de acord că practicarea scrimei în mod regulat poate spori farmecul unui bărbat.

În clipa aceea, Juliette se întrebă dacă nu cumva sora ei geamănă era geloasă pe Nicholas Pasquale, cel care avea să îi devină soţ. Nu încăpea îndoială că îl eclipsa pe domnul Daspit. Pariorul era un adevărat crai, cu costumele sale elegante şi perciunii săi parfumaţi, însă umerilor lui le lipsea anvergura, avea pieptul mai degrabă scobit decât bombat, iar mersul lui trufaş îl făcea să pară ridicol.

– Foarte frumos din partea ta, spuse ea, cu un zâmbet şters.

– O, da, toate prietenele mele suspină după spadasini – după domnii O'Neill, Blackford, Llulla, Rosičre şi chiar şi după domnul Croqučre.

Ştii, e o adevărată modă. Însă niciuneia nu i-a trecut prin minte să se mărite cu unul dintre ei.

– Domnul Rosičre este căsătorit, cred, la fel şi domnul O'Neill, şi încă cu o doamnă respectabilă, având relaţii de familie ireproşabile.

O undă de enervare sclipi în ochii lui Paulette atunci când auzi remarca.

– Madame Moisant era văduvă, ceea ce este cu totul altceva.

– Nu înţeleg cum.

– Pentru că te încăpăţânezi să îngreunezi lucrurile. Ştii prea bine că o astfel de relaţie este inacceptabilă. Te agăţi de tot ce-ţi iese în cale ca să furi ce îmi aparţine mie de drept.

Juliette clătină din cap, şi în clipa aceea simţi cum durerea îi zdrobea tâmplele.

– Încerc să fac ceea ce e bine.

– Crezi că e bine să îţi baţi joc de familia ta, aducând acasă un spadasin? Crezi că e bine ca el să devină cap de familie, aşa cum se va întâmpla, fără îndoială, dacă te vei căsători cu el? Crezi e bine să îi încredinţezi păstrarea celei mai de preţ moşteniri de familie, cât şi sănătatea şi bunăstarea ta? Dacă asta crezi, surioară dragă, atunci nu dau doi bani pe binele tău!

Juliette fu străbătută de un acces de furie.

– Nu vreau nimic din ce e al tău, Paulette, însă nici nu văd de ce ar trebui să renunţ la ceva ce îmi aparţine de drept. Ai fost prima născută în toţi aceşti ani. Ai participat la toate dineurile şi la toate balurile şi ai avut rochiile cele mai elegante şi ai flirtat...

– Iar tu ai fost geloasă pentru toate acestea!

– Nu, te rog să mă crezi, protestă Juliette fără a sta pe gânduri. Pur şi simplu îţi spun că ai avut toate acestea până acum. De ce vrei să negi până şi asta?

– Din cauza cufărului, de-aia! Toată viaţa m-am întrebat ce e înăuntru, gândindu-mă că o să aflu într-o zi. Dacă vei fi prima care se va căsători, nu o să ştiu niciodată. E inadmisibil.

– Cum poţi să spui aşa ceva, când te-ai uitat...

– Minţi! Nu m-am uitat, nu aş face aşa ceva niciodată, niciodată.

Paulette păli, şi în ochii ei se citea teama, în vreme ce spunea acest lucru. Poate că altcineva nu şi-ar fi putut da seama, însă Juliette o cunoştea foarte bine.

– Te-ai uitat. Am fost de faţă.

– Ai închis ochii ca să nu vezi. Pur şi simplu m-am prefăcut, de-abia dacă am ridicat capacul. Nu a fost de-ajuns să pot vedea ceva.

– Însă papa a murit şi la fel şi Charles Yves, cu care urma să te căsătoreşti.

– A fost o coincidenţă.

– Şi, totuşi, dacă ar fi aflat ***maman***...

– Doar nu ai îndrăzni să îi spui vreodată!

– Nu, nu aş face asta, căci s-ar supăra foarte tare dacă ar afla, însă vrei să rişti să se întâmple încă o dată aşa ceva?

– Nu m-am uitat câtuşi de puţin, crede-mă. În plus, Jean... domnul Daspit... spune că nu e

nimic altceva decât o superstiție, că nu se va întâmpla nimic oricum.

– Din nou acest Daspit, zise Valara. Niciodată nu mi-a plăcut bărbatul ăsta. Este un netrebnic.

– Acest Pasquale al lui Juliette este adevăratul netrebnic! strigă Paulette. Femeile îi cad la picioare, iar el ce face? Le ridică, bineînțeles! Nu îți va fi niciodată credincios, draga mea surioară. Un astfel de bărbat are nevoie de o femeie temperamentală și pasională, iar tu nu ai nimic din toate acestea. Te va face nefericită, la fel de nefericită pe cât meriți să fii pentru că încerci să iei ce mi se cuvine.

– Nu a fost alegerea mea, protestă Juliette.

– Însă nici nu te împotrivești, nu-i așa?

Juliette fu redusă la tăcere. Ceea ce spusese sora sa era întru câtva adevărat. Plecase de la mănăstire după ce avusese o conversație vagă cu maica stareță, în cursul căreia invocase sănătatea precară a mamei sale și datoria față de familie. I se spusese să se roage pentru a putea ajunge la o decizie și o făcuse, dar fără ardoare.

– Biserica nu a fost nicicând calea aleasă de mine, spuse ea după un moment, cu o ușoară emoție în glas. Acesta este, într-un fel, un test menit că verifice fermitatea mea... De va fi să mă căsătoresc prima...

– A, da? De mă voi căsători eu prima, te vei întoarce la mănăstire?

– Nu am spus asta.

Juliette se împotrivea acestei capitulări, deşi nu putea să îşi dea seama dacă reacţia ei era provocată de mânie şi teamă sau de mândrie şi speranţă.

– Ar fi excelent, spuse Paulette, ai cărei ochi începură să sclipească. De fapt, cred că ar fi unica soluţie. Nu-ţi va plăcea să locuieşti aici, cu Daspit în postura de cap de familie, după ce ne vom căsători, şi nici nu cred că va accepta să te aibă drept chiriaş. Va trebui să vorbesc cu *maman*.

– Domniţă Paulette, interveni Valara, în semn de protest.

– Ei, ce e în neregulă cu un astfel de aranjament? Doar ea a hotărât că cea care se va căsători prima va avea dreptul să revendice cufărul. Cea căreia îi va surâde soarta va trebui să fie cea mai mare dintre noi, nu? Ea crede asta, deci aşa trebuie să fie. Şi dacă soarta îmi va fi favorabilă mie, atunci cu siguranţă va fi un semn că sora mea este menită să fie mireasa lui Hristos. *Maman* va fi de acord. Îi e aproape la fel de teamă să îşi încalce cuvântul de a-şi trimite una din fiice la mănăstire pe cât îi e să nu se împlinească blestemul aruncat asupra cufărului.

Paulette făcea uz de viclenie pentru a-şi atinge scopul. Juliette îşi dădu seama că surorii ei nu îi păsa câtuşi de puţin ce s-ar fi ales de soarta ei atât timp cât obţinea ceea ce dorea. Dacă ar fi fost după ea, Juliette ar fi dat uitării cearta şi resentimentele şi, de ce nu, ar fi luat

calea Bisericii. Acum era condamnată să accepte acea înfrângere şi să se retragă fără împotrivire la liniştea îndoielnică a zidurilor mănăstireşti, a rugăciunilor şi faptelor bune.

– Mai întâi de toate trebuie să te măriţi înaintea mea, spuse ea, alungând aceste gânduri.

– O voi face, o asigură Paulette pe un ton sec.

– Şi dacă nu o vei face, ce se va întâmpla?

– Ce vrei să spui?

– Dacă *maman* este atât de hotărâtă să-şi trimită o fiică la mănăstire, şi se va dovedi că eşti a doua născută, poate că ar trebui să îmi iei locul.

– Niciodată! strigă Paulette, înroşindu-se. Nu am pretins niciodată că aş avea vreo chemare.

– Şi nu te-ai aşteptat să ai vreuna încă de la naştere, spuse Juliette, abia stăpânindu-se să nu surâdă. Complicat, nu-i aşa?

– Vom vedea ce va spune *maman*.

Zicând acestea, Paulette îşi ridică partea din faţă a fustei şi se întoarse, îndreptându-se spre budoarul mamei lor. Juliette o urmări cu privirea, simţind cum i se strânge inima.

– O să vorbească şi o să plângă, o să plângă şi o să vorbească până când mama voastră va fi de acord cu ea, spuse Valara.

– Mă tem că ai dreptate.

– Bineînţeles că am dreptate. Nu am întotdeauna dreptate? întrebă doica, cu un zâmbet amar. Aşadar ce veţi face?

– Mă gândesc că trebuie să fac tot ce-mi stă în putință pentru a mă asigura că domnul Pasquale își va ține cuvântul.

– Vă veți căsători cu el?

– Cred că trebuie, răspuse ea.

– Trebuie?

– Va trebui, se corectă Juliette. Cred că îl voi lua de soț pe domnul Nicholas Pasquale, pe temutul La Roche. Însă, mai întâi, o să mă asigur că nu se va răzgândi în privința mea.

– Credeți că va fi greu?

– Nu știu.

Își ascunse privirea de ochii iscoditori ai doicii.

– Cererea lui în căsătorie a fost o provocare adresată în glumă, Valara. Nu și-a dorit-o cu adevărat. Cred... cred că s-a dovedit a fi un gentleman atunci când nu și-a retras cuvântul după ce am acceptat.

Bătrâna servitoare își drese glasul, înclinându-și ușor capul acoperit cu boneta albă ca laptele.

– Întrevăd un viitor promițător.

– Crezi?

– Da, cred.

Juliette o surprinse cu coada ochiului pe Valara muşcându-şi buza de jos pentru o clipă.

– Este un bărbat care are trecere la femei, așa cum a spus Paulette. S-ar putea să nu fiu înzestrată cu... pasiunea de care are nevoie.

– Nu știți ce aveți înăuntru, domnița mea. Întotdeauna ați împlinit așteptările celor din jur,

întotdeauna v-ați supus voinței altora. Cred că puteți face tot ce vă doriți atâta timp cât pornește din inimă.

Valara își duse pumnul enorm la pieptul acoperit de șorț.

– Însă în primul rând trebuie să învățați să luptați.

– Să lupt? Mi-ar fi imposibil, Valara.

– Nu precum un bărbat, domniță, cu pumni grei, de oțel. Și, totuși, trebuie să vă înarmați.

Se încruntă o secundă, aruncând o privire cercetătoare înspre Juliette.

– Cred că ar trebui să începeți cu un drum la croitoreasă.

Juliette se uită la rochia gri cu care era îmbrăcată.

– Vrei să spui că am nevoie de o ținută nouă?

– De mai multe, dragă. Sezonul vizitelor e în toi. Trebuie să fiți strălucitoare. Or, nu puteți face asta purtând veșmintele de ieșire din doliul ținut după papa. Trebuie să vă comandați și pălării, nu să purtați vechitura aceea, de acum trei anotimpuri. Și ar mai fi și părul dumneavoastră.

– Părul meu?

Juliette ridică o mână pentru a-și netezi șuvițele rebele care îi ieșiseră din coc.

– Nu ar trebui să îl ascundeți, domniță. Bărbații sunt atrași de păr precum caii de ovăz, iar al dumneavoastră este mai frumos și mai mătăsos decât al lui Paulette.

Oare era într-adevăr? Juliette nu avea nici cea mai vagă idee. Vanitatea de orice fel nu era privită cu ochi buni la mănăstire, fiind descurajată cu atâta insistență încât până la urmă dispărea cu totul.

Și, totuși, trișase timp de câteva luni, premergătoare momentului când avea să își taie părul, odată cu rostirea jurământului. Îi plăceau greutatea șuvițelor sale mătăsoase, felul în care acestea îi cădeau pe umeri când se pieptăna. Era bucuroasă că nu trebuia să renunțe la el deocamdată, posibil chiar deloc. Era atât de bucuroasă, de fapt, încât se simțea extrem de vinovată.

Poate că totuși îi mai rămăsese ceva din vanitatea pe care crezuse că și-o reprimase.

Ajunseră la croitoreasă în acea după-amiază. Juliette ar mai fi amânat vizita o zi sau două, însă Valara insistase. Se dovedise atât de neînduplecată, încât insistase că Juliette nu i-ar fi prețuit sfatul dacă nu ar fi plecat cât mai repede. Juliette nu ar fi vrut s-o lase cu acea impresie pentru nimic în lume, așa că ignorase durerea de cap care îi strângea tâmplele ca într-un cleşte şi o însoțise pe Valara.

Nu se îndreptară direct spre atelierul doamnei Ferret, care o servise pe mama ei de-a lungul timpului, ci se opriră mai întâi la negustorul de stofe Bourry d'Ivernois, unde inspectară un nou transport de mărfuri, între care un merinos franțuzesc, museline și câteva brocarturi. După îndelungi discuții și comparații,

făcură un pachet pe care îl trimiseră la casa Armant, împreună cu un şal croşetat şi o dantelă *point de gaze* crem, o umbrelă de soare neagră, cu motive florale, şi trei perechi de mănuşi de piele, de culoare galben-pai, roz şi albastru. După aceea aşteptară să li se taie câţiva metri din valurile de merinos şi de dantelă, împachetară apoi cuponul în hârtie pentru ca Valara să îl poată duce la atelierul doamnei Ferret. Fără îndoială, toată tevatura fusese de bun augur, de vreme ce durerea de cap a lui Juliette se risipi ca prin farmec înainte de revenirea lor pe stradă.

Ea şi Valara se aflau la mai puţin de trei uşi distanţă de croitoreasă, când văzură înaintea lor silueta longilină a domnului Jean Daspit, care-şi croia drum spre ele. Se gândi la o modalitate de a-l evita, însă un asemenea gest ar fi fost interpretat ca o impolitețe fățișă. Acesta deja le văzuse şi îşi scosese pălăria.

Zâmbetul lui era atât de cald pe faţa sa gălbuie încât Juliette se întrebă dacă nu cumva o confundase cu sora ei. Salutul său îi risipi însă îndoielile.

– Domnişoară, mă bucur să vă regăsesc sănătoasă, laolaltă cu mama şi încântătoarea voastră soră, domnişoara Paulette.

– Asemenea, domnule.

Juliette schiţă gestul de a se îndepărta, însă domnul Daspit făcu un mic pas în lateral pentru a o împiedica.

– Am înţeles că trebuie să vă felicit, deşi

toată lumea este surprinsă de această alianță neașteptată.

– Uneori lucrurile de acest gen se aranjează de la sine.

Nu crezu în ruptul capului că vreo persoană în afara domnului din fața sa aflase de logodna ei. Paulette probabil că îi trimisese un bilet la pensiunea unde locuia. Își dorea ca sora ei să nu fi fost atât de promptă.

Daspit se apropie și se aplecă asupra ei, de parcă ar fi dorit ca ea să-i remarce înălțimea și puterea superioare. Atenția lui Juliette fu însă distrasă de parfumul de citrice al pomezii pe care o folosise pentru a-și netezi părul castaniu din dreptul frunții, precum și de mirosul de tutun al respirației lui, în timp ce acesta continua să vorbească

– Graba ar trebui însă evitată, indiferent de ocazie.

– Fără îndoială.

Juliette făcu un pas înapoi, ciocnindu-se de Valara, care se afla chiar în spatele ei.

– Cât de dezagreabil ar fi dacă ați afla că bărbatul cu care v-ați căsătorit nu este așa cum vă închipuiați. Știți, acesta ar fi avantajul unui cap de familie de genul masculin. Adeseori noi ne cunoaștem genul mai bine decât ar ajunge să îl cunoască vreo reprezentantă a sexului opus. Aș crede că am eșuat în misiunea mea dacă nu v-aș avertiza că bărbatul care v-a cerut mâna nu este demn de dumneavoastră.

– Îl cunoașteți pe domnul Pasquale?

Era curioasă, altminteri nu ar fi întrebat. Acesta reprezenta unul din defectele ei.

– Nu suntem apropiaţi, însă am auzit diverse lucruri. Este un nimeni, înţelegeţi dumneavoastră, un italian care s-a stabilit în oraş în urmă cu doar doi ani. Se spune că nu-şi cunoaşte tatăl.

Daspit ridică din umeri, în semn de falsă empatie.

– De ce v-aţi asocia cu o astfel de persoană? Mă tem că este un pretendent destul de nepotrivit.

– Vă mulţumesc pentru că mi-aţi împărtăşit opinia dumneavoastră, domnule, îi răspunse ea cu răceală.

Încercă încă o dată să se strecoare pe lângă alesul surorii ei, dar acesta o împiedică din nou.

– Mi-am exprimat doar îngrijorarea în legătură cu acest spadasin, însă ar fi mult mai multe de spus, domnişoară Juliette. Vă rog să îmi scuzaţi francheţea, prin analogie cu acei bărbaţi care nu sunt buni de însurătoare, există şi femei nepotrivite pentru căsătorie. Acestea sunt modelate dintr-un aluat mai fin, astfel că sunt mai fragile şi mai vulnerabile. Ar trebui să evite emoţiile puternice şi îndatoririle neplăcute ale vieţii conjugale, de vreme ce e puţin probabil că ar putea suporta rigorile căsniciei, darămite să se bucure de acestea.

– Domnule!

– V-aţi supărat. Vă rog să mă scuzaţi, dar v-am prevenit spre binele dumneavoastră. Vă

numărați printre acele femei, domnișoară. Puteți să ignorați spusele mele, dar o faceți pe riscul dumneavoastră.

Juliette avea cu sine, ca de obicei, umbrela sa de soare verde, cu care se proteja de razele neiertătoare, atât de dăunătoare tenului. Acum o închisese și o manevra ca pe o spadă, îndesându-i tija în pieptul viitorului logodnic al surorii sale. Acesta se întinse pentru a prinde cu mâna sa înmănușată spițele umbrelei, iar Juliette crezu, pentru o secundă, că va încerca să i-o smulgă. Deodată, auzi însă în spatele său o voce guturală.

– Domnișoară Armant, nu credeam să vă reîntâlnesc atât de curând. Vă pot fi de ajutor?

Timbrul molatic al vocii, ușoara ironie, ca o teacă incrustată peste o sabie ascuțită, și tonul acela politicos nu ar fi putut aparține decât unei singure persoane.

– Domnule Pasquale, exclamă ea, întorcându-se spre el cu un sentiment de ușurare fățișă. Îmi pare bine să vă văd.

– Și mie la fel. V-ați hotărât brusc să ieșiți?

– Chiar așa. Tocmai mă duceam să îi fac o vizită doamnei Ferret.

– Și aveți nevoie de opinia mea avizată pentru a vă ajuta să alegeți o ținută sau două. Bineînțeles, sunt la dispoziția dumneavoastră.

Nicholas făcu o reverență, reușind cumva să-l înlăture cu cotul pe Daspit, eliberând drumul. Luă umbrela ei de soare și i-o înmână Valarei, îl salută cât se poate de politicos pe

Daspit şi se îndepărtă cu Juliette la braţ. Aceasta putea simţi în spate ostilitatea lui Daspit.

– Vă mulţumesc din suflet pentru că mi-aţi sărit în ajutor, însă mă tem că v-aţi făcut un duşman, îi spuse ea, cu o uşoară încordare în glas.

– Daspit? Nu îmi fac nicio problemă în privinţa lui.

– Nu, deşi v-ar fi putut provoca la duel chiar acolo, pe loc.

– Nu mă îndoiesc, având în vedere părerea pe care o are despre mine. Ca să fiu sincer, l-aş fi privit cu ceva mai multă consideraţie dacă ar fi făcut-o.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Nu ar trebui să vă vorbesc, darămite să vă însoţesc.

Îi dădu drumul la braţ, făcându-i semn să intre înaintea lui în atelierul croitoresei. Juliette se opri.

– Credeţi că ar fi trebuit să o facă?

– Bineînţeles, având în vedere calitatea lui de viitor cumnat. Eu aş fi făcut-o, dacă aş fi fost în locul lui.

– Ce lucru ciudat îmi spuneţi.

– Nu-i aşa? zise el, cu un zâmbet amar. Are dreptate, să ştiţi. Nu sunt un pretendent potrivit.

– Ar trebui să mă lăsaţi pe mine să apreciez acest lucru.

În clipa aceea, o străfulgerare rapidă vădind absenţa oricărei precauţii în manifestarea durerii,

i se văzu în privire. Juliette avu o senzație bizară, ca și cum ar fi primit o lovitură în capul pieptului. Strălucirea dispăru imediat.

– Cum doriți, domnișoară. Acum va trebui să vă părăsesc.

– Mă aşteptam să vă spuneți părerea cu privire la ceea ce ar urma să port.

– Alb, domnișoară, spuse el fără ezitare. Mătase albă, cu o croială simplă, fără dantele și volane sau alte brizbrizuri. O pelerină de satin, tivită cu fir de argint și puf de lebădă, dacă se poate. Ceva delicat, pur, aproape imaterial, care să sugereze zborul.

– Zborul? spuse ea, ridicându-și ochii, ușor speriată.

– Un bărbat poate fi un nelegiuit fără a se înșela, însă, într-o serie de privințe, îi răspunse el, renunțând la tonul său prevenitor. Poate că ar trebui să ascultați sfatul domnului Daspit.

Se întoarse și plecă, îndepărtându-se cu pași mari și hotărâți. Nu privi nicio clipă în urma sa.

– *Mon Dieu!* exclamă Valara, pe un ton întrebător.

– Întocmai, murmură Juliette. *Exactement.*

4

Nicholas străbătu aleea de promenadă umbrită cu umerii strânși de mânie și cu o figură încruntată. Făcu loc fustelor largi ale doamnelor

cu un minimum de politeţe, ocoli negustorii de cafea şi prăjiturele de orez ghemuiţi pe la colţuri, îi salută din priviri pe băcani, îşi scoase jobenul în faţa unui preot, schimbă reverenţe cu nişte cunoscuţi, însă nu ar fi putut identifica niciuna din persoanele pe care le întâlnise în tot acest timp.

Gândul îi rămăsese la femeia pe care o părăsise şi la bărbatul care o acostase. Impulsul de a-l face pe Daspit să îşi înghită limba fu atât de puternic încât îşi încleştă pumnii. Bărbatul acela nu avea dreptul nici măcar de a i se adresa lui Juliette Armant, cu atât mai puţin de a o înghesui pe aleea de promenadă. Nu era îndeajuns de demn să respire acelaşi aer, să calce pe acelaşi pământ, să fie scăldat de razele aceluiaşi soare. Dacă netrebnicul ar mai fi îndrăznit să se apropie o dată de ea, o să-l pună în faţa unei provocări la duel. Ar fi fost o adevărată plăcere să îl înveţe pe individ bunele maniere cu o lovitură sau două bine plasate. Cineva ar fi trebuit să o facă mai demult.

Nevoia de a rămâne alături de cea care avea să îi devină, probabil, soţie, era atât de puternică încât Nicholas începu să temure din toate mădularele. Lucrul acesta părea imposibil. Dacă ea ar fi decis, la urma urmei, că nu ar fi putut să-şi lege soarta de a lui? Nu îndrăznea să o compromită afişându-se în compania ei în public.

Totuşi, ar fi dat orice să se poată plimba cu ea pe bulevardul Royale, să cumpere de ici, de

colo câte un fleac care i-ar fi făcut plăcere, să poată intra împreună în atelierul croitoresei şi să o ajute să îşi aleagă materialele şi croielile care i-ar fi pus în valoare eleganţa siluetei şi frumuseţea chipului.

Dumnezeule, cât de mult greşise sugerându-i albul. Avea, fără îndoială un chip angelic, dar se remarca şi prin alte calităţi. Era grijulie, plină de compasiune, la fel de senină ca o Madonă înfăţişată cu pruncul la sân. Lumina părea să strălucească în jurul său. I-ar fi plăcut să o vadă în culorile zugrăvite de un mare maestru, poate într-o catifea verde, tivită cu dantelă cu fir de aur. Era o nebunie, bineînţeles, deoarece numai femeile măritate puteau arbora o astfel de ţinută. De ce ar fi existat o asemenea regulă, se întreba el, decât dacă toaleta respectivă ar fi fost considerată prea senzuală pentru tinerele necăsătorite, stârnindu-i pe bărbaţi să atingă faldurile grele ale materialului?

Nu era înţelept, nici bine să şi-o închipuie pe Juliette Armant îmveşmântată în catifea. Imaginea îi stârnea porniri masculine ce ar fi trebuit să fie interzise prin lege. Francezii erau o seminţie realistă. Recunoscând slăbiciunile inerente naturii umane, ei încercau întotdeauna să le înfrâneze.

Ziua era frumoasă, cum se întâmpla arareori în luna ianuarie, o zi însorită, cu o boltă cerească umbrită doar de câţiva nori albi, nefiind nici prea cald, nici prea rece. Şi, totuşi, Nicholas se simţea atât de înfierbântat încât gândul îi zbură la

cremele acelea glasate dulci, făcute cu lapte şi arome, şi puse la gheaţă în blocuri tăiate în nordul îndepărtat şi expediate pe râu, în înveliş de rumeguş. Un vânzător de îngheţată italian avea o prăvălie pe strada St. Pierre, între bulevardele Royale şi Bourbon. Îl cunoştea bine, de vreme ce Tony, proprietarul, îi satisfăcea pofta de dulce. În timpul iernii, Tony scotea mai mulţi bani vânzând îngheţată decât în oricare alt sezon, poate şi datorită faptului că lumea se aştepta ca gheaţa să ajungă mai uşor din nord cu vaporul în acea perioadă a anului. Acesta pretindea că familia lui făcea *gelato* încă de pe vremea în care împăraţii romani porunciseră pentru prima dată ca gheaţa să fie adusă la Roma din Alpi. Nicholas îl credea; cremele lui erau delicioase, aşa că se îndreptă hotărât în acea direcţie.

Tocmai se delecta cu o porţie de îngheţată aromată cu vanilie proaspăt sfărâmată, aşezat la o masă din fier forjat ce dădea spre stradă, când îl zări pe Caid O'Neill îndreptându-se spre el. Salutându-şi prietenul irlandez ce avusese odinioară un salon de scrimă în Pasaj, alături de al său, îl invită cu un gest să guste şi el o îngheţată. Caid îl refuză, strigând din pragul prăvăliei la Tony să îi aducă un espresso. Se aşeză apoi pe scaunul din faţa lui Nicholas.

– Veşti bune, începu irlandezul, întinzându-şi picioarele lungi. Rio şi Celina se vor întoarce în curând în oraş. Am primit o scrisoare de pe vasul *Dundee,* aşa că probabil nu vor întârzia mai mult de o zi sau două.

– Minunat. A trecut prea mult timp de când au plecat.

Lui Nicholas îi lipsise Rio. Își făcuse mulți prieteni de când venise în New Orleans, însă nu avea încredere în nimeni ca în omul ce era cunoscut drept Rio da Silva înainte de a-și fi recăpătat adevăratul nume, Damian Francisco Adriano de Vega y Riordan, și titlul de conte de Lérida. Pasajul Bursei nu mai era la fel fără el. Aceasta nu însemna că Rio ar fi avut de gând să își redeschidă salonul de scrimă, acum că devenise familist.

– Ar fi venit în noiembrie, numai că Celina trebuie să nască. Din nou, spuse Caid, chicotind înăbușit.

– Cel mai mare probabil că a început să meargă de-acum, nu-i așa?

– Sau cel puțin încearcă, presupuse Caid.

– Au plecat definitiv din Spania?

Nicholas luă o ultimă linguriță și termină înghețata, dând deoparte bolul, după care aprecie, cu un gest din cap, promptitudinea lui Tony, care, fără să-l întebe, îi adusese un espresso, odată cu cel al lui Caid.

– Pentru câțiva ani cel puțin. Situația e destul de tensionată în Barcelona, cu toată tevatura legată de asigurarea regenței până când Isabella va putea accede la tron. Rio a angajat un scoțian ca să aibă grijă de domeniul său. Acum va deveni latifundiar în Louisiana, împărțindu-și timpul între supravegherea

culturilor de trestie de zahăr vara şi toamna şi distracţiile în oraş în sezonul vizitelor.

– Asta când nu va fi ocupat să facă alţi mici de Vega.

– O îndeletnicire de altfel plăcută, spuse Caid, rânjind.

– Nu mă îndoiesc, de vreme ce şi tu şi Rio îi acordaţi destul de mult timp. Ce mai face minunata Lisette? Şi micul Sean François?

Caid zâmbi înduioşat.

– Cred că dorm. Încă nu se treziseră când am plecat de acasă, cu puţin timp în urmă.

Pentru o clipă, Nicholas simţi o undă de invidie, gândindu-se la fericirea aceea maritală: o soţie în cămaşă de noapte dantelată, cu un micuţ adormit în braţe şi, de ce nu, o dimineaţă plină de dulci desfătări.

– Poate că vei dori să mă feliciţi, spuse el pe neaşteptate. Sunt pe cale să mă însor.

Caid, care tocmai îşi sorbea cafeaua, se înecă şi tuşi, aproape pierzându-şi răsuflarea.

– Poftim? Ce ai spus?

– Da, mă căsătoresc. Sau cel puţin aşa cred. Doamna s-ar putea să se răzgândească.

Nicholas se făcu comod în scaun, uitându-se la fiertura neagră şi consistentă din mica ceaşcă pe care o ţinea în mâinile sale bătătorite.

– Dar ai păstrat un secret absolut. Aproape că mă simt jignit.

Nicholas îi surâse în treacăt prietenului lui.

– Nu e cazul, te asigur. Am întâlnit-o pe doamnă în dimineaţa aceasta.

– Şi deja i-ai cerut...

Caid rămase fără cuvinte, clipind des.

– Ştiu că accentul tău italian îţi conferă un avantaj contestabil când vine vorba de reprezentantele sexului frumos, însă aceasta este... Aştept explicaţii.

Nicholas se conformă, descriindu-i întâmplarea cu lux de amănunte, deşi, pe măsură ce i-o relata, povestea aceasta începu să i se pară şi lui incredibilă.

– Nu o face, îl sfătui Caid.

– Mi-am dat cuvântul, spuse Nicholas, ridicând din umeri. În plus, e vorba şi de Gabriel.

– Dar poţi să-l îmblânzeşti pe împielităt fără să iei de soţie o femeie ciudată ca să-i devină mamă.

– Nu sunt chiar atât de sigur. Are nevoie de mai mult decât îi pot eu oferi, poate de blândeţea care mie îmi lipseşte. Iar eu îi pot fi, la rândul meu, de folos doamnei.

– Înţeleg că are probleme cu sora ei, însă există şi alte metode de a le rezolva.

– Te referi cumva la o vizită din partea Frăţiei Spadei? Vederea unei florete nu prea are efect asupra doamnelor care nu pot şi nici nu îşi doresc să fie rezonabile.

– Însă i-ar putea atrage atenţia lui Daspit.

– Îndepărtarea lui ca pretendent ar reprezenta o soluţie de moment. Problema ar fi rezolvată o dată pentru totdeauna numai dacă domnişoara Juliette şi-ar găsi un soţ.

Caid îi aruncă o privire lungă şi gânditoare, pe sub genele lungi ce îi umbreau ochii verzi.

– Şi cum arată această domnişoară Juliette?

– Ca o măicuţă, spuse Nicholas, râzând.

– Te rog, fii serios.

– Nu este răpitoare, dacă asta te interesează. Nu, este...

Zicând acestea, Nicholas se opri, nefiind în stare să găsească cuvintele potrivite pentru a o descrie pe Juliette.

– Este...

– De nedescris, înţeleg.

– Mă face să-mi doresc să fi avut ceva mai mult de oferit – avere, o poziţie, un nume respectabil.

– Dumnezeule mare, exclamă Caid, uitându-se la el.

Mărturisise adevărul, deşi Nicholas ştia că nu spusese tot despre Juliette. Era destul de atrăgătoare, numai că nu în mod convenţional, cu ochi fermecători, gropiţe în obraji şi valuri de bucle negre. Îl făcea să tânjească după căminul pe care îl lăsase demult în urmă, pe vremea când erau numai el şi mama sa, şi locuiau departe de lume, în conacul de pe moşia bunicului său, căci se născuse în urma unei poveşti de dragoste cu un marinar.

Când împlinise cinci ani, fusese aranjată o căsătorie între mama sa şi un nemernic cu o fire nestăpânită, cu nume nobil şi o mare pasiune pentru bici. Se mutaseră la Roma, iar mama sa dădu naştere unui al doilea copil, după care

bruta hotărâse că Nicholas ar fi trebuit să stea în grajduri, ca să nu mai reprezinte o ruşine pentru nimeni. Fugise de acasă, hoinărind pe străzi şi vizitându-şi mama şi fratele numai nopţile, când ştia că tatăl vitreg era plecat. Uneori, în serile reci şi umede de iarnă, se oprea pe aleea din spatele conacului cu un mare gol în suflet, ce nu avea nimic de-a face cu cel din stomac. Se uita la ferestrele luminate, de la care se auzea muzică şi de după care cei ce aveau acelaşi sânge cu el, dacă nu chiar acelaşi nume, râdeau şi mâncau bucate alese, pe care nu doreau să le împartă cu nimeni. Însă nu plângea. Nu plânsese niciodată.

– Da, Dumnezeule, chiar aşa, spuse el, recunoscând într-un fel că făcuse un gest nesăbuit.

– Credeam că nu dai doi bani pe căsătorie.

– Nu ştiu pe ce se bazează impresia asta.

– Nici eu, îi răspunse Caid, cu sinceritate, însă credeam că te gândeşti la ea ca la o temniţă.

– Pentru o femeie, da. Pentru un bărbat însă, e altceva. Majoritatea vin şi pleacă atunci când vor, din câte văd, căutând plăcerea în afara căsniciei.

– Şi nu eşti de acord cu asta.

– Este o viaţă de burlac când nu mai eşti burlac.

– Cu alte cuvinte, o prefăcătorie.

– Atunci când un bărbat se bucură de tot ceea ce aduce o femeie în viaţa sa fără a-i da nimic în schimb, cu excepţia unui şir de naşteri

dureroase şi o ieşire sau două la operă? Da, e o prefăcătorie.

– Tu, pe de altă parte, vei fi un soţ exemplar, vei sta în faţa şemineului cu soţia şi copiii pe genunchi şi vei discuta despre apariţia dinţilor la cei mici, despre rochii şi prăjituri.

– Ai cumva vreo îndoială în privinţa asta?

Vocea lui Nicholas era calmă.

– Doar încerc să mi te imaginez cu urme de dinţi pe gulerul hainei de catifea, cu lanţul de la ceas înmuiat în salivă şi cu pantalonii uzi.

Ochii lui Caid se îngustară, în timp ce-l privea ţintă.

– Apropo, gulerul ţi-e sfâşiat. Ştiai?

Nicholas trase de bucata de material desprinsă, încercând să evalueze paguba, după care izbucni într-un hohot de râs.

– Ea l-a rupt. Uitasem.

– Ea?

– Viitoarea mea soţie.

– Ale cărei farmece te-au impresionat într-atât încât ai uitat de pasiunea ta pentru veşminte? Trebuie să o cunosc pe femeia asta.

– O să ţi-o prezint. Sau cel puţin aşa sper, în fine.

– Şi ce anume făceai când s-a întâmplat dezastrul? Sau nu ar fi cazul să te întreb?

– Încercam să mă strecor sub poalele fustei ei, desigur.

Caid se trase înapoi bufnind.

– Parcă era vorba de o măicuţă.

– Părea necesar la acel moment. La rândul său, m-a atacat.

– Presupun că şarmul de care dai dovadă de obicei în preajma reprezentantelor sexului frumos te părăsise.

– Chiar aşa. Sau dimpotrivă, dacă mă gândesc mai bine. Acest mic incident nefericit se petrecuse înainte, când credea că voiam să îi fac rău lui Gabriel.

– Ţi-a aţinut calea din pricina împielitatului?

– Unele femei au un instinct matern mai bine dezvoltat decât altele.

Caid se uită lung la el pentru o clipă, după care dădu aprobator din cap.

– Gata, am înţeles. Te însori pentru a-i oferi plodului o mamă.

Oare aşa să fi fost? Nicholas nu ştia cu certitudine. I se păruse a fi o idee bună la un moment dat, însă acum se îndoia. Nu avu însă ocazia să îi răspundă lui Caid, căci o umbră îşi făcu apariţia deasupra mesei. Ridicându-şi privirea, văzu în soarele dimineţii silueta elegantă a unui alt prieten.

– Blackford, *mon ami*, îl salută el, ridicându-se să îl îmbrăţişeze. Ia loc sau, dacă nu, barem aşază-te în aşa fel încât să te faci folositor şi să ne fii parasolar.

– Nici n-a trecut de ora prânzului şi deja am fost distribuit în rolul de umbrar, se plânse Gavin Blackford.

Acesta aruncă o privire de regret pe fundul

bolului din care mâncase Nicholas înghețata. strânse din umeri, a dezgust, la vederea ceşcuțelor cu espresso, după care se aşează, fără a comanda ceva.

– E o întâlnire întâmplătoare, nu-i aşa? Sau o fi începutul unui onorabil act de curaj sau de răzbunare?

– Despre ce act vorbeşti?

– Despre un act al Frăției, despre ce altceva?

Blackford se referea la cvartetul clandestin alcătuit de Caid, Nicholas, absentul Rio şi el însuşi şi o ştiau tustrei prea bine. La doar câteva uşi mai încolo, cu doi ani în urmă, într-o seară, juraseră cu toții să îşi extindă protecția secretă asupra celor mai fragili membri ai societății din Oraşul Vechi şi din jur, asupra femeilor şi copiilor ameninţați de bărbați lipsiți de scrupule în acele vremuri, când oraşul era revendicat de trei municipalități rivale, beneficiind de paza unei poliții slab organizate. Cu spadele încrucişate, fiecare îşi alesese câte o deviză: vigilență pentru Rio, curaj pentru Caid, dreptate pentru Blackford şi răzbunare pentru sine. În timpul care se scursese de atunci, şaptesprezece domni dăduseră socoteală în fața spadei pentru neobrăzarea lor. Majoritatea fuseseră răniți mai mult sau mai puțin grav în urma unor dueluri susținute fără prea mare ceremonie. Mulți părăsiseră oraşul la scurt timp după aceea, unii fuseseră trecuți prin foc şi sabie pentru a doua oară, după ce dovediseră că nu se învățaseră minte de prima dată, iar unul chiar îşi găsise

sfârşitul în iureşul care urmase amestecului său în treburile lor, precedat de o judecată sumară a faptelor sale.

– Nu se întrevede nimic deocamdată, răspunse Caid, cu o figură uşor dezamăgită.

– Păcat. Am stat din nou de vorbă cu Croquère, aseară, când ne-am văzut la salonul de bal marinăresc. Frăţia e pe buzele tuturor, ştiaţi? Şi îşi aduce aminte foarte bine de ziua în care ne-a surprins agitându-ne lamele în numele binelui. Ar dori să ni se alăture, dacă ar fi posibil.

Blackford îşi plimbă privirea de la unul la altul, cu un aer întrebător. Ştia la fel de bine ca şi cei doi prieteni ai săi că Croquère nu numai că era considerat a fi cel mai chipeş bărbat din New Orleans, ci şi, indiscutabil, cel mai bun spadasin din Pasajul Bursei, strada maeştrilor de scrimă, după Rio, Caid, Nicholas şi Pepe Llulla. Poate că şi Blackford ar fi trebuit inclus pe listă, deşi nimeni nu ar fi băgat mâna în foc pentru el. Acesta evita competiţiile care ar fi putut sta mărturie pentru priceperea sa şi nu accepta invitaţiile la partide amicale de scrimă. Cel mai important aspect îl constituia însă faptul că Croquère era mulatru. Culoarea pielii sale nu umbrea talentul care i-ar fi permis, cu siguranţă, să li se alăture. La Paris, unde îşi completase educaţia, participase la o serie de dueluri, dar situaţia era cu totul alta în New Orleans. Bărbaţii care s-ar fi avântat cu bucurie împotriva sa în salonul de scrimă sau i-ar fi

acceptat imediat observațiile referitoare la fandările executate ar fi declinat cu părere de rău orice provocare la duel din partea acestuia. Potrivit Codului Duelurilor un gentleman nu era obligat să răspundă provocărilor adresate de un bărbat pe care nu-l considera egalul său. Cu toții cunoșteau această prevedere. Mai mult, nici lui Croquère nu-i era străină.

– Se gândește la cineva anume? se interesă Nicholas.

– Cred că da. A pomenit de un parior care și-a pus ghinionul pe seama amantei și a dorit să își schimbe ursita, trimițând-o înapoi la mama ei, fără nicio recompensă sau aranjament pe termen lung.

– Cu alte cuvinte, era creolă.

– Croquère e de părere că a făcut toate acestea pentru a preîntâmpina orice inconvenient ce ar fi putut aduce atingere reputației sale. Dacă nu mă-nșel, numele lui e Daspit.

– Daspit, tresări Nicholas, surprins de turnura pe care o luase discuția.

– Un bărbat care a fost văzut adesea în tripouri. L-am întâlnit într-un astfel de loc chiar luna trecută.

Zicând acestea, Blackford își înclină capul.

– Ochi pătrunzători, nas ascuțit, picioare lungi – mi-a adus aminte de un cocostârc ceva mai răsărit.

– Puțin probabil să îi ofere satisfacție lui Croquère.

– Tot ce se poate, însă mai există şi alţii care manifestă aceeaşi reţinere faţă de doamnele ceva mai închise la culoare. Croquĉre ar fi un adversar pe măsură.

Nicholas se uită la Caid, care îi susţinu privirea preţ de câteva clipe. Irlandezul ştia la fel de bine ca şi el că femeile creole, având cel puţin un strămoş de origine africană, care îşi câştigau existenţa ca amante ale bărbaţilor albi, nu erau în măsură să pretindă un tratament echitabil. Numai tradiţia şi sprijinul celor din jurul bărbatului respectiv le asigurau lor şi eventualilor lor copii un trai decent după ce erau date la o parte. Aceste presiuni erau puternice, însă puteau fi ignorate dacă domnul în cauză ar fi ţinut seama de ceea ce s-ar fi spus despre el. Creolele ar fi putut apela la un campion.

– Bine, încuviinţă Caid, întorcându-se spre Blackford. Spune-i să îşi aleagă deviza.

Englezul zâmbi.

– Şi-a ales-o deja, preventiv. Presupunând că nu se va răzgândi, aceasta ar fi apărare.

Apărare – o alegere interesantă, îşi spuse Nicholas. Fără îndoială că avea o semnificaţie aparte pentru spadasinul mulatru. Pur şi simplu spera că nu avea să îi creeze mai multe probleme decât ar fi putut să rezolve. Asta nu însemna că avea să fie lăsat să se descurce de unul singur. Odată intrat în Frăţie, avea să beneficieze de tot sprijinul de care ar fi avut nevoie.

Stabiliră o oră şi un loc unde urmau să-l copteze pe Croquĉre în cercul lor, iar Blackford se oferi să-i comunice noului membru hotărârea lor. Apoi vorbiră despre o mulţime de lucruri, inclusiv despre necazurile preşedintelui Tyler cu membrii Cabinetului său, despre evenimentele ce avuseseră loc în Florida, pe fondul încheierii recente a războiului cu indienii, şi despre masacrarea unei garnizoane britanice în Afganistan. Principala lor preocupare o constituia, însă, situaţia din Texasul situat chiar la graniţa cu Louisiana, unde norii războiului începuseră să se adune, ameninţători.

Santa Ana, generalul de tristă amintire care ordonase masacrul de la Alamo în timpul războiului pentru independenţa Texasului, în urmă cu câţiva ani, fusese considerat o ruşine politică o perioadă, însă a reuşit să ocupe din nou funcţia de preşedinte al Mexicului, după înlăturarea lui Bustamente, toamna trecută. Omologul său de pe celălalt mal al Rio Grande, din republica Texas, era eroul de la San Jacinto, Sam Houston, el însuşi reales de curând preşedinte, în urma unui interimat de durată al predecesorului său şi a unei campanii aprige, plină de acuzaţii murdare, pornind de la laşitate, continuând cu beţia în public şi ajungând chiar la furt calificat. Houston fusese susţinut de Partidul Păcii, condus de latifundiarii înstăriţi din sud, care făceau afaceri cu bumbac, însă predecesorul său, Mirabeau Buonaparte Lamar – poet, spadasin iscusit şi vizionar preamărit o

perioadă ca Napoleon al Texasului – reuşise să instige la revoltă Mexicul înainte de a se retrage din funcţie. Santa Ana făcea eforturi pentru a impune suveranitatea statului său faţă de Texas şi pentru a preveni o nouă incursiune pe teritoriul mexican, asemănătoare marşului eşuat din anul precedent, în oraşul Santa Fe. Se zvonea că acesta avea să trimită o expediţie peste Rio Grande în primăvară, ceea ce l-ar fi împins pe Houston într-un nou război.

– Aveţi vreo veste de la Galveston? întrebă Caid, făcând semn să i se aducă un al doilea espresso.

Nicholas clătină din cap.

– Vasul *Neptun* a părăsit portul şi a ajuns ieri la gurile râului, însă a eşuat pe un banc de nisip. Pasagerii urmau să fie transferaţi pe vasul *Octarara,* din câte am aflat. Îmi este drag bătrânul domn Gardette – fiul său s-a numărat printre prizonierii de la Santa Fe care au fost întemniţaţi în Mexic, dacă vă mai amintiţi. Vine la fiecare lecţie, ori de câte ori deschid salonul, decis să îşi perfecţioneze tehnica, în aşteptarea iniţierii unei acţiuni menite să îi salveze băiatul.

Caid făcu o grimasă abţinându-se să-i dea un răspuns. Ce ar fi fost de spus, atâta vreme cât amândoi ştiau că Texasul nu avea forţa necesară de a elibera prizonierii, iar guvernul de la Washington nu s-ar fi angajat într-un asemenea efort militar. Abolioniştii din Congres reuşiseră să evite anexarea republicii Texas ca stat aservit în ultimii şase ani; nu aveau

de gând să se implice în niciun fel de conflict cu Mexicul, care ar fi putut exercita presiuni în această privință.

Expediția din Santa Fe stârnise entuziasm în oraş, manifestat prin extinderea recrutărilor la Bursa lui Hewlett, locul în care se țineau, de obicei, reuniunile politice neoficiale. Preşedintele Lamar al Texasului, pe vremea aceea încă în funcție, se gândise să convingă regiunea New Mexico să încheie o alianță cu Texasul şi, astfel, să intensifice tratativele cu Statele Unite purtate de-a lungul coastei orașului Santa Fe pentru ca, în cele din urmă, să forțeze Mexicul să recunoască Rio Grande ca graniță în sud. Planul său viza crearea republicii Texas care ar fi trebuit să se întindă până la Oceanul Pacific. Pentru a-l pune în aplicare, acesta a adunat un grup de 360 de soldați şi comercianți, pe care i-a trimis în Santa Fe. Majoritatea celor care au participat la această invazie neoficială proveneau din New Orleans – tineri cu minți înfierbântate, care nu mai putuseră aștepta o declarație de război formală înainte de a se alătura trupelor lui Lamar, cunoscute şi ca escadroane de veghe. Cu toții anticipaseră o victorie relativ ușoară asupra slabei garnizoane mexicane, cu ajutorul cetățenilor hotărâți să treacă de partea texanilor. Mărşăluiră pe câmpii, parcurgând sute de kilometri de teritoriu arid şi făcând față atacurilor indienilor, foamei, setei, bolilor şi răzmeriței ce amenința să izbucnească în orice moment. Într-un târziu, slăbiți şi

demoralizați de călătorie, fură convinși să se predea comandantului mexican din Santa Fe. Ca formă de represalii împotriva loviturii de stat eșuate, rândurile supraviețuitorilor fură subțiate în mod simbolic, fiecare al zecelea prizonier fiind adus în fața plutonului de execuție. Restul au fost trimiși pe jos, în lanțuri, în statul mexican Vera Cruz și închiși în fortul Perote. În vreme ce aceștia zăceau acolo, rudele recruților din Louisiana citeau zilnic gazetele din scoarță în scoarță, în căutarea veștilor aduse de pachebotul de Galveston. Întâmplarea lăsase un gust amar cetățenilor din Orașul Vechi și impulsionase înrolările în diferite patrule.

O tăcere apăsătoare se lăsă asupra celor trei amici preț de câteva clipe. Caid fu primul care se dezmetici, întorcându-se spre Blackford pentru a-i da și lui vestea cea mare.

– Trebuie să îl feliciți pe prietenul nostru aici de față. Se pare că e pe cale să se căpătuiască.

Englezul îi aruncă lui Nicholas o privire neîncrezătoare.

– Puțin probabil.

– Nu începe și tu, protestă Nicholas, deși era încântat că schimbaseră subiectul. Nu există niciun motiv pentru care nu aș face-o.

– Oare se mulțumește cocoșul cu o singură găinușă? E posibil ca albina să se oprească la o singură floare și să uite de toate celelalte?

– Nu, însă lebedele se însoțesc pe viață, iar un colibri rămâne credincios unei singure flori

până când aceasta se ofileşte, îi răspuse Nicholas, cu asprime. Nu înţeleg de ce gândiţi cu toţii numai rele despre mine. Nu cred că v-am înşelat aşteptările nici măcar o dată şi nici nu mi-am încălcat cuvântul dat cu toată credinţa şi seriozitatea.

Blackford se uită la Caid.

– Da' ţâfnos mai e şi chiar vorbeşte serios. Şi cine ar urma să fie aleasa?

– O măicuţă.

– E rost de credinţă şi seriozitate, într-adevăr.

– Nu e măicuţă, spuse Nicholas printre dinţi.

– E aproape măicuţă – se corectă Caid – şi are un instinct matern foarte bine dezvoltat.

– Nicholas e ultimul bărbat care şi-ar alege ca soţie o femeie mămoasă.

Caid fu de acord.

– Ceea ce mă face să cred că povestea asta nu se reduce doar la ceea ce ne-a destăinuit el până acum. Sunt foarte nerăbdător s-o întâlnesc pe această doamnă, a cărei frumuseţe contează mai puţin, dar care a reuşit să pună mâna pe un bărbat în doar o dimineaţă.

– Lucrurile nu au stat chiar aşa, protestă Nicholas.

Blackford îl ignoră.

– Am putea să-i facem o vizită, însă nu cred că am fi primiţi. O femeie precum doamna O'Neill, pe de altă parte...

– Ce idee minunată!

Caid bătu în masă cu palma.

– Mai ales că Lisette a mea va fi mai curioasă decât mine. Mâine cred că ar fi o zi mai mult decât potrivită, dacă nu cel târziu poimâine.

Nicholas se ridică în picioare, vădit nemulțumit.

– Vă rog să mă scuzați. Am lucruri mult mai importante de făcut decât să vă amuz pe voi doi.

– Un viitor mire are multe griji, îi spuse Caid lui Blackford, pe un ton sfătos. Povara lumii urmează să fie așezată pe umerii săi, așa că trebuie să se pregătească pentru asta.

– Da, spuse Nicholas. Poate că ar trebui să o întreb pe Lisette cum te-ai descurcat până acum.

– Nu pleca, îl rugă Blackford. Mă gândeam să îți fac o ofertă pentru floretele acelea minunate, pe care le-ai câștigat în urmă cu ceva vreme. Parcă erau făcute de cei de la Coulaux et Cie din Paris, nu-i așa? Nu vei avea nevoie de niște lame atât de deosebite după ce te vei însura.

– Cum așa?

– Nu va fi de acord ca soțul ei să apară pe câmpul de luptă prea des. Și oricum îți vei închide salonul de scrimă în curând sau cel puțin așa îmi închipui, de vreme ce ai câștigat o avere.

Era adevărat, deși Nicholas prefera să nu se gândească prea mult la asta.

– Deocamdată nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

– Ei bine, atunci, de vreme ce încă te mai

bucuri de libertate, am putea merge la lac după-amiază. Are loc o confruntare între doi pugiliști.

– Poate altă dată. Acum trebuie să mă ocup de micul Gabriel, care încă mai umblă pe drumuri.

– Veveriță și ceilalți vor avea grijă de el.

Nicholas clătină din cap, cu părere de rău.

– Dacă s-ar întâmpla ceva cu el, li s-ar rupe inima și s-ar învinovăți pentru ceva ce nu a depins de ei.

– Nu înțeleg cum soarta unor copii hoinari a devenit dintr-odată responsabilitatea ta.

– Pentru că așa am dorit să fie, ripostă Nicholas pe un ton repezit.

– O soție căreia i-ai putea transfera această bătaie de cap ar fi o soluție excelentă, la urma urmei.

Nicholas îi aruncă lui Blackford o privire glacială, neștiind dacă în spatele comentariului aparent nevinovat nu se ascundea ceva mai mult. Comportamentul lui devenise imprevizibil în ultimele luni, de când acceptase să participe la un duel nefericit. Era când posac, când bine-dispus, firea sa schimbătoare punându-i în încurcătură pe cei din jur.

Nicholas preferă să nu îi răspundă pentru moment, și, după ce își luă jobenul de pe scaunul liber de alături și și-l puse pe creștet, se îndepărtă. La ce i-ar fi servit dacă le-ar fi spus prietenilor săi că nu era sigur că dorea să renunțe la datoria pe care o avea față de băieți?

Ceata copiilor de pripas îl aştepta în faţa salonului, ciucită pe pietrele de sub arcada ce forma un coridor răcoros în faţa sălilor de scrimă din Pasajul Bursei, aruncând o umbră ce se proiecta asupra uşii sale. Spre uşurarea sa, văzu că micul Gabriel se afla printre hoinari. În vreme ce se apropia de ei, Veveriţă se ridică în picioare, uitându-se la el încruntat, cu mâinile înfipte în şolduri.

Nicholas îl ţintui cu privirea pe băiat, întrebându-se ce anume îi trecea prin minte. În acelaşi timp, îl străfulgeră gândul că acesta creştea. Veveriţă trebuie să fi avut cincisprezece ani de acum, însă părea mult mai matur, căci crescuse rapid în ultimul an, devenind înalt şi zvelt, precum unul din vâslaşii de pe râu numiţi Kaintuck. În curând avea să renunţe la alergatul prin oraş cu băieţii şi se va apuca de o meserie. Deja era suficient de mare pentru a atrage atenţia băcanilor şi a paznicilor de noapte. Fuseseră unele incidente ce necesitaseră intervenţia lui Nicholas – câteva prăjituri lipsă dintr-o cofetărie, o pereche de cizme şterpelite dintr-un magazin – incidente aparent lipsite de importanţă, însă destul de neliniştitoare. Dacă Veveriţă avea să dea cu adevărat de necaz, justiţia o să-l trateze ca pe un adult. Putea fi azvârlit în închisoare sau spânzurat, fără ca cineva să observe sau să se sinchisească de soarta lui.

Însă lui i-ar fi păsat, îşi spuse Nicholas. Bun sau rău, Veveriţă îi amintea cum fusese şi el la vârsta aceea. Trebuia să facă ceva pentru el.

La rândul lor, Caid şi Lisette se interesau de soarta lui. Veveriţă şi băieţii aveau uşa deschisă în casa lor de la oraş, avantaj de care aceştia profitau în zilele ploioase, în care Nicholas le restricţiona plecările şi sosirile la salonul de scrimă. Aceştia erau aşteptaţi acolo, de asemenea, în dimineţile în care bucătăreasa soţilor O'Neill cocea pentru tot restul săptămânii. Totuşi, Lisette şi irlandezul aveau acum o familie a lor şi, deşi nu îi descurajaseră pe hoinari, din câte ştia Nicholas, ceata începuse să se adune din ce în ce mai des în faţa sediului său. Poate că aceasta se datora lecţiilor de scrimă pe care le dădea atunci când avea răgazul necesar. Veveriţă, în special, era un elev deosebit de silitor şi promitea ca într-o bună zi să îmbrăţişeze această carieră. Părea foarte posibil, ţinând seama de faptul că însuşi Nicholas îşi făcuse debutul pripăşindu-se pe lângă salonul unui spadasin din Roma, cu mulţi ani în urmă.

Dacă şi-ar fi închis salonul şi l-ar fi dat în folosinţă unui alt scrimer, ce s-ar fi ales de Veveriţă şi de ceilalţi băieţi? Singura soluţie ar fi fost să îi înfieze pe toţi. Poate că o soţie s-ar ocupa de îngrijirea lor, oferindu-le, în acelaşi timp, căldură sufletească. Unicul impediment în rezolvarea acestei probleme fusese însă găsirea unei femei dispuse să-şi asume responsabilitatea creşterii unor copii de pripas. Juliette Armant poate că avea la fel de multă nevoie de el pe cât avea şi el de ea, însă Nicholas se temea că o eventuală aducere în

discuție a ideii sale ar fi făcut-o să anuleze imediat aranjamentul asupra căruia căzuseră de acord.

– Mda, domnule Nick, aşadar v-aţi întors.

– După cum vezi. Mă aşteptaţi de mult?

Nicholas scrută figura lui Veveriță, observând zvâcnirea belicoasă a buzei sale de jos.

– De multişor.

Veveriță îşi feri privirea, după care se uită fix la Nicholas.

– Gaby mi-a spus că l-aţi fugărit de dimineaţă.

Nicholas făcu o grimasă.

– Scormonea în gunoaiele din şanţ şi mirosea la fel ca ele. Ar fi fost cazul să facă o baie.

– A crezut că voiaţi să îl bateţi.

– Serios?

Nicholas îl căută din priviri pe puştiul care încerca să se ascundă în spatele celorlalţi.

– Dacă se îmbolnăveşte, o să aibă mai mult de suferit decât dacă s-ar lăsa pe mâna mea.

– Eu am avut grijă de el încă de când l-am găsit, spuse Veveriță, cu un aer semeț. Nimeni nu se atinge de Gaby al nostru.

Era adevărat că gaşca îl găsise pe copil dormind ghemuit într-o covată ce fusese abandonată, după toate aparenţele, în spatele uneia dintre cocioabele de pe strada Gallatin, în zona cunoscută drept Mlaştina. Această parte a oraşului era atât de periculoasă încât până şi jandarmii o ocoleau. Nimeni nu ştia de unde venise copilul sau al cui era, nefiind exclusă

posibilitatea ca acesta să fi fost născut de o prostituată care murise sau își găsise sfârșitul într-o mod violent și neașteptat.

Deși fusese adus la salonul de scrimă al lui Nicholas înspăimântat și cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, băiețelul nu părea să fi fost maltratat. Suspinele lui se stinseră de îndată ce văzuse mâncarea și pe măsură ce se întrema, devenea din ce în ce mai nestâmpărat. Se scurseseră aproape patru săptămâni de când fusese găsit și nimeni nu se interesase de el.

Nicholas descuie ușa și se dădu în lături pentru ca băieții să intre în odăile de la parter, ce adăposteau butoaie cu vin și băuturi spirtoase, precum și borcane cu măsline, cârnați și fructe zaharisite, înmuiate în alcool, pe care le oferea uneori, clienților săi. Acolo, se afla o bucătărie arareori folosită, ce dădea într-o curticică plină de iarbă, în spatele salonului de scrimă, în care băieții dormeau noaptea, în culcușuri căptușite cu cuverturi vechi. Nicholas le dădea drumul înăuntru seara și îi lăsa afară dis-de-dimineață, după ce își împărțea cu ei micul dejun frugal cu pâine și cafea. Atât putea face Nicholas pentru ei la acel moment, ceea ce însemna mult mai mult decât să-i lase să își poarte singuri de grijă pe străzi.

– Vă e foame?

Era o întrebare prostească, iar Nicholas își dădu seama de îndată ce deschise gura. Întotdeauna erau flămânzi. O puse doar pentru a le da de știre că avea ceva pentru ei: un pic

de pâine cu brânză şi ceva sardine şi, la desert, o bucăţică de nuga pentru fiecare. Zâmbetele şi nerăbdarea din glasurile lor îi merseră drept la inimă în răstimpul în care porţionă mâncarea pe masa din bucătărie, greu încercată de-a lungul vremii.

– Gaby ne-a spus ceva despre o doamnă.

Tot Veveriţă fu cel care aduse vorba despre asta, fără a-şi lua ochii de la mâncare. Pusese întrebarea chipurile într-o doară, însă tânărul era roşu la faţă. Nicholas observă că acesta o numise pe Juliette doamnă, nu pur şi simplu femeie.

– Da, a fost şi o doamnă. Şi ea a crezut că aveam de gând să îi fac rău lui Gabriel.

– A spus că era foarte frumoasă, la fel ca mama lui.

– Băiatul nostru are un gust desăvârşit.

Nicholas aruncă o privire spre prichindel, care îşi mânca desertul fără a lua în seamă ce se petrecea în jurul său. Pofta lui de dulce se dovedea la fel de mare pe cât fusese şi a sa, mai devreme.

– Şi dumneavoastră sunteţi de aceeaşi părere? întrebă Veveriţă.

– Că e frumoasă? E, cu siguranţă, atrăgătoare în felul său.

– Vă veţi căsători cu ea?

Nicholas clipi, surprins.

– De ce mă întrebi?

Veveriţă ridică din umeri şi înghiţi anevoie, aproape sufocându-se din cauza efortului.

– Cine ți-a spus?

– Așa am auzit. Lucrurile de genul ăsta se află. Lumea vorbește.

– Mda, încuviință vreo doi băieți, uitându-se la șeful lor și la bărbatul care îi măsura din priviri, pe sub gene. Lumea vorbește.

Nicholas știa că ei se refereau la servitorii ce se găseau aproape în fiecare casă din Orașul Vechi. Unul prindea din zbor o conversație, altul auzea o ceartă, unui al treilea i se făcea vreo confidență sau îi era împărtășită vreo nemulțumire manifestată de coniță sau conaș. Frânturile erau puse cap la cap și, de cele mai multe ori, adevărul ieșea la iveală. Era enervant, fără îndoială, dar și inevitabil.

– Și ce s-ar întâmpla dacă m-aș căsători cu ea? spuse Nicholas, încrucișându-și brațele pe piept.

– Ar urma să locuiască aici, cu dumneavoastră?

Nicholas clătină din cap.

– Am avea nevoie de o altă casă.

– De una mai mare, preciză Veveriță, înțelegător. Cu mai multe camere.

– Cam așa ceva.

– Ați putea locui la reședința familiei Armant.

Așadar îi știa numele, constată Nicholas. Nu era de mirare.

– Nu cred că ar fi cazul.

– Nu au un bărbat în casă. Și mai e și comoara care trebuie păzită.

Sprâncenele lui Nicholas se împreunară deasupra nasului.

– Ce ştii tu despre comoară?

– Ce spune lumea.

Desigur, ce altceva?

– Nu am nicio intenţie în această privinţă.

– Însă va avea loc o nuntă.

– Nu ştiu, răspunse Nicholas, pierzându-şi răbdarea. Nu s-a stabilit nimic deocamdată. Poate că o să mă anunţi când se va întâmpla acest lucru.

– Dacă vă veţi căsători cu domniţa Armant şi veţi pleca să locuiţi în casa ei, atunci nu o să mai aveţi loc pentru noi.

Băiatul voia să spună că nu se aştepta ca Nicholas să mai fie preocupat de soarta lor după nuntă. Tăcerea care se lăsă brusc în încăpere dovedea faptul că restul băieţilor erau de aceeaşi părere şi că discutaseră în prealabil despre asta.

– Nu e adevărat, spuse Nicholas, ajungând în dreptul mesei şi sprijinindu-şi palmele pe tăblie.

Zăbovi acolo până când copiii îşi ridicară rând pe rând privirile, pentru a o întâlni pe a lui.

– Întotdeauna o să am loc pentru voi.

– Şi domniţa?

– Dacă nu va fi de acord cu aceasta, atunci nu mă voi căsători.

– Juraţi?

Nicholas făcu turul mesei, studiind feţişoarele pline de îngrijorare îndreptate spre el. Băieţii, aidoma spadasinilor din Frăţie, erau

de origini diferite. Faro semăna cu un spaniol, în vreme Buruiană se trăgea în mod sigur din părinți irlandezi, având în vedere claia sa de păr roșcovană și cârlionțată. Bumbăcel avea părul deschis la culoare și ochi albaștri, ceea ce te ducea cu gândul la strămoși de origine scandinavă, poate chiar englezească. Pielea neagră a Căposului căpăta uneori o tentă albăstruie, deși trăsăturile sale aduceau mai degrabă cu cele ale arabilor din nordul Africii, iar Guzganul, micuț și rapid, era ciocolatiu-roșiatic, veșnic prăfuit. Născuți din părinți liberi, ambii băieți se bucurau de același statut datorită protecției oferite de Nicholas. Melasă cu ochii săi căprui și buclele negre părea să aibă strămoși italieni sau greci. În fine, Gabriel ar fi putut foarte bine să fie copilul unei aristocrate franceze, având în vedere trăsăturile lui delicate. Băieții se agățau unul de altul, formând o gașcă foarte unită. Se mai certau uneori, însă, la fel ca spadasinii din Frăție, făceau zid comun pentru a-și îndepărta dușmanii. Deși hoinăreau în mai tot orașul, se învârteau în special în cartierul francez, fără să fi fost însă acceptați de locuitori. Fără să fie criticați prea tare de elitele acestuia, ei erau bine primiți în casele localnicilor.

Părea deci justificată îndoiala puștilor cu privire la sensibilitatea domnișoarei Juliette Armant. Nici Nicholas nu avea o părere prea clară despre aceasta. În caz contrar, i-ar fi pomenit pe toți băieții care ajunseseră să depindă de el, nu numai pe micul Gabriel. Și,

totuşi, îşi dăduse cuvântul că avea să se căsătorească cu domnişoara cu pricina. Cum ar fi putut să jure că nu avea să o facă dacă aceasta ar fi nesocotit dorinţele lui în privinţa copiilor?

Nicholas îşi mută privirea de la feţişoarele care aşteptau cu înfrigurare un răspuns, cu speranţa strălucind în ochi, mai puternică decât orice altceva.

– O s-o scot la capăt cumva, spuse el. Asta în cazul în care va avea loc o căsătorie, la urma urmei.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Băieţii îşi lăsaseră bărbiile în piept, uitându-se pe furiş unul la altul sau în jos. Îi evitau privirea. Într-un târziu, Veveriţă aruncă ultima coajă de pâine pe masă şi se ridică de pe băncuţa pe care şezuse până atunci.

– Nu aveţi nevoie de o soţie. Ne-a fost bine până acum. Şi ne va fi bine dacă nu vă veţi căsători.

– Nu am nicio îndoială, spuse Nicholas, simţind că ar fi fost cazul să intervină pentru a-i linişti într-un fel sau altul.

Veveriţă clătină cu hotărâre din cap, după care privi peste umărul lui Nicholas, şi începu să-şi muşte buzele ca şi cum l-ar fi preocupat ceva. Într-un târziu, îşi făcu curaj şi vorbi din nou:

– Faro a auzit un zvon dinspre Mlaştină.

– Da?

Mlaştina era zona în care fusese găsit Gabriel.

– Un bărbat de pe strada Gallatin, poreclin Odgon, are câteva cocioabe. E un laş şi jumătate, rău cât încape.

– Vrei să spui mai rău decât de obicei? întrebă Nicholas pe un ton sec.

Bărbatul era departe de a fi cunoscut pentru bunătatea sa.

– Am auzit că se pricepe de minune să dea cu biciul în dreapta şi în stânga. Îi place. Şi îi place mai ales când vine vorba de femei.

Ceilalţi băieţi continuau să privească în jos, la tavanul afumat, să îşi studieze mâinile murdare, să facă orice altceva decât să se uite la el, observă Nicholas.

– Ce femei? întrebă el, cu blândeţe în glas.

– Poate fi vorba chiar de mama lui Gabriel. Le loveşte. Le pune să facă tot soiul de chestii. Le...

– Înţeleg, îl opri Nicholas, cu asprime, deranjat de privirea lui Veveriţă ce părea să spună că ştia mult mai multe decât ar fi trebuit să ştie.

– Trebuie făcut ceva, continuă Veveriţă, simţind că-şi pierde curajul la jumătatea propoziţiei. Mamele au dreptul să trăiască.

Aşa era şi, totuşi, mai mult ca sigur că mama niciunuia dintre băieţii care şedeau în momentul acela la masă nu mai era în viaţă. Durerea provocată de această certitudine se putea citi pe chipurile lor, indiferent cât ar fi încercat să o ascundă. Imaginea aceea îl impresionă în asemenea măsură pe Nicholas

încât avu senzația că inima îi fusese smulsă din piept cu un cuțit ruginit.

– Mă voi ocupa de asta, spuse el. Promit.

– Mda.

Veveriță îi ridică în picioare pe băieți cu o singură privire și un semn din cap.

– Trebuie să plecăm.

Ceata copiilor de pripas înșfacă mâncarea care mai rămăsese și părăsi bucătăria. Odată ajunși în dreptul ușii, băieții se opriră, șoptind între ei. Gabriel rămase în urmă, îndesându-și în gură jumătate din felia de pâine cu sardine și apucând într-o mână brânza înainte de a pleca după ceilalți.

– Stai, strigă Nicholas, luându-se după copil.

Băiețelul nu se opri și nu privi înapoi până când nu ajunse în dreptul lui Veveriță, încercând să își potrivească pașii săi mici cu cei ai tânărului care devenise eroul său. Nicholas își închipui că Gabriel ar fi zgâriat, ar fi mușcat și ar fi urlat ca din gură de șarpe dacă ar fi încercat să pună mâna pe el, iar toți ceilalți i-ar fi sărit în ajutor. Nu punea la îndoială faptul că ar fi putut face față protestelor lor, indiferent cât de violente ar fi fost acestea, însă la ce bun? Princhindelul nu ar fi fost în siguranță decât dacă l-ar fi ținut sub cheie, departe de ceilalți, și nu și-ar fi dorit să recurgă la o măsură atât de drastică. Mititelul suferise și așa destul în scurta sa viața.

– Veveriță, spuse Nicholas. Ai grijă de băiat.

Cel mai înalt dintre hoinari se opri, întorcându-se spre el.

– Puteți conta pe mine, îi răspunse el, cu o voce ușor spartă. Doar am jurat că-l voi supraveghea.

Nicholas înjură printre dinți, urmărindu-i cum se îndepărtau, fără să se simtă mai ușurat după ce se descărcase.

5

Juliette nu mai dăduse ochii cu Nicholas Pasquale și nici nu mai avea vreo veste de la el de aproape trei zile. Nu se așteptase să îi stea la dispoziție, însă tăcerea lui o îngrijoră. Era posibil ca bărbatul să fi dat înapoi, înspăimântat, la fel ca și alții, la gândul că avea să-și lege soarta de o singură femeie pentru tot restul vieții. În acest caz, ar fi trebuit măcar să dea dovadă de bun-simț și s-o anunțe.

Pe de altă parte, era la fel de posibil ca spadasinul să fi așteptat o vorbă de la ea; în fond, ea trebuia să facă pasul următor. Însă nu se obișnuia ca doamna să îl caute pe gentleman. Dacă i-ar fi solicitat prezența în scris ar fi părut disperată. Ceea ce nu ar fi fost departe de adevăr, însă detesta să apară într-o astfel de postură.

Era la fel de adevărat și faptul că își căuta o scuză pentru a îmbrăca una din rochiile

comandate la doamna Ferret. Prima dintre acestea fusese adusă în cursul dimineții și nu le luase prea mult timp ei și Valarei pentru a o scoate din cutia în care fusese împachetată atent, în hârtie fină, și a o întinde pe patul din camera sa.

Juliette nu mai fusese atât de încântată din copilărie, când încercase șalurile și capele mamei sale, probându-i rând pe rând pălăriile și diademele. Ea și Paulette descoperiseră într-o după-amiază ploioasă toate acele minunății ascunse într-un cufăr din budoar. Se îmbrăcaseră cu ele, fâțâindu-se încoace și încolo și pretinzând că erau așteptate la operă. Între lucrușoare găsiseră și o coroniță cu trandafiri de mătase, plină de boboci rozalii, prinși în niște piepteni numai buni pentru a susține onduleurile unei coafuri înalte, își aminti Juliette.

Ce le mai certase mama lor când le prinsese asupra faptului. Smulsese pieptenii din părul lui Juliette, laolaltă cu câteva din șuvițele ei mătăsoase. Ochii i se umpluseră de lacrimi când i se spusese că lucrurile acelea nu erau pentru ea. Paulette avea să își facă intrarea în societate la operă, atunci când va fi atins vârsta măritișului, iar Juliette ar fi urmat să-și continue studiile la ursuline, înainte de a se alătura ordinului. Poate că o să i se permită să poarte o coroniță de trandafiri la prima sa împărtășanie, însă aveau să fie albi, semn al neprihănirii sale. Albi. Juliette visase ani în șir la trandafirii aceia roz, dar nu îndrăznise să împărtășească nimănui acest lucru.

Una dintre rochiile doamnei Ferret era din mătase albă, aşa cum sugerase Nicholas Pasquale. O comandase întocmai cum îi spusese, însă fără prea mare entuziasm. Mulţumirea domnului Pasquale ar fi urmat să fie unicul său scop, aşadar se conformase dorinţelor lui, alăturând rochiei albe, cu o croială simplă, o pelerină tivită cu fir de argint, a cărei glugă era încadrată de puf de lebădă.

Mătasea fină sugera o pânză de paianjen. Corsetul plisat, ce se subţia în dreptul taliei, i se potrivea ca o mănuşă. Aprecia eleganţa toaletei, şi recunoştea că-i conferea o alură angelică. Avea să o poarte, desigur. Cu toate acestea, nu îi făcea prea mare plăcere.

Celelalte ţinute i se păreau mult mai frumoase. Una dintre preferatele ei era o rochie de dimineaţă, dintr-un brocart auriu cu trandafiri, pe care-l cumpărase de la negustorul de stofe, o culoare care scotea în evidenţă reflexele blonde ale părului său. Însă cea mai frumoasă toaletă era o rochie de după-amiază dintr-o tafta mătăsoasă, verde-crud, ale cărei ape oscilând între verde şi maro-auriu străluceau în lumina zilei. Gulerul ei mic, dar îndrăzneţ, avea o broderie în fir de aur, iar despicătura din faţă a fustei, tivită cu aceeaşi dantelă, lăsa să se întrevadă un pic din juponul de mătase aurie de dedesubt.

Juliette fu tentată să împacheteze rochia verde pentru a o trimite înapoi, căci cu siguranţă nu ceruse aşa ceva. Doamna Ferret fie făcuse o

greşeală, fie crezuse de cuviinţă să îi încarce comanda, profitând de dispoziţia generoasă a lui Juliette. Culoarea deosebită a materialului era de-a dreptul fascinantă. Însă, înainte să-şi dea seama, Valara deja i-o trăsese peste cap.

Îi venea perfect, iar culoarea era minunată. Şuviţele sale castanii căpătaseră străluciri aurii ici şi colo, în timp ce ochii i se adânciseră în mod misterios. Dantela în fir de aur sublinia culoarea delicată a pielii ei din dreptul gâtului şi a umerilor, cu o lucire discretă, în vreme ce taftaua îi scotea în evidenţă silueta cu o asemenea fidelitate încât fiecare răsuflare a sa făcea materialul să bată în ape aurii şi verzi.

– Eşti foarte frumoasă, spuse Valara, făcând un pas înapoi cu mâinile împreunate în poală. Îmi place tare mult.

– Şi mie, şopti Juliette.

Doamna Ferret făcuse o alegere excelentă, îşi spuse, întorcându-se pe toate părţile în faţa oglinzii înalte care îi reflecta dormitorul în întregime, cu amestecul acela de mobile în diferite stiluri, dominat de un şifonier rustic, sculptat în lemn de chiparos, aşezat într-o parte a patului simplu. Acesta era prevăzut cu o plasă de ţânţari, prinsă de tavan cu un cârlig, în dreapta căruia se afla un mic divan turcesc, acoperit cu un brocart mătăsos, cu luciri de tafta, de culoare grena, ce tronase odinioară în biroul tatălui său. Cât de diferit arăta în rochia aceea, de parcă nu s-ar mai fi potrivit cu odaia simplă ce o aştepta ori de câte ori revenea acasă de la

mănăstire. Era o vanitate prostească, dar noua sa imagine îi umpluse inima de fericire. Ce schimbare, de la banalul negru, alb sau gri pe care-l purtase atâta vreme. Aproape că își dorea ca Nicholas Pasquale să o fi putut vedea în acel moment.

Avea să păstreze rochia. Ar trebui să o felicite pe croitoreasă la următoarea sa vizită și, de asemenea, să o răsplătească pentru munca sa.

În spatele lor, ușa camerei fu larg deschisă. Paulette își făcu apariția în prag, pașind nervoasă înăuntru, cu un bilet împăturit în mână.

– Ce lucru îngrozitor, dragă! Ce Dumnezeu faci?

– Încerc rochiile care mi-au fost trimise de croitoreasă, răspunse Juliette, roșind la față, jenată și, totodată, deranjată de faptul că trebuia să dea explicații. Ce părere ai de aceasta?

– Are o nuanță neobișnuită, spuse Paulette, mușcându-și buzele.

– Nu-i așa?

– Din păcate nu e la modă.

Valara se răsuci pe călcâie, bombănind ceva greu de deslușit, puse rochia din brocart în șifonier, după care se așeză, rezemându-se de un perete. Juliette, al cărei entuziasm pălise ușor, îi aruncă surorii sale o privire nesigură în oglindă.

– Mi-e teamă că nici eu nu sunt. La modă, vreau să spun.

– Ce ciudat să te văd într-o ținută atât de... de...

– Plină de viață? o ajută Juliette.

– Te face să pari mai degrabă comună decât sortită să apuci calea mănăstirii.

– Ceea ce este bine, nu crezi, având în vedere faptul că aceasta nu mai e menirea mea?

Paulette zâmbi în treacăt, avansând pentru a ajunge în spatele surorii sale şi trăgând de fustele ei verzi de parcă ceva ar fi fost în neregulă cu acestea.

– E vorba de o amânare temporară, dragă. Îmi pare rău dacă perspectiva te întristează, însă aşa stau lucrurile. Tu ai fost menită pentru facerea de bine. Îți aduci aminte cum aveai grijă de mine, aproape ca o mămică, atunci când eram bolnavă? Devotamentul față de bunăstarea şi confortul celor din jur este definitoriu pentru tine.

Juliette îşi aduse aminte de larma şi agitația pe care le provoca Paulette la cel mai mic semn de boală şi cum nimeni altcineva în afară de ea nu o putea calma. Într-adevăr, avusese grijă de ea, în special în vara aceea când căzuseră cu toții la pat, din pricina unui virus digestiv. Mama lor nu putuse să aibă grijă de ele. Orice semn de deranjament la stomac o făcea să se simtă rău prin simpatie, astfel că se împleticea la tot pasul şi se apleca deasupra lavoarului din odaie, sfârşind prin a trimite după doctor. Valara se pricepea să le aducă alinare bolnavelor lăsate în grija sa, dându-le remedii bune la gust, spre deosebire de tonicele şi purgativele prescrise de doctor, a căror amăreală era invers

proporțională cu eficacitatea lor. Supusă, Juliette le luase cu conștiinciozitate, ceea ce contribuise la vindecarea sa. De îndată ce își venise în fire, o convinsese pe sora sa geamănă să facă la fel, implorând-o să soarbă din infuzia Valarei. Aceasta se întâmplase după ce sora și fratele lor mai mici muriseră, tratați de doctor, iar doica aruncase, furioasă, leacurile acestuia pe fereastră. Juliette își salvase sora geamănă, sau cel puțin așa susținea Valara, însă nu putu să nu deplângă pierderea celorlalți.

– Devotamentul este la fel de trebuincios unei mame pe cât este de necesar unei măicuțe, spuse ea, cu blândețe.

Paulette își înclină capul într-o parte.

– Nu am știut că ai de gând să devii mamă.

– Nu m-ai întrebat.

Juliette evită privirea surorii ei. Nimeni nu se gândise vreodată să o întrebe așa ceva.

– Nu sunt convinsă că îmi doresc să am copii.

– Nu?

Juliette se uită abia acum la sora sa, însă Paulette se încrunta la vederea pufului de lebădă al rochiei albe ce fusese așezată pe pat.

– Unele femei mor la naștere. Ți-o amintești pe Louise Marat, cea care s-a căsătorit cu domnul Begnaud? A sucombat chiar săptămâna trecută.

Juliette oftă compătimitor, însă Paulette păru să nu observe.

– Se spune că era sânge peste tot. Mama ei

e distrusă, însă nu cred că mai are vreun sens. Therese nu a vrut să o mărite, știi, și a implorat să nu fie forțată să o facă. Însă toți au insistat și uite unde s-a ajuns. Biata Louise nu mai avea nici cea mai mică dorință de a trăi după ce fusese dată după un bărbat pentru care nu ar fi putut nutri nici afecțiune, nici respect. Se spune că a murit din dragoste, mai precis din cauza lipsei acesteia.

– Lumea vorbește vrute și nevrute. Romanțează povestea într-un mod absolut morbid.

Ochii lui Paulette, de un verde mai limpede decât ai lui Juliette, erau acum umbriți, aidoma unor smaralde.

– Da, dar dacă e adevărat? Nu m-aș putea căsători niciodată cu un bărbat pe care nu îl iubesc, niciodată!

– Iar tu îl iubești pe Jean Daspit.

– La nebunie, Juliette. Nici nu-ți pot spune cât de mult.

– Ești convinsă că nu e ceva trecător? Vreau să spun, crezi cu adevărat că e potrivit pentru tine? Dacă unicul său interes este să pună mâna pe zestrea ta și pe lădiță? Trebuie să fii sigură.

– Trebuie să fiu sigură? Eu? Dumnezeule mare, Juliette, dar ești imposibilă! Ești absolut convinsă că știi cel mai bine ce îi se potrivește celor din jur. Cât de nesuferită puteai să fii când eram mici, tu, aleasa, mica măicuță perfectă. Nu te-ai schimbat câtuși de puțin!

Oare să fi fost adevărat? Juliette își spuse

cu năduf că s-ar putea ca sora ei să fi avut dreptate. Fusese departe de familie şi nu participase la evenimentele sociale atât de mult timp încât ajunsese să privească lucrurile cu o oarecare detaşare, să vadă greşelile şi neajunsurile altora ca pe ceva care ar fi putut fi remediat dacă aceştia n-ar mai fi gândit negativ. Trăind aşa cum trăise şi văzând viaţa din perspectiva unei persoane religioase, poate că ajunsese să se considere un soi de autoritate capabilă să discearnă între bine şi rău.

– Îmi cer scuze dacă am lăsat impresia că..., îngăimă ea.

– O, te rog! Nu începe cu atitudinea aceasta umilă, căci este lucrul care îmi displace cel mai tare la tine. Fii umană, surioară, dacă îţi stă în puteri!

Valara îşi drese vocea în spatele lor, după care părăsi încăperea cu paşi apăsaţi, ca şi cum nu ar mai fi putut suporta tonul conversaţiei. Juliette se uită la sora sa, observând nervozitatea cu care împăturea biletul pe care-l avea în mână, şi încercă să rupă tăcerea apăsătoare care se aşternuse între ele.

– Aveai un bilet pentru mine? Sau voiai să-mi spui ceva?

– Un bilet? Nu, nu, acesta mi-a fost trimis mie.

Paulette aruncă pătrăţelul de hârtie către ea.

– Însă m-am gândit că ar trebui să ştii ce conţine.

Juliette era intrigată de purtarea surorii sale gemene.

– A, da?

– Jean al meu a fost rănit într-un duel din cele mai mişeleşti. Se spune că ar fi fost surprins pe înserat de către un spadasin deosebit de îndemânatic, de fapt chiar de către domnul Pasquale al tău.

– Imposibil! se grăbi Juliette să îşi înfrunte sora.

În acelaşi timp, nu îşi închipuia că situaţia ar fi fost disperată, altminteri Paulette ar fi abordat o atitudine complet diferită.

– A fost grav rănit?

– A primit o lovitură în braţ, în dreptul umărului. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi atins inima!

– Doar nu crezi cu adevărat că domnul Pasquale l-a atacat.

– Cine altcineva să fi fost? Cine ar fi avut vreun motiv să comită acest gest sau ar fi ales o astfel de cale? E o minune că a scăpat cu viaţă. Jean al meu a fost rănit pentru a-l împiedica să ne căsătorim, iar cel care l-a atacat a fost scumpul tău viitor soţ căruia i se mai spune şi La Roche!

– Nu ar face aşa ceva.

– Cum de ştii ce ar face şi ce nu ar face? De-abia dacă îl cunoşti; e un bărbat care a apărut din senin în viaţa ta.

Juliette nu ar fi putut nega acest lucru.

– Dar a fost deosebit de curtenitor când

ne-am întâlnit, iar comportamentul lui s-a dovedit ireproşabil.

– Atunci cum îţi explici că domnul Daspit îl acuză? Căci jură că acest Pasquale l-a atacat fără avertisment.

– Fără avertisment? Parcă ai spus că a avut loc un duel.

– L-a provocat, într-adevăr. L-a invitat la o confruntare sub un pretext oarecare atunci când s-au întâlnit. Ce altceva ar fi putut face domnul Daspit decât să accepte, chiar dacă individul respectiv purta o mască? Un gentleman neînfricat nu ar fi putut refuza chiar şi o cerere atât de neobişnuită precum cea care i-a fost adresată. Însă nu au avut secunzi, doctor sau martori, iar duelul s-a încheiat după prima tuşă.

– După părerea mea ar fi fost uşor de refuzat, având în vedere că adversarul avea chipul acoperit.

– Amândoi purtau măşti, preciză Paulette, ridicând din umeri enervată.

– În cazul acesta trebuie să fi fost un bal. Însă nu am auzit să se fi dat vreunul.

Un carnaval privat ieşea din discuţie – Juliette era sigură de asta de vreme ce un spadasin nu ar fi primit niciodată invitaţie la un asemenea eveniment.

– Nu am de unde să ştiu. Există locuri pe care domnii le frecventează fără să ofere explicaţii doamnelor. Cert e că domnul Pasquale i-a aţinut calea lui Jean al meu, cu intenţia de

a-l omorî astfel încât comoara să îi revină prin intermediul tău.

– Mă văd nevoită să îți reamintesc că domnul Pasquale nu este câtuși de puțin interesat de comoara lui Marie Therese, de vreme ce a câștigat recent la loterie. Ca atare, trebuie să găsești un alt motiv. În tot cazul, mi se pare ciudat că domnul Daspit a ghicit identitatea adversarului său, însă și-a închipuit că l-ar putea doborî.

– Oare există bărbați bogați pe lume care să nu-și dorească și mai multe câștiguri, mai ales când acestea le-ar putea reveni atât de ușor? ripostă Paulette. O, și ce importanță are cum s-au petrecut lucrurile cu exactitate? Ideea e că Pasquale l-a atacat pe întuneric, dovedind o îndemânare aproape diabolică. A strigat ceva la el, un fel de descântec. Și înainte de a-l lăsa pe Daspit al meu pradă morții, a desenat în țărână litera R.

– În țărână? Așadar, asta se întâmpla în afara salonului de bal? Atunci duelul nu ar fi putut avea loc pe una din străzile principale.

Părea să fie vorba de o sindrofie a mulatrilor, una din acele petreceri oferite spre delectarea tinerilor din oraș, la care singurele femei prezente erau creolele. Se povestea că, de regulă, tinerele erau însoțite de mamele lor sau de cineva din familie. Cu toate acestea, dacă un bărbat vedea o femeie care îi plăcea, putea face aranjamentele necesare pentru ca aceasta să devină amanta sa. Relațiile de acest gen erau de notorietate publică,

însă doamne precum Paulette pretindeau că nu ştiau nimic de existenţa lor.

Gândul că domnul Pasquale ar fi putut participa la un astfel de bal nu era nicidecum pe placul lui Juliette. În clipa aceea îşi dorea ca nici ea să nu fi fost în cunoştinţă de cauză.

– Aceasta este una din versiunile pe care domnul ţi le-a împărtăşit confidenţial sau a răspândit deja vestea în oraş?

Paulette ridică din nou din umeri.

– Ce mai contează?

– Dacă povestea ajunge la urechile domnului Pasquale, acesta îi va adresa o provocare la duel domnului Daspit.

– Imposibil, de vreme ce Jean al meu zace la pat. În plus, lui La Roche nu i-ar conveni să facă publică disputa lor.

– După cum, probabil, nu i-ar conveni nici domnului Daspit. Ar fi putut să îl provoace la duel cu multe zile în urmă, dacă ar fi dorit.

– Imposibil. Pe ce motiv?

– Logodnicul tău s-a purtat necuviincios faţă de mine. Nu am vrut să îţi spun, însă...

– E o minciună!

– Jur pe cruce că nu este. O, dragă, eşti absolut convinsă că doreşti să te căsătoreşti cu bărbatul ăsta? A îndrăznit să îmi vorbească despre rigorile vieţii conjugale, după cum s-a exprimat în public pe stradă. A vrut, fără îndoială, să mă intimideze.

Paulette părea intrigată de afirmaţia ei. Ezită un moment, după care o întrebă pe Juliette:

– Şi a reuşit?

– Vorbindu-mi despre ceea ce se petrece între un bărbat şi o femeie? Unele îndură şi zâmbesc după aceea gândindu-se la ce li s-a întâmplat.

– Da, dar...

– Sentimentele mele nu contează, dragă. Domnul Daspit poate că m-a supărat, însă a fost pus repede la punct de domnul Pasquale. Ce mă nelinişteşte este faptul că intenţionezi să te căsătoreşti cu un bărbat care vorbeşte despre noaptea nunţii ca despre un ritual căruia trebuie să îi supravieţuieşti. Te rog să te gândeşti bine înainte de a lua o asemenea decizie.

– Nu e nevoie, te asigur! Domnul Daspit este un adevărat gentleman în tot ce face, inclusiv în privinţa săruturilor.

– Paulette! L-ai lăsat să te sărute?

– Nu fi atât de surprinsă, dragă. În fond, urmează să ne căsătorim.

Sora ei avea dreptate, îşi dădu seama Juliette. Un sărut cast sau două erau permise, deşi obrajii îmbujoraţi ai lui Paulette sugerau că sărutările de care vorbea fuseseră mult mai îndrăzneţe. Însă de vreme ce fusese lăsată singură în compania logodnicului său pentru aceste clipe de intimitate, atunci i se părea firesc ca şi ea şi domnul Pasquale să beneficieze de acelaşi privilegiu.

Spadasinul poate că avea să o sărute atunci când se vor revedea. Era îndreptăţit să se comporte astfel.

Juliette îşi ţinu pentru un moment răsuflarea, stânjenită de strânsoarea corsetului rigid al noii sale rochii. Simţi o căldură neaşteptată în dreptul pântecului, care începu să radieze, insinuându-i-se sub talie. Devenise deodată conştientă că era femeie, aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci. Era o senzaţie ciudată, puţin reconfortantă şi, totuşi, palpitantă.

Întorcându-se cu spatele la sora sa, după ce descrise o piruetă care îi antrenă fustele grele, îi spuse peste umăr:

– Îl acuzi pe domnul Pasquale că doreşte să pună mâna pe lădiţă. Nu cumva acesta e şi scopul domnului Daspit?

– Bineînţeles că e, îi răspunse Paulette cu un zâmbet forţat. Un domn lipsit de avere trebuie să fie practic când e vorba de asemenea chestiuni. Ceea ce nu înseamnă că lădiţa e singurul lucru din această casă pe care pune preţ.

Se referea la sine, desigur.

– I-ai vorbit despre lădiţă? I-ai spus ce cuprinde?

– O, Juliette, nu începe din nou. Ţi-am zis doar că nu m-am uitat.

– Pur şi simplu mă întrebam cât de multe ştie logodnicul tău despre conţinutul ei.

– Ei bine, nu te mai întreba, i-o reteză Paulette. Nu are nici cea mai vagă idee despre conţinutul lădiţei, la fel ca şi mine, de altfel. Tu ai închis ochii, ba, mai mult, ţi i-ai acoperit

cu mâna în ziua aceea, altfel ai fi ştiut acum că de-abia dacă am aruncat o privire înăuntru. Încetează să mă mai învinovăţeşti pentru moartea lui papa şi a lui Charles Ives. Faptul că am zărit cu coada ochiului câteva hârtii vechi nu poate să le fi provocat... moartea.

Sesizând teama din vocea lui Paulette, Juliette se întoarse pentru a o îmbrăţişa.

– O, draga mea.

– Crezi că e vina mea, ştiu asta. Toată lumea şi-ar închipui acelaşi lucru dacă ar şti ce s-a întâmplat. Însă nu ai să sufli niciun cuvinţel, nu-i aşa? Nu-i aşa că nu vei spune nimic niciodată?

– Niciodată, şopti ea, mângâind-o pe spate.

– Cred... uneori cred că sunt pedepsită. Nenorocirea care s-a abătut asupra noastră este elocventă în acest sens – mă gândesc la papa şi Charles, desigur, dar şi la Valara, care spune că eu sunt cea mai mică dintre noi, la mama care e atât de supărată, la tine care ai adus acasă un spadasin. Nu am vrut să se ajungă la asta, Juliette. Ştii că nu am vrut.

– Ştiu, ştiu.

Chiar ştia, îşi spuse Juliette. Paulette era voluntară şi impulsivă, acţiona fără să stea prea mult pe gânduri. Nu voia să testeze vechile superstiţii care planau în jurul lădiţei. De îndată ce ar fi făcut-o, nu ar mai fi fost imună la teama de dezastrele ce s-ar fi abătut asupra familiei lor precum era Juliette. La urma urmei, fuseseră crescute de mama lor.

– Înțelegi cu adevărat? insistă Paulette, ridicându-şi chipul pe care se putea citi îngrijorarea. Dacă înțelegi, de ce nu poate fi totul ca înainte? De ce nu poți pur şi simplu să îi spui mamei că nu simți că ai fost prima născută şi că îți dorești din tot sufletul să te întorci la mănăstire? Ar lua-o ca pe un semn, ştiu asta.

– Cum aş putea face aşa ceva, când Valara s-a jurat că nu acesta e adevărul?

– Nu vrei să o faci, nu-i aşa? Ai de gând să iei ce e al meu. Mereu m-ai invidiat, mereu! Acum te bucuri de aceste rochii noi şi de interesul unui bărbat care te încântă şi te gândeşti să îmi iei locul de soră mai mare.

– Nu e chiar aşa, protestă Juliette, simțind, totuşi, cum o copleşeşte un neplăcut sentiment de vinovăție.

Cert e că era încântată, cel puțin într-o oarecare măsură.

– Ba eu cred că e, se încăpățână Paulette, eliberându-se din îmbrățişarea surorii ei şi ştergându-şi lacrimile cu podul palmelor. Cred că ți-ar plăcea să îmi otrăveşti mintea ca să mă întorci împotriva domnului Daspit astfel încât eu să renunț la el, iar tu să ai câştig de cauză. Ei bine, nu am de gând să-ți fac jocul. Voi merge prima la altar, ai să vezi tu. Ne-am făcut planuri, Jean şi cu mine. De îndată ce se va întrema, ne vom întâlni cu preotul pentru a face aranjamentele de căsătorie religioasă. Cât despre tine, ce ai făcut până acum pentru ca să te măriți? Nimic!

Zicând acestea, Paulette se întoarse şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se în prag pentru a avea ultimul cuvânt.

– Din câte îmi pot da seama, nici măcar nu ai mire. Mai mult, nici nu cred că îţi doreşti unul!

Cuvintele lui Paulette şi felul în care aceasta se uitase la ea rămaseră întipărite multă vreme în memoria lui Juliette. Încercă să îşi dea seama dacă era cu adevărat geloasă pe ea şi pe toate lucrurile frumoase care îi fuseseră dăruite în tot acest timp, dacă invidiase veselia din viaţa lui Paulette, în comparaţie cu austeritatea care îi fusese impusă ei. La drept vorbind, fusese puţin invidioasă. O, şi de ce nu ar fi făcut-o? Fusese la fel ca oricare altă tânără. Era firesc să fi râvnit la tot ce era strălucitor şi frumos, să spere şi să viseze. Ar fi fost greu să-şi reprime asemenea porniri.

Şi, totuşi, încercase. Îşi dorise să aibă inima la fel de curată pe cât îşi imaginau cei din jurul ei că o are. Se rugase ca nu cumva să o dezamăgească pe mama sa sau pe măicuţele care încercaseră din răsputeri să o convingă să li se alăture. Remuşcarea pe care o simţise atunci când eşuase uneori o marcase profund.

Paulette primise la un moment dat o rochie deosebit de frumoasă. Corsetul acesteia era albastru-închis, iar jos, în faţă, avea fundulițe din dantelă albă. Aceeaşi dantelă se regăsea şi pe mânecile croite în stil parizian, iar fusta de un bleu-pal era susţinută de un rând de jupoane

brodate, ce se puteau întrezări la poale. Cât îşi dorise ca măcar să fi putut să probeze acea toaletă minunată! I-ar fi venit ca turnată, de vreme ce ea şi Paulette aveau aproape aceleaşi măsuri. Se imaginase învârtindu-se în ea, simţise materialul acela mătăsos foşnind în preajma ei.

Însă nici măcar nu îndrăznise să întrebe dacă ar fi putut să o facă. Mama lor s-ar fi încruntat, Paulette s-ar fi împotrivit, iar slăbiciunea ei faţă de lucrurile lumeşti ar fi fost descoperită. Aflase între timp că era mai bine să îşi înfrâneze pornirile de acest fel, dacă voia să reziste în faţa tentaţiilor.

O, dar cât de puţin o cunoşteau mama şi sora sa dacă îşi imaginau că nu jinduia defel. Cât de puţin le păsa de ceea ce simţea sau gândea dacă nu puteau înţelege cât de atrasă era de lucrurile despre care ele credeau că li se cuveneau doar lor.

Juliette atinse rochia verde, ducându-şi mâinile la piept şi apoi lăsându-le să alunece în jos, spre talia ei îngustă. Frumuseţea şi fineţea materialului bogat treziseră o durere în sufletul său. Foşnetul lui încântător o făcea să tremure de plăcere. Toaleta în nuanţe de verde şi auriu era o încântare a spiritului, pe care i-l umplea de culoare. Imaginea sa din oglindă, îngustimea taliei şi rontunjimile bustului său ce abia se ghiceau o descumpăniră puţin, însă îi treziră, totodată, un instinct primar.

Sora sa, Daspit şi chiar şi mama lor credeau că ea nu era făcută pentru viaţa conjugală. Se

gândiseră să o îndepărteze de aceasta, speriind-o. Cum ar fi putut ei şti că, dimpotrivă, îi stârniseră curiozităţi nebănuite?

Fusese absolvită de obligaţia de a lua calea mănăstirii; în schimb, trebuia să se mărite şi dorea să se achite de acea datorie. Pentru a o împlini, avea însă nevoie de un mire. Paulette se înşela dacă îşi închipuia că se temea să accepte unul.

Cel care îi fusese oferit era Nicholas Pasquale şi ea avea de gând să îl accepte.

Părăsind dormitorul, Juliette se îndreptă spre salon. Acolo, sprijinit de unul din pereţi se afla un *secreter*, o piesă de mobilier înaltă, cu o tăblie acoperită cu piele şi mici rafturi pentru colile de scris, peniţe şi cerneală, deasupra cărora trona o vitrină cu geam glisant, în care erau ţinute departe de praf mai multe volume. Aşezându-se, luă călimara de cristal, îi scoase dopul de plută, după care alese o peniţă, cercetându-i vârful. Stătu o clipă pe gânduri, atingându-şi bărbia cu vârful peniţei, după care o muie în cerneală şi începu să scrie.

După-amiaza era pe sfârşite când clopoţelul de la intrare sună, mişcându-se în sus şi în jos pe firul metalic din capătul scărilor. Juliette simţi că-i sare inima din piept la auzul lui. În timp ce Valara cobora pentru a deschide uşa, ea puse deoparte ghergheful în coşuleţul de cusut de lângă scaunul pe care şedea, după care sări în picioare şi alergă la oglinda atârnată între

cele două ferestre care dădeau spre stradă. Părul ei, prins în creştet în bucle mici şi dese în loc să fi fost pieptănat precum urechile unui cocker spaniel, aşa cum era la modă, arăta bine, iar obrajii îi erau îmbujorați. Îşi muşcă buzele pentru a le da ceva mai multă culoare, după care se duse repede la canapea pentru a-şi aranja fustele de îndată ce auzi paşi pe scară.

Aceştia erau apăsați, aparținând mai mult ca sigur unui bărbat. Era probabil Nicholas Pasquale, care venise ca răspuns la misiva pe care i-o trimisese. Trebuia să fi fost el.

Uşa se deschise şi în prag apăru chiar Nicholas. Umerii săi laţi umpleau cadrul uşii, iar zâmbetul lui învălui întreaga odaie, făcând-o să pară mult mai primitoare. Juliette se simţea uşor ameţită, probabil datorită bucuriei provocate de venirea lui. Fie era asta, fie corsetul neobişnuit de strâns, căci altfel nu s-ar fi pierdut cu firea numai la vederea puternicului şi elegantului spadasin.

– Domnule, îl salută ea, întinzându-i o mână în timp ce acesta se apropia. E foarte amabil din partea dumneavoastră că aţi venit atât de repede.

Îşi dădu seama că Valara părăsise salonul, cu jobenul şi bastonul gentlemanului, ducându-se să o anunţe, fără îndoială, pe mama sa de vizita neaşteptată, astfel încât aceasta să li se alăture pentru a salva aparenţele. Cu puţin noroc, aveau să se bucure de câteva clipe de intimitate.

– Dimpotrivă. Vă asigur că în tot acest timp am aşteptat o veste din partea dumneavoastră.

Se aplecă pentru a-i săruta mâna, şi ea îi simţi atingerea caldă chiar şi prin mănuşi.

– Nu ştiam... vreau să spun că nu eram sigură ce ar trebui să facem în legătură cu aranjamentul convenit.

– Altceva decât să-l onorăm pe loc? spuse el pe un ton amuzat.

O făcu să râdă şi în acel moment Juliette se mai relaxă un pic.

– Bineînţeles.

– Aşadar aţi decis că mariajul e o idee fericită?

– Întocmai. Asta în cazul în care dumneavoastră nu aţi ajuns la o cu totul altă concluzie... vreau să spun, dacă şi dumneavoastră sunteţi de aceeaşi părere.

– Sunt. Aşteptaţi o secundă, vă rog.

Nicholas părăsi odaia, revenind câteva clipe mai târziu cu un coş. Era ofranda nupţială oferită miresei de către viitorul mire, ca o confirmare a promisiunii făcute. Juliette nu se aşteptase nicicând să primească vreuna. Cu siguranţă nu-i trecea prin minte că Nicholas Pasquale avea să îi aducă un astfel de coş, având în vedere circumstanţele.

Se bucura nespus că îşi pusese una din noile sale rochii. Gestul lui trebuia să fie răsplătit cu o recompensă pe măsură.

– L-aş fi adus încă de la început, însă nu eram sigur dacă ar fi fost oportun, spuse el cu

o privire şăgalnică, în timp ce aşeza coşul la picioarele ei pentru ca apoi să ia loc pe canapea.

– Nici nu ştiu ce să spun, şopti Juliette, cu privirea ţintită la extravaganta împletitură de pai italiană, căptuşită cu o hârtie fină, al cărei chenar auriu o duse cu gândul pentru o clipă la dantelăria noii sale rochii din tafta verde.

Coşul părea să fi fost încărcat cu bunătăţi.

– Dar nici nu e nevoie. E dreptul dumneavoastră, în fond.

– O, nu, nici nu încape vorbă să fie, când dăm dovadă de un simţ practic atât de pronunţat.

– Serios? o întrerupse el pe un ton grav. Eu credeam exact contrariul.

Juliette îi întâlni privirea, conştientă de faptul că se înţelegeau de minune, dar ceea ce simţea ea cu adevărat îi făcea pulsul să o ia razna şi sângele să îi alerge mai repede în vene. Zgomotul unor paşi care se apropiau din camera de alături o aduse însă cu picioarele pe pământ. Înainte să apuce să îi dea vreo replică, Nicholas se îndepărtă de ea, adoptând o poziţie rigidă, ce îi avantaja înălţimea, în dreapta lui Juliette, cu câteva clipe înainte ca mama sa să îşi facă apariţia în prag.

– Ce surpriză, domnule Pasquale! Începuserăm să credem că aţi uitat de noi.

– Îmi cer scuze dacă v-am părut neatent chiar şi pentru o clipă, spuse el cu gravitate. Aranjamentele mi-au răpit tot timpul.

– Înţeleg.

Privirea doamnei Armant se opri un moment

asupra coşului de la picioarele lui Juliette. Aceasta se întoarse spre Valara, care rămăsese în urma ei.

– Roag-o pe domnişoara Paulette să ni se alăture. Va dori să asiste la discuţie.

Juliette de-abia se stăpâni să nu protesteze. Şi-ar fi dorit să desfacă darurile alese pentru ea unul câte unul şi să le scoată din ambalaj numai în prezenţa lui Nicholas. Erau numai pentru ea şi nu îşi aducea aminte când se mai întâmplase să nu împartă totul cu Paulette. N-ar fi fost o dovadă de generozitate din partea sa să nu-şi dorească să împărtăşească bucuria momentului şi îi părea rău pentru aceasta. Pe de altă parte, îi era teamă ca nu cumva plăcerea să îi fie stricată de privirile sau comentariile răutăcioase pe care i le-ar fi adresat sora sa.

Clipele se scurseră anevoie. Juliette se aşteptase ca Nicholas să nu se simtă în largul său, însă acesta iniţie o conversaţie banală, încântând-o pe mama sa cu ultimele noutăţi despre edilii oraşului şi cele petrecute la sindrofiile ţinute în salonul de bal de pe plantaţie. Singurul indiciu că acestea nu erau subiectele de conversaţie preferate de Nicholas fu licărirea ironică din privirea lui atunci când o căută pe a ei. Doamna Armant se aşeză pe o margine de fotoliu pentru a nu scăpa niciun cuvânt şi reuşi să uite de atitudinea rezervată pe care o adopta de obicei, chicotind chiar la un moment dat. Juliette era însă atât de încordată încât se încruntă atunci când Paulette intră în salon.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea înțepată, ațintindu-și privirea asupra coșului nupțial. Câtă îndrăzneală din partea dumneavoastră, domnule Pasquale!

– Numai sora dumneavoastră poate avea un cuvânt în această privință, ripostă Nicholas, pe un ton neutru.

– Sunteți romantic. Ce nostim!

– Paulette, dragă, interveni împăciuitoare doamna Armant.

În acel moment, Valara intră, aducând cu sine o tavă pe care se clătinau, într-un echilibru precar, un pahar cu vin din acela cu care erau tratați domnii veniți în vizită și alte trei cu limonadă. Sora lui Juliette nu mai spuse nimic, ci își trase un scaun și se așeză, împreunându-și mâinile de parcă ar fi încercat să-și recapte liniștea.

Nu mai rămăsese nimic de făcut decât să cerceteze conținutul coșului. Juliette se aplecă și apucă prima cutie care-i căzu în mână. În ea se aflau o pereche de piepteni de baga cu filigran de aur. După ce admiră lucrătura și spuse cuvinte de mulțumire, îi înmână mamei sale pentru a-i studia și ea. După aceea deschise o cutie cu săpunuri fine și o alta în care se afla o pereche de mănuși din piele de căprioară, brodate cu violete și trandafiri. Darurile acestea fură urmate de o batistă de mătase albă, cu o broderie ca laptele, și un set de ace de cusut cu urechi de aur, aflate într-o cutiuță pictată, suflată cu aur.

– Vai, domnule! exclamă doamna Armant. Aveți cumva de gând să înțepați acest mariaj la fel cum împungeți cu spada?

– Doamnă?

Bărbatul din dreapta lui Juliette ridică o sprânceană, nedumerit.

– Niciodată nu se aduc în dar unui prieten sau persoanei iubite cuțite sau ace, căci aceasta înseamnă că relația va fi de scurtă durată. Toate lumea știe asta.

Nicholas se întinse de îndată și luă cutiuța cu ace din mâna lui Juliette, ascunzând-o într-un buzunar al hainei.

– Îmi cer scuze, doamnă. Nu mi-am dat seama. Gata, au dispărut.

Zicând acestea, luă paharul cu vin ce fusese așezat pe o măsuță, la nivelul cotului, și sorbi o înghițitură. Doamna Armant scoase un țipăt atât de ascuțit încât, tresărind, Nicholas aproape că vărsă licoarea. Privirea pe care i-o aruncase acum lui Juliette exprima nedumerirea lui în legătură cu greșeala pe care tocmai o comisese.

– *Maman?* întrebă ea pe un ton ponderat.

– Își folosește mâna stângă, dragă. Spune-mi că nu face lucrarea diavolului.

Juliette se uită la el întrebător.

– Domnule?

– Regretele mele, dar sunt stângaci, domnișoară. Mi-e teamă că nu pot face nimic în această privință.

– O, biata mea fiică, începu doamna Armant să se căineze, scoțându-și batista și ducând-o la gură. Biata mea fiică.

– *Maman*, te rog, spuse Juliette. Mulţi preferă să îşi folosească mâna stângă şi ştii asta prea bine. Şi lucrarea diavolului nu se înfăptuieşte decât într-o singură zi.

– Dar în care, te întreb eu? Nu e firesc, având în vedere tot restul...

Juliette ştia că era mai bine să nu ia în seamă superstiţiile mamei sale. Aşadar, îşi concentră din nou atenţia asupra coşului aflat în faţa sa, înăbuşindu-şi un oftat. Scoase din el un evantai pictat, din lemn de santal, pe care fuseseră reprezentate nişte frunze în vânt. Acestuia îi urmă un şal de lână cu desene abstracte, atât de fin încât ar fi putut fi tras prin inel, cum se spunea, şi o broşă din coral, asemănătoare unui buchet de trandafiri. În fine, mai rămăsese o singură cutie. După ce îndepărtă ambalajul, descoperi o casetă de bijuterii în care se aflau două brăţări.

Paulette păli, la fel şi Juliette, care îşi recăpătă însă repede răsuflarea, revenindu-şi din uimire. Fusese atât de impresionată încât nu reuşise să scoată niciun sunet până atunci.

Brăţările erau, într-adevăr, superbe – două benzi late de aur, incrustate cu perle şi coral, într-o lucrătură elaborată, ce aducea cu un buchet de trandafiri, pus în valoare de nişte frunzuliţe de smarald. Podoabele de acest fel aveau menirea a acoperi încheieturile doamnelor, umplând golul dintre mânecile rochiilor de zi şi mănuşi. De asemenea, reprezentau varianta la modă a

cadoului tradițional pe care mirele trebuia să i-l ofere viitoarei sale mirese.

Trandafiri – înfloriți și boboci – sculptați în coral rozaliu. Își primise trandafirii roz și aveau să rămână ai ei pentru totdeauna.

– Permiteți-mi, spuse Nicholas, dând deoparte vinul și luând cutiuța de catifea în care se aflau brățările.

Apăsă încuietorile bijuteriilor și le prinse una de alta pe mâinile lui Juliette. Intimitatea gestului lui făcu ca inima lui Juliette să bată și mai tare. Se temea ca nu cumva el să simtă în încheieturi clocotul din vinele ei și știa că și-ar fi dat seama ce se petrecea cu ea atunci când și-ar fi ridicat privirea pentru a o întâlni pe a ei.

Doamna Armant își flutură batista în semn de apreciere.

– Ați fost mai mult decât generos, domnule Pasquale. Sunt convinsă că Juliette vă e recunoscătoare, după cum vă sunt și eu de dragul ei.

– Da, spuse Juliette fără să-și poată reprima timiditatea.

Niciodată nu mai primise lucruri atât de frumoase. Nu găsea cuvinte pentru a descrie cât de prețios era pentru ea fiecare obiect din coș, în special brățările, sau cât de recunoscătoare îi era lui Nicholas că se gândise să le cumpere pentru ea.

– Prea bine. Vă vom lăsa câteva clipe singuri, Paulette și cu mine. Se obișnuiește ca doi logodnici să beneficieze, în astfel de ocazii, de

câteva momente de intimitate pentru a sta de vorbă în liniște, așa că n-o să vă privez de ele.

Zicând acestea, doamna Armant se ridică în picioare, ușor nesigură pe sine, dar în scurt timp își recăpătă echilibrul.

– Mă tem, vreau să spun, sunt sigură că vreți să stabiliți o dată pentru oficierea ceremoniei.

– O dată, repetă Paulette. Dar, *maman!*

– Este necesar, dragă, spuse doamna Armant, ca și cum și-ar fi făcut curaj pentru a înfrunta o tragedie.

– Nu este drept. Domnul Daspit zace la pat, așadar nu poate să se prezinte cu un coș nupțial pentru minte sau să stabilească data nunții, iar toate acestea se întâmplă din cauza domnului Pasquale.

Nicholas se încruntă.

– Poftim?

– Dumneavoastră ați fost, știu că ați fost, spuse Paulette, albindu-se la față în timp ce îl acuza. Cine altcineva ar fi putut încerca să îl omoare fără a-și descoperi figura?

O expresie ciudată se așternu asupra chipului lui Nicholas, însă dispăru atât de repede încât lui Juliette îi fu imposibil să o definească. Și, totuși, nu se simțea în largul ei.

– Nu m-aș folosi niciodată de un astfel de avantaj câștigat pe nedrept, domnișoară.

– Sigur, ce altceva ați putea să spuneți?

– Și nici nu sunt obișnuit să-mi fie pus cuvântul la îndoială.

Doamna Armant se îndreptă spre uşă.

– Paulette! Vino!

– Nu vă voi ierta niciodată pentru acest atac, domnule Pasquale! Niciodată!

Paulette ieşi pe uşă în urma mamei sale. Aceasta fu lăsată deschisă însă şi, ţinând seama de claritatea cu care li se auzeau vocile, nu încăpea nicio îndoială că se opriseră în odaia alăturată. Juliette era conştientă de acest lucru atunci când se întoarse către bărbatul cu care urma să se căsătorească.

– Nici nu ştiu ce să spun, începu ea. Paulette...

– Atunci nu spuneţi nimic, o întrerupse el. Părerea surorii dumneavoastră despre mine nu are nicio importanţă în comparaţie cu alte lucruri care ar trebui stabilite. Aţi dori verighete simple sau aţi prefera ceva deosebit?

Dădea dovadă de delicateţe prin faptul că nu lua în seamă dezaprobarea făţişă a familiei sale, deşi ar fi trebuit să se obişnuiască de-acum cu ieşirile lui Paulette. Însă lui Juliette îi păsa, de dragul lui. Făcu un efort şi se concentră asupra întrebării lui. Se referise la verighetele acelea îngemănate, pentru mire şi mireasă. De obicei, acestea aveau gravate în interior iniţialele cuplului şi data căsătoriei. Un dintre ele urma să fie purtată până în ziua nunţii, după care avea să fie pusă alături de cea de-a doua în cadrul ceremoniei, ambele fiind înmânate celor doi soţi pentru a şi le pune pe deget o dată pentru totdeauna.

– Eu... ar fi minunate nişte verighete simple, asta dacă sunt şi pe placul dumneavoastră.

Nicholas înclină din cap.

– În cazul acesta voi veni dimineaţă după dumneavoastră pentru a vă însoţi la bijutier ca să alegeţi exact modelul dorit. Bineînţeles cu condiţia să nu aveţi vreo o reţinere de a fi văzută în compania mea.

Voia să spună, de fapt, în public, având în vedere bârfele pe care le-ar fi alimentat.

– Ar fi bine dacă lumea s-ar obişnui cu ideea, nu credeţi?

– Atunci rămâne stabilit, răspunse el, cu o undă de amuzament în glas, care trăda, de fapt, o mare supriză. Poate că până atunci vă veţi decide asupra datei care va fi gravată pe inele.

– Dumneavoastră nu aveţi nicio preferinţă?

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

– Trebuie să stăm de vorbă cu preotul, să-i cerem sfatul şi să primim binecuvântarea lui.

Încerca să se comporte normal când îi vorbea de toate aceste aranjamente, deşi apropierea de el o intimida.

– Voi veni. Faceţi toate cele de cuviinţă.

– Da, spuse ea, după o scurtă tăcere. Domnule...

– Aş vrea să îmi spuneţi Nicholas.

– Dar nu se obişnuieşte, nici chiar după nuntă.

– Şi, totuşi, aş prefera să o faceţi.

– Prea bine, vă voi spune Nicholas.

Ezită din nou.

– Cât despre... cât despre incidentul cu domnul Daspit...

– Nu am avut niciun amestesc. Trebuie să v-o jur?

Juliette îi căută ochii, observând claritatea pupilelor căprui, umbrite de genele dese şi sprâncenele frumos arcuite, în special stânga, care îi dădea un aer ironic. Era sincer, iar ea nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Şi, totuşi, ceva rămăsese nerostit.

– Mă gândeam că poate ştiţi, în schimb, ceva despre întâmplare.

Nicholas se schimbă la faţă, clătinând uşor din cap.

– Asta nu înseamnă că aş avea vreo responsabilitate pentru cele petrecute. Vă promit însă că toate acestea nu vor influenţa în vreun fel mariajul nostru.

Privirea lui era în continuare relaxată, la fel ca şi trăsăturile chipului lui. Era îndeajuns, îşi spuse Juliette.

– Prea bine.

Zâmbetul care îi înflori pe buze era aidoma soarelui care se ascundea, vara, în spatele unui nor, o rază binefăcătoare de căldură.

– Sunteţi o femeie deosebită, Juliette Armant.

– Mă îndoiesc.

– Sunteţi, vă rog să mă credeţi.

Zicând acestea, Nicholas se ridică în picioare şi se îndreptă plin de dezinvoltură către uşă.

– Vă voi căuta mâine-dimineață.

– Așteptați, nu v-am mulțumit pentru lucrurile minunate pe care mi le-ați adus în dar.

Ridicându-se și ea de pe canapea, înaintă spre el. Nicholas se opri, întorcându-se spre ea.

– Dar nu e nevoie. A fost dreptul dumneavoastră și plăcerea mea.

Era galanteria întruchipată, iar Juliette o știa prea bine, însă cu toate acestea se simțea cucerită. Îi atinse brațul, cu un gest îndrăzneț, lăsându-și degetele să cadă ușor pe mâneca hainei lui.

– Și totuși, vă sunt recunoscătoare.

Rămaseră acolo timp de câteva clipe care li se părură nesfârșite, ea reținându-l cu o atingere în vârful degetelor, conștientă de faptul că brățările primite în dar de logodnă îi străluceau la încheieturile mâinilor, iar fustele ei măturau carâmbul cizmelor lui. Privirile li se întâlniră, întrebătoare și liniștitoare, totodată. Apoi ochii lui se opriră asupra gurii ei, trase aer în piept și își ținu răsuflarea câteva momente. Uită de legământul făcut și își înclină capul, atingându-i buzele cu ale sale.

Acestea erau moi și calde, aducând cu ele un parfum de vin și o aromă dulce și bogată, care părea să fi fost numai a lui. Avea senzația că erau doar ei doi pe lume, uniți într-un sărut, ca și cum s-ar fi format o legătură tulburătoare de sânge în contopirea aceea de răsuflări, guri și ființe.

Câteva secunde mai târziu totul luă sfârşit. Valara îşi făcuse apariţia în odaie pe tăcute, aducându-i musafirului jobenul şi bastonul. Nicholas le luă şi coborî încet scările urmărit de privirea lui Juliette. Aceasta ieşi în pasajul suspendat, apropiindu-se de balustradă pentru a-l vedea cum dispare în gangul umbros de la intrare. Îşi duse mâna încet la buze, simţind că acestea pulsau încă în urma atingerii lui. Ştia fără putinţă de tăgadă că totul se schimbase.

Acum nu ar mai fi putut accepta cu supunere soarta ce îi fusese hărăzită la naştere. Numai o întâmplare cu totul ieşită din comun ar fi determinat-o să se întoarcă la mănăstire.

6

Faptul că îşi imaginase la un moment dat că femeia cu care avea să se căsătorească era lipsită de farmec i se părea acum de domeniul absurdului, îşi spuse Nicholas a doua zi dimineaţă, în timp ce el şi Juliette se plimbau la braţ pe strada St. Louis, urmaţi îndeaproape de Valara. Nu oferea imediat încântare simţurilor, aşa cum unele frumuseţi ar fi făcut-o, însă avea o prestanţă care se furişa în suflet, aidoma unei raze de lună care se înalţa seara pe cer. Atracţia pe care o exercita nu avea nimic exploziv. Era senină şi nu manifesta afectare în gesturi. Surâsul ei era sincer. Toţi cei care

treceau pe lângă ea, pe stradă, îi răspundeau la salut zâmbindu-i fără să îşi dea seama.

Puțini dintre ei îi priveau însoțitorul cu ochi buni. Asta mai ştirbea din fericirea lui Nicholas, însă nu i-ar fi putut răpi nicicum mândria şi plăcerea de a merge cu Juliette la braț.

Arăta foarte bine în dimineața aceea, îmbrăcată într-o rochie de mătase bleu, cu picățele roz, tivită în aceleaşi nuanțe, şi flori roz la borul pălăriei. Îşi acoperise părul aproape în întregime, cu excepția cocului în forma cifrei opt, prins la baza gâtului... şi doar îl văzuse în toată splendoarea lui chiar ieri. Departe de a fi fost un castaniu comun, acesta era înnobilat de câteva şuvițe aurii, ba chiar arămii, precum melasa, având ici şi colo reflexe albăstrui. Dorința de a-l vedea desfăcut, răsfirat pe umeri, deasupra sânilor, îi făcea degetele să freamăte nerăbdătoare în încercarea de a îndepărta agrafele care-i fixau pieptănătura. Acesta era unul din gândurile care îl îmboldeau să se însoare cât mai curând posibil.

Un alt motiv avea legătură cu ceata copiilor de pripas care îi supraveghea de la distanță, de pe cealaltă parte a străzii. Borurile largi ale pălăriei lui Juliette nu îi permiteau acesteia să îi vadă, iar Nicholas era sigur de asta, însă băieții o cercetau din creştetul acoperit de împletitura de pai până în tălpile protejate de pielea bleu a condurilor. Fără îndoială că voiau să-şi dea seama ce fel de mamă ar fi fost doamna cu care avea de gând să se însoare şi în ce

măsură ar fi putut conviețui cu aceasta. Gabriel părea a fi singurul dintre ei care nu avea astfel de preocupări, își dădu seama Nicholas. Micuțul ar fi alergat spre ea dacă Veveriță nu l-ar fi apucat la timp de guler.

Băiețelul avea instinct. Nicholas petrecuse ceva timp seara trecută, gândindu-se la rolul pe care avea să îl joace Juliette alcătuind un cămin pentru ei. Mintea îi zburase fără să vrea la un urmaș din propriul său sânge, care să îi moștenească poate ochii verzi, ce băteau uneori în culoarea mierii brune. În mod inevitabil, se gândise la actul prin care avea să ajungă la aceasta, imaginându-și părul ei mătăsos mângâindu-l, atingerea fină a rotunjimilor pieptului ei, sprijinit de al său, picioarele ei încolăcite în jurul lui și mâinile ei, oh, mâinile ei...

Fusese o noapte lungă și plăcută. Știa că nu se cuvenea să îi atingă poala rochiei, cu atât mai puțin cămașa de noapte fără îndoială neprihănită, dar asta nu îl împiedicase câtuși de puțin să viseze.

Asemenea gânduri nu aveau darul să-l liniștească. Pantalonii din cașmir pe care-i asortase în dimineața aceea la o redingotă gri nu fuseseră croiți pentru a ascunde efectele unei imaginații masculine atât de înflăcărate. Era cazul să își îndrepte atenția către alte lucruri.

Deschise gura pentru a o întreba pe Juliette dacă dorea să vadă noua comedie ce avea să fie jucată pentru prima oară la teatrul de pe strada

St. Charles, o piesă care se numea *O lecție pentru doamnă,* însă însoțitoarea sa i-o luă înainte:

– V-ar deranja dacă ne-am opri un moment la doamna Ferret? Trebuie să îi spun ceva.

– Cum doriți, zise Nicholas, dornic să găsească un pretext pentru a evita popasul.

Dacă intenționa să facă ceea ce bănuia el, ar fi vrut cu siguranță să se afle în cu totul altă parte atunci când avea să o ia la întrebări pe croitoreasă.

– Vă previn însă că timpul meu e limitat, dat fiind faptul că astăzi este ziua mea de lucru la salonul de scrimă.

– Ziua dumneavoastră?

– Vedeți dumneavoastră, noi, scrimerii, ținem ore cu rândul, în limita timpului disponibil. Răgazul astfel oferit ne permite să ne refacem forțele între lecții, iar clienților să testeze și alți profesori.

Juliette se opri în mijlocul străzii.

– Așadar sunteți așteptat la salon? O, dar în cazul acesta trebuie să plecați de îndată.

– Un bun prieten îmi ține locul pentru moment, așadar totul este în regulă.

Amicul în cauză era Croquĕre. Nicholas spera din tot sufletul să nu îl caute niciun cunoscut de-al lui Jean Daspit în tot acest timp în care mulatrul ținea lecții în salonul lui. Nu și-ar fi dorit să îl găsească în cea mai cruntă dezordine, chiar dacă avea de gând să renunțe la el la sfârșitul sezonului.

– În cazul acesta mă voi opri pentru o clipă la atelierul doamnei Ferret. Nu voi sta mult.

Nicholas se supuse în fața inevitabilului. Cu puțin noroc, doamna Ferret avea să fie ocupată cu o clientă astfel încât Juliette nu ar fi putut sta de vorbă decât cu cusătoreasa acesteia. Poate că ar fi putut scăpa teafăr din această încercare.

Sorții nu fură însă de partea sa. Croitoreasa își făcu de îndată apariția din spatele draperiilor, cu un zâmbet larg, ce îi dezvelea o mare parte din gingiile rozalii din care răsăreau niște dinți îngălbeniți, cu un lornion pe nările ce fremătau a nerăbdare.

– Domnișoară, domnule, mă bucur să vă văd. Cu ce vă pot fi de folos în dimineața aceasta minunată? Vă rog să îmi spuneți că n-ați avut probleme cu rochiile pe care i le-am trimis domnișoarei.

– Cu siguranță, încuviință Juliette, zâmbind, însă trebuie să vă atrag atenția cu privire la o toaletă pe care nu am comandat-o. Ar fi trebuit să v-o înapoiez de îndată, însă a fost croită, fără îndoială, pe măsura mea. Vă veți aminti de ea cu siguranță, dacă vă voi spune că materialul era de un verde neobișnuit.

– Da, sigur, draga mea, cum aș putea să îl uit?

Croitoreasa schimbă o privire conspirativă cu Nicholas, care încercă să îi sugereze discreție, făcându-i un semn aproape imperceptibil cu capul.

– Vreți să spuneți că nu a fost o greșeală?

– Dimpotrivă. Cât de norocoasă ești, micuța mea, că beneficiezi de sfatul unui domn cu gusturi atât de rafinate. Unii care încearcă să își dea cu părerea în aceste chestiuni sunt departe de a se pricepe, dacă mă înțelegi.

– Ați pomenit de un domn.

– Da, desigur.

Doamna Ferret se mai uită o dată la Nicholas, cu un zâmbet șiret, atotștiutor.

– Dumneavoastră ați comandat rochia verde cu auriu, domnule?

Nicholas spuse o rugăciune în gând și abordă un zâmbet încântător.

– Mă tem că a fost vorba de o pornire de necontrolat. Dacă nu vă place...

– Dar îmi place, chiar foarte mult, însă nu despre asta e vorba. Cine a plătit pentru această toaletă?

Cum ar fi trebuit să răspundă la această întrebare? Dacă i-ar fi spus că a fost trecută în contul mamei ei, s-ar fi făcut vinovat nu numai de o prea mare generozitate pe banii altora, ci și de minciună, de asemenea. Dacă i-ar fi spus că a fost trecută în contul său, și-ar fi asumat un drept care nu ar fi avut să îi revină decât după ce s-ar fi căsătorit. Asta dacă nu și-ar fi revizuit atitudinea, având în vedere gafa făcută.

Cel puțin îi plăcuse alegerea lui, oferindu-i această satisfacție. Însă ezitase prea mult. Faimosul său șarm nu îl mai putea salva acum. Nu avea nici cea mai vagă idee ce se va

întâmpla după ce ar fi înfruntat-o pe Juliette Armant.

– Cine a suportat costul rochiei? întrebă ea, întorcându-se spre croitoreasă.

– Ei bine, domnişoară, când vine vorba de lucrurile acestea..., începu doamna Ferret să se scuze, pălind în vreme ce se uita la amândoi, şi conştientă de faptul că făcuse o greşeală.

Nicholas nu o putea lăsa pe croitoreasă să tragă ponoasele pentru pornirea sa de moment.

– Eu l-am suportat, spuse el, cu fermitate în glas. Eu am comandat-o şi am plătit-o. Îmi cer scuze pentru îndrăzneala de care am dat dovadă atunci când m-am gândit că o veţi accepta, domnişoară, însă taftaua mi-a amintit de dumneavoastră atunci când am zărit-o în vitrină şi nu am putut rezista tentaţiei.

– Dar nu aveaţi niciun drept.

– Într-adevăr.

– Ştiţi cu siguranţă că nu pot accepta un astfel de cadou. Sau aţi crezut că nu am să observ rochia dumneavoatră, având în vedere faptul că am comandat atât de multe toalete?

– Mi-am imaginat că v-ar sta minunat în ea. Atât şi nimic mai mult.

– Într-adevăr? Şi v-aţi închipuit, pesemne, că vă voi fi la fel de recunoscătoare precum celelalte femei pentru care presupun că aţi mai comandat astfel de ţinute în trecut?

Nicholas fu uimit să constate că Juliette îşi făcuse o idee atât de greşită despre consideraţia pe care i-o purta. Însuşi faptul că simţise o undă

de gelozie în întrebarea ei îl reduse la tăcere. Se uită la doică, la Valara, care îi urmase tăcută în atelierul croitoresei, în calitatea sa de însoțitoare, însă figura ei placidă nu îl ajută deloc să găsească o cale de ieșire din situația în care se afla.

– Doamnele despre care vorbiți erau soțiile prietenilor mei – se apără el, alegându-și cu atenție cuvintele –, iar rolul meu în alegerea rochiilor respective nu l-a depășit pe cel de consilier. Recunoștința a aparținut în totalitate soților dumnealor. Recunosc că m-am grăbit, anticipând această calitate în situația de față, însă vă reamintesc că ne vom căsători în curând. În aceste condiții, nu pot să nu consider că o mică scăpare ar trebui să fie considerată altfel decât accidentală.

Juliette își ridică bărbia cu mândrie, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui. Nicholas îi susținu privirea, deși i se păru a fi unul din cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată.

– Domniță, interveni Valara, dregându-și vocea. Amintiți-vă, vă rog, de serata familiei Plauchet.

Juliette îi aruncă o privire aspră doicii, încruntându-se la ea, apoi se întoarse brusc către croitoreasă.

– Vă rog să ștergeți datoria din contul domnului și să o adăugați în cel al mamei mele.

Doamna Ferret se uită la Nicholas, care nu se împotrivi, dând din cap resemnat.

– Voi face întocmai cum doriți, domnișoară Armant.

– Având în vedere natura acestei neînțelegeri, contez pe dumneavoastră ca niciun cuvințel să nu treacă de ușile atelierului.

– Vai, dar cum vă închipuiți așa ceva, domnișoară.

Trăsăturile lui Juliette se relaxară pentru o clipă.

– Voi avea nevoie în curând de o rochie potrivită pentru nuntă. Pot conta pe dumneavoastră în această privință, da?

Doamna Ferret îi dădu asigurările necesare, conducându-i până în stradă. Nicholas nici nu știa dacă să rişte o altă izbucnire de mânie din partea lui Juliette, continuând să își ceară scuze, sau să înceteze cu părerile de rău, acum când părea că furtuna trecuse. Din fericire, Valara îl scosese din impasul în care se aflase.

– Ce bine îmi pare că nu ați returnat rochia aceea verde, murmură doica, ce își reluase între timp rolul de însoțitoare, veghindu-i de la câțiva pași distanță. Altminteri nu ați fi avut ce îmbrăca la petrecerea familiei Plauchet, de vreme ce toaleta alb cu argintiu e prea elegantă, fiind potrivită mai degrabă pentru un spectacol de operă.

– Da, îmi dau seama, îi răspunse Juliette peste umăr.

– Așadar din acest motiv ați acceptat rochia mea, spuse Nicholas, zâmbind. Aveați nevoie de o ținută corespunzătoare.

Juliette îi aruncă o privire tăioasă.

– Am acceptat-o pentru că îmi place. De asemenea, şi pentru că aveţi dreptate atunci când sugeraţi că logodna noastră nu respectă uzanţele.

– V-a deranjat remarca?

Zâmbetul i se şterse de pe buze, în aşteptarea replicii ei.

– La ce bun? Unele lucruri nu pot fi schimbate.

– Aşadar trebuie suportate? Nu sunt convins că îmi convine această abordare. Dacă doriţi, am putea încerca să respectăm în mai mare măsură uzanţele.

– Vă referiţi la flirturi şi vizite formale? îl întrebă ea, uitându-se la el cu coada ochiului. Vreţi să veniţi în salonul mamei mele, eu să vorbesc nimicuri, iar dumneavoastră să îmi faceţi complimente elaborate, care să nu însemne absolut nimic? Aş prefera mai degrabă să rămânem la stadiul în care ne aflăm.

– Adică să ne vedem când şi când, iar atunci când ne întâlnim în cele din urmă să îmi ignoraţi complimentele?

– Dar mi-aţi făcut vreunul? pară Juliette, arătându-se mirată pentru o fracţiune de secundă.

– Aţi crezut cumva că am exagerat cu scuzele?

– Sinceră să fiu, da.

– Văd că flirtul se impune. Pot să vă însoţesc la acea serată despre care vorbeaţi mai devreme?

Juliette nu ştiu ce să spună şi roşi pentru o clipă.

– Este o petrecere privată, în familie. Nu v-ar face plăcere, sunt convinsă.

De fapt, ar fi vrut să zică, însă nu o făcuse din delicateţe, că îi lipseau recomandările pentru a fi invitat, căci nu avea o familie sau un nume care să fi dăinuit încă de pe vremea vechiului regim, fiind doar un biet spadasin. Aşadar, nu mai insistă, deşi simţea nevoia impetuoasă de a fi alături de el.

În mod obişnuit, pe Nicholas nu l-ar fi deranjat un astfel de refuz, însă de data aceasta se simţi provocat. Într-un fel sau altul avea să vadă cum va arăta viitoarea lui mireasă în rochia pe care i-o alesese. Era o simplă curiozitate, îşi spuse, dacă nu chiar amestecată cu puţină mândrie, însă nimic mai mult. Nu, nimic mai mult.

Nici nu îşi dădu seama când se încheie vizita la bijutierul de pe bulevardul Chartres. Nicholas încetase între timp să îşi manifeste surprinderea, însă şi-ar fi dorit să poată prelungi întrevederea. Majoritatea femeilor ar fi admirat măcar în treacăt frumoasele ceasuri de damă de aur sau argint pe care şi le-ar fi prins la gât sau în talie. Ar fi zăbovit o vreme în dreptul vitrinelor de mahon pline cu diademe, inele, brăţări, coliere şi cercei bătuţi cu topaze, rubine, smaralde, safire sau diamante, ori s-ar fi oprit cel puţin asupra broşelor sau inelelor pentru chei, truselor de cusut, foarfecelor şi degetarelor,

sticluțelor de parfum și carnețelelor de însemnări etalate acolo. Juliette de-abia dacă se uită la ele, îndreptându-se direct spre vitrina cu verighete. Alese o pereche simplă, într-o lucrătură clasică, în aur, incrustată cu rubine, care nu era cea mai scumpă, dar nici cea mai ieftină din cele expuse. Își probă inelul, întrebându-l pe Nicholas ce părere avea, și recomandându-i fără a se sfii prea tare, atunci când acesta se înclină în fața gusturilor ei, să și-l pună și el pe al lui. Se arătă încântat de alegere, iar domnul Muh, bijutierul, îi felicită, iar Valara îi urmă exemplul. Nici vorbă de suspine prelungi, de priviri languroase și de sărutări pasionale pentru a marca evenimentul.

După aceea reveniră la reședința familiei Armant, fără a se opri pe drum pentru a mânca un fursec sau o înghețată, căci Juliette nu voia să fie cauza întârzierii lui la salonul de scrimă. Astfel, plimbarea luă sfârșit.

Nicholas și-ar fi dorit ceva mai mult, deși nu ar fi putut spune cu exactitate ce anume. Aranjamentul făcut cu Juliette îi convenea de minune. Împlinise o anumită vârstă, când căsătoria ar fi fost indicată și chiar avea nevoie de o femeie în viața sa. Aprecia hotărârea și rapiditatea de a lua decizii la o femeie și nu regreta că trebuia să umble după verighete sau alte mărunțișuri. Nu mai era un tânăr nesăbuit, care să își piardă timpul curtând o fată frumoasă și scriind versuri lipsite de inspirație doar pentru ca să încânte auzul fin al acesteia.

Ce naiba se întâmpla cu el?

Restul zilei şi-l petrecu la salon, fără să fie prea atent la ce se petrecea în jur. Fu atât de distrat încât aproape că îi permise unui june să îl atingă cu o tuşă în cadrul unei partide de antrenament şi ripostă cu atâta înverşunare la o fandare a altuia încât tânărul se împiedică şi căzu pe spate. Îi oferi o ţigară unui bărbat care se înverzea numai la vederea tutunului şi vărsă vin peste un altul cunoscut ca fiind atât de atent cu ţinuta lui încât îşi schimba lenjeria chiar şi de şase ori pe zi. Încă vreo două incidente de acest gen şi ar fi putut închide salonul cu mult înaintea nunţii, căci ar fi rămas fără clienţi.

Descurajat şi cu moralul tot mai scăzut pe măsură ce se apropia seara, ieşi să se plimbe pe bulevardul Royale şi trecu pe la reşedinţa soţilor O'Neill. Casa nu le aparţinea de fapt, fiind pe numele familiei Moisant, deoarece se afla în proprietatea soţiei lui Caid, fosta văduvă a domnului Moisant. Însă nu mai era cunoscută sub această denumire de când cei doi se căsătoriseră.

Caid nu era acasă, însă Nicholas fu poftit în salonul în care Lisette şi prietena sa de o viaţă, Agatha Stilton, se întreţineau cu o doamnă îmbrăcată în negru, în straie caracteristice pentru membrii aristocraţiei spaniole. Aceasta nesocoti convenţiile impuse de poziţia sa şi sări în sus, alergând spre Nicholas de îndată ce acesta păşi înăuntru.

– Nicholas! strigă ea, aruncându-i-se în braţe. Chiar îmi doream să te revăd!

– Şi eu, contesă, răspunse el, zâmbind emoţionat şi făcând un pas înapoi pentru a o admira pe Celina de Vega, Vallier pe numele de fată, care nu se schimbase câtuşi de puţin în răstimpul petrecut în afara New Orleans-ului, ochii ei căprui fiind la fel de strălucitori. Când aţi ajuns? Unde e Rio?

– În după-amiaza asta, în fine, deşi credeam că n-o să mai ajungem vreodată. De fiecare dată uit cât de lung poate fi râul, de îndată ce părăseşte golful, după care nu mai poţi vedea nimic altceva în afară de mlaştini şi plantaţii cu trestie de zahăr. Cât despre Rio, ticălosul m-a părăsit şi a ieşit cu Caid pentru a revedea vechile locuri. Ai crede că a văzut lumina zilei în New Orleans după cât duce dorul oraşului. Cred că a vrut să-ţi facă o surpriză şi să treacă pe la salonul tău. Mă mir că nu te-ai întâlnit cu el pe drum.

– Bine că nu ne-am întâlnit, altminteri nu aş mai fi avut parte de o primire atât de călduroasă, spuse Nicholas, surâzând.

– Aiurea! De parcă i-ar păsa dacă l-aş îmbrăţişa pe cel care mi-a salvat viaţa odată.

– El a făcut-o după cum ştii prea bine şi tu.

– Însă orice ai zice, tu ai aplicat ultima lovitură de spadă. Hai, ia loc. Lisette mi-a dat o veste neobişnuită în ceea ce te priveşte şi nu cred să mai am linişte până când nu aud povestea relatată chiar de tine.

Nicholas o salută pe Lisette, soția sensibilă pe care Caid o adora pentru cosițele sale roșcate și ochii aproape fumurii, sărutând-o pe ambii obraji, zăbovi un moment asupra mâinii prietenei sale ce venea din New England, după care-l mângâie pe creștet pe cățelul lui Lisette, Figaro, care se ghemuise într-un colț al canapelei. Îngenunche apoi pentru a-i da bineț micului Sean François O'Neill, care îi aruncă o privire serioasă din brațele doicii ce-l adusese pentru a i-l prezenta Celinei.

În loc să răspundă la întrebarea soției lui Rio, Nicholas se interesă de copiii acesteia, respectiv despre fiul care venise pe lume la doar câteva luni de la sosirea lor pe Continent, urmat de o fiică născută cu puțin timp înainte de a reveni în Louisiana. Refuză paharul cu vin ce îi fu oferit preferând să bea, la fel ca doamnele, o limonadă. După ce află ultimele noutăți despre micuții de Vega, pe care fusese invitat să îi vadă de îndată ce ar fi avut o clipă de răgaz, fu delectat cu povestiri despre sejururile din Spania, minunăția Cataloniei, despre atmosfera tensionată ce domnea la curtea regală spaniolă după revenirea reginei regente Christina și despre plictiseala călătoriei cu vaporul iarna, peste Atlantic.

– Dar să nu mai vorbim despre noi, încheie Celina. Parcă aveai de gând să-mi povestești despre mariajul tău.

– Spune-ne amândurora – îl rugă Lisette – căci eu nu știu nimic altceva decât ce mi-a

povestit Caid. Deşi nu suportă vreo comparaţie cu toţi ceilalţi bărbaţi, îşi drămuieşte cuvintele atunci când trebuie să relateze ceva cu lux de amănunte.

– Vă voi oferi toate detaliile pe care vi le doreşte inimioara, însă trebuie să îmi faceţi o favoare în schimb.

– Ştii doar că e de-ajuns să spui şi dorinţa ţi se îndeplineşte, dragule, se grăbi Lisette să-l asigure.

Aproape că fusese sigur de această reacţie, aşa că le răspunse, zâmbindu-le cu căldură şi recunoştinţă deopotrivă:

– În cazul acesta, interogatoriul poate să înceapă.

Cele două doamne îl făcură să îşi ţină promisiunea, asaltându-l cu întrebări până când fu convins că nu îi mai rămăsese nimic de spus despre viaţa sa. Într-un târziu, doamnele tăcură, învăluindu-l într-o privire blândă, plină de compasiune.

– O, Nicholas – rupse Celina tăcerea –, eşti convins că asta îţi doreşti?

– Sunt.

– Şi spui că nu simţi nimic pentru această domnişoară, îl chestionă Lisette, înclinându-şi capul ştrengăreşte. Eşti convins?

Îşi aduse aminte de reacţia avută în după-amiaza aceea în preajma lui Juliette şi îşi simţi tâmplele transpirate.

– Cât despre asta...

Ochii celor două doamne sclipiră.

– Îți pasă, recunoaşte. Te-ai uitat doar o dată la ea şi te-a străfulgerat, ai simțit acel fior drept la inimă, fiorul care ne anihilează raţiunea şi ne face pe toți să ne purtăm ca nişte nesăbuiți. Din cauza asta eşti atât de dornic s-o iei de soție. Nu are nimic de-a face cu micuțul Gabriel sau cu ceilalți hoinari.

– Aproape că-mi doresc să aveți dreptate, spuse el, cu un zâmbet vag, scuturând din cap. Mi-ar plăcea că cred că fericirea prietenilor mei mi-e hărăzită şi mie. Însă, din păcate...

Cele două doamne se uitară una la alta, iar Nicholas simți cum i se strânge inima, în aşteptarea următoarei întrebări. Dacă nu le-ar fi dat mână liberă să-l chestioneze, n-ar fi stat o clipă pe gânduri şi ar fi încercat să scape. Doamnele i-au intuit probabil starea de spirit, altfel nu s-ar fi milostivit de el. Când Lisette deschise gura în cele din urmă, o făcu pentru a reveni asupra serviciului făgăduit.

– Ai pomenit ceva de o favoare în schimbul detaliilor. Ce am putea face pentru un gentleman atât de desăvârşit?

– Mă gândeam să mă arunc la picioarele tale, draga mea, pentru a obține o invitație, însă mi-am adus aminte că Celina este rudă cu familia Plauchet.

Zicând acestea, Nicholas se întoarse spre Celina.

– Nu greşesc, nu-i aşa?

– Deloc, dacă te referi la Etienne şi Sonia Plauchet. Sonia e vara mea.

– Aşadar ai putea apela la doamna Plauchet pentru ca să adauge încă un nume pe lista invitaţilor la serata sa?

– Al tău, nu-i aşa?

Nicholas încuviinţă, dând din cap.

– Vezi tu, domnişoara Armant se va afla acolo, iar eu încă nu am avut ocazia de a o observa în public, mai ales că a petrecut atât de mult timp departe de cercurile mondene.

– Sunt convinsă că Sonia nu va avea nimic împotrivă, însă soţul ei este un tip rigid, care strâmbă din nas ori de câte ori ceva iese din tipare.

– Sunt sigur că o să reuşeşti să îl convingi.

Nicholas îi aruncă o privire admirativă.

– Poate, dacă i-aş asigura că va fi şi Rio de faţă. Ar conta foarte mult pentru ei dacă ar fi primii cărora li s-ar oferi şansa de a se întreţine cu contele de Lérida la întoarcerea sa în oraş.

Nicholas nu părea surprins de îndoiala care răzbătea din vocea Celinei. Rio fusese şi el scrimer înainte de a-şi dobândi titlul spaniol, aşadar cunoscuse în trecut refuzurile elitei cu care se confrunta Nicholas acum. Faptul că dobândise un anumit rang în societate era, fără îndoială, măgulitor, chiar dacă îşi petrecuse marea majoritate a timpului la curtea Spaniei.

– Crezi că ar înlesni accesul unui prieten?

– Nu văd de ce nu. Rio ar fi încântat să îl joace puţin pe degete pe Robert. Ştii, s-a purtat destul de urât cu el atunci când fratele meu a

fost rănit în incendiul care a cuprins hotelul St. Louis.

– Parcă îmi amintesc câte ceva, spuse Nicholas.

Se implicase atunci în stingerea incendiului care devastase hotelul şi îşi aducea aminte foarte bine de disperarea şi furia care-l cuprinseseră pe Rio în acea împrejurare. Hotelul tocmai fusese redeschis, după ce i se aduseseră unele îmbunătăţiri, iar Nicholas se întrebă pentru o clipă ce părere şi-ar fi făcut Rio despre noua clădire. Nu îi împărtăşi însă Celinei acest gând, exprimându-şi, în schimb, recunoştinţa pentru perspectiva de a fi invitat la petrecerea soţilor Plauchet.

Fără a-l scăpa o clipă din ochi, Lisette i se adresă din nou:

– Ridică-te, Nicholas. Lasă-ne să ne uităm la tine.

Ridică mirat o sprânceană, dar se conformă, căci nu îi stătea în fire să refuze dorinţa unei doamne. Puse paharul deoparte, după care se ridică în picioare, prefăcându-se că este relaxat.

– Întoarce-te, te rog.

Îşi depărtă mâinile de corp şi execută o piruetă, simţind cum se încinge sub cămaşă.

– S-ar cuveni să facă o vizită la frizer, nu crezi? îi spuse Lisette Celinei. Are părul puţin cam lung, ceea ce n-ar atrage atenţia dacă ar fi poet, însă îi conferă o alură întru câtva ameninţătoare în postura de spadasin.

– Ameninţătoare? zise Nicholas, uşor

îngrijorat, revenind cu faţa spre cele două doamne.

– Prea romantic pentru a impune respect, spuse Celina. Deja dispui de darul de a fascina interlocutoarele, propriu unui bărbat periculos. Nu mai ai nevoie de nimic în plus care să le taie răsuflarea.

– Dar nu mi-am propus să apar într-o asemenea ipostază.

– Însă o faci, indiferent dacă vrei sau nu, veni replica neaşteptat de sinceră a lui Lisette. În ultima vreme a devenit foarte la modă fascinaţia exercitată de moarte asupra oamenilor. Cu toţii vorbesc doar despre ruine şi catacombe, sălcii plângătoare şi corbi.

Zicând acestea, doamna O'Neill ridică din umeri, căutând privirea aprobatoare a Celinei.

– Părerea mea e că l-ar prinde de minune o redingotă gri, cu o croială simplă, fără zorzoane sau alte brizbrizuri, asortată cu o vestă albă, poate chiar în dungi.

– Şi o pereche de pantaloni nu prea pretenţioşi, adăugă Celina.

– Cred că ai dreptate. Nu s-ar cădea să îi eclipseze pe ceilalţi domni.

– Cel puţin nu în totalitate, o completă Celina.

– Doamnelor, le atrase el atenţia cu delicateţe.

– Trebuie să ţinem seama de opinia logodnicei sale, continuă Lisette. Nu cred că şi-ar dori ca el să capteze interesul altor femei.

– Cu siguranță nu. Trebuie găsită o modalitate de a-i estompa farmecul italian.

– Poate că ar fi mai bine să nu deschid gura și să vă las pe voi să vorbiți în locul meu, spuse Nicholas, încrucișându-și brațele la piept. Altminteri aș putea seduce din greșeală o biată domnișoară și aș provoca astfel un mare scandal.

– Să știi că ar fi în stare, fu de acord Celina, privind-o cu înțeles pe Lisette. Zâmbetul lui poate fi la fel de fatal ca spada sa.

– Foarte amuzant, spuse Nicholas, fără să zâmbească. Deși nu înțeleg ce nevoie aș mai avea de o domnișoară sfioasă când am alături două doamne atât de îndrăznețe. Cu siguranță mă voi pierde între voi două și aleasa mea.

Ușa salonului se deschise în spatele lor și în prag își făcură apariția doi domni.

– Scoate-ți floreta, prietene, strigă unul dintre ei cu o voce profundă, marcată de un accent spaniol. Italianul ăsta ticălos ne seduce nevestele, așa că trebuie să-l învățăm minte.

– Ești sigur că e necesar? Am impresia că doamnele l-au făcut să nu se simtă chiar în largul său.

– Singurul lucru pe care îl puteți face este să mă salvați din ghearele acestor scorpii, le sugeră Nicholas lui Rio și lui Caid, răsuflând ușurat. Mi-au făcut praf imaginea și garderoba, așadar nu mi-a mai rămas nicio altă alternativă decât să le seduc pentru a mă apăra.

– Ei bine, în cazul acesta mă predau, spuse Rio mărinimos.

– Haide! exclamă soția lui. Stai să vezi când o să te prind diseară singur!

– De-abia aştept.

Lui Rio începură să îi joace ochii în cap, incitat de promisiune, chipul lui exprimând o profundă afecțiune față de soția sa. Imaginea aceea îl făcu să resimtă un imens gol lăuntric pe cât de inexplicabil pe atât de greu de explorat.

Serata soților Plauchet se dovedi a fi un ceai dansant, cu un cvartet de coarde alcătuit din soliștii de la teatrul de pe strada St. Charles, căruia i se adăugă un spectacol de balet dat de trei dintre soliștii actualei stagiuni. După aceea ar fi urmat dansul, desigur, de vreme ce întregul oraş se dădea în vânt după ultimele valsuri vieneze ale lui *Herr* Strauss.

Etienne Plauchet avea o plantație de trestie de zahăr destul de mare în golful St. Jean. Casa lui din New Orleans era pe măsura averii sale considerabile. Sala de bal aflată la cel de-al doilea etaj părea destul de ostentativă pentru un târg în care petrecerile private se dădeau de obicei în salon sau într-o încăpere ceva mai mare, creată prin deschiderea uşilor despărțitoare dintre două saloane alăturate. Aceasta fusese decorată în culorile pale care erau la modă în perioada domniei lui Ludovic al XV-lea. Nuanțele delicate alcătuiau decorul perfect pentru culorile rafinate alese de doamne pentru ținutele lor. Sala de bal era încălzită de

două şeminee aflate la fiecare din capetele acesteia, iar în aer pluteau mireasma parfumului şi a uleiurilor aromatice preferate de domni laolaltă cu mirosul trandafirilor japonezi ce fuseseră aşezaţi în vazele înalte din dreptul ferestrelor.

Nicholas avea suficient timp la dispoziţie pentru a cerceta împrejurimile; sosise la petrecere însoţit de contele şi contesa de Lérida cu mai bine de o jumătate de oră înainte să apară domnişoarele Armant. Acestea veniră cu nesuferitul de Jean Daspit, care semăna cu un cocostârc, având unul dintre braţe înfăşurat într-o eşarfă din mătase albă. Atenţia lui Nicholas nu fu reţinută însă mult timp de figura lui stranie. De îndată ce Daspit se dădu într-o parte, îi fu dezvăluită o adevărată simfonie în verde şi auriu.

Spre marea satisfacţie a lui Nicholas, rochia pe care i-o alesese lui Juliette îi venea exact cum îşi imaginase. Culoarea materialului îi scotea în evidenţă strălucirea bogată a părului şi pielea albă ca laptele, în vreme ce dantela aurie făcea ca ochii să-i semene cu două stele. Era o apariţie deosebit de elegantă, care accentua impresia că provenea dintr-o familie foarte bună.

Celina, care tocmai i se alăturase lui Nicholas, se apropie de el pentru a-i şopti la ureche:

– Aceasta este domniţa ta?

– Chiar ea.

– Însă nu seamănă deloc cu o măicuţă.

– Asta era până acum. În prezent şi-a schimbat complet înfăţişarea.

De fapt, în momentul acela semăna izbitor de tare cu sora sa geamănă. Nicholas nu ar fi putut spune cu certitudine dacă transformarea era tocmai fericită. Totuşi, apariţia lui Paulette nu îi produse nicio impresie, în vreme ce imaginea lui Juliette îi tăia răsuflarea trezind în el o dorinţă arzătoare pe care n-o mai simţise până atunci.

– Ai face bine să ajungi la altar cât mai curând posibil, altfel ţi-ar putea-o lua altul înainte.

Era un gând insuportabil.

– S-ar putea să ai dreptate, răspunse el, îndreptându-se spre Juliette, ca şi cum ar fi fost atras de nişte forţe necunoscute şi, înainte să-şi dea seama, îi ceru Celinei permisiunea de a se retrage.

Presupuse că gestul său o amuzase pe contesa de Lérida, care chicotea pe înfundate fără a-l scăpa din ochi, însă nu privi în urmă pentru a-şi confirma supoziţia.

Doamna Armant şi Paulette, având-l pe Daspit în dreapta sa, îi salutau pe soţii Plauchet aflaţi în dreptul uşii pentru a-şi primi musafirii. Juliette stătea ceva mai departe, ceea ce îi convenea de minune lui Nicholas. Îi salută din priviri pe cei pe lângă care trecu, încercând să lase impresia că prezenţa sa la serată era o obligaţie plicticoasă. Atenţia lui era însă atrasă de aleasa sa, care, văzându-l că se apropie, se

arătă deosebit de încântată, dar deloc surprinsă de apariția lui.

– Nicholas – i se adresă ea, întinzându-i mâna –, nici nu știți cât mă bucur să vă văd aici.

– În cazul meu, sentimentul e de o mie de ori mai profund, deși trebuie să vă spun că nu este indicat să îi permiteți unui gentleman să vă desluşească prea uşor starea de spirit.

El îi reținu îndelung mâna, nefiind în stare să-şi refuze plăcerea de a-i simți atingerea caldă chiar şi prin mănuşi.

– De ce spuneți asta?

– Pentru că i-ar putea sugera că nu ar mai fi nevoie să se străduiască să vă anticipeze dorințele.

Zâmbetul ei era senin, iar privirea jucăuşă, aşa cum nu o mai văzuse până atunci, stârnindu-i o senzație ciudată în capul pieptului.

– De vreme ce urmează să ne căsătorim, nu pot decât să îmi imaginez că trebuie să vă străduiți mai mult în acest sens.

– Asta demonstrează că mă subestimați, dragă domnişoară, îi răspunse el pe un ton galant. Flirtul între un gentleman şi o doamnă este o artă agreabilă care poate prilejui multe descoperiri interesante.

– Cum ar fi, de exemplu?

Juliette îl privea acum cu atenție, observă Nicholas, schițând un surâs.

– Ați reuşit să vă prindeți de minune în joc. Vă felicit. Mă întrebați dacă vă pot oferi un

exemplu? Păi, ar fi vorba despre plăceri şi neplăceri, gânduri, visuri, ceea ce ne face să râdem sau, dimpotrivă.

– Aşadar am avea multe de discutat.

Relaxarea afişată de Juliette era de-a dreptul încântătoare. Nicholas şi-ar fi dorit ca expresia aceasta să-i fi rămas întipărită pe chip cât mai multă vreme, însă sora ei se uita în direcţia lor, cu o lucire de mânie în ochi, iar Daspit se întorsese spre ei, cu o figură ameninţătoare.

– Printre altele, domnişoară Juliette, spuse el într-un târziu. Să îndrăznesc să sper că îmi veţi acorda primul dans?

– Dar este al dumneavoastră de drept, la fel şi următoarele, dacă veţi dori.

– Mi le-aş rezerva pe toate dacă mi-ar fi permis.

– Şi de ce nu v-ar fi?

– Mi-e teamă să nu devin şi mai dezagreabil decât sunt deja. Nu îmi doresc să fiu îndepărtat pe motiv că v-aş stingheri.

– Mă îndoiesc să ar fi posibil, răspunse Juliette, cu un zâmbet vag. Cine şi-ar asuma riscul unui duel pentru câteva dansuri?

– Orice bărbat înzestrat cu simţul văzului, spuse Nicholas, aplecându-se pentru a-i săruta mâna şi a i-o elibera într-un târziu.

Juliette râse cu chipul uşor îmbujorat.

– Cred că începe să îmi placă acest flirt.

Şi lui începuse să îi placă, fie şi numai pentru că-i oferea satisfacţia de a o vedea înflorind în acest fel, îşi spuse Nicholas.

– Pe curând atunci, zise el şi îşi îndreptă atenţia către domnul care se apropiase de el, aflându-se acum în dreptul cotului lui.

– Vreţi să-mi acordaţi câteva clipe? i se adresă logodnicul lui Paulette pe un ton prea puţin politicos.

– Cum doriţi.

Nicholas îi arătă cu un gest un alcov din apropiere. Instinctul îi spunea că acea conversaţie ar fi putut lua o turnură neaşteptată şi că nu ar fi fost cazul să o neliniştească pe Juliette, dându-se în spectacol în văzul lumii.

Daspit i-o luă înainte, retrăgându-se în nişa acoperită de o draperie.

– Am să trec direct la subiect. Aţi încercat să mă asasinaţi pentru a vă netezi drumul spre cufărul cu comori al lui Paulette. Nu v-a mers. Data viitoare voi fi pregătit, iar dumneavoastră veţi fi cel eliminat din competiţie.

– Nu am avut nimic de-a face cu rănirea dumneavoastră, veni replica promptă a lui Nicholas.

– Credeţi că nu sunt în stare să recunosc un scrimer profesionist atunci când îmi încrucişez spada cu unul? Dacă nu aţi fost dumnevoastră cel din spate măştii, nu încape nicio îndoială că v-aţi trimis un mesager.

– Vă asigur că...

– Nu e cazul, i-o reteză Daspit. Nu sunteţi dorit în familia Armant. Ar fi mai bine să vă retrageţi înainte să provocaţi şi alte neplăceri.

Lui Juliette i s-a hărăzit să apuce calea mănăstirii şi va reveni acolo, asta dacă nu o veţi abate din drum înainte să...

– Îndeajuns!

Intervenţia lui Nicholas fu aproape la fel de şfichiuitoare ca lovitura unei florete. Numai braţul bandajat al lui Daspit îl împiedică să îi ceară satisfacţie pentru ofensa adusă.

– Un spadasin cu principii, asta da glumă bună, încercă Daspit să îl ia în zeflemea, înfruntându-l pe Nicholas. Vă mai spun încă o dată, domnule Pasquale: abandonaţi această cursă ridicolă pentru cufărul cu comori, altfel veţi suporta consecinţele. Aţi încercat să scăpaţi de mine cu ajutorul unei spade. Nu sunt obişnuit să atac fără milă. Fiind un gentleman, spre deosebire de unii pe care îi cunosc, vă adresez acest avertisment. Este unicul de care beneficiaţi.

Spunând acestea, Daspit se răsuci pe călcâie şi dădu să iasă din alcov. Nicholas făcu un pas pentru a-l urma, însă se opri, cu mâna încleştată pe draperia din catifea, ţinând-o ridicată şi fixându-l cu privirea pe cel care se grăbea să revină în compania doamnelor Armant.

O avalanşă de gânduri îi adumbri chipul. Evită compania celorlalţi până când Celina îl solicită să i se alăture ei şi lui Rio pentru a urmări baletul.

7

Juliette urmări cadrilul de pe margine, observând joaca partenerilor de-a îndrăgostiții, modul cum aceştia se întâlneau, avansau şi se retrăgeau pentru a se preda, în cele din urmă, însă atenția sa era departe de a fi fost atrasă de balerini. Ardea de nerăbdare să afle ce se petrecuse între Daspit şi Nicholas. Nu fusese ceva plăcut, judecând după figura logodnicului lui Paulette. Nu putea decât să spere că nu avusese loc nicio provocare la duel.

Relația surorii sale cu acel bărbat o intriga în cel mai înalt grad. Era un om de lume şi o curta cu eleganță pe Paulette, însă nu manifesta căldură în gesturile cu care o înconjura. Avea trăsături acceptabile, dar nu era nici pe departe atât de chipeş precum Nicholas Pasquale. Bineînțeles, puțini se puteau compara cu el.

Aruncă o privire în direcția în care Nicholas se întreținea cu contele şi contesa de Lérida şi se simți străbătută de un fior. Umerii lui erau atât de lați în comparație cu ai altora, picioarele lui lungi atât de musculoase; din poziția în care se afla putea să îi zărească doar profilul, care ar fi înnobilat fără îndoială orice statuie bizantină. Redingota sa gri, cu o croială impecabilă, vestă neagră, cu dungi argintii, şi pantalonii negri îi dădeau un aer sofisticat, aproape european, descurajând orice încercare de a fi în pas cu moda a celorlalți bărbați prezenți

la serata soților Plauchet. Era de ajuns să-l privească pentru a se simți străbătură de un fior. Faptul că îndrăznise să accepte propunerea în căsătorie venită pe neașteptate din partea unui asemenea bărbat o tulbura peste măsură.

Pe de altă parte se simțea deranjată fiindcă nu preferase compania ei. Paulette și mama lor nu fuseseră prea binevoitoare cu el, și nu s-ar fi cuvenit să revendice locul din dreapta sa atâta timp cât logodna lor nu fusese anunțată. Mai avusese loc și acea întrevedere între patru ochi cu Daspit, care ședea acum lângă Paulette, Juliette fiind încadrată de sora și mama ei. Având în vedere relațiile tensionate dintre ei și obstacolele de natură fizică, lui Nicholas i-ar fi fost aproape imposibil să își croiască drum pentru a-i sta alături.

Îi plăcea să creadă că acesta nu dorea să atragă atenția asupra sa când nu era cazul, făcând gesturi inutile. Pe de altă parte, nu excludea posibilitatea ca Nicholas să nu-și fi dorit să admire baletul în compania ei.

Prima balerină era deosebit de grațioasă, având niște ochi mari și un păr lucios care i se unduia pe umeri. Aceasta părea să îl cunoască pe Nicholas, căci zâmbea adesea în direcția lui, fluturându-și genele. Spadasinul își înclinase ușor capul cel puțin o dată, în semn că observase atențiile ei, iar Juliette remarcase acest lucru.

Ar fi fost absurd să se arate deranjată de acel schimb de priviri, chiar dacă în scurt timp verighetele lor aveau să fie gravate de bijutier.

Juliette auzise ici şi colo şoptindu-se cum că ar fi avut o reputaţie de crai. Standardele morale înalte nu erau de obicei asociate cu cei care îşi câştigau traiul prin teatre sau la operă. O legătură amoroasă în acele decoruri nu ar fi fost surprinzătoare, îşi spuse, încercând să se stăpânească.

Însă nu era nici bine-venită, adaugă ea repede în gând. Mintea îi zbură la micuţul Gabriel şi la femeia care îl zămislise. Ce se întâmplase cu ea şi cum se explica faptul că Nicholas devenise atât de preocupat de soarta băiatului încât era dispus să se căsătorească de dragul lui? Oare murise? Îl părăsise? O iubise sau încă o mai iubea? Sau vinovăţia îl făcea să aibă grijă de fiu, o vinovăţie pe care nu o resimţise îndeajuns pentru a se căsători cu mama?

Poate că se căsătorise cu ea. Dacă Gabriel nu era un copil din flori, ci fiul lui recunoscut? Nu avea de unde să ştie, îşi dădu seama Juliette. Cât de puţine ştia, în fond, despre bărbatul cu care urma să se mărite!

Aproape că uitase cât de priceput era când venea vorba de trucuri sau de etalarea şarmului. Ce nesăbuită fusese că se lăsase impresionată de modul în care flirtase cu ea mai devreme. Pesemne că stătea în firea lui să cucerească fiecare femeie pe care o întâlnea. Ea nu trebuia să devină una din cuceririle lui, căci, dacă ar fi apucat-o pe acel drum, ar fi cunoscut, fără îndoială, nefericirea.

După spectacolul de balet îşi făcură apariţia o sumedenie de musafiri, unii care veneau de la alte petreceri, alţii care erau interesaţi doar de partea dansantă a seratei. Printre ultimii veniţi se număra şi un domn îmbrăcat într-un costum bleumarin cu auriu atât de frumos încât se detaşa cu uşurinţă din mulţuime. Redingota sa de culoare albastru-închis, dintr-o stofă de lână, fusese minunat croită astfel încât să se muleze pe fiecare muşchi al gentlemanului în cauză, pantalonii săi fini îi veneau ca turnaţi, pantofii săi de seară aveau un luciu ireproşabil, iar părul său tuns scurt, astfel încât să i se aşeze în jurul capului ca o aureolă, părea să aibă ceva din strălucirea aurului pur.

Juliette îi observă apariţia încă din locul în care se afla, în compania mamei sale, care îşi exprima compasiunea faţă de o prietenă îmbrăcată în mătase neagră, ce se lansase în nişte tirade lacrimogene depănând amintiri despre soţul pe care-l pierduse în urmă cu doi ani. Fiindcă nimic altceva nu-i atrase atenţia, Juliette se lăsă absorbită preţ de câteva clipe de noul venit. Nu era singura care îl remarcase, căci două tinere recent căsătorite care până atunci bârfiseră fără încetare în spatele său schimbară brusc subiectul discuţiei.

– Nu e cumva englezul din Pasajul Bursei?

– Ba chiar el e. Ajungi să te întrebi ce se întâmplă cu lumea, având în vedere prezenţa a doi spadasini în seara aceasta.

– Au venit unul după celălalt, poţi să fii

sigură, spuse prima doamnă, cu un aer atotştiutor. Cel puţin ăsta e mezinul unei familii nobile, nu ca italianul, care e un nimeni.

Prin urmare, era cel mai tânăr copil al unei familii, îşi spuse Juliette. Cele două doamne îl comparau pe Nicholas cu noul venit, prezentându-l într-o lumină defavorabilă. Strânse mai tare evantaiul din mătase aurie pe care-l ţinea în mână.

– Pasquale ăsta nu numai că are o origine dubioasă, însă am auzit şi că s-a născut pe partea cealaltă a cearşafului.

– Îngrozitor, se revoltă cea de-a doua doamnă. Cineva ar trebui să îl ia deoparte şi să îi spună că nu este bine-venit.

– Nu mi-aş dori ca Pierre al meu să-i atragă atenţia. Ar fi o mare tragedie să îţi pierzi soţul într-un astfel de mod. Şi, totuşi, ce păcat că suntem obligate să stăm laolaltă. Suntem călcate în picioare de aceşti spadasini care îndrăznesc să se căsătorească cu fete din cele mai alese familii, nu-i aşa? Mai întâi au intrat pe sub pielea soţilor Vallier, după aceea le-a cedat Lisette Moisant.

Prima doamnă scoase un hohot de râs.

– A făcut foarte bine că l-a acceptat în casa sa ca soţ după ce mai întâi de toate l-a primit în pat ca amant.

– Ce răutăcioasă eşti. Nu că nu ar fi adevărat, cel puţin din câte spune lumea. Acum, serata bietei Sonia va fi compromisă de acest parvenit care se ţine după fustele uneia din fetele

Armant, dacă ar fi să dăm crezare zvonurilor. Ce situație neplăcută! În curând vom fi puse în situația de a accepta să ne fie prezentat. Cred că o să pretextez o durere de cap şi o să plec mai devreme.

– Să sperăm că aceşti spadasini vor avea decența să nu se lege de vreo domnişoară aflată la vârsta măritişului, altminteri un gentleman şi-ar putea risca viața cerându-le explicații.

– Vai, draga mea, dar spadasinii ăştia sunt foarte solidari. Dacă unul dintre ei este provocat la duel, celălalt simte că este de datoria sa să i se alăture. Nici nu vreau să îmi închipui ce ar putea ieşi dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

Nici Juliette nu voia să îşi închipuie. Chiar şi aşa, se simțea contrariată. Ce manifestare de snobism să se presupună că Nicholas nu avea rangul celorlalți musafiri ai soților Plauchet. Era un gentleman până în vârful degetelor, ba chiar mai mult de atât, în comparație cu fermierii de pe plantațiile din partea de sus a râului, care îşi exersau manierele numai în perioada sezonului de vizite. Juliette se simți tentată de a i se alătura lui Nicholas pentru a se afişa cu el în sala de bal şi a-l prezenta tuturor cunoscuților. Singurul lucru care o împiedica să treacă la fapte era teama că ar fi putut provoca tocmai o reacție similară cu cea descrisă de doamnele din spatele său. O asemenea situație l-ar fi pus într-o lumină nefavorabilă pe Nicholas.

În vreme ce soții Plauchet îi întâmpinau pe invitații care ajungeau în ultimul moment, iar

trupa de balet își strângea decorurile, pregătindu-se de plecare, își făcură apariția mai mulți servitori pentru a elibera sala de scaunele ce fuseseră aduse pentru urmărirea spectacolului. Musafirii mai în vârstă se retraseră pe margine, în zona rezervată însoțitorilor și oaspeților care nu intenționau să danseze. Restul invitaților rămaseră în picioare, formând grupulețe sau plimbându-se prin salon pentru a-i observa pe ceilalți sau ca să fie văzuți.

Paulette și Daspit se numărară printre aceștia din urmă, în vreme ce doamna Armant se retrase în colțul destinat însoțitorilor împreună cu prietena sa văduvă. Juliette s-ar fi putut orienta în oricare dintre cele două direcții, însă nu o făcu, rămânând în locul în care se afla. Aruncă o privire în jur, căutându-l pe Nicholas, însă nu îl văzu decât pe spadasinul englez îndreptându-se spre ea însoțit de faimosul conte de Lérida.

– Domnișoară Armant, i se adresă vestitul gentleman, făcând o reverență. Permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Gavin Blackford, un bun prieten atât al meu, cât și al viitorului dumneavoastră soț. Sper că veți face abstracție de uzanțe, având în vedere faptul că și-a dorit în mod special să vă cunoască.

– Bineînțeles, domnule conte, îi răspunse ea cu ceva mai multă cordialitate decât ar fi manifestat mai devreme. Sunt încântată, domnule, adăugă ea, întinzându-i mâna englezului.

– Sunteţi prea amabilă, domnişoară.

Zicând acestea, englezul făcu o plecăciune adâncă, iar părul său auriu străluci şi mai tare în lumina candelabrelor.

– Recunosc că nu m-aş fi aşteptat la nimic mai prejos din partea doamnei căreia amicul meu îi spune înger.

Juliette simţi cum îi năvăleşte tot sângele în obraji. Faptul că Nicholas le vorbise prietenilor săi despre ea era îndeajuns de surprinzător, însă folosirea unui astfel de apelativ o reduse la tăcere.

– Exagerează, spuse ea, coborându-şi privirea asupra lavalierei atent înnodate a domnului din faţa sa, prinsă cu un ac cu safir.

– Din când în când, fără îndoială, însă încerc să nu îl iau în seamă, îi răspunse Blackford zâmbind.

– Nu am vrut să spun că nu redă adevărul cu fidelitate...

– Aşadar sunteţi într-adevăr angelică?

Juliette îi aruncă o privire reţinută, după care îşi retrase mâna dintr-a lui.

– Voiam să spun că dă dovadă de exaltare în formularea impresiilor sale despre mine.

– Însă era cât pe ce să deveniţi mireasa lui Hristos.

– Având în vedere că sunt, totuşi, o fiinţă umană, nu sunt absolvită de păcate, decât poate imediat după spovedanie. Domnule...

– Cu rugăciunile la zi şi spovedania de rigoare, consideraţi că sunteţi aşadar suficient

de aproape de Dumnezeu pentru a-i purta de grijă micului Gabriel? Nu ştiam că pregătirile de acest gen sunt necesare pentru a deveni mamă.

– Cred că această calitate presupune ceva mai mult – ripostă Juliette înţepată – sau poate chiar mai puţin în cazul în care copilul îţi aparţine.

– Aşadar aveţi obiecţii cu privire la obârşia micului orfan al lui Nicholas. Nu puteţi fi îngerul de care vorbea.

– Orfan? Ce mod ciudat de a vă referi la un copil care poate că şi-a pierdut mama, dar încă mai are un tată.

– Mă îndoiesc că princhindelul a avut vreodată un tată căruia să i se poată spune pe nume, cel puţin nu de către femeia care l-a abandonat.

Juliette se încruntă.

– Ce înseamnă asta? Cum l-a abandonat?

– Odată cu moartea sa, cel mai probabil, sau în disperare de cauză. Nu are nicio importanţă pentru Nicholas, aşadar nu văd de ce ar conta pentru dumneavoastră.

Domnişoara Armant îşi duse o mână la gât, pentru a-şi masca pulsul care îi zvâcnea cu putere.

– Vreţi să spuneţi că Gabriel nu este fiul lui?

– Nu în viaţa asta şi nici în următoarea, îi răspunse englezul cu umorul său sec caracteristic care i se citea în privirea albastră, învolburată

precum valurile mării. Nicholas este mult mai chibzuit şi mai puţin permisiv pentru a lăsa să se întâmple una ca asta. L-a luat pe băiat sub oblăduirea sa pentru că – ei bine, pentru că avea nevoie de protecţie, la fel ca toţi ceilalţi. Totuşi, dacă aţi crezut că băiatul e al lui şi aţi fost de acord să îi fiţi mamă, este posibil să fiţi îngerul de care vorbea.

Juliette deschise cu un gest repezit evantaiul care atârnase până atunci de încheietura mâinii sale şi începu să îşi facă vânt.

– Am presupus că relaţia sa cu Gabriel era mult mai apropiată. Asta mă face să par naivă.

– Eu înţeleg lucrurile cu totul altfel, după cum ar face-o şi Nicholas dacă ar afla toate acestea. Ar trebui să îi spuneţi, de vreme ce se află aici pentru a vă feri de limba mea ascuţită şi pentru a-şi reclama dansul, totodată.

Blackford mai făcu o plecăciune şi ridică o sprânceană în clipa în care îl văzu pe Nicholas apropiindu-se, după care se îndepărtă cu mersul său elegant.

– Văd că v-a supărat ceva, observă Nicholas, privind-o drept în ochi. Ce v-a spus Blackford?

– Nimic important.

Era suficient de preocupată de faptul că trebuia să îşi schimbe părerea despre el fără a mai fi nevoită să dea explicaţii pentru aceasta.

– Sunteţi convinsă?

– Bineînţeles.

În momentul acela se auziră acordurile primului vals, aşa că Juliette îşi puse mâna pe

brațul lui. Nicholas păru să accepte asigurările ei sau cel puțin așa își închipui ea. În tot cazul, se îndreptară împreună spre ringul din mijlocul salonului. Ea mergea alături de el cu capul sus, conștientă de privirile care se ațintiseră brusc asupra lor. Se întoarse către el de îndată ce o cuprinse de talie și îi ghidă pașii în ritm de vals.

Nu se compara cu valsurile dansate cu Paulette sau chiar cu domnul Devoti, cunoscutul profesor de dans care venise să îi dea lecții particulare chiar în dimineața aceea pentru a remedia acest aspect atât de neglijat până de curând. Nicholas era mult mai puternic și mai sigur pe sine. Juliette simțea căldura mâinii sale care i se odihnea acum pe talie, făcând-o să se înfioare de plăcere. Deși o ținea la distanța cuvenită, fustele îi atingeau coapsele și genunchii într-o manieră de-a dreptul tulburătoare. Semicercul descris de brațele lui era ca o îmbrățișare; Juliette îi simțea căldura și parfumul lenjeriei proaspăt călcate, combinat cu o aromă discretă despre care își închipui că provenea de la săpunul de ras. Modul în care îi ghida pașii era fără cusur, așa că se distanțară de celelalte perechi. Ritmul lui se apropia de perfecțiune și totuși nu părea să facă vreun efort, dansând la fel de natural precum respira. Ușor confuză, se întrebă dacă nu cumva secretul succesului lui la femei stătea în faptul că demonstra o dezinvoltură și o siguranță absolută în tot ceea ce făcea, inclusiv în dragoste.

Juliette observă, de asemenea, fără prea mare entuziasm, că se dovedea a fi o persoană deosebit de senzuală, altminteri nu ar fi fost atât de tulburată de apropierea dintre ei doi sau de atingerea lui.

– Sunteți foarte tăcută, spuse el, privind întrebător în străfundul ochilor ei. Cred că bunul meu prieten Blackford a fost malițios în ceea ce mă privește dacă subiectul conversației avute cu el v-a modificat în asemenea măsură starea de spirit.

– O, nu – încercă ea să îl contrazică pe cel mai calm ton posibil –, dimpotrivă.

– M-a lăudat? Nu-i stă în fire.

– Mi-a spus doar că m-am înșelat teribil în privința micului Gabriel, care nu este nici pe departe fiul dumneavoastră.

Nicholas făcu un pas înapoi.

– Ați crezut că este?

– Mi-ați dat de înțeles că îi voi fi mamă, dacă binevoiți a vă aduce aminte, spunându-mi că, în cazul în care voi deveni soția dumneavoastră, îmi va reveni această datorie. Am presupus că locuiți împreună, ceea ce era posibil doar în cazul în care ar fi fost sânge din sângele dumneavoastră.

– Ați crezut că am o obligație paternă față de el. Înțeleg. Sunteți dezamăgită?

Nicholas îi urmări reacția, fixând-o cu ochii săi negri ca smoala.

– Acest aspect nu mă privește – se scuză ea pentru ca după aceea să adauge: Însă trebuie să

vă mărturisesc că nu înțeleg de ce ați avea nevoie de o soție pentru un copil care nu vă este fiu.

– M-am gândit să îl adopt și am ajuns la concluzia că situația ar fi cu mult mai acceptabilă dacă aș avea un cămin care să includă și o femeie pentru a-i asigura supravegherea maternă.

– Bineînțeles. Însă chiar nu are nicio legătură de sânge cu dumneavoastră? Nu este rodul vreunei povești de dragoste?

– Credeți că mi-am făcut de cap culcându-mă în dreapta și în stânga?

Vocea lui căpătase o tonalitate deosebit de aspră, ceea ce o neliniști un pic, însă nu o convinse să dea înapoi.

– Nu s-ar putea spune că nu ați avut nicio legătură amoroasă.

– Nu vă voi insulta inteligența susținând contrariul. Însă mi-am luat măsuri de precauție pentru ca din acestea să nu rezulte vreun urmaș.

– E lăudabil din partea dumneavoastră, sunt de acord. Și ați avut bunul-simț să nu negați, căci am văzut privirile pe care le-ați schimbat cu prima balerină.

Nicholas se uită lung la ea, pe sub sprâncene, preț de o clipă, după care expresia feței lui se îmblânzi.

– Îngerul meu drag, e oare posibil să fii un pic posesivă?

Era? Juliette nu își putea închipui una ca asta, de vreme ce toată viața sa împărțise totul

cu Paulette. Se întrebă însă în treacăt dacă se simțea atras de persoana ei la fel ca de celelalte femei din viața lui, dar nu despre asta era vorba.

– Unica mea preocupare este aranjamentul nostru, îi răspunse ea pe un ton hotărât. Cred că sunt o persoană rezonabilă, însă nu îmi voi împărți soțul cu alte femei și nici nu voi deveni o sclavă care va sta acasă, îngrijind copii, în timp ce bărbatul meu se distrează cu prietenii.

– Fascinant – murmură el –, în special pluralul folosit pentru copii.

Juliette se îmbujoră la față.

– Ei bine, am presupus... vreau să spun că am crezut că mariajul nostru va fi unul normal, care va include cu siguranță...

– Și eu am aceleași așteptări, o întrerupse el. Mi-ar face plăcere să-mi dăruiți un copil.

Făcând această remarcă deosebit de directă, o antrenă într-o serie de piruete care îi tăiară răsuflarea, ceea ce n-o deranjă căci, oricum, rămăsese fără cuvinte. Juliette se lăsa condusă cu o grație instinctivă, răspunzându-i la fiecare mișcare, la fiecare atingere, la fiecare privire. Faptul că putea ține pasul cu el era foarte reconfortant. Juliette de-abia dacă mai atingea podeaua, unduindu-se sub îndrumarea lui competentă și agățându-se din când în când de brațul lui musculos pentru a-și păstra echilibrul, dar și pentru plăcerea de a-i simți atingerea.

Valsul luă sfârșit prea curând. Nicholas se înclină, ea îi răspunse, apoi se lăsă condusă la

locul în care mama sa se afla înconjurată de prietene.

Juliette trase aer în piept atât cât îi permitea strânsoarea corsetului rigid, încercând să își recapete răsuflarea și expresia aceea calmă pe care se străduise s-o abordeze. Fără să-i lase răgazul necesar să-și revină, Nicholas o întrebă:

– Dacă ați primi o invitație la salonul literar al doamnei O'Neill, v-ați gândi să o onorați?

– Mi-ar face o deosebită plăcere, răspunse Juliette.

Auzise de mult de aceste întâlniri. I se păruseră interesante.

– Minunat. Mă voi asigura că veți fi invitată. Cred că... vreau să spun că am impresia că cu cât ne vom vedea mai des înainte de nuntă, cu atât va fi mai bine.

Zicând acestea, Nicholas nu îi căută privirea, lucru care o mira pe Juliette. Oare, în ciuda aparențelor, să nu fi fost prea optimist în privința ciudatei lor logodne?

– Cu siguranță aveți dreptate.

El schiță un zâmbet în colțul gurii, poate și pentru că tonul pe care-l folosise fusese mult prea serios.

– Va fi mult mai bine dacă ne vom dezvălui defectele și slăbiciunile, înclinațiile și, mai presus de orice, secretele.

Nu mai aveau timp de discuții, căci ajunseseră în apropierea colțului destinat însoțitorilor. De-abia în acel moment, când nu mai puteau purta decât conversații de

complezență, își dădu seama Juliette că Nicholas ar fi putut avea un motiv ascuns pentru a-i face o astfel de propunere, un secret sau o înclinație pe care urma să o descopere fără îndoială. De asemenea, își dădu seama că el nu răspunsese la provocarea ei și nu îi promisese că avea să renunțe la vreun aspect al vieții pe care o ducea în acel moment în calitate de spadasin de temut, lipsit de griji.

Nicholas părăsi reședința familiei Plauchet după al doilea dans cu Juliette. În primul rând nu voia să atragă și mai mult atenția asupra ei, însă nici nu putea spune că fusese cea mai reușită petrecere la care participase. Era obișnuit să fie fixat cu privirea și să facă obiectul discuțiilor celorlalți; adeseori spadasinii stârneau genul acesta de interes. Unii susțineau că bărbații cu astfel de îndeletniciri erau vicioși și depravați, complăcându-se să fie văzuți în compania unor însoțitori periculoși. Cu toate acestea, nu i se întâmplase să fie tratat ca un paria. Sora geamănă a lui Juliette îi aruncase o privire plină de dispreț, ca și cum ar fi avut de-a face cu un individ de cea mai joasă speță. Nu fusese ușor de suportat, având în vedere modul în care Paulette se afișase la brațul lui Daspit, al cărui comportament era considerat mai puțin sfidător.

Lui Nicholas i-ar fi făcut plăcere să o conducă pe Juliette acasă, însă prezența sa nu fusese solicitată, iar ea nu și-ar fi putut abandona

familia. Pentru moment trebuise să cedeze în fața lui Daspit, făcându-i onoarea de a-şi asuma, cel puțin pentru seara aceea, rolul de cap al familiei Armant. Se consola însă cu gândul că lucrurile nu aveau să rămână aşa. Când el şi Juliette vor deveni soț şi soție, o să se bucure de mult mai multe drepturi.

Ar fi făcut mai bine să se gândească la altceva. Fierbințeala pe care o resimțea în vintre când încerca să-şi imagineze cum va decurge mariajul lor îl punea într-o situație dezavantajoasă în acel moment.

Străzile erau întunecate şi tăcute. Creolii francezi păreau, în general, destul de liniştiți, asta în cazul în care nu ieşeau în oraş pentru a-şi face de cap. Nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre irlandezi ale căror urlete şi bătăi cu pumnii erau însoțite de ritmurile săltărețe ce se auzeau din direcția cârciumilor şi cherhanalelor de pe strada Gallatin, nici despre americanii ce urmăreau zgomotoşi cursele de cai. O vioară se auzea dintr-un bar de noapte, un domn se îndrepta spre casă fluierând tema muzicală a piesei care tocmai se jucase în urmă cu câteva zile la teatrul de pe strada St. Charles, un cățel lătra de pe undeva din apropiere, stârnit de un trecător, sau de un alt animal, şi cam atât.

Briza răcoroasă a serii se făcea simțită din direcția cheiului, astfel că Nicholas îşi ridică gulerul redingotei şi îşi ridică mănuşile deasupra încheieturilor, după care se îndreptă în pas vioi spre Pasajul Bursei.

Ajungând la salon, îşi scoase veşmintele de seară şi îşi puse rapid nişte pantaloni dintr-o stofă groasă, de culoare gri, pe care îi vârî în cizmele sale negre, de piele moale, asortându-i cu o cămaşă neagră, fără lavalieră. Îşi puse teaca simplă, din piele, la cingătoare, după care îşi scoase floreta pe jumătate, împingând-o la loc cu putere pentru a se asigura că era aşezată în poziția corectă. Îşi aruncă pe umeri o pelerină scurtă, de culoare gri, după care scoase din buzunar o mască, şi-o puse la ochi şi se întoarse în stradă.

La scurt timp după aceea, Nicholas străbătea aleile întunecoase din spatele străzii Gallatin, pe care puțin bărbați s-ar fi aventurat singuri în toiul nopții. Ocoli şanțurile cu atenție, căci rigolele de aici nu erau niciodată golite de gunoaiele adunate peste zi decât de către porcii aflați în căutarea hranei sau de inundațiile anuale de primăvară. Simțurile îi erau în alertă pentru a detecta orice zgomot suspect. Trecu pe lângă crâşme în care se servea gin contrafăcut, pe lângă săli de dans în care clienții erau prea beți ca să mai poată face altceva decât să se clatine în ring şi pe lângă localuri de plăcere în care se putea obține orice altceva în afară de plăcere. Ajungând în dreptul ruinelor a ceea ce fusese odinioară un internat, Nicholas se strecură înăuntru pe uşa din dos. Se opri apoi un moment, izbit de mirosul de parfumuri ieftine, trupuri nespălate şi oale de noapte negolite. Încăperea în care se afla, ce servise

probabil drept salon în vremuri mai bune, fusese împărțită în două de un coridor lung, în care dădeau nu mai puțin de douăsprezece cămăruțe strâmte, amplasate de o parte și de alta a culoarului, ce nu puteau găzdui decât o saltea, și aceea așezată direct pe podea. Deschizăturile ce serveau drept uși fuseseră acoperite cu cârpe murdare, înșirate alandala pe frânghii, astfel încât nu ascundeau culcușurile urât mirositoare, obiectele de toaletă aruncate la întâmplare pe jos, lămpile fumegânde de pe mesele șubrede sau femeile care își vindeau trupul în acea speluncă.

– Îndrăznește, drăguță, îl invită una dintre desfrânate, dându-și la o parte de pe față pletele soioase. O să mă port frumos cu tine, promit.

– Nu, mulțumesc. Caut un bărbat căruia i se spune Odgon.

– Ești pus pe șotii? îl întrebă ea, arătând spre masca sa.

– Nu e cazul să îți faci probleme.

– O, chiar nu mi-aș face dacă i-ai scoate ficatul și l-ai folosi drept pernă.

– Nu îți e prea simpatic.

– Dar cui îi e? Sau cui i-ar putea fi? În afară de el, desigur, care se uită în oglindă la un cretin și vede un înțelept.

– Atunci nu e cazul să îi spui că are un musafir.

Femeia îi aruncă un zâmbet șiret, în colțul gurii.

– Un musafir? Nu am văzut niciunul în ultimele săptămâni. Dar nu-i aici, iubire.

– Însă se va întoarce.

– Aşa cum se întoarce uliul după pradă, frumosule. Nu uită niciodată să vină după bani.

– Seara?

– O, da. Şi dimineaţa.

– Vine în curând?

Zicând acestea, Nicholas scoase o monedă şi i-o aruncă femeii care şedea lungită pe saltea, cu capul rezemat de zid. Aceasta făcu ochii mari la vederea banului de argint mexican pe care tocmai îl prinsese. Îl încercă în dinţi, dezvelind o dantură mâncată de carii. Mulţumită de autenticitatea monedei, dădu din cap.

– Într-o oră. Poate chiar mai curând. Şi ţi-aş putea ţine de urât, dacă ai chef.

Nicholas nu îi răspunse, ci se îndreptă spre treptele care se înălţau în dreptul peretelui din faţa a ceea ce fusese odinioară intrarea principală. Le urcă cu spatele sprijinit de zid, atent la ceea ce îl putea aştepta sus şi, în acelaşi timp, uitându-se înapoi ca nu cumva să fie urmat de careva. Descoperi la etaj un al doilea rând de cămăruţe, aşezate pe un singur rând, în faţa cărora se afla o odaie mai mare. Scoţându-şi spada din teacă, se apropie de uşa acesteia, împingându-o cu vârful lamei.

Camera era goală. Intră şi închise uşa, lăsând să se strecoare înăuntru doar o rază din lumina ce străbătea de jos. Ocoli patul, evită un taburet şubred, care probabil că îşi avusese

cândva locul în budoarul unei doamne, şi se îndreptă către fereastră. Ajuns în dreptul acesteia, împinse cerceveaua, ţinând-o cu o mână şi trăgând în piept aer ceva mai curat. După câteva momente, fixă geamul în loc cu un băţ din apropiere care era probabil folosit în acest scop, după care se aşeză pe pervaz, şi se puse pe aşteptat.

Îşi curăţase cizmele cu vârful spadei de noroiul luat pe tălpi în stradă, omorâse un gândac enorm, aparent surprins de prezenţa sa, şi strivise câteva zeci de ţânţari, când auzi paşi pe scară. Dispoziţia sa, departe de a fi cordială ca de obicei, involuase de la neplăcere la dezgust, apoi la un dispreţ total, care i se citea pe chip.

Nu schiţă niciun gest atunci când îl auzi pe Odgon bruftuluindu-le pe femeile din cămăruţele de la parter, lovindu-le pe cele care îi răspunseseră şi ameninţându-le că avea să le arunce pe toate în stradă. Tonul lui arogant îl călca pe nervi pe Nicholas, amintindu-i de vocea tatălului său vitreg certând-o pe mama sa pentru păcatul de a se fi împreunat cu un bărbat înainte de cununie. Când Odgon ajunse în dreptul odăii de la etaj, luminându-şi drumul cu o lampă, Nicholas clocotea de mânie. Cu toate acestea, rămase acolo unde era după ce bărbatul intră şi se îndreptă spre masa sprijinită de unul din pereţii camerei, aşezând lampa pe aceasta.

– Ai o părere foarte bună despre tine ţinând

seama de faptul că trăieşti pe spinarea unor femei, vorbi Nicholas, pe un ton stăpânit.

– Ce naiba?

Odgon scăpă banii pe care-i avea în mâna dreaptă şi încercă s-o ducă spre buzunarul de la haină. Nicholas părăsi într-o fracţiune de secundă pervazul ferestrei. Spada sa tăie ameninţător aerul atunci când o eliberă din teacă. Cu mult înainte ca bărbatul să apuce să îşi scoată pistoletul, vârful ascuţit al acesteia ajunse în dreptul gâtului lui.

Nicholas se întinse după arma lui Odgon şi o aruncă pe fereastră fără ca nici măcar să privească spre geam, oftând uşurat atunci când auzi o bufnitură surdă, semn că pistoletul atinsese pământul.

Odgon se făcuse vânăt la faţă în timp ce fruntea i se acoperise de broboane de transpiraţie se ce prelingeau pe gât, către gulerul strâmt al cămăşii.

– Poţi lua banii...

– Nu, mulţumesc.

– Atunci ce vrei? Cine eşti?

– Nu contează cine sunt. Vreau viaţa ta.

– Nu mă omorî! Te implor, fac orice.

– Eşti isteţ, amice. Spre deosebire de bietele femei care trudesc pentru tine, eu nu mă las impresionat de ameninţări.

– Nu ştiu ce spui acolo.

– Eşti un codoş. Caut una dintre femeile tale, dar nu pentru serviciile pe care le prestează

în mod obişnuit. Dacă nu mă înşel, numele ei este Marie.

– Marie? Dar ştiu o mie de Marie.

Nicholas îl împunse cu spada, astfel încât un strop de sânge străluci în lumina aruncată de lampă.

– Gândeşte-te. Gândeşte-te bine de tot la femeia care s-a aflat aici până nu demult. A făcut un copil, un bastard pe nume Gabriel, al cărui tată nu a vrut să ştie de existenţa lui. Asta dacă nu cumva tatăl în cauză n-ai fi chiar tu.

– Acea Marie. S-a dus, demult.

– S-a dus?

– A murit. A murit din vina ei, după ce m-a tras pe sfoară cu mâncarea pe o săptămână pentru ea şi copilul său.

– A murit din cauza abuzurilor, răutăţii şi lăcomiei tale, aş zice mai degrabă. Iar atunci când şi-a găsit singura linişte permisă sufletelor rătăcite, i-ai aruncat copilul în stradă pentru ca să moară şi el.

– Ce altceva puteam să fac? Doar nu conduc un orfelinat.

– E evident faptul că o binefacere ţi-e la fel de străină precum onoarea. Ţi-aş fi dat o spadă şi ţi-aş fi permis să te aperi dacă ai fi avut cea mai vagă idee despre un comportament decent. Însă, judecând după felul cum te prezinţi, ar fi ca şi cum aş provoca la duel un câine.

Odgon îşi umezi buzele groase, şi-i spuse cu o voce spartă:

– Nu ştiu să mă duelez.

– Dar ce ştii când vine vorba de justiţie?

– Nu am comis nicio crimă.

– În afară de aceea de a profita de cei mai slabi decât tine, care nu sunt în stare să se apere singuri, şi de a-i priva de locul ce li se cuvine în societate.

– Dar sunt nişte curve! Cui îi pasă ce se alege de ele?

– Mie îmi pasă şi îţi va păsa şi ţie dacă ţii la viaţa ta nenorocită. Începând din acest moment le vei trata aşa cum se cuvine, cu blândeţe, ca şi cum ar fi sânge din sângele tău. Vei plăti pentru păcatele tale, te asigur. Dacă vor simţi durere, o vei simţi şi tu, dacă vor sângera, vei sângera şi tu.

Vocea lui Nicholas îşi schimbă tonalitatea, devenind sumbră:

– Şi, dacă vreuna din ele va muri, îţi jur că nici tu nu vei supravieţui. Te voi trimite să arzi în iad aşa cum meriţi de fapt.

– Nu vei face asta! Am prieteni, cunosc oameni care mă vor apăra şi îmi vor proteja avutul.

– Du-te la ei, îl îndemnă Nicholas. Plânge-te, dacă asta ai de gând. Ei nu înseamnă nimic pentru mine. Te voi găsi oriunde te vei ascunde, te voi urma oriunde te vei duce. Nu vei scăpa de răzbunarea mea, căci am jurat că acesta îmi va fi ţelul şi nu mă voi abate de la el tot restul vieţii mele. Îţi vei găsi sfârşitul. Ţi-o jur. Ascultă-mă bine. Îţi vei găsi sfârşitul.

Se trase înapoi cu o mişcare bruscă şi, cu

câteva lovituri de spadă, incrustă în lemnul mesei şubrede litera R, imitând semnul despre care se spunea că îl lăsa în urma sa Croquče. În clipa următoare se răsuci pe călcâie, cu pelerina în vânt, şi sări pe pervazul pe care şezuse mai devreme, întorcându-se în aer pentru a se prinde cu vârful degetelor de marginea ferestrei înainte de a-şi da drumul la pământ. Câteva secunde mai târziu, cu mult înainte ca Odgon să iasă pe strada Gallatin pentru a striga după ajutor, Nicholas dispăru în noapte.

8

Invitaţia promisă de Nicholas sosi la reşedinţa familiei Armant a doua zi după-amiază. Aceasta fu adusă de un valet care insistă să i-o înmâneze personal lui Juliette. O coală de hârtie scumpă, purtând semnătura elegantă a unei mâini feminine, o anunţa cu simplitate că doamna Caid O'Neill îi solicita prezenţa la un salon literar programat joi seara, între orele opt şi douăsprezece. Aceasta ar fi fost deosebit de încântată dacă Juliette avea să ajungă cu o oră mai devreme pentru a întreţine o conversaţie amicală, şi a lua o mică gustare.

Tonul misivei era relaxat şi prietenos, aducându-i aminte de doamna elegantă pe care o întâlnise cu o seară înainte, iar Juliette zâmbi, anticipând momentul revederii acesteia. Bucuria

sa era sporită de faptul că avea să-l revadă pe Nicholas – se vedea nevoită să recunoască acest lucru cel puțin față de sine. Poate că era un semn de slăbiciune din partea ei, însă nu îi păsa.

Se întrebă dacă ar fi fost cazul s-o întrebe pe Lisette O'Neill despre femeile care existaseră în viața lui. Ca soție a celui mai bun prieten al său, aceasta trebuie să fi avut cu siguranță o idee despre identitatea și înfățișarea lor, precum și despre deznodământul relațiilor respective. Juliette știa că nu ar fi trebuit să manifeste un asemenea interes atâta vreme cât acestea erau de domeniul trecutului; soțiile trebuiau să închidă ochii în fața acestor chestiuni chiar și atunci când surveneau după nuntă. Cu toate acestea, nu credea că avea să își găsească liniștea dacă nu i se vor oferi niște răspunsuri.

Era, de asemenea, curioasă să afle cum ajunseseră aceste doamne să îl cunoască pe Nicholas și dacă el fusese afectat de felul în care evoluaseră raporturile cu acestea. Nu își putea imagina o relație intimă cu cineva, așa cum ar fi trebuit să fie cea dintre un bărbat și o femeie, care să nu angajeze afectiv părțile implicate.

Continua să se întrebe ce îl atrăsese la aceste femei și dacă ea poseda calitățile necesare pentru a-i stârni pasiunea. Era, fără îndoială, amabil și cunoștea îndeajuns natura feminină ca să se lanseze într-un mic flirt, însă era atât de repectabil, încât cu greu și-ar fi putut închipui despre sine că l-ar inspira ca iubită.

Bineînțeles nu trebuia să se aștepte ca el să manifeste o pasiune fulgerătoare față de ea. Oricum, era destul de rău că se căsătorea mai degrabă din rațiuni practice, abstracție făcând de faptul că viitorul său soț considera datoriile conjugale ca pe o corvoadă.

– De ce ești așa încruntată?

Juliette își ridică privirea, descumpănită de vocea lui Paulette, care îi tulbura gândurile într-un moment când nu-și închipuia că s-ar fi putut afla prin preajmă. Crezuse că aceasta încă mai zăbovea în pat și, după cum arăta, evident că abia părăsise așternuturile. Părul lung îi atârna la spate într-o coadă ciufulită, era desculță și nu avea nimic altceva pe sub rochia de casă în afară de cămașa de noapte din batist alb.

– Ți se pare, minți Juliette, împăturind biletul și ascunzându-l în buzunar. Am primit o invitație.

Paulette se îmbufnă, aruncându-i o privire dezgustată.

– De la spadasinul tău bănuiesc.

– Nu, de fapt, de la doamna O'Neill.

– Totuna, fără îndoială. Așadar, te vei alătura cercului de doamne care s-au căsătorit cu spadasini. Minunat.

– Despre ce cerc vorbești?

– Așa îi spun unii. Cred că a fost ideea doamnei O'Neill. Deși pare să respecte convenințele, este cunoscută ca o persoană destul de libertină, judecând după seratele literare pe care le organizează săptămânal pentru

un grup de invitați cărora le place să pretindă că-şi exersează intelectul. Biata de ea, nu are prieteni personali, aşa că îi adună pe lângă sine pe toți intelectualii care-i ies în cale, inclusiv pe prietenii scrimeri ai soțului său, introducându-i astfel în familie. Seratele sale sunt destul de originale în felul lor, însă lumea bună nu se deranjează să le onoreze cu prezența.

– Pare a fi o persoană interesantă.

După părerea lui Juliette majoritatea celor care făceau parte din lumea bună aveau preocupări prea frivole pentru a se simți bine în compania acelora la care tocmai făcuse referire Paulette.

– Chiar mă gândeam că ai să spui asta.

Sora lui Juliette îşi înăbuşi un căscat, în timp ce se aşeza într-un fotoliu.

– Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş ataşa prea tare de acest grup, continuă Paulette. Prieteniile pe care le-ai putea lega aici nu ar avea şanse să reziste în timp după ce te vei întoarce la mănăstire.

– Sunt de-a dreptul mişcată de grija pe care mi-o porți, spuse Juliette pe un ton sec.

– O, dragă, spuse sora sa, clătinând din cap. Nu am vrut să te supăr, te rog să mă crezi. Nu îți iau nicidecum în nume de rău această ultimă încercare de a trăi o poveste de dragoste, indiferent cum ar fi ea. Mai mult chiar, recunosc că spadasinul tău are un oarecare farmec. Este puternic, galant şi îndeajuns de chipeş pentru a suci mințile unei femei. Însă te cunosc, scumpa

mea soră, şi ştiu că nu ai putea să te bucuri niciodată de nefericirea mea pentru că pur şi simplu nu-ţi stă în fire.

– Îmi displace profund că lucrurile vor trebui să ia această întorsătură.

– Dar ştii prea bine că nu e neapărat necesar. Tot ce trebuie să faci e să renunţi la acest mariaj nefericit. Îţi va fi mult mai bine, sunt convinsă.

Zicând acestea, Paulette se ridică din fotoliu, arborând o mină preocupată. Juliette se întrebă în ce măsură credea în ceea ce spunea fără să excludă posibilitatea ca ea să se fi convins între timp că era adevărat. Oare aşa stăteau lucrurile?

– Îmi pare rău, spuse ea, alungând acest gând cu un gest din cap. Nu ţi-aş face rău pentru nimic în lume, însă dacă fericirea ta depinde de moştenirea lădiţei de zestre a lui Marie Therese, nu-mi mai rămâne decât să presupun că ataşamentul tău faţă de domnul Daspit nu este întru totul dezinteresat.

– Spui asta numai ca să te răzbuni pe mine. Însă cu siguranţă ştii că averea nu e lipsită de importanţă. Dacă un gentleman este sărac, trebuie să se căsătorească pentru a înlătura acest neajuns. Este o chestiune care ţine de convenienţe, indiferent cât de greu de suportat li s-ar părea persoanelor implicate. Acum, mama lui Jean este nemulţumită. Spune că zestrea mea s-ar diminua considerabil dacă lădiţa nu ar mai face parte din ea. Nu am vrut ca tu să afli acest lucru, deoarece m-am gândit că bărbatul cu care mă voi căsători

va apărea într-o lumină nefavorabilă, însă Jean mi-a spus după aceea că va trebui să reconsidere problema mariajului nostru în cazul în care nu ar mai exista perspectiva moştenirii lădiţei.

– O, Paulette, spuse Juliette cu blândeţe.

Nu era deloc surprinsă, însă îi părea rău pentru sora sa, mai ales că-i putea ghici îngrijorarea, în ciuda eforturilor ei de a o ascunde.

– Înţeleg punctul lui de vedere, însă gândeşte-te la ruşinea pe care aş suferi-o, Juliette. Să fiu părăsită înainte de a ajunge la altar, să ratez o a doua şansă de a mă căsători? Aş fi pusă într-o situaţie îngrozitoare. Oamenii ar crede că sunt blestemată, că aduc ghinion. Nu aş mai putea scoate capul în lume.

– Cu siguranţă domnul Daspit nu ţi-ar face una ca asta. Nu ai fi nicidecum o sărăntoacă, chiar dacă n-ai moşteni lădiţa. *Papa* a lăsat dispoziţii precise în acest sens, iar *maman* ar fi mai mult decât încântată să locuieşti cu ea.

Paulette îşi trecu degetele prin părul de la tâmple, încruntându-se pe măsură ce-şi desprindea noi şuviţe din coadă.

– Nu ştiu ce să spun, dragă. Jean îşi revine cu greu după duelul acela bizar. Îşi face probleme din cauza supărării mamei sale şi îl obsedează gândul de a se răzbuna pe domnul Pasquale pentru că l-a rănit, punându-l într-o situaţie ridicolă.

– Ce situaţie ridicolă?

– Circumstanţele au fost îndeajuns de

ciudate pentru ca lumea să îl ridiculizeze şi să împrăştie tot felul de zvonuri despre el.

– Nu a fost Nicholas. Mi-a dat cuvântul de onoare.

– Iar tu l-ai crezut.

– De ce nu aş fi făcut-o? Nimeni nu mi-a spus până acum că nu ar fi un om de onoare.

– Şi cu Jean al meu cum rămâne?

– Se înşală, ripostă Juliette pe un ton categoric, deşi pe chipul său se putea citi o uşoară îngrijorare. Nu ţi-a mărturisit cum s-a ajuns la această situaţie? N-a pomenit nimic despre motivul disputei?

– Un gentleman nu vorbeşte niciodată cu o doamnă despre astfel de lucruri.

Vocea lui Juliette se înăspri.

– E vorba de dorinţa lui de răzbunare pentru rezultatul acelei confruntări care pare destul de corectă, în pofida contextului neobişnuit în care a avut loc.

Paulette îi aruncă lui Juliette o privire cruntă.

– Ca şi cum ar fi cu putinţă ca o confruntare între un spadasin profesionist şi un bărbat care de-abia ştie să ţină floreta în mână să fie corectă.

– Vrei să spui că a fost ceva mai mult de atât? Că această confruntare ar fi avut un scop punitiv?

– Nu am afirmat asta, se apără Paulette, ridicându-se în capul oaselor şi adoptând o poziţie rigidă. Asta ar însemna că i s-ar putea reproşa ceva lui Jean în privinţa comportamentului său.

– Dacă nu ai nici cea mai vagă idee despre motivul acestei dispute, atunci nici nu ai cum să ştii dacă într-adevăr a avut loc.

– Ba ştiu, pentru îl cunosc pe bărbatul pe care-l iubesc!

Spunând acestea, Paulette sări în picioare, cu pumnii strânşi.

– Prea bine, dar dacă vrea să se răzbune pe un om nevinovat? întrebă Juliette, încercând să imprime o anumită logică discuţiei. Dacă va răni o persoană care nu i-a adus niciun afront?

– E puţin probabil să îl poată răni pe domnul Pasquale al tău. Omul e, la urma urmei, scrimer de profesie.

– Posibil, asta dacă te referi la o confruntare cinstită, însă tocmai ai admis că domnul Daspit nu l-ar putea răni într-o astfel de situaţie.

– Sugerezi cumva că Jean ar putea comite fapte mai puţin onorabile?

Poate că ar fi fost cazul să spună cu voce tare de ce anume se temea, îşi spuse Juliette. Chiar dacă Nicholas Pasquale putea fi învins cu greutate, el nu era invulnerabil. Se gândea că existau o mulţime de metode de a-l răni, începând cu originile sale controversate şi terminând cu sentimentele lui faţă de micuţul Gabriel. Nu îşi putea închipui că era singura persoană căreia îi trecuse aşa ceva prin minte.

– Am vorbit fără să gândesc. Te rog, nu lua în seamă vorbele mele, spuse ea făcând un gest din mână, după care continuă, pe măsură ce o nouă idee prindea contur în mintea sa: Dar,

Paulette, dacă te preocupă în asemenea măsură gândul că te-ai acoperi de ruşine în cazul anulării logodnei, poate că nu eşti cu adevărat îndrăgostită de domnul Daspit.

– Nu am spus asta. Îl iubesc la nebunie, cu toată fiinţa mea. Aş fi extem de dezamăgită dacă nu ne-am căsători.

– Evident, dacă şi el simte acelaşi lucru...

– Simte, bineînţeles că simte. Mi-a spus-o de nenumărate ori.

Juliette îşi muşcă buzele o secundă, gândindu-se cum să îi pună o întrebare pe care o considera deosebit de importantă.

– Şi ţi-a demonstrat acest lucru prin cuvinte? Vreau să ştiu dacă a făcut...

– Dacă a făcut dragoste cu mine? Asta vrei să afli? o înfruntă Paulette.

– Ceva în genul ăsta. Mi-ai spus că te-a sărutat. Însă îţi şopteşte cuvinte de dragoste atunci când te ţine în braţe?

– Poţi să fii sigură de asta. Da, şi face chiar mai mult de atât, te asigur.

– Mai mult? se miră Juliette, fără a-şi putea ascunde dezaprobarea.

– Draga mea surioară nevinovată, nici nu poţi să îţi închipui ce senzaţie îţi provoacă atingerea unui bărbat experimentat sau cât de neajutorată poate deveni o femeie atunci când este singură cu iubitul său.

Juliette simţi că îi ardeau obrajii.

– Dar *maman* a fost întotdeauna o

însoțitoare atentă. Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

– Există metode de a-i înșela vigilența.

– Și este un lucru obișnuit? Și alte prietene de-ale tale au făcut la fel?

Paulette scoase un hohot de râs nestăpânit, deși obrajii i se îmbujorară.

– Cele care au avut curajul. Asemenea momente sunt deosebit de plăcute. Nu s-ar cuveni să îți povestesc despre lucruri care ar trebui să îți fie străine, însă tu m-ai întrebat.

Așa era, dar cele aflate o tulburaseră, deși nu în sensul atribuit de Paulette cuvintelor sale. Obținuse confirmarea faptului că lipsea ceva în relațiile dintre ea și Nicholas Pasquale. Ce-i drept, nu erau îndrăgostiți unul de celălalt, însă părea puțin probabil ca relația lor să evolueze sub aspect fizic.

Își făcea, de asemenea, griji pentru Paulette. I se părea că sora sa nu ținuse seama de buna sa reputație și că Jean Daspit o încurajase în acest sens, dacă nu cumva o convinsese să procedeze astfel.

Oare toată lumea se comporta cuviincios în public și făcea ce dorea departe de ochii celorlalți? Să fi fost atât de naivă și de puțin expusă la astfel de lucruri din cauza vocației ce-i fusese hărăzită la naștere încât să nu-și fi dat seama de asta?

Nu, părea puțin probabil. Creolele franceze erau cunoscute pentru fidelitatea și firea lor circumspectă, în vreme ce doamnele americane

duceau o viaţă de desfrâu în Oraşul Vechi. Locul femeilor în societatea în care trăiau era clar definit, iar repercusiunile unor eventuale indiscreţii se dovedeau mult prea grave pentru a se potrivi cu modelul de libertinaj la care se referise Paulette. Unele din cele mai îndrăzneţe poate că s-ar fi aventurat pe calea pierzaniei, însă nu putea fi vorba decât de câteva excepţii.

– Fii foarte atentă, dragă, îşi sfătui Juliette sora. Un gentleman îşi poate pierde foarte uşor respectul pentru o doamnă care nu ţine seama de convenienţele menite să o protejeze.

– Dar ce ştii tu despre asta? strigă Paulette, cu ochii în lacrimi. Absolut nimic. Niciodată nu ai să afli mai multe. Niciodată!

Strângând în jurul ei faldurile rochiei de casă, sora geamănă a lui Juliette părăsi odaia. Paşii ei desculţi se auziră îndepărtându-se pe podeaua galeriei suspendate şi pierzându-se în dormitorul său a cărui uşă fu trântită cu putere.

Juliette rămase nemişcată, copleşită de mulţimea gândurilor care îi treceau prin minte. Judecând după comportamentul surorii sale, se părea că aceasta se temea ca nu cumva domnul Daspit să se fi îndepărtat de ea tocmai din motivul pe care-l pomenise Juliette mai devreme. Ce tragedie ar fi fost dacă s-ar fi dovedit întemeiat.

Juliette se temea ca nu cumva sora sa geamănă să fi ştiu ceva mai multe despre duelul acela bizar decât lăsa să se întrevadă. Ceea ce aflase părea s-o neliniştească nespus. Asta nu

însemna însă că Paulette avea dreptate, iar Nicholas era implicat în vreun fel. Pe de altă parte, nici nu însemna că se înşela.

Vizita la reşedinţa familiei O'Neill din seara aceea se desfăşură conform aşteptărilor. Juliette se prezentă urmată îndeaproape de Valara, ca escortă, în timp ce găzarul începea să aprindă felinarele de la marginea străzilor principale, dându-le foc la mucuri pentru ca, în răstimp de câteva minute, trotuarele să fie acoperite de umbrele flăcărilor lunguiețe. Nicholas se oferise să o însoţească, însă ea găsise de cuviinţă că ar fi fost mai bine să amâne orice altă întâlnire a acestuia cu mama şi sora sa până după cununie. Valetul soţilor O'Neill le deschise uşa, conducându-le pe aleea îngustă şi întunecoasă ce dădea într-o curte largă. Juliette îşi lăsă doica să bârfească cu servitoarele în bucătăria familiei, savurându-şi cafeaua şi prăjiturelele ce îi fuseseră oferite. Urcă de una singură treptele care duceau la balconul de la etaj. Gazda sa o întâmpină în capul scărilor, sărutând-o pe ambii obraji, conform uzuanţelor, după care o conduse pe o terasă străjuită de balustrade, unde fuseseră aşezate mai multe fotolii de răchită, în aşteptarea musafirilor din acea seară. Acolo fu întâmpinată de prietena doamnei O'Neill, Agatha Stilton, şi de către Nicholas, care se ridică pentru a-i săruta mâna.

Aproape că i se tăie respiraţia atunci când îl văzu în acea redingotă lucioasă, de culoarea tabacului, purtată cu o pereche de pantaloni

ciocolatii şi o vestă crem, cu dungi maro. Privirea lui era caldă şi aprobatoare, cu o urmă de amuzament, ascuns în străfundurile căprui ale ochilor lui, care făceau să îi tresalte inima în piept.

S-ar putea să se fi aflat sub impresia discuţiei cu Paulette, cert este că revederea lor în absenţa mamei sale şi chiar a Valarei îi dădu senzaţia unei întâlniri pe ascuns. Îşi aminti pe loc de lucrurile despre care sora ei spunea că se întâmplau adeseori cu prilejul unor asemenea reuniuni. Nu se aştepta să fie lăsată singură cu Nicholas la reşedinţa O'Neill, însă n-avea de unde să ştie ce i-ar fi trecut acestuia prin minte.

Purtarea lui corespundea aşteptărilor sale în privinţa unui iubit. Îi reţinu mâna ceva mai mult decât s-ar fi cuvenit, ceea ce o făcu să simtă câteva furnicături urcându-i pe braţ, spre cot, de la încheietură. După aceea, Nicholas alungă căţelul lui Lisette, ce răspundea la numele de Figaro, de pe scaunul de alături, şterse şezutul acestuia cu batista şi o aşeză cu grijă ca şi cum ar fi fost plămădită din cel mai delicat porţelan. Juliette văzu cum doamna O'Neill îi făcu un semn prietenei sale, zâmbind şi ridicând o sprânceană. Fu sigură că gestul reprezentase un fel de comentariu, însă nu îşi dădu seama ce ar fi dorit să spună.

– Mă bucur că avem parte câteva clipe de răgaz numai pentru noi, începu doamna O'Neill, aruncându-i o privire jucăuşă pe sub genele

care-i umbreau ochii strălucitori, aproape fumurii. Voiam să vă felicit pentru maniera absolut încântătoare în care i-ați atinut calea domnului Pasquale în dimineața în care v-ați cunoscut. Închipuiți-vă, să îl ascundă pe micul său protejat sub fustă, lăsându-l pe Nicholas să fiarbă de furie neputincioasă! Mi-ar fi plăcut să văd scenă. Nicio femeie nu a mai reuşit să îl pună până acum într-o situație atât de dificilă.

– Vă mulțumesc din suflet, doamnă, spuse Nicholas, zâmbind încurcat. Sunt convins că logodnica mea şi-ar fi dorit să afle acest amănunt.

– Vă temeți că l-ar putea folosi împotriva dumneavoastră? îl provocă Lisette O'Neill.

– Nu aş face-o, desigur – interveni Juliette –, mai ales că lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa.

– Domnule, se arătă Lisette surprinsă, întorcându-se spre Nicholas. Este posibil oare să ne fi mințit?

– Absolut deloc.

Doamna O'Neill îşi îndreptă atenția spre Juliette.

– Nu a fost obligat să vă asculte predica referitoare la purtarea sa față copii? Nu v-a sugerat că i-ar fi plăcut să facă schimb de locuri cu micul Gabriel sub juponul dumneavoastră?

Juliette se uită la Nicholas, după care îşi mută privirea în altă direcție.

– Ei bine, cât despre asta...

– Sunt convinsă că s-a făcut vinovat de toate

acestea. Şi, din câte îi cunosc pe spadasini, pun pariu că ar fi îndrăznit să meargă chiar mai departe, dacă nu l-ar fi oprit inocenţa dumneavoastră.

Juliette se îmbujoră când îşi aduse aminte de modul în care micuţul Gabriel îi mângâiase picioarele, de la genunchi în jos, şi de felul în care Nicholas îi dăduse de înţeles că atingerea sa ar fi fost cu totul alta. Îi aruncă o privire tăioasă strecurată pe sub gene, însă observă că logodnicul său se uita ţintă la Lisette O'Neill dându-i de înţeles că avea să îi ceară socoteală. Nu îşi putu da seama dacă aceasta avu sau nu vreun efect asupra gazdei lor, care nu părea câtuşi de puţin deranjată, continuând să îi zâmbească lui Nicholas aparent mulţumită de postura delicată în care îl pusese.

– Nu sunt sigură cine a fost cel mai afectat de acea întâmplare: domnul Pasquale, Gabriel sau eu, se grăbi Juliette să îi răspundă doamnei O'Neill. În fine, s-a terminat cu bine.

– Într-adevăr, de vreme ce impunătorul şi invincibilul La Roche s-a decis să se căsătorească.

– Vă rog, spuse Nicholas, privind-o cu insistenţă. V-am atras atenţia să nu folosiţi acest apelativ.

– Însă vi se potriveşte.

– Nu pot fi de acord cu dumneavoastră în această privinţă, interveni Agatha Stilton. Nu cred că există un bărbat mai plin de viaţă decât domnul aici de faţă.

– Însă tocmai de aceea i se potriveşte, nu înţelegi, la fel cum i se spune unui munte de om T'Jean.

Prietena doamnei O'Neill scoase un oftat, cercetând-o pe Juliette cu privirea.

– Mărturisesc că nu am înţeles niciodată obiceiul acesta al creolilor de a da câte o poreclă tuturor, ignorând numele de botez.

– Este neplăcut, dar n-ai ce-i face, spuse Juliette. Cu siguranţă trebuie permisă puţină familiaritate într-o lume atât de convenţională.

Lisette se aplecă uşor spre ea.

– Apropo, sper că nu vă va deranja lipsa de formalism a acestei mici întrevederi de dinaintea principalului eveniment al serii. Sunt unele persoane pe care domnul Pasquale şi-a dorit să le întâlnească într-un loc mai puţin expus indiscreţiilor decât pe stradă. Locuinţa noastră pare a fi cea mai indicată locaţie din mai multe motive, între care prietenia pe care ne-o purtăm şi interesul comun pentru confortul psihic al persoanelor apropiate.

– Nu mă deranjează câtuşi de puţin, însă vă mărturisesc că nu ştiu la ce vă referiţi.

Juliette îşi plimbă privirea de la doamna O'Neill la Nicholas, părând uşor nesigură.

– Sunt convins că nu ştiţi, drept pentru care trebuie să vă cer scuze, spuse spadasinul. Am vrut să amân această explicaţie, însă acum nu mai am cale de întoarcere şi, de vreme ce am ajuns să vă cunosc cât de cât, ar fi cazul să fiu sincer cu dumneavoastră.

Juliette se simți cuprinsă de neliniște când observă mina lui serioasă.

– Sincer?

Clopoțelul de la poartă le întrerupse conversația. Nicholas îi lăsă întrebarea în vânt, așezându-se mai bine în fotoliu în vreme ce valetul familiei O'Neill părăsi bucătăria pentru a se ocupa de musafiri.

Nicholas și-ar fi dorit să fi avut ceva mai mult timp la dispoziție pentru a o pregăti pe Juliette pentru ceea ce avea să urmeze. Trăsese de timp, temându-se de ceea ce ar fi spus sau ar fi făcut ea. Poate că ar fi fost mai bine să o pună în fața faptului împlinit, aducând-o până la punctul în care nu ar mai fi putut da înapoi.

Prea târziu.

Lisette se ridică în picioare, îndreptându-se spre capul scărilor cu Figaro alături de ea. La jumătatea drumului, își dădu seama că nimeni nu o urmase și se întoarse.

– Haide, Nicholas, ad-o și pe Juliette. Nu are sens să mai amâni momentul, știi doar.

Într-adevăr, știa, însă asta nu îi ușura situația. Se aplecă spre logodnica sa, oferindu-i brațul cu chipul împietrit de o presimțire sumbră, pentru a o conduce către ceea ce se temea că va reprezenta un test final.

Băieții își făcură apariția în curte, hohotind și flecărind, împingându-se unul pe celălalt în joacă. Cu siguranță li se promisese o tratație. Lui Nicholas îi trecu o clipă prin minte să se

ofere să plătească pentru aceasta, însă știa că Lisette s-ar fi împotrivit din răsputeri. Îi îndrăgise pe hoinari și ei erau atașați de ea, deși nu i-ar fi acordat încrederea necondiționată de care beneficia el. Problema era că Lisette le impunea respect, în vreme ce față de Nicholas nu mai manifestau niciun fel de reținere.

Lisette fu prima care îi salută, bătându-i pe umăr sau ciufulindu-i și întrebându-i pe câțiva dintre ei unde se zgâriaseră. Cățelul venea în urma ei, făcându-i și el să se simtă bine-veniți în felul său. Nicholas nu o scăpă din ochi pe Juliette în vreme ce aceasta cobora scările la brațul lui. Chipul ei exprima doar curiozitate, în vreme ce observa zâmbetele și dovezile de afecțiune pe care le schimba Lisette cu micii musafiri.

– Juliette, permite-mi să ți-i prezint. Acesta este Veveriță, însoțit de ceilalți membri ai găștii lui de cartier – Faro, Bumbăcel, Căposul, Melasă, Guzganul și, desigur, Gabriel, cu care ai făcut deja cunoștință. Băieți, persona care se află acum în compania domnului Pasquale este domnișoara Juliette Armant, care ar putea avea un cuvânt greu de spus în favoarea bunăstării voastre.

Veveriță își încrucișă brațele pe piept, strâmbându-se, în vreme ce restul hoinarilor începură să șușotească între ei, în spatele său. Trecură câteva secunde lungi, vreme în care copiii o studiară curioși pe Juliette cu coada ochiului, ferindu-se să îi întâlnească privirea, însă continuând să-i arunce ocheade.

Nicholas observă de îndată privirea

întrebătoare a lui Juliette atunci când aceasta se întoarse către el. Nu spuse însă nimic, nu făcu niciun gest, ci aşteptă să vadă cum avea să se descurce. De-abia mai putea respira, iar încordarea sa nu ar fi fost mai mare nici dacă viaţa i-ar fi atârnat de un fir de păr.

Ea se întoarse, după un moment, către ceata copiilor de pripas, făcând un pas înainte cu graţia sa înnăscută. Ochii săi de culoarea mierii brune străluceau a interes atunci când îi întinse mâna lui Veveriţă.

Pentru o clipă, Nicholas se temu că băiatul avea să îl facă de râs în pofida instructajului pe care-l făcuse cu el. Veveriţă însă îi prinse cu delicateţe vârful degetelor şi se aplecă deasupra lor într-o plecăciune care nu putea decât să îi facă cinste instructorului său.

– Domnişoară, i se adresă el cu o voce profundă, care se sparse însă atunci când pronunţă ultima silabă.

Salutul lui fu imitat degrabă de restul băieţilor. Juliette strânse mânuţa fiecăruia dintre ei, răspunzând la reverenţele lor stângace ca şi cum i-ar fi fost făcute de cel mai desăvârşit gentleman. Asta până când, în cele din urmă, micuţul Gabriel ieşi din umbra Guzganului şi, ţinându-şi braţul în dreptul mijlocelului, se aplecă atât de tare încât îşi pierdu echilibrul.

Juliette îl prinse înainte să se prăvălească în curtea pietruită şi îl ridică în picioare cu o mângâiere atât de rapidă încât ar fi scăpat oricui care nu ar fi fost atent.

Nicholas observase însă gestul ei şi simţi de îndată un nod în gât, o senzaţie pe care nu o mai avusese de ani de zile. Mândria care-l cuprinse faţă de aleasa sa fu atât de mare încât îl uimi chiar şi pe el. Era perfectă Juliette a lui, atât de potrivită pentru scopul său încât recunoscu că ea avusese dreptate când spusese că Fecioara Maria i-l trimisese pentru a-i fi soţ.

Perfecţiunea sa era pe măsura instinctului ei matern. Apariţia ei suavă îl fermecase, făcându-l să jinduiască la lucruri la care renunţase cu multă vreme în urmă. Strălucirea părului ei, prins în această seară cu pieptenii pe care i-i oferise el, buzele sale ademenitor arcuite, rotunjimile discrete ale pieptului ei şi talia delicată îi treziseră simţurile, întărindu-i convingerea că nu merita un astfel de dar divin.

Deodată, Veveriţă îi tăie calea lui Juliette, punând mâna pe umărul lui Gabriel şi trăgându-l în spatele său.

– A, nu – zise el cu o voce la fel de dură precum a oricărui scrimer care-şi apăra onoarea –, nu-l veţi lua pe Gabriel, nu. Acesta este locul lui.

Nicholas făcu un pas înainte, la fel şi Lisette, însă Juliette îi îndepărtă cu un gest al mâinii.

– Dumneavoastră sunteţi cel care are grijă din când în când de el, domnule Veveriţă? Aţi făcut aceasta în vreme ce hoinărea pe străzi, nu-i aşa?

– Mda.

– Sunteţi de admirat pentru că l-aţi protejat.

– Aşa am făcut şi o voi face şi de acum încolo.

– Însă nu vreau să îi fac rău.

Veveriţă nu îşi schimbă expresia feţei.

– Poate că nu vreţi, însă asta se va întâmpla.

– Cum puteţi spune aşa ceva, atât timp cât nu mă cunoaşteţi?

– Aşa se întâmplă de obicei. Îl veţi face să ţină la dumneavoastră, după care veţi pleca. A plâns destul.

Privirea lui Juliette deveni blândă, ochii umplându-i-se de lacrimi în timp ce îi vorbi băiatului:

– Nu i-aş face una ca asta.

– Poate că n-o veţi face cu bună ştiinţă, însă lucrurile se schimbă. Oamenii se schimbă. Oamenii mor.

Cuvintele sale erau dure, vădind o înţelepciune surprinzătoare pentru o persoană atât de tânără. Auzindu-le, Nicholas îşi aminti cum Veveriţă îi spusese mai devreme că mamele mor. Băiatul se temea ca nu cumva să i se întâmple ceva lui Juliette de îndată ce aceasta avea să-l ia în grija sa pe Gabriel. Nicholas îl înţelegea prea bine, de vreme ce şi el resimţise ecourile acestei preocupări.

Însă ce se petrecea oare în sufletul lui Juliette, care nu cunoscuse amărăciunea şi foamea şi spaima de a fi a nimănui şi de a nu avea un acoperiş deasupra capului? Înţelegea ea ce se ascundea dincolo de vorbele băiatului şi accepta acel adevăr?

Era un test mult prea dificil. Nicholas îşi dădu seama că ar fi trebuit să intervină. Cu toate acestea, nu reuşea să acţioneze, temându-se de reacţia ei nu numai din punctul de vedere al băieţilor, dar şi al său.

– Ştiu, vorbi Juliette. Te-au dezamăgit cei care ar fi trebuit să aibă în vedere numai fericirea ta. Aşa se întâmplă în lume. Însă eu nu voi fi la fel ca toţi ceilalţi. Nu îl voi răni pe Gabriel şi nu voi lăsa pe nimeni altcineva să o facă, nu şi dacă va sta în puterea mea să previn asta. Dacă te îndoieşti de mine, atunci eşti bine-venit să vii să îl vezi ori de câte ori vei dori.

– După ce vă veţi căsători cu domnul Nick.

Juliette fu uşor surprinsă de faptul că micuţul ştia despre planurile lor, însă nu-şi exterioriză reacţia.

– Da, întocmai.

– La Roche nu are nevoie de o soţie. Ne este bine aşa cum suntem.

– Veveriţă, îi atrase atenţia Nicholas, apropiindu-se de Juliette.

– Păi, acesta e adevărul.

Băiatul se uită la ceilalţi copii de pripas, care încuviinţară tăcuţi.

– Însă ne va fi şi mai bine, spuse Nicholas. Veţi fi cu toţii bine-veniţi în casa noastră pentru cât timp veţi dori, fie ca musafiri, fie ca fii.

– Fii? îngăimă Veveriţă, din nou cu o voce spartă.

Juliette nu reuşi să scoată niciun sunet în

timp ce se întorcea către Nicholas, cu ochii bătând ba în nuanțe de jad și smarald, ba în ape de topaz, aidoma unui mozaic de giuvaiericale care străluceau în lumina soarelui, căutându-i pe ai lui.

– Haideți, micuților vagabonzi. Cred că domnul Pasquale și viitoarea lui soție au multe de discutat pentru ca lucrurile să poată intra pe făgașul dorit. Bucătarul a pregătit o tavă de prăjituri cu miere care trebuie gustate. Eu cred că a folosit prea mult unt, însă am nevoie și de părerea voastră.

Copiii o urmară pe Lisette, fără a-i scăpa însă din ochi pe Nicholas și Juliette și șușotind între ei. Figaro țopăi pe urmele lor, încântat că aveau să rămână sau poate pentru că drumul lor ducea înspre bucătărie.

Nicholas o luă de braț pe Juliette și o conduse către trepte, pe care le urcară umăr la umăr. În tot acest timp, încercă să își imagineze cum avea să îi spună ceea ce avea de spus, însă nimic din ce îi veni în minte nu i se păru îndeajuns de inspirat. S-ar fi cuvenit să își ceară scuze, bineînțeles, însă tot ce ar fi rostit după aceasta nu ar fi fost nimic altceva decât niște simple cuvinte.

– Îmi pare rău, spuse el cu voce scăzută. Ar fi trebuit să vă povestesc despre restul băieților și aș fi făcut-o, numai că...

– Numai că v-a fost teamă că aș fi fugit îngrozită la mănăstire.

– Presupun că aveți dreptate, spuse el, făcând o grimasă la auzul tonul ei rece.

– Însă v-ați hotărât să fiți – care ar fi cuvântul potrivit? Sincer, cred.

– Trebuia să îmi asum și acest risc. Aș fi putut aștepta până după nuntă, însă nu ar fi fost corect, și am preferat să nu vă întorc împotriva băieților cu vreun gest de-al meu.

– De parcă nu mi-aș fi dat seama și singură cine ar fi fost de vină.

– Da, sunt vinovat, fără îndoială. Însă acum mă văd nevoit să vă întreb dacă aveți de gând să rămâneți sau să plecați după ce ați aflat cam care ar fi planul meu.

Zicând acestea, așteptă răspunsul ei, încercând să pară cât mai relaxat, deși gâtul îl durea, iar umerii îi erau încordați la maximum.

– Vă așteptați să devin mama a patru sau cinci băieți de pe stradă, precum și a micuțului Gabriel.

– Șase mai precis, șapte cu totul.

– Acesta este motivul pentru care ați decis să mergeți până la capăt cu cererea aceea în căsătorie din fața catedralei. V-a fost milă de ei?

– Milă, nu. Le admir curajul, modul în care se descurcă și felul în care au grijă atât de ei, cât și de ceilalți. Însă străzile sunt periculoase, în special pentru un tânăr adolescent cu o droaie de micuți în grijă.

– Vă temeți pentru siguranța lor.

Se gândise să-i împărtășească celelalte motive ceva mai târziu, când ar fi fost mai puțin

impresionată. Acum însă ajunse la concluzia că era mai bine să i le prezinte pe toate.

– Eu însumi am crescut pe stradă, la fel ca ei. Cunosc prea bine tentațiile şi consecințele acestora.

Juliette îi studie figura, cu o mină la fel de serioasă. Nicholas nu văzu nicio urmă de dezgust, niciun semn de respingere imediată.

– Ce anume intenționați? Vreau să spun, unde vor sta cu toții?

– Ați auzit promisiunea pe care le-am făcut-o. M-am gândit să cumpăr o casă, cu ajutorul dumneavoastră.

– Al meu?

Nicholas se uită la Juliette, urmărind cum verdele ochilor ei se transformă instantaneu în negru.

– Va fi casa noastră, locul în care vă veți petrece timpul, aşa că e firesc să aveți un cuvânt de spus.

– Dar cum rămâne cu preferințele dumneavoastră?

I le-ar fi putut destăinui, în special pe cele legate de dormitor, care ar fi trebuit să fie spațios şi mobilat cu un pat moale, departe de camerele băieților, însă decise că ar fi fost mai bine să nu-şi forțeze norocul. Şi aşa îi dăduse suficiente motive să fie supărată pe el.

– Nu am niciuna, cu excepția faptului că ar trebui să fie suficient de încăpătoare pentru noi toți şi să fie pe placul dumneavoastră.

– Nu aveți nicio preferință pentru că nu vă

aşteptaţi la nimic mai mult decât la strictul necesar.

Zicând acestea, Juliette îşi împinse bărbia înainte cu un gest provocator. Nicholas zâmbi şi se întinse pentru a o mângâia pe obraz cu arătătorul, atent ca nu cumva să îi zgârie pielea fină cu bătăturile dobândite în urma lecţiilor sale de scrimă.

– Credeam că am ajuns la o înţelegere. Voi fi acolo. S-ar putea ca prezenţa mea să stăruiască ceva mai mult decât vă va fi pe plac, cu siguranţă mai mult decât vă veţi dori.

– Şi dacă aş prefera să vă aflaţi mereu prin preajmă?

Nicholas văzu cum Juliette se îmbujoră de îndată, întrebându-se ce îi trecea prin minte, însă neîndrăznind să spere că era aceeaşi imagine erotică ce-i înfierbânta şi lui simţurile.

– Atunci va fi exact aşa cum veţi dori, spuse el, pe un ton împăciuitor. Totul se va face după placul dumneavoastră.

9

Nu avea niciun drept, protestă Juliette cuprinsă de disperare. Îi făcea o mare nedreptate atingând-o cu atâta delicateţe şi frângându-i inima în vreme ce îi spunea că avea nevoie de ea doar ca să-i fie alături pentru a întemeia un cămin destinat copiilor orfani.

O, însă începuse să îl privească într-o cu totul altă lumină de îndată ce îi dezvăluise intenția sa de a-i aduna pe băieți de pe stradă. Era de datoria oricărui bărbat, cu atât mai mult a unui spadasin, să îi ia sub oblăduirea sa pe cei slabi şi aflați în suferință, ca animalele şi copiii să se simtă protejați în compania sa. Se simțea chiar flatată într-un fel că Nicholas considera că l-ar fi putut ajuta în acest sens. Şi, totuşi, aproape întrezărise în zâmbetele şi promisiunile sale perspectiva unei relații mult mai apropiate între ei doi.

Nu că ar fi avut vreun motiv să se plângă. N-ar fi putut afirma sus şi tare că era îndrăgostită până peste urechi. Doar îl folosea pentru a câştiga lădița de zestre a lui Marie Therese, după cum şi el o folosea pe ea. Faptul că nu îl găsea deloc respingător trebuie să le fi fost clar de acum amândurora. Se bucura de respectul lui, ştia, poate chiar mai mult decât ar fi meritat. Şi dacă o dorea puțin, era bine, nu? Trebuia să se mulțumească cu aceste mici concesii.

O, însă ea îşi dorea mult mai mult. Ar fi vrut să fi fost genul de femeie care să manifeste ceva mai mult realism când venea vorba de lucrurile acelea, o soție care să fi acceptat tot ce i-ar fi oferit soțul, care să îi suporte îmbrățişările, să îi poarte copiii, să aibă grijă de casă şi să îi permită să vină şi să plece după bunul său plac, mulțumindu-se cu viața de familie ce îi fusese hărăzită.

Poate că odinioară acest lucru ar fi fost posibil. Şi-ar fi asumat asta ca pe o menire, la fel ca toate celelalte femei, după cum acceptase şi mănăstirea, împlinind aşteptările celorlalţi în privinţa ei. Circumstanţele se schimbaseră însă, ea însăşi nu mai era aceeaşi. Eliberată de povara aşteptărilor, descoperise că nu se mai simţea obligată să fie pe placul celor din jur. De data aceasta o interesa satisfacerea propriilor dorinţe.

Era un punct de vedere egoist, chiar foarte egoist, aşa cum afirmase Paulette. Însă ce însemna aceasta? Nu se împotrivise să devină soţia lui Nicholas Pasquale. De fapt, ideea îi stârnea un fior lăuntric ori de câte ori îi trecea prin minte. Inima ei aparţinea acum băieţilor care şi-ar fi dorit-o drept mamă; se dovediseră atât de curajoşi şi galanţi, aidoma celui care juca, fără îndoială, rolul de model masculin al lor.

Sincer, îi aduceau aminte foarte mult de fratele ei, René, care se prăpădise pe când era de-o seamă cu ei. Avea zece ani şi era la fel de pus pe şotii precum hoinarii, cu zâmbetul lor tot atât de molipsitor şi era şi el mare amator de dulciuri. Întotdeauna venea la ea să îl oblojească atunci când se rănea, deoarece Juliette nu se isteriza la vederea sângelui, ca mama sa, nici nu-l trata cu nepăsare, ca Paulette. Îl ajutase de nenumărate ori să se pregătească pentru slujba de duminică sau pentru vizite, clătindu-i faţa şi urechile şi pieptănându-l în vreme ce şedea pe divanul turcesc din biroul

tatălui lor. Atunci când murise fusese atât de îndurerată şi se simţise atât de rău încât părinţii chemaseră preotul, crezând că avea să îl urmeze în lumea de dincolo. Încă îi mai simţea lipsa.

În mod ciudat, faptul că avea să le devină mamă băieţilor, dacă ar fi acceptat-o, ar fi echivalat cu revenirea lui René în viaţa sa. Cu siguranţă că aveau să necesite îngrijiri atente. Deşi se spălaseră pe faţă, urmele băii făcute în silă se puteau vedea pe chipul lor, şi cu toţii aveau nevoie de o vizită la frizer şi de o perie.

– Prea bine, spuse ea deodată. Doriţi să cumpăraţi sau să închiriaţi o casă?

– Să o cumpăr.

Răspunsul lui veni de îndată, aducând cu sine lumina în ochii săi întunecaţi.

– Întotdeauna mi-am dorit să devin proprietar.

– Presupun că doriţi ca aceasta să fie în oraş. Vă interesează o zonă anume?

– Aş prefera să nu fie prea departe de locuinţele prietenilor mei, care vor deveni şi prietenii dumneavoastră, de asemenea.

Spunând acestea, Nicholas făcu un semn către casa şi curtea în care se aflau.

– Excelent, spuse ea, gândindu-se că aranjamentul i-ar fi convenit şi mamei sale, căci ar fi putut să o viziteze adesea de îndată ce Paulette s-ar fi măritat. Cunoaşteţi motivul pentru care mă grăbesc. Trebuie să vorbim cu preotul chiar mâine şi să îl rugăm să ne anunţe logodna sâmbătă, în catedrală.

Nicholas dădu aprobator din cap.

– Anunțul va fi citit în trei rânduri până să ajungem în fața altarului. De-abia dacă mai este timp până de Lăsata Secului, așadar cununia trebuie să aibă loc imediat după ultimul anunț, până în post.

– Chiar trebuie? o întrebă el, înclinându-și capul într-o parte și privind-o cu ochi jucăuși. Putem oricând să tragem o fugă până în Gretna.

Voia să spună că ar fi putut trece râul ca să ajungă în orășelul Gretna, numit astfel în onoarea unui judecător scoțian, care era atât de bun la suflet încât căsătorea cupluri fără să pună întrebări. Juliette ezită un moment în fața soluției atât de simple și la îndemână. O astfel de cununie nu ar fi inspirat însă respect, de vreme ce ar fi fost una civilă. Ar fi sugerat grabă după părerea creolilor din oraș, provocând suspiciuni și numărători pe degete dacă progeniturile ar fi apărut prea repede după aceea. În afară de aceasta, i-ar fi lipsit solemnitatea unei uniuni binecuvântate în biserică.

– Ar fi de dorit ca ceremonia să aibă loc în catedrală, spuse ea. Și așa se va vorbi destul de mult despre nunta noastră fără să mai dăm lumii și alte motive să bârfească.

– În cazul acesta, faceți aranjamentele așa cum credeți de cuviință, răspunse Nicholas pe un ton scăzut, fără să-și poată alunga tristețea din privire. Vă voi sta la dispoziție oricând.

Juliette zăbovi asupra chipului lui pentru

un moment. Părea că Nicholas aştepta o replică anume, deşi privirea lui se oprise asupra buzelor ei, rămânând pironită acolo astfel că acestea începură să freamăte, anticipându-i atingerea, gustul.

– Foarte... generos din partea dumneavoastră. Vă mulţumesc.

Nicholas aruncă o privire peste balustrada terasei, însă Lisette şi băieţii încă se mai aflau în bucătăria care ocupa tot parterul casei. Domnişoara Stilton, însoţitoarea doamnei O'Neill, nu se vedea pe nicăieri, aşadar pesemne se retrăsese în salon. Concentrându-şi din nou atenţia asupra ei, îi spuse:

– S-ar putea să nu fiu chiar atât de generos. Cred că aş avea nevoie de o dovadă pentru pecetluirea înţelegerii noastre.

– De o dovadă? se arătă ea surprinsă, deşi ştia ce voia el să spună şi, totodată, se temea să nu se fi înşelat în această privinţă.

– De aşa ceva, răspunse el, luându-i faţa în palme pentru a o săruta.

Era o senzaţie plăcută, o confirmare dulce-amăruie a ceea ce avea să le rezerve viitorul. Buzele lui erau calde şi delicate, totodată, capabile să le convingă pe ale ei să se întredeschidă. Juliette trase adânc aer în piept atunci când simţi limba lui pătrunzând în gura ei, cu o alunecare plăcută, plină de căldură, care îi înfierbântă simţurile. Se clătină un pic, iar Nicholas o trase spre el. Juliette îi simţi braţul puternic în jurul taliei şi degetele sale

puternice, de spadasin încercat, răsfirate într-o atingere incendiară pe spatele său. Îşi puse palmele pe pieptul lui, trecându-le peste musculatura ascunsă sub cămaşă, şi măsurându-i deschiderea umerilor, explorându-i cu degetele gâtul puternic şi cârlionţii bogaţi de la baza acestuia.

Pieptul ei se atinse de al lui, contopindu-se pe măsură ce o strângea şi mai tare în braţe. Prinsă fără scăpare în încleştarea lui plăcută, Juliette ezita în faţa hotărârii lui. Parfumul lui, o combinaţie între mireasma pânzeturilor proaspăt călcate şi mirosul propriu, o îmbăta. Se lăsă în voia lui, abandonându-se dorinţei, fără a-i trece nicio secundă prin minte să i se împotrivească, cu răsuflarea tăiată de apropierea de la care aştepta, totuşi, ceva mai mult, o atingere mult mai intimă, mai posesivă.

Aceasta veni în cele din urmă, în clipa în care îi simţi degetele calde pe rotunjimile sânilor. Fu întocmai ce îşi dorise, cu siguranţă gestul după care jinduise, astfel că scoase un geamăt înăbuşit.

Nicholas se opri, bătând încet în retragere. Nu se împotrivi pentru că nu avea de gând să îşi manifeste, la rândul său, dorinţa.

– Trei săptămâni, spuse el, cu glas tremurător. Va fi o aşteptare lungă.

– Da.

Replica ei veni în şoaptă, din adâncul inimii. În clipa în care o rosti nu-şi dădu seama în ce măsură răspunsese nerăbdării lui, plină de

dorință, sau unei remarci abile, făcută din pură curtoazie.Casanova, cel cu care fusese comparat Nicholas, nu ar fi fost niciodată atât de lipsit de maniere încât să lase o doamnă să se simtă neatrăgătoare.

Partea cea mai tristă e că realitatea nu mai conta în acel moment. Avea să se căsătorească cu el, indiferent ce i-ar fi trecut prin minte şi indiferent ce ar fi făcut.

Salonul literar a lui Lisette reuni o mulțime de oaspeți, ca de obicei, observă Nicholas, însă, de astă dată, majoritatea erau bărbați. Rândurile acestora fuseseră îngroşate de-a lungul timpului de diverşi scrimeri care reuşiseră să obțină o invitație, însă şi de reprezentanți ai poliției locale, cu care el şi Caid se antrenau săptămânal în poligon. Poliția își dublase efectivele, ca urmare a noilor înrolări la instrucții. Fondatorii nu se regăseau însă printre invitații soților O'Neill, o mare parte a acestora fiind plecați în Texas pentru a se alătura armatei lui Sam Houston care se pregătea pentru a face față amenințărilor din Santa Ana.

Lisette ajunsese să fie o gazdă desăvârşită. Conversația nu lâncezea nicio clipă, deşi tindea să se concentreze mai mult asupra contextului politic, în special asupra situației din Texas, asupra politicilor sclavagiste ale preşedintelui Tyler, care preluase funcția supremă în stat după ce recent alesul Harrison decedase în urma unei pneumonii contractate la discursul inaugural,

susținut pe o ploaie rece, și asupra ratei în creștere a criminalității din oraș, care rămăsese în continuare împărțit în trei districte, ale căror departamente polițienești cooperau prea puțin între ele. Desigur, discuțiile fuseseră stimulate și de faptul că gazda îi servi pe domni cu un vin de Bordeaux excelent și cidru, în vreme ce doamnelor le oferi băuturi răcoritoare cu aromă de portocală sau lămâie. Lisette pregătise pentru seara aceea niște rotițe de caşcaval, ornate cu viță-de-vie și puse pe platourile din argint care fuseseră așezate lângă bolurile din cristal pline cu struguri de seră, bucăți de nucă de cocos, nuci și banane proaspăt aduse de la Havana, cu vaporul.

Nicholas îl urmări pe amicul său Caid în timp ce dădea ocol camerei, schimbând câteva cuvinte cu invitații săi, în compania cărora se simțea în largul său. Îl invidia pentru căminul său confortabil, remarcând privirea afectuoasă pe care irlandezul i-o arunca din când în când lui Lisette, fără să și-o dezlipească de pe chipul ei până când soția sa nu se uita la el și îi zâmbea.

Nicholas nu ar fi băgat mâna în foc că cei doi ani în care fusese martorul unor astfel de scene nu îi influențaseră decizia de a profita de ocazia de a-și lua o soție atunci când aceasta se ivise. Schițând un zâmbet ironic în clipa în care-i trecu prin minte acest gând, se întoarse pentru a scruta mulțimea adunată în salon în căutarea lui Juliette. Aceasta întreținea o conversație însuflețită cu Celina, soția lui Rio. Nicholas nu își luă ochii

de la ea preţ de câteva momente, dorindu-şi ca aceasta să se fi întors spre el. Îi admiră rochia simplă, din brocart auriu, cu un model în nuanţe de verde şi crem, având guler şi manşete de dantelă ivorii. Nu ar fi putut spune ce s-ar fi întâmplat dacă Juliette ar fi răspuns dorinţei lui, însă simţea cum sângele începe să îi curgă şi mai iute în vine, în aşteptarea momentului.

– Ai grijă, prietene, i se adresă Blackford, oprindu-se în dreptul lui. Altminteri se va spune că doamna te are la degetul mic.

Nicholas se uită amuzat la englez.

– Se poate şi mai rău.

– Întâmplarea face să îmi treacă prin minte acelaşi lucru.

– Nu e cazul să mergi mai departe.

Avertismentul fu discret, dar fără echivoc.

– Ar fi trebuit să îmi dai seama că eşti în stare să faci o scenă de gelozie. Aceasta este, fără îndoială, una din particularităţile derivate din originea ta latină – absenţa conştiinţei de sine în chestiunile amoroase.

– Eu, unul, nu aş face o asemenea afirmaţie.

– După ce aproape că m-ai ţintuit la zid cu o replică tăioasă, revendicând ce e al tău? Dar ce ai spune?

– Nu mi-am dat seama că am fost atât de transparent.

– Pune-te o clipă în locul meu.

– Mă îndoiesc că aş putea, spuse Nicholas, uşor iritat.

– Încearcă, zise Blackford, după un scurt

respiro. Din câte am auzit, un anumit domn, având afaceri într-o zonă mai puțin respectabilă a orașului, a primit vizita unui bărbat cu mască. Înțeleg că Croqučre a găsit de cuviință să se deghizeze, însă credeam că Frăția stabilise că această practică este mult prea melodramatică pentru a deveni un obicei.

– Tu și Caid ați convenit acest lucru, la fel și Rio, însă eu nu îmi aduc aminte să îmi fi dat acordul. În plus, mi s-a părut indicat să lăsăm apele ceva mai tulburi în seama lui Croqučre. Fără îndoială are nevoie de mască, însă nu mi se pare o idee bună să se lase deconspirat cu ajutorul acesteia.

Blackford își lăsă bărbia în piept, cu un aer gânditor.

– Înțeleg ce spui și mă voi conforma data viitoare. Așadar, trebuie să presupun, de asemenea, că din același motiv ai lăsat acel semn lângă victima ta?

– A fost doar un avertisment, purtând marca lui Croqučre. Însă de ce vorbești despre victimă? L-am lăsat pe Odgon în viață.

– Atunci i-a venit de hac altcineva. A fost găsit mort de-a binelea, străpuns direct în inimă.

Privirea scăpărătoare a lui Nicholas se încrucișă cu aceea a ochilor turcoaz ai englezului.

– Nu am nimic împotrivă să îmi asum responsabilitatea pentru decesele pe care le provoc, însă să fiu al naibii dacă accept să-mi fie atribuită o moarte cu care nu am avut nimic de-a face.

– Cred că a fost vorba de o consecință neprevăzută a pactului nostru, spuse Blackford. Se mai întâmplă și astfel de lucruri.

– Totuși, cu cât crește numărul morților atribuiți nouă, e cu atât mai probabil să atragem atenția jandarmeriei. Am scăpat până acum numai din pricina divizării orașului și a lipsei de cooperare între forțele de poliție.

– Și pentru asta, dar și datorită atenției cu care am operat, îl completă englezul. Mi-era teamă că lucrurile ți-au scăpat de sub control seara trecută.

– Fii sigur că am mai multe motive ca oricând să fiu precaut.

– Da, înțeleg, mai ales că ai de gând să te așezi la casa ta, spuse Blackford, aruncând o privire semnificativă în direcția locului unde se afla Juliette. Apropo, Jean Daspit pare a fi hotărât să-ți pună piedici din acest punct de vedere, dar și în ceea ce privește căsătoria. Nu va avea liniște până când nu va dovedi că tu te-ai aflat la originea atacului asupra sa. Vrei să dau sfoară că te aflai în cu totul alt loc atunci când acesta a avut loc?

– Mă îndoiesc că va crede ceva dacă nu va auzi și numele celui care l-a rănit. Nici nu vreau să îmi închipui ce gânduri de răzbunare i-ar trece prin minte dacă ar afla că autorul atacului a fost Croqučre.

– Așadar vei lăsa lucrurile la voia întâmplării în ceea ce te privește?

Nicholas ridică din umeri.

– Oricum figurez pe lista lui neagră.

– În cazul acesta, păzeşte-ţi spatele, prietene.

– O fac mereu, îi răspunse Nicholas, dând din cap cu un aer reţinut.

Începu să picure după prima oră, apoi ploaia deveni tot mai puternică, făcând acoperişul să duduie şi scurgându-se direct în balconul care dădea spre stradă. O astfel de întâmplare, de altfel obişnuită, nu strică buna dispoziţie a musafirilor familiei O'Neill. Aceştia pur şi simplu ridicară vocea pentru a acoperi zgomotul ploii, continuând să asculte relatările potrivit cărora domnul B. F. French intenţiona să deschidă o bibliotecă privată, cu 7500 de volume, accesibilă oricui ar fi fost interesat să o viziteze. Discuţia degeneră rapid într-o plângere la adresa municipalităţii tripartite, care se împotrivea din răsputeri deschiderii unei biblioteci municipale. Nicholas părăsi cercul domnilor, îndreptându-se spre locul în care se retrăseseră doamnele cunoscute lui – Juliette Celina şi Lisette. Acestea vorbeau despre un nou transport de cărţi în care s-ar fi aflat şi o traducere în franceză a romanului *Vechea prăvălie cu ciudăţenii* de Dickens, ce ar fi urmat să ajungă la librăria domnului V. Hebert, precum şi despre tapiseriile şi covoarele cu peisaje vândute de acesta, care se pare că erau ultimul strigăt al modei.

Opinia îi fu cerută în cea de-a doua privinţă doar de politeţe, presupuse Nicholas. Îi plăceau

tapiseriile, dar nu se putea spune acelaşi lucru şi despre covoarele mai degrabă înflorate şi le comunică aceasta într-o formă care speră să nu fi rănit sensibilitatea vreuneia dintre doamne. Ulterior, făcu un comentariu sau două pe marginea discuţiei despre litografiile după tabloul lui Inman al lui Fanny Essler, atunci când o întruchipase pe Florette în piesa *Tarantula,* litografii expuse spre vânzare, precum şi despre recentul recital cu simfonia numărul 1 de Schumann, în si bemol.

– O, trebuie să vă anunţ că voi da un bal zilele următoare, le spuse Lisette atunci când discuţia fu încheiată. Sau, mai degrabă, l-am convins pe Caid să-l dea.

– Sărmanul meu prieten, îl plânse Nicholas.

– Ba dimpotrivă, îl corectă doamna O'Neill, înclinând uşor din cap. Vă asigur că pregătirile i-au făcut o mare plăcere.

– În cazul acesta, se schimbă lucrurile.

Lisette schiţă un surâs.

– Da. Va fi un bal de caritate, prilejuit de revenirea dragului nostru conte spaniol şi a soţiei sale, care va avea loc în sala de bal Louisiana a hotelului St. Louis. Ce părere ai, prietene? Accepţi să fii unul dintre organizatori?

– Un scrimer să organizeze un bal de caritate? Cred că nu vorbeşti serios.

– O, te rog, vremurile s-au schimbat.

– Însă nu chiar atât de mult. Dacă vei trece numele meu pe lista organizatorilor vei avea surpriza ca balul tău să fie compromis din capul

locului. Nimeni nu se va înghesui să participe. Sau cel puțin nicio persoană din cele care contează.

– Însă accepți, cu orice risc? Va fi un bal mascat, în stil venețian, cel mai strălucitor moment al sezonului, după cum se va vedea. Am nevoie de organizatori care să întocmească lista invitaților și să mențină ordinea.

– Ca să nu mai vorbim de achitarea notelor de plată? întrebă el, cu un zâmbet șiret.

– O, asta nu intră în calcul, îi răspunde Lisette, cu un mic hohot de râs, afișând o mai mare larghețe când venea vorba de bani decât reușise Nicholas să dobândească în scurtul răstimp care se scursese de la câștigarea acestei averi considerabile la loterie.

– Tu și Caid nu ar trebui să vă ocupați singuri de acest aspect, veni replica lui promptă. Mi-ar plăcea să-i urăm împreună bun venit prietenului nostru și să contribui la menținerea ordinii în sala de bal. Nu-mi pune numele pe lista organizatorilor și promit să nu-mi scot masca întreaga noapte.

– S-a făcut, acceptă de îndată soția vicleană a lui Caid, după care se întoarse către celelalte două doamne. Vedeți? Nu v-am spus eu că se va lăsa convins?

Nicholas închise ochii, pozând în victimă. Nu îi păsa câtuși de puțin că tocmai căzuse pradă farmecelor feminine; îi făcea plăcere să vină în ajutorul unor persoane care îl ajutaseră să se simtă ca acasă în New Orleans și îl

acceptaseră în cercul lor de prieteni. Totuşi, simţi că ar fi fost cazul să capete o recompensă pentru că cedase rugăminţilor lui Lisette.

Aşadar, când se ivi ocazia, ridică o sprânceană în direcţia acesteia, înclinându-şi discret, dar conspirativ capul în direcţia lui Juliette. Soţia lui Caid îşi muşcă buzele şi schimbă cu Celina o privire încărcată de semnificaţii ascunse. În clipa următoare, Lisette se scuză, motivând că trebuia să treacă pe la bucătărie să vadă dacă se făcuseră toate pregătirile în vederea dineului, în vreme ce Celina îşi aduse brusc aminte că ar fi fost cazul să îşi verifice micuţul adormit într-unul din dormitoarele reşedinţei O'Neill.

– Din păcate se pare că am fost lăsaţi să ne ţinem singuri companie, spuse Juliette cu un oftat. Doriţi să ne îndreptăm spre fereastră pentru a admira ploaia?

Zicând acestea, domnişoara Armant se uită la mâna pe care Nicholas Pasquale i-o întinsese pentru a o ajuta să se ridice de pe canapea.

– Cât de abil sunteţi, domnule. Chiar era necesar să le îndepărtaţi pe doamne pentru a sta de vorbă cu mine?

– Se pare că nu, însă nu puteam să ştiu acest lucru decât întrebând.

O urmări atent, conştient de faptul că plăcerea de a rămâne singur cu ea ameninţa să îi fie dezvăluită de un zâmbet satisfăcut.

– Nu aţi putut... nu puteţi... Vreau să spun că, deşi s-ar putea să nu fiu dispusă să vă

împlinesc orice dorință, sunt în măsură să accept o invitație informală.

– Și ce vă face să credeți că nu ar fi nimic informal în invitația pe care v-o adresez?

Juliette roși.

– Dacă vă gândiți la o altă dovadă de-a dumneavoastră...

– Nicidecum, însă se pare că dumneavoastră vă gândiți. Veți descoperi, scumpă Juliette, că întotdeauna mă bucură să primesc astfel de dovezi.

– Nu mă îndoiesc! spuse ea, aruncându-i o privire acuzatoare.

– Minunat.

Îi luă mâna în palmele sale, trăgând-o spre el pentru a o reține un moment alături înainte de a se îndrepta spre primul balcon din apropiere.

– O astfel de intuiție este salutară, căci ne ajută să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt.

La început, mersul ei fu rigid, însă după ce făcu câțiva pași, se uită la el pe furiș, cu coada ochiului, și se relaxă dintr-odată.

– Presupun că la asta v-ați gândit atunci când m-ați invitat să vin aici, în afară de faptul că ați vrut să-mi faceți cunoștință cu tinerii dumneavoastră protejați. Ați dorit să petrec puțin timp în compania prietenilor dumneavoastră.

– Și ei urmau să facă același lucru la rândul lor. V-a deranjat?

Ajunseră în balconul în care se putea simți

un aer rece, umed de la ploaie şi care aducea cu sine mirosul râului prin faldurile draperiilor ce îl acopereau de o parte şi de alta. Întorcându-se spre ea, îşi dădu seama că motivele sale nu erau chiar atât de clare sau dezinteresate. Se gândise să o introducă în cercul său de prieteni, într-adevăr, însă, în primul rând, să fie aproape de el.

– Sigur că nu. Îmi plac foarte mult, deşi par să fie mai degrabă intelectuali.

– Dimpotrivă, sau în orice caz foarte puţini pretind că sunt. Formează doar un grup de persoane cu preocupări similare, care sunt interesaţi de ceva mai multe decât de bârfă, jocuri de noroc, modă şi ultimele noutăţi în materie de valsuri.

– Ei, dar mai ales prietenii dumneavoastră, contele şi contesa şi soţii O'Neill, par să fie lipsiţi de ifose şi să se bucure unul de compania celuilalt, dacă pot să spun aşa.

– Puteţi să spuneţi tot ce doriţi – zise el –, deşi îmi pare bine că vă sunt pe plac, căci ei vor deveni în curând cercul nostru social, probabil unicul în care veţi mai fi acceptată.

Juliette se încruntă uşor.

– Din cauza ocupaţiei dumneavoastră, vreţi să spuneţi. Oricum, nu am fost obişnuită să am multe cunoştinţe, aşa că nu mă va deranja câtuşi de puţin. În ultimul timp mă simt de parcă nu aş mai aparţine nici propriei mele familii, aşadar vă sunt recunoscătoare pentru că îmi oferiţi alta. Mai mult, cred că cei care-şi refuză o plăcere

de genul celei oferite de această seară sunt în pierdere, chiar dacă se consideră a fi mai presus de toți și de toate.

Părea cât se poate de relaxată, remarcă Nicholas. Până în acel momentul nu își dăduse seama cât de mult conta ca ea să se simtă în largul ei în compania prietenilor săi. Faptul că Juliette intuise calitățile acestora, apreciindu-le în egală măsură ca și el, părea a fi o recompensă mai mare decât se așteptase să primească vreodată.

– Adeseori am gândit același lucru, încuviință el, după care continuă: Mă bucură, de asemenea, că ni s-a oferit această oportunitate de a ne cunoaște mai bine. Sunt convins că vreți să-mi puneți o sumedenie de întrebări, având în vedere faptul că preocuparea etnicilor francezi pentru trecutul familiilor și arborele lor genealogic este bine cunoscută. Vă rog să mă întrebați tot ce doriți să aflați. În ce mă privește, voi încerca să vă dau răspunsuri cât mai complete.

Juliette îi întâlni privirea, ochii ei părând la fel de întunecați precum ai lui în lumina slabă de pe balcon. Își umezi buzele cu vârful limbii, atrăgându-i astfel atenția asupra contururilor lor ademenitoare. Excitabilitatea lui crescu în asemenea măsură încât pentru o clipă fu incapabil să se concentreze asupra vocii ei melodioase.

– Chiar mă interesau câteva lucruri în legătură cu dumneavoastră, fiindcă tot ați adus

vorba. Este adevărat că tatăl dumneavoastră a fost englez?

– Întocmai.

Deşi părea sfioasă, asta nu însemna că nu este în stare să fie îndrăzneaţă. Aerul său nevinovat putea fi doar de faţadă, îi trecu deodată prin minte. Îl afişa probabil pentru a-şi ascunde adevărata personalitate, pe care şi-ar fi dezvăluit-o dacă nu s-ar fi întâmplat să aibă o mamă excesiv de credincioasă şi superstiţioasă.

– Însă nu l-aţi cunoscut niciodată.

– Vreţi cumva să mă întrebaţi dacă port numele lui? Răspunsul este nu, desigur. Uniunea lui cu mama mea nu a fost una legală, deci sunt cu adevărat un bastard, aşa cum mi se spune uneori pe la spate. Fiindcă m-am născut în preajma Paştelui, m-am gândit că numele de Pasquale mi s-ar potrivi de minune, atunci când a venit vorba să îmi aleg un apelativ, aşa cum se obişnuieşte printre spadasini.

De vreme ce hotărâse că sinceritatea ar fi trebuit să primeze în relaţia cu Juliette, trebuia să meargă până la capăt.

– Se aude că aţi fi avut un frate, motiv pentru care aţi venit în New Orleans.

Nicholas se sprijini cu spatele de balustrada învăluită în draperia groasă din catifea.

– Un frate vitreg, mai precis. Şi, da, am venit aici din cauza bărbatului care l-a împins spre sinucidere. Sau cel puţin din cauza unuia dintre ei.

– Din cauza unuia dintre ei?

– Unchiul lui Rio, care se dădea drept conte de Lérida, era un pungaş care l-a implicat pe fratele meu în afacerile sale, apoi l-a părăsit, lăsându-l să ia toată vina asupra sa. Am ajuns în New Orleans pe urmele acestui conte pentru a-i cere socoteală.

– Şi ai obţinut-o.

– Da, răspunse el fără ocolişuri.

– Şi ce s-a ales de celălalt bărbat care... care i-a grăbit sfârşitul?

Privirea lui Juliette se aţintise asupra picăturilor de ploaie care, în căderea lor de pe streaşină, străluceau în lumina lumânărilor, lovindu-se de podeaua balconului.

– Era tatăl meu vitreg, tatăl fratelui meu, o bestie cu chip de om. Îi făcea plăcere să îi chinuie pe cei mai slabi decât el, pe cei care se aflau în puterea lui. Am fugit de el de îndată ce am putut, conştient de faptul că oriunde altundeva mi-ar fi fost mai bine, chiar şi pe stradă. Fratele meu mai mic, Stephen, nu a reuşit însă să scape.

– Şi cu mama dumneavoastră ce s-a întâmplat?

– Şi pe ea a izbăvit-o moartea.

Juliette tăcu, îngândurată. După un moment, îi spuse cu blândeţe:

– Aşadar nu mai aveţi pe nimeni pe lume. Pe nimeni în afară de băieţii de pripas.

– Aşa e.

– Înţeleg acum de ce ţineţi atât de mult la ei.

– Mă îndoiesc, spuse el, cu o uşoară

încordare în glas. Nu e vorba de milă sau de dorința de a-i vedea îmbrăcați și hrăniți. Străzile sunt un loc periculos, unde înveți fie să mori, fie să ucizi. Niciun copil nu merită să primească o astfel de lecție.

Juliette se întinse pentru a-și pune mâna pe brațul lui. Gestul ei izvora din pură compasiune. Atingerea mâinii ei înmănușate, căldura care răzbătea prin haina și cămașa sa păreau să ajungă în adâncul întunecat al ființei sale, alinând o durere pe care o ascunsese acolo cu multă vreme în urmă.

O adora pur și simplu în momentul acela, cu o recunoștință nedisimulată, așa cum un cățel rănit și-ar fi venerat stăpâna care l-ar fi adăpostit de viscol, hrănindu-l și îngrijindu-l, dându-i de înțeles că este bine-venit. Iubirea lui nu mai cunoștea limite, respingea ideea de înfrânare.

Avea să fie a sa, își jură încă o dată cu hotărâre, o s-o păstreze pentru totdeauna, fără a ține seama de cei care ar fi încercat să i-o răpească. Avea să fie a sa și, totuși, nu trebuia să afle niciodată cât de mult o să tânjească după ea în zilele și săptămânile care mai rămâseseră până la nuntă. Ar fi fost o armă mult prea puternică și periculoasă, care ar fi putut lăsa răni prea adânci. I se părea de neconceput să i-o predea fără să-și ia nicio precauție.

Aceasta era o lecție pe care o învățase cu multă vreme în urmă. Pentru a supraviețui, era necesar întotdeauna să își protejeze inima.

10

Juliette se despărți de restul familiei Armant şi intră în sala de bal în vreme ce mama sa şi Paulette erau preocupate să îşi scoată pelerinele, netezindu-şi pentru a nu ştiu câta oară toaletele în garderoba din capul scărilor de la intrare. Gestul ei era deliberat. Îşi dorea să treacă neobservată în seara aceea şi pentru aceasta trebuia să se îndepărteze de Paulette. Semănau prea mult una cu cealaltă, chiar dacă aveau ținute diferite; dacă ar fi rămas împreună, ar fi fost recunoscute de îndată.

Juliette nu-şi putea explica pornirea aceasta neaşteptată. Ştia doar că se revolta împotriva restricțiilor care i se impuseseră. Viața ei anterioară, aşteptările şi responsabilitățile sale se schimbaseră atât de mult încât cu greu îşi revenea la normal. Toată lumea credea că o cunoaşte, că ştia cum este ea de fapt, că îşi dădea seama de ce ar fi avut nevoie sau ce ar fi trebuit să facă. Toate aceste aşteptări o sufocau, o făceau să se simtă împinsă în mai multe direcții. Faptul că putea fi pe cont propriu, chiar şi pentru o scurtă bucată de vreme în acea seară, echivala cu o fărâmă din libertatea pe care nu o cunoscuse vreodată şi poate că nici nu avea să o cunoască.

Îndrăznea să se bucure acum de ea datorită faptului că purta o mască de catifea verde care îi acoperea chipul pe jumătate. Balurile mascate

ofereau o anumită intimitate, își spuse ea. La adăpostul unei deghizări oarecare oricine ar fi putut îndrăzni mai mult decât de obicei. Purtând un asemenea veșmânt putea să devină altcineva, persoana care visase întotdeauna să fie, chiar și pentru o seară. Juliette simțea nevoia să se transpună într-un alt personaj.

Dorința ei cea mai ascunsă fusese întruchiparea unei curtezane din perioada fostului regim, de la curtea legendarului Rege Soare, Ludovic al XIV-lea. Unele povești de familie rostite în șoaptă spuneau că tocmai acesta fusese rangul predecesoarei lor, Marie Therese, care le transmisese lădița de zestre; așadar, alegerea ținutei fusese oarecum firească. Ultimul cuvânt îl avusese însă un manechin al doamnei Ferret îmbrăcat cu o astfel de rochie, care îi servise drept sursă de inspirație.

Rochia sa în stil polonez era dintr-o mătase în cel mai pal verde cu putință, având o broderie fină, de culoare roz, și pene în dreptul taliei de unde porneau faldurile sprijinite pe o crinolină sofisticată. Fusta era îndeajuns de scurtă pentru a lăsa să i se întrevadă dresurile de mătase albă și condurii cu toc înalt, decorați cu rozete întortocheate. Corsetul era mai lung în dreptul bustului și al mijlocului comparativ cu cerințele modei din acea vreme, făcându-i o talie ca de viespe și scoțându-i în evidență sânii într-o manieră care ar fi putut fi considerată indecentă dacă nu ar fi fost pliseurile care le ascundeau

rotunjimea, prinse de o parte şi de alta a şirului de nasturi perlaţi din faţă.

De-abia aştepta să vadă cum va reacţiona Nicholas când îi va vedea costumaţia. Asta, desigur, dacă ar fi recunoscut-o. Poate că n-o s-o repereze şi nu era deloc sigură că avea să-i dea o mână de ajutor în acest sens.

Costumaţia lui Paulette nu semăna nici pe departe cu a sa, spre satisfacţia lui Juliette. Sora sa renunţase la jupoane şi crinoline în favoarea unei togi romane, tivită cu o împletitură în nuanţe de auriu şi mov, şi îşi prinsese părul cu un inel de aur, într-o pieptănătură simplă, în vreme ce ochii şi-i ascunsese în spatele unei măşti din catifea mov. Juliette credea că, atâta timp cât ar fi stat departe una de cealaltă, nimeni nu şi-ar fi dat seama de legătura de rudenie dintre ele.

Sala de bal fusese frumos decorată, în tonuri de crem, alb şi roz pal. Situată la mezaninul hotelului St. Louis, ridicat pe ruinele vechiului stabiliment cu acelaşi nume, care arsese în urmă cu doi ani, încă mai mirosea a vopsea şi a lemn. În tavan fusese sculptată o cupolă ovală, de care atârna un candelabru enorm de cristal, cu ferecătură din bronz poleit cu foiţă de aur, în lumina căruia podeaua lucea precum oglinda. În capătul salonului, pe o scenă uşor înălţată, se afla un pian recent acordat, împreună cu un cvartet de coarde şi un corn francez, ale căror sunete se îngânau unele pe altele. Deoarece era o seara plăcută, uşile franţuzeşti aliniate de-a

lungul salonului fuseseră larg deschise pentru a permite aerului cald de afară să intre înăuntru, filtrat de plasele fine menite să țină departe insectele nepoftite.

Majoritatea invitaților sosiseră deja, umplând salonul de regi și curteni, episcopi și călugărițe, regine și diavoli, arlechini și colombine și alte personaje în ipostaze fanteziste. În mai puțin de o secundă, Juliette îl depistă pe Nicholas sau cel puțin pe un bărbat a cărui statură impunătoare o ducea cu gândul la el.

Cavalerul pe care pusese ochii părea să fie într-o formă atletică de invidiat subliniată de cămașa sa largă, cu mâneci bogate și manșete dantelate, vârâtă într-o pereche de pantaloni din stofă de alpaca, asortați la o pereche de cizme înalte, cu carâmbii întorși. Ținuta era completată de o tunică albastră, care amintea de cele purtate de muschetarii de la curtea regelui Ludovic al XIV-lea, de o capă scurtă, aruncată neglijent pe un umăr, și de o pălărie cu boruri late, purtată peste o perucă neagră, cârlionțată. Ansamblul era desăvârșit de o floretă care-i atârna la șold, deși armele de felul acesta ar fi trebuit predate la intrare, împreună cu bastoanele-spadă și pistoletele pe care le aveau adeseori asupra lor bărbații orașului. Însă, deoarece aceasta completa ținuta, având doar un rol ornamental, i se permisese să o păstreze. Era atât de chipeș încât simți cum o cuprinde o căldură ciudată numai la vederea lui.

Domnul cu perucă era însoțit de un cavaler

în port andaluz, care ar fi putut fi foarte bine contele de Lérida. Urmărindu-i cu privirea, Juliette observă că celor doi li se alătură un alt domn, înveşmântat precum Sfântul Patrick, ţinând în mână toiagul său cu cap de şarpe, însă având alura domnului O'Neill. Da, fără îndoială muschetarul era Nicholas.

În clipa aceea, un hohot de râs zgomotos se auzi în spatele său. Juliette aruncă o privire peste umăr şi o zări pe mama sa, ce o întruchipa în seara aceea pe împărăteasa Josephine, făcându-şi apariţia în prag în compania domnului Daspit. Acesta era îmbrăcat într-un costum de arlechin şi purta o mască veneţiană, fiind însoţit de Paulette. Juliette nu mai zăbovi nicio clipă şi se îndreptă în grabă spre capătul celălalt al sălii de bal, cu mişcările graţioase ale curtezanei din secolul al XVIII-lea pe care o întruchipa.

Aerul devenise aproape irespirabil din cauza amestecului de parfumuri şi pomezi de păr, la care se adăugau mirosul de trupuri încălzite şi aromele de cedru şi camfor folosite pentru preîntâmpinarea unui eventual atac al moliilor asupra mătăsurilor. Dansul încă nu începuse, iar Juliette profită de ocazie pentru a se plimba prin sală aidoma celor care voiau să vadă şi să fie văzuţi. Murmurul conversaţiilor se ridicase până la cupolă, sugerând un roi de albine şi, pe măsură ce înainta în mulţime, resimţi şi mai puternic căldura trupurilor care se înghesuiau în faţa ei.

Nimeni nu părea să îi acorde atenţie, ceea

ce îi convenea de minune. Îl salută cu o reverență pe un Napoleon scund și rotofei, care era fără îndoială guvernatorul roman, se înclină în fața zeiței Minerva, presupunând că aceasta trebuia să fie doamna Sonia Plauchet, și schimbă câteva cuvinte despre decor cu o doamnă având o perucă pudrată, înzorzonată cu o mulțime de bijuterii false, aidoma ducesei de Barry, și cam atât. Sau cel puțin așa crezuse până când observă că era urmărită de doi admiratori.

Aceștia purtau haine și pantaloni bleumarin, cu caschete de piele neagră ca de jandarmi, având prinse la șold bastoanele proprii acestei meserii. Unul dintre ei era îndesat la trup și măsliniu la față, în vreme ce celălalt avea un păr nisipiu și urme de vărsat de vânt pe chipul palid, ascuns pe jumătate sub mască. Niciunul dintre ei nu ajunsese la majorat, ținând seama de faptul că își făceau cu ochiul și se înghionteau cu coatele, aidoma unor copii.

Juliette iuți un pic pasul. Poate că escapada sa nu fusese prea inspirată. Unica experiență de acest gen o dobândise la petrecerile private, date de familie sau de apropiați, unde toți invitații se cunoșteau între ei, iar posibilitatea unei întâlniri neplăcute era exclusă. Un bal de caritate precum cel de față era însă cu totul altceva, căci invitațiile erau puse în vânzare fără a se face vreo discriminare între cunoscuții de gen masculin ai organizatorilor. Doamnele nu trebuiau să aibă invitații, deoarece se presupunea că erau soțiile, mamele, surorile sau

alte rude apropiate ale participanților, nefiind primite doamne neînsoțite. Acestea se strecurau, însă, cu dibăcie în mulțime, astfel că jurnalele trebuiau să tipărească uneori anunțuri privind interzicerea accesului lor în sala de bal. Faptul că s-ar fi putut crede că nu se află sub oblăduirea nimănui nu îi trecuse prin minte, la fel cum nu se gândise la posibilitatea de a fi acostată. Juliette nu se considera o femeie capabilă că atragă atenția cuiva, fie ea și nedorită.

În fața sa se afla o familie cu trei tinere, după toate probabilitățile surori, îmbrăcate ca niște ciobănițe. Juliette trecu mai departe, croindu-și drum printr-un alt grup, ai cărei membri se deghizaseră în chinezi. Strategia dădu roade, căci cei doi păreau să le cunoască pe cele trei ciobănițe, așa că se opriră să stea de vobă cu ele. Văzând aceasta, Juliette răsuflă ușurată.

În cele din urmă ajunse în apropierea lui Nicholas și a prietenilor săi, fiind ferită pentru moment de privirile acestora de un faraon egiptean și Cleopatra sa rubensiană. Vocile lor răzbăteau până la ea din când în când. Atenția îi fu atrasă de o frântură de conversație prinsă din zbor, prilej cu care recunoscu accentul inconfundabil el contelui de Lérida.

– ... faptul că îți duci la îndeplinire misiunile la adăpostul unei măști mă neliniștește, prietene. Oricât ar fi de necesară uneori, sper că ai renunțat la ea.

– Pentru moment, răspunse Nicholas cu voce scăzută. Ai vorbit cu Blackford?

– Îşi făcea griji pentru tine, la fel cum ar proceda orice prieten adevărat. Cât despre domnul despre care se spune că l-ai rănit, nu este nici pe departe un pierde-vară, ci, dimpotrivă, e capabil să răspundă prompt oricărei atenţionări neprietenoase cu privire la manierele sale. Îţi va lua scalpul dacă ar şti că l-ar putea obţine.

– Mai întâi să mă găsească.

– Crezi că se va lăsa păcălit de o mască? Nu fi nesăbuit! Accentul tău, laolaltă cu lovitura ta măiastră i-ar atrage chiar şi atenţia unui orb.

O mască. Cuvântul răsună în mintea lui Juliette, provocându-i o senzaţie de arsură în capul pieptului. Nicholas aţinuse calea cuiva cu spada sa, în vreme ce faţa îi era acoperită. Cine altcineva ar fi putut să îi cadă victimă dacă nu Daspit? Şi, totuşi, jurase că nu fusese el cel care-l atacase pe viitorul soţ al lui Paulette. Care era adevărul?

Distrată, Juliette nu îşi dădu seama că admiratorii săi o ajunseseră din urmă. Îşi dădu seama de asta abia atunci când tânărul măsliniu deschise gura de undeva din dreptul cotului ei.

– Domnişoară, aş dori să vă reţin o secundă, dacă se poate.

Juliette se întoarse imediat spre el.

– Vă rog să mă scuzaţi, zise ea, pregătindu-se să treacă mai departe.

Jandarmul de ocazie îşi ridică însă bastonul şi o opri, atingându-i braţul cu acesta.

– Dar insistăm, chiar insistăm.

Cei doi erau ameţiţi de băutură, după cum îşi dădu seama Juliette în clipa în care răsuflarea lor ajunse la ea, însă nu în asemenea măsură încât să treacă dincolo de convenienţele care ar fi trebuit respectate atunci când se adresau unei femei. Cu toate acestea, cei doi îi baraseră calea, rânjind binedispuşi şi arătându-se deosebit de interesaţi de decolteul ei. Juliette îi aruncă o privire lui Nicholas şi observă că acesta îşi dăduse seama de situaţia în care se găsea. Faţa lui era întoarsă spre ea, deşi i-ar fi fost imposibil să spună dacă ochii ascunşi în spatele măştii sale de catifea neagră o recunoscuseră.

– Drăguţ incognito, spuse jandarmul cu faţa ciupită de vărsat de vânt, cu un sughiţ. Ca să fim sinceri, am fi încântaţi dacă ne-aţi trece în carneţelul dumneavoastră pentru un vals. Bineînţeles în cazul în care nu s-au completat toate locurile.

– Cât despre asta...

– Nu vă puteţi împotrivi cutumei, ştiţi doar. Încercaţi doar şi ne vom asigura că veţi ajunge în spatele zăbrelelor.

Vizibil deranjată de familiaritatea cu care i se adresau cei doi, Juliette le-o reteză scurt:

– Iertaţi-mă, domnilor, însă am rezervat toate valsurile logodnicului meu, care mă şi aşteaptă, de altfel. Lăsaţi-mă să trec.

Jandarmul brunet se apropie şi mai mult de ea.

– Domnişoară, daţi-ne satisfacţie. Reprezentăm cutuma şi trebuie să manifestaţi puţin

respect. Un mic dans de fiecare, vă implorăm. Vă cerem oare prea mult?

– Mult prea mult.

Nicholas fu cel care rosti acea replică, tăindu-le calea celor doi şi apropiindu-se de Juliette, cu mâna pe teaca spadei bătute cu pietre preţioase de la şold.

– Domnişoara Incognito v-a dat deja un răspuns. Nu e satisfăcător?

– Ba da, domnule.

Tânărul cu faţa ciupită de vărsat se dădu grăbit înapoi, încercând să ascundă bastonul la spate, în vreme ce se uita neliniştit la Nicholas, care îl fixa cu o privire cruntă. Acesta execută de îndată o plecăciune adâncă.

– Ne cerem sincer scuze, domnişoară, nu-i aşa, Gaston, şi vă rugăm să ne permiteţi să ne retragem.

Tovarăşul acestuia se scuză, de asemenea, bâlbâindu-se, după care îşi luă prietenul pe sus şi se îndepărtară înainte ca Juliette să apuce să mai scoate un cuvânt. Cei doi făcură câţiva paşi cu faţa spre ei, după care le întoarseră spatele şi se grăbiră să se piardă în mulţime.

Juliette îi urmări din ochi, convinsă că şi Nicholas îi petrecu cu privirea. Apoi, acesta se întoarse spre ea. Juliette îi susţinu privirea curioasă şi întunecată fără prea mare efort, impresionată, dar şi tulburată, de uşurinţa cu care îi gonise pe cei doi tineri. Acesta era felul lui de a fi, îşi spuse – ameninţător, protector, dar cât se poate de firesc. Admiratorii ei nedoriţi

poate că nu l-ar fi recunoscut ca fiind temutul spadasin La Roche, însă îşi dăduseră seama că trebuiau să se retragă în faţa ameninţării nebănuite pe care o reprezenta.

Ea însă ştia cine era acest muschetar înveşmântat în costumul său sobru, purtând însemnele militare ale unei epoci demult apuse. Ştia şi era uimită că dorea ca ea să îi devină soţie şi mamă a copiilor săi, că jurase că avea să se căsătorească cu ea în ciuda tuturor celor care le-ar fi stat în cale. Cu toate acestea, nu putea spune că era mulţumită. Ar fi dorit ceva mai mult de la el decât politeţea manifestată în sala de bal şi respectul exagerat pe care îl afişa când şi când.

– Sunteţi bine, domnişoară Incognito?

Să fi accentuat oare numele pe care tocmai i-l dăduse? Nu putea fi sigură, însă când îl auzi rostindu-l simţi o strângere de inimă. Îi plăcuse la nebunie cum flirtaseră seara trecură şi ar fi vrut să o facă din nou. Însă nu era tocmai pregătită să renunţe la fărâma de libertate de care se bucura. De vreme ce devenea o necunoscută în spatele măştii, avea să îşi păstreze această calitate o bucată de vreme.

– Sigur că da, domnule, îi răspunse ea, schimbându-şi vocea şi făcând-o să pară ceva mai profundă şi mai ademenitoare, în ton cu costumaţia sa. Intervenţia dumneavoastră a fost salutară.

– Mi-a făcut plăcere, deşi sper să nu fi depăşit cumva vreo limită.

– Nu ar trebui să existe limite pentru cei care sar în apărarea altcuiva.

– Nici măcar una? spuse el, pe un ton scăzut, înclinându-şi capul întrebător.

Juliette scoase un hohot de râs nestăpânit şi îşi deschise cu un gest brusc evantaiul ce-i atârna la încheietură, începând să îşi facă vânt pentru a-şi ascunde obrajii care i se îmbujoraseră.

– Ei bine, nu, chiar niciuna.

– Aş fi tentat să dezvolt subiectul, domnişoară, însă mă tem că aş putea fi considerat la fel de neobrăzat precum cei doi domni de mai devreme.

– Foarte înţelept din partea dumneavoastră. Nu ştiu de ce, dar îmi păreţi suficient de inspirat pentru a nu cădea într-o astfel de capcană.

– Dar ce ştiţi dumneavoastră despre lucrurile care mă inspiră, stimată doamnă?

Poate că ar fi fost cazul să dea un pic înapoi.

– Prea puţine, domnule. Mă iau doar după aparenţe.

– În cazul acesta, permiteţi-mi să vă spun că îmi păreţi mai presus de cele care acceptă să facă cunoştinţe întâmplătoare.

– Într-adevăr? Cu alte cuvinte, vreţi să îmi spuneţi că aţi dori să dansaţi cu mine?

Se temu un moment că zâmbetul ce tocmai îi înflorise pe buze ar fi putut s-o deconspire.

– O, chiar îmi doresc să dansez cu dumneavoastră, domnişoară. Ba chiar mai mult de atât.

Remarca sa fu directă, iar privirea din ochii

lui negri umbriți de masca de catifea mai mult decât grăitoare. Simți cum inima începuse să îi tresalte sub corset – o reacție pur feminină la gândul rămas nerostit. Era ca și cum ar fi fost cuprinsă de un frison, de o încântare imediată pentru replica pe care i-o dăduse la sugestia ei.

Deși îmbătată de schimbul de vorbe, nu-și putea stăpâni tulburarea. Se logodiseră și iată că acum îi făcea apropouri, care ar fi putut fi foarte bine adresate unei alte femei. Nu se așteptase să îi fie fidel pe veci, însă sperase că va manifesta un minimum de reținere până după nuntă. De ce nu se gândise la această posibilitate atunci când începuse să cocheteze cu el? Adevărul era că nu anticipase un răspuns atât de prompt și plin de semnificații. Se așteptase, în sinea sa, să îi fie fidel doar în semn de prețuire. Acum era dezamăgită să constate că nici măcar nu îi trecuse așa ceva prin minte.

El îi oferi brațul de îndată ce se făcură auzite primele acorduri ale unui vals de Chopin. Ea îl însoți spre ringul de dans permițându-i să o poarte pe valurile muzicii, deși se simțea cuprinsă de o durere oarecum bizară.

– Suntem de acord în privința perioadei alese, domnișoară, îi spuse el, aruncând un ochi la costumația lui Juliette înainte ca privirea lui blândă să se oprească din nou asupra chipului ei. Totuși, mă tem că grandoarea ținutei dumneavoastră e mai presus de pretențiile unui simplu muschetar.

La auzul vocii lui catifelate se înfioră,

simțind cum mugurii pieptului i se întăresc sub corset. Cu o profundă tristețe în suflet, își spuse că trebuia să joace până la capăt rolul pe care şi-l asumase, cu atât mai mult cu cât nu voia să audă, în acel moment, nicio scuză pentru comportamentul lui. Cu puțin noroc, avea să părăsească sala de bal fără să descopere identitatea celei cu care flirtase.

– Uneori bogățiile şi statutul social sunt lipsite de importanță, spuse ea, cu delicatețe.

– Pentru a fi date cu totul uitării în numele dragostei? se miră el. O idee nobilă, care este rareori transpusă în realitate.

– Am vrut să spun că toate deosebirile se estompează în întuneric.

Simți cum umărul lui se încordă sub mâna ei şi ea însăşi fu surprinsă de remarca sa. O trase mai aproape, în timp ce se învârteau pe ringul de dans, într-o îmbrățişare mult mai strânsă decât ar fi fost permis.

– Mă tem că a fost o neînțelegere de moment, însă una deosebit de agreabilă.

– În plus – continuă ea, de pacă nu l-ar fi auzit – există momente când o doamnă cu o obârşie nobilă are nevoie de un domn capabil să-i dea senzația de pericol.

– Pentru care muschetarul de nădejde ar putea primi o recompensă?

– Mai degrabă o tratație – dar nu cumva ar fi acelaşi lucru?

– Tratație sau recompensă ori amândouă ar fi acceptate deopotrivă, căci numai promisiunea

lor ar fi de-ajuns pentru a opri bătăile bietei mele inimi de soldat.

Juliette se uită la Nicholas pe sub gene, simțind cum propria ei inimă era pe punctul să cedeze.

– Oare de ce am unele îndoieli în această privință?

– Nu pot să îmi dau seama. Sunt cel mai sincer om dincolo de masca pe care o port, în pofida priceperii de care dau dovadă în mânuirea floretei. De dragul ei sunt în stare de orice, chiar dacă poate să-mi aducă moartea.

Ceva din vocea lui o făcu să intre în panică. Se trase înapoi pentru a-l privi, înciudată că masca pe care o purta nu-i permitea să-şi dea seama de sinceritatea expresiei lui. Juliette trase adânc aer în piept, şi în clipa aceea simți că o dor coastele prinse în strânsoarea corsetului. Înainte să spună ceva, îmbrățişarea lui deveni şi mai strânsă.

– Urmați-mă, o îndemnă el. Urmați-mă acum, când nu se uită nimeni şi suntem protejați de măşti.

De bună seamă îi cerea acest lucru fiindcă o socotea o uşuratică ce s-ar fi lăsat cucerită de farmecele lui departe de ochii lumii şi de orice supraveghere. Ar fi trebuit să refuze categoric, să manifeste un profund dezgust față de afrontul pe care i-l aducea. Nu-şi găsea însă cuvintele potrivite. Nu se punea problema de a afla cât de departe ar fi mers trădarea logodnicului său şi nu conta nici tentația deosebit de puternică,

pe care o resimțea. Nu, era curioasă să-i testeze pasiunea pentru ea, pentru femeia pe care o întruchipa în seara aceea, la adăpostul măștii și al unui costum dintr-o altă epocă. Juliette dorea să simtă atingerea lui pricepută fără nicio legătură cu gentilețea pe care o manifesta în preajma ei fiindcă fusese pe punctul de a se călugări.

– Și unde am putea merge? întrebă ea în șoaptă.

Destinația aleasă fu grădina Tivoli – câțiva acri de verdeață destinată plăcerilor, la marginea orașului, în spatele catedralei Sf. Maria de Faubourg, ridicată după modelul celor de la Paris și Copenhaga, care imitau, la rândul lor, biserica Villa d'Este din Italia. Luară trăsura în acea direcție – un faeton elegant, cu un vizitiu de împrumut, după cum bănuia Juliette, cedat de unul din prietenii săi, probabil contele de Lérida. Străbătură în galop străzile orașului, fiind scăldați când și când în lumina strălucitoare a unui felinar. Aerul nopții era încărcat de parfumul dulce al măslinilor ce fuseseră plantați pentru a estompa mirosuri mai puțin plăcute. Și, totuși, se simțea duhoarea gunoaielor din stradă și a cuștilor pentru iepuri sau a cotețelor de găini pe care le țineau unii locuitori mai puțin înstăriți ai orașului. În atmosferă plutea, de asemenea, o umezeală, ca urmare a ploii de mai devreme.

Niciunul nu scoase vreun cuvânt. Juliette nu voia să se dea de gol în vreun fel oarecare,

aşa că preferă tăcerea. Nicholas părea preocupat, atitudinea sa fiind destul de distantă, de-a dreptul corectă, deşi şedea atât de aproape de ea.

Totuşi, când parcuseră străzile din Oraşul Vechi, acesta îi luă mâna cu delicateţe şi îi întoarse încheietura în lumina slabă a felinarelor. Cu o abilitate ce nu i se mai părea surprinzătoare, îi desfăcu mănuşa, dezvăluind un petic de piele, în forma unui diamant. Aplecându-se, depuse o sărutare pe porţiunea dezgolită unde venele-i pulsau cu putere. Juliette simţi atingerea vagă, dar tulburătoare a firelor din barba lui. Pentru o fracţiune de secundă, îşi plimbă buzele peste încheietura mâinii ei, într-un gest cu o conotaţie erotică.

Juliette se trase înapoi, manifestându-şi surpriza cu un sunet gutural. Chicotise, îşi dădu ea seama, deşi reacţia lui fusese atât de discretă încât nu ar fi putut spune cu certitudine. Îi trase apoi la loc mănuşa, reţinându-i însă mâna într-a sa, pe banchetă, în clipa în care ajunseră la destinaţie.

Fură întâmpinaţi de muzică de îndată ce intrară pe poarta grădinii. Acordurile ei erau mai puţin line decât ariile şi valsurile pe care le lăsaseră în urmă în zona franceză a oraşului, acestea fiind înlocuite de ritmuri de polci, mazurci şi chiar dansuri câmpeneşti, cântate de acordeoane, viori şi tobe.

Urmară sunetul muzicii şi ajunseră în foişorul din mijlocul grădinii – un edificiu vast,

cu coloane de lemn unite de balustrade, acoperite de o împletitură de stuf. Învălmășeala de picioare de pe podeaua din lemn de chiparos ridicase un praf fin, care rămăsese în aer, amestecându-se cu mirosul de lemn.

Dinspre foişor porneau mai multe alei, dispuse ca nişte raze în jurul lui. Unele dintre acestea ghidau perechile spre separeuri în care erau servite mâncăruri şi băuturi, altele duceau către un labirint, o mică grădină zoologică pentru copii, un carusel şi un lac pe care pluteau bărci de agrement. Spaţiul dintre alei era brăzdat de cărărui, presărate cu fărâme de scoici şi străjuite de stejari. Ici şi colo se zărea câte o nişă cu o statuie clasică, iar ceva mai departe arborii acoperiţi cu iederă făceau umbră pe timpul zilei unor bănci din fier forjat.

Nicholas îi propuse să ia o gustare, însă Juliette refuză. Le-ar fi fost greu să mănânce sau să bea fără a-şi scoate măştile, ceea ce nu ar fi dorit să facă pentru moment. Cu toate acestea, gâtul îi era uscat. Se îndepărtară însă de mirosul de pâine proaspătă, aroma cafelei, a cărnurilor preparate pe cărbuni şi a zaharicalelor, de zgomot şi de muzică, alegând una dintre aleile mai puţin bătătorite.

Paşii lor scrâşneau pe resturile de scoici al căror luciu albicios le permitea să urmeze meandrele potecii străjuite de arbuşti pitici. Drumul le era luminat pe alocuri de făclii aprinse la mari distanţe una de cealaltă şi, totuşi, nu îndeajuns de îndepărtate pentru a alunga

sentimentul de intimitate totală. Zgomotele bâlciului se pierduseră aproape complet în urma lor, vegetația crescută de o parte și de alta a aleii făcând ca aceasta să pară și mai întunecată.

Juliette fu străbătută brusc de un fior. Auzise tot soiul de povești despre atacuri și alte întâmplări asemănătoare care se petrecuseră în hățișurile grădinii pe timp de noapte. Așa se face că mamele și însoțitoarele nu le permiteau tinerelor fete să se aventureze în întunericul de acolo. Nicholas era, însă, atât de aproape de ea încât îi putea simți foșnetul tunicii în timpul mersului, căldura trupului lui învăluind-o din cap până în picioare. Era o prezență atât de impunătoare încât se simțea în siguranță în compania lui, chiar dacă distanța de restul lumii se mărea.

– Nu vă e frig? sparse Nicholas gheața după câteva clipe lungi de tăcere.

– Mi-e foarte bine.

Înainte să părăsească sala de bal a hotelului, avusese grijă să se oprească la garderobă pentru a-și lua capa cu glugă din merinos, care o acoperea acum din creștet până la călcâie, protejând-o de aerul rece al serii.

– Nu mi-aș ierta-o dacă v-ați îmbolnăvi.

Juliette îi aruncă o privire amuzată, remarcând mina lui serioasă.

– Nu cred că ar fi posibil.

– Foarte rău, de vreme ce aceasta mă împiedică să vă ofer mantia mea sau să vă încălzesc.

Se juca cu ea, aşa cum nu o mai făcuse până atunci, lăsând-o fără replică. O lumină albăstruie se ivi atunci în depărtare, oferindu-i lui Juliette ocazia de a schimba vorba.

– Priviţi acolo, peste vârfurile copacilor.

– La ce anume?

– Cred că a fost un fulger.

Nicholas se opri, întorcându-se spre ea. Juliette scoase o mână de sub pelerină pentru a-i arăta câţiva nori care se apropiau dinspre nord-vest.

– Da, spuse el fără să-şi ascundă satisfacţia atunci când cerul fu luminat din nou. Pot vedea asta în ochii dumneavoastră.

Vocea lui catifelată o învălui, sensibilizându-i terminaţiile nervoase. Juliette avu o ciudată senzaţie de detaşare, de parcă s-ar fi desprins de corpul său, urmărindu-şi mişcările de la distanţă. Nu se mai recunoştea. Nu era cea care se lăsa atât de uşor în voia simţurilor, fără să mai asculte glasul raţiunii. Şi, totuşi, această nerăbdare cu care aştepta ceea ce avea să se întâmple în colţul acela izolat al grădinii îi era proprie numai ei.

Cu toate acestea, şi-ar fi dorit să nu se fi lăsat antrenată în acest joc al aparenţelor, să nu îşi fi ascuns identitatea. Ce minunat ar fi fost dacă s-ar fi plimbat pur şi simplu pe cărăruile acelea în întuneric, ştiind că orice gest făcut de el ar fi izvorât din dorinţa de a o atinge pe ea, nu pe o femeie cu chip necunoscut, care avusese îndrăzneala de a rămâne singură în compania lui.

Rămânând pentru o clipă în urma lui, Juliette se simți cuprinsă de o ușoară iritare. Cum putea să se comporte astfel, uitând de jurământul pe care i-l făcuse? Desigur, nu spusese că nu se va mai apropia de alte femei, ci doar că nu avea să încalce înțelegerea făcută. Nu era același lucru. Nu avea niciun drept de a se plânge, însă simțea nevoia de a o face.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară?

– Mă gândeam că păreți să vă simțiți în largul dumneavoastră în această grădină.

– Sunt mare amator de distracții în aer liber – spuse el, cu o urmă de amuzament în voce – poate și pentru că petrec atât de mult timp între patru pereți.

– Vă referiți la salonul dumneavoastră, presupun.

– Așadar m-ați recunoscut. Este nedrept să aveți un asemenea avantaj asupra mea.

Juliette nu intenționa să se implice, pentru moment, într-o confruntare pe această temă.

– Ați fi și foarte greu de confundat, domnule, în special după ce începeți să vorbiți.

– Vreți să spuneți că am un accent anume?

– Unul vag, însă destul de agreabil.

– Serios? întrebă el ușor intrigat.

– Așa mi se pare.

– În cazul acesta, nu pot decât să mă bucur, de vreme ce mi-am propus să vă farmec.

– Așa am și presupus.

– V-ar deranja?

Juliette fu străbătută de un fior care îi coborî

pe şira spinării, învăluindu-i tot corpul. Niciodată nu mai fusese pusă într-o astfel de situaţie. Se simţea de parcă s-ar fi aflat pe marginea unei prăpastii la un pas de dezastru, fiind cuprinsă de dorinţa nestăpânită şi aproape nebunească de a se arunca în abis.

– Deloc, domnule Pasquale, spuse ea, cu un tremur în glas. Speram să o faceţi.

Răspunsul lui veni cu întârziere sub forma unei şoapte vibrante.

– Prea bine, în acest caz. N-aş vrea să se spună că am dezamăgit vreodată o doamnă.

Nicholas îi luă mâinile între palmele sale, ridicându-le în dreptul buzelor sale moi şi fierbinţi. Căldura gurii sale fu atât de tulburătoare chiar şi prin mănuşi încât Juliette îşi strânse involuntar degetele.

– Vă este frig, din câte îmi dau seama. Poate că ar trebui să ne întoarcem.

– Nu, murmură ea. Nu mi-e frig, ci doar...

– Teamă? presupuse el.

În primul moment, Juliette clătină din cap, după care se răzgândi.

– Poate că îmi e puţin.

– S-ar putea să dispun de un remediu, spuse el, rostind cuvintele pe un ton mângâietor.

Nicholas îi îndreptă cu delicateţe degetele încleştate, după care îi aşeză palmele pe pieptul său, desfăcând reverele hainei astfel încât acestea se odihneau acum pe tunica şi cămaşa sa mătăsoasă. Juliette simţi muşchii lui tari ca piatra sub ţesătură, la fel şi bătăile puternice

ale inimii. Îşi apăsă palmele pe pieptul lui, îmbătată de căldura şi puterea lui copleşitoare.

Naturaleţea gestului său i se părea surprinzătoare. Întotdeauna îşi închipuise că nu avea să cunoască experienţa atingerii unui bărbat într-o îmbrăţişare. Acum era fascinată de îndrăzneala cu care se apropiase de el. Căldura şi corpul lui musculos îi treziseră la viaţă simţurile, având asupra sa efectul unui vin tare, băut în grabă. Se clătină o clipă, ridicându-şi apoi capul pentru a-l privi.

Ochii lui negri străluceau în spatele măştii de catifea, aţintiţi asupra buzelor ei, observă Juliette. Nicholas îşi eliberă o mână, cuprinzându-i chipul şi mângâindu-i obrajii cu vârful degetelor, apoi îşi înclină capul, apropiindu-se de ea, după un moment de ezitare. Buzele lui le atinseră pe ale ei, iar Juliette îşi coborî genele, conştientă de senzaţia copleşitoare a acestei intimităţi.

El savura acel moment sau cel puţin aşa părea, bucurându-se de plăcerea împărtăşită de amândoi, fără a-şi dori mai mult. Juliette simţi cum se deschide ca o floare în faţa lui. Îşi dădu seama în acel moment că putea să aibă încredere că el nu avea să o grăbească să facă ceva mai mult decât şi-ar fi dorit. Dacă ar fi intenţionat să o seducă, ar fi făcut-o cu multă pricepere, amânând momentul cu delicateţe şi ţinând seama de dorinţele ei. Avea să ceară, nu să poruncească, şi nici nu va lua fără să i se permită.

Conştinţa acestui fapt o determina să dea frâu liber dorinţelor. Cu un suspin, Juliette îl prinse de reverele hainei pentru a-l atrage spre sine. Simţi mişcarea coapselor lui apropiindu-se de faldurile rochiei sale, anticipând momentul în care Nicholas şi-ar fi coborât braţele spre talia ei pentru a o cuprinde în strânsoarea lui de fier. Se bucură de forţa lor pe deplin controlată, de trupul lui solid. Aura sa de masculinitate periculoasă era ca un magnet, iar Juliette deveni brusc conştientă de impulsul de a ceda în faţa acestei forţe de atracţie, de a-i permite să facă ceea ce ar fi vrut.

Atingerea limbii lui de buzele ei împreunate era delicată, ca şi cum nu ar fi vrut să o şocheze. Şi, totuşi, cum ar fi fost posibil acest lucru de vreme ce îşi închipuise, fără îndoială, că era o femeie de moravuri atât de uşoare încât nu se sfiise să îl însoţească într-un loc atât de retras? Fusese doar atât de sigură de faptul că tandreţea manifestată faţă de viitoarea sa soţie se datora unui respect deplasat. Faptul că ar putea fi atât de prevenitor cu o străină o neliniştea. Nu avea nicio raţiune, atâta timp cât îşi ascundea în mod deliberat identitatea, însă gândul îi încolţi în minte precum o umbră întunecată.

Cu toate acestea, senzaţiile pe care i le stârnise erau atât de puternice încât întredeschise o clipă buzele pentru a-şi trage răsuflarea. Nicholas profită de ocazie pentru a explora porţiunea delicată din jurul gurii ei, făcând-o

să se înfioare de plăcere şi lasând-o, totodată, să îi guste aroma.

Era fierbinte şi îmbătătoare, la fel ca o mirodenie exotică. Juliette simţea nevoia de ceva mai mult. Cu un instinct pe care nici măcar nu îl bănuise până atunci, îşi înclină capul pentru ca măştile să nu li se atingă şi să permită, de asemenea, o explorare mai profundă.

Inima lui Nicholas începu să bată cu putere sub palmele lui Juliette, ritmul ei devenind sacadat. Muşchii braţelor lui se încordară ca nişte arcuri de oţel. Limba lui aluneca uşor peste a ei înfiorând-o de plăcere.

Ar fi trebuit să fie intrigată, ba chiar scandalizată de o asemenea intruziune, însă ea era mai degrabră vrăjită. O parte din mintea ei accepta acest sărut îndrăzneţ ce părea să prefigureze o dorinţă şi mai arzătoare, fiecare fibră a fiinţei sale vibrând în aşteptarea a ceea ce avea să se întâmple mai departe.

Nicholas îşi desprinse buzele de ale ei, cu răsuflarea întretăiată, şi îşi odihni bărbia pe tâmpla ei.

– Draga mea, începu el, dându-i de înţeles că avea de gând să-şi ceară scuze.

– Nu, îl întrerupse ea, încercând să disimuleze pasiunea care răzbătea din vocea sa.

Secundele deveniră minute, şi el o strânse în braţe legănând-o uşor de parcă ar fi simţit nevoia de a o consola, după care încuviinţă, cu un gest din cap.

– Aveți dreptate. Cuvintele ar fi de prisos pentru a descrie ceea ce se petrece între noi.

Întorcându-și capul, o sărută pe păr, aplecându-se pentru a-i sufla ușor în ureche înainte de a-i gusta lobul cu buzele sale fierbinți. Merse mai departe, înconjurând-i masca de catifea cu mici sărutări care coborâră pe obraz, ajungând mai apoi pe gâtul ei. Juliette îi simți degetele pe umăr, frământându-l pentru o clipă, înainte să-i exploreze rotunjimea pieptului.

– Costumul dumneavoastră e minunat – spuse el încântat –, iar aceste tuşe roz sunt mai mult decât atrăgătoare. Cum se numesc?

– Pliseuri, murmură ea, privind în jos pentru a vedea cum degetele lui fremătătoare cercetau țesătura acestora.

– Orice ar fi, mă înnebunesc. Iertați-mă, dar trebuie să...

Zicând acestea, atinse cu buzele rotunjimea sânilor ei strânşi în corset, apoi prinse între degete marginea unui pliseu, o trase afară şi în jos, adâncindu-i decolteul şi dezvelind un mugure înfiorat al pieptului ei. Câteva secunde mai târziu, Juliette îi simți limba fierbinte explorând acea zonă delicată.

– E dulce, atât de dulce ca o bombonică delicioasă, şopti el.

Fu atât de răvăşită de gestul lui neaşteptat, atât de înfiorată de atingerea pieptului ei dezgolit încât genunchii i se muiară. Inspiră adânc, clătinându-se asfel încât acum nu mai

era susținută decât de puterea brațelor lui. Nicholas nu o lăsă să își revină, trăgând-o după sine sub o boltă de verdeață din apropiere. Ajunși acolo, se așeză pe banca aflată în colțul acela întunecat, ținând-o pe Juliette pe genunchii lui.

Ea îngăimă câteva cuvinte de protest, pe care și le înghiți atunci când gura lui o acoperi pe a ei. Îi sărută bărbia și scobitura gâtului, apoi căută sfârcul umed și înfiorat pe care tocmai îl eliberase din corset, acoperindu-l cu buzele.

Juliette se topi precum ceara unei lumânări aprinse, lăsându-se în voia lui. Își trecu degetele prin părul lui Nicholas, simțind, în același timp, cum partea inferioară a trupului îi era cuprinsă de un tremur imposibil de stăpânit. Sângele îi clocotea în vine, dându-i senzația că aerul rece al nopții devenise dintr-odată prea fierbinte. O liniște apăsătoare pusese stăpânire pe ea, în timp ce aștepta ceea ce avea să vină, probabil un nou demers și mai îndrăzneț, care ar fi împins-o și mai tare în mrejele lui.

Dorința i se îndeplini câteva momente mai târziu, când Nicholas îi îndepărtă pelerina, trăgându-i mâneca rochiei mai jos pe braț pentru a-i elibera sânul din strânsoarea corsetului. Cu o atingere delicată, mâna lui îl acoperi cu totul, sărutându-l de jur împrejur înainte de a-și concentra atenția asupra vârfului delicat al acestuia. Câteva secunde mai târziu, îi dădu drumul, mâna lui ajungându-i acum deasupra

genunchiului. Simți cum îi adună fustele fără să se grăbească, ridicând, cu o mișcare sigură, poalele grele ale acestora, după care mâna îi alunecă pe coapsa ei, trecând de juponul acoperit de volane de mătase și dantelă.

Respirația lui Juliette deveni sacadată. Nicholas o calmă, mângâindu-i porțiunea dintre gambă și genunchi înainte de a continua să urce. Când ajunse în dreptul coapsei, o exploră cu mișcări delicate, trecându-și degetele pe deasupra suprafeței delicate acoperite de jupon. Cu un gest abil, își strecură mâna înăuntru, punându-și palma peste peticul de piele dezgolită, acoperit cu cârlionți moi.

Juliette încercă să i se împotrivească, dar cuvintele de protest i se opriră în gât. Ceea ce o neliniștea nu era teama de o eventuală apropiere mult prea intimă, cât mai degrabă siguranța gesturilor lui Nicholas. Asigurările pe care i le dăduse mai devreme în încercarea de a o calma se dovediseră un adevărat afront. Cunoștea mult prea bine corpul feminin, era extrem de versat în jocurile pe întuneric, ceea ce confirma zvonurile cu privire la trecutul lui aventuros.

Mai mult, își exercita farmecele asupra unei femei cu totul alta decât logodnica sa, asupra unei femei fără nume, al cărei chip nici măcar nu-l văzuse. Nu o voia pe ea, ci pe oricare altă femeie dispusă să îi ofere trupul, fără alte complicații. Îi displăcea profund acest moment, atât de mult încât aproape că îi anihila orice dorință.

Juliette puse o mână pe pieptul lui, desprinzându-se din îmbrățișare. Își închipui, pentru o clipă, că el se va împotrivi, însă Nicholas își deschise brațele cu supunere, ajutând-o chiar să își mențină echilibrul atunci când se ridică în picioare, clătinându-se. Făcând câțiva pași cu spatele la el, își îndreptă corsetul, reașezându-și masca pe ochi și aranjându-și fustele.

– Dacă v-am ofensat, frumoasă necunoscută..., murmură Nicholas.

– Nu. Nu, pur și simplu mi-am venit în fire.

Dacă ar fi putut pleca pe jos, ar fi făcut-o, pentru a nu mai da din nou ochii cu el, chiar și în întunericul acela dens. Dar nu putea ajunge la balul mascat decât cu trăsura care îi adusese.

– Mi-ar face plăcere dacă ne-am întoarce în sala de bal.

După un moment de tăcere, vocea guturală a lui Nicholas rosti cuvintele pe care Juliette voia să le audă, în pofida temerilor sale.

– Cum doriți.

Auzi foșnetul hainelor lui, în vreme ce acesta se ridică pentru a i se alătura. Își dădu pelerina în lături pentru a-i oferi brațul, iar ea i-l acceptă, fără a-l privi. Degetele lui Juliette fură cuprinse de un tremur, iar Nicholas le acoperi imediat, cu mâneca hainei. Părăsiră bolta de verdeață și se îndreptară în direcția luminițelor și a muzicii din grădină, fără ca în urma lor să se audă niciun alt sunet în afara pașilor lor ce scârțâiau pe aleea acoperită cu resturi de scoici.

Amândoi erau încordați. Juliette își spuse că Nicholas avea probabil pe limbă vreun comentariu sau vreo întrebare pe care nu îndrăznea însă să le rostească. Cât despre sine, nu își dorea decât să părăsească grădina cât mai repede cu putință pentru a reveni la balul mascat, unde ar fi încercat s-o convingă pe mama sa să plece de îndată. Se temea ca nu cumva un cuvânt sau un gest întâmplător s-o dea de gol în fața lui Nicholas punând-o în situația de a da ochii cu el fără mască. Un asemenea gând i se părea greu de suportat.

Mergea cât putea de repede, fără a-și da seama însă de aceasta, cu privirea ațintită asupra felinarelor care străluceau deasupra arborilor ce străjuiau aleea. Nici măcar nu arunca vreo privire în direcția bărbatului ce o însoțea, nerăbdătoare să ajungă în intimitatea budoarului ei.

În acel moment, două siluete masculine își făcură apariția în spatele lor, răsărind ca niște fantome amenințătoare din tufișurile verzi aflate de o parte și de alta a cărăruii. Unul dintre bărbați o înșfăcă pe Juliette de braț, aruncând-o la pământ. Aceasta țipă, în clipa în care simți fragmentele ascuțite de scoică în palmă și în cot. Deasupra ei, Nicholas se lupta cu cel de-al doilea atacator, cu mantia în vânt. Cu un gest brusc, se eliberă din încleștare, ducând mâna la sabia atârnată la șold. Scoasă cu un sunet tăios din teaca bătută cu nestemate, lama sclipi în

mâna sa. Un zăngănit dădu de veste că sabia întâlnise în calea sa metalul.

Atacatorii erau înarmaţi şi ei cu săbii, îşi dădu seama Juliette înspăimântată. Ce însemna aceasta? Sabia era arma unui gentleman, necesitând bani pentru a fi cumpărată şi fiind ascuţită astfel încât să poată fi folosită. Nu reprezenta arma unor tâlhari sau hoţi de rând, care umblau pe înserat să-i prade pe cei slabi.

Atacul fusese planificat, vizându-l, fără îndoială, pe Nicholas. Oare fusese atins în iureşul primului asalt? Juliette scrută întunericul fără a-şi putea da seama.

– Fugiţi, îi strigă el, continuând să lupte cu cei doi. Plecaţi chiar acum.

Poate că ar fi fost înţelept să asculte de sfatul lui rostit aproape în şoaptă, însă nu ar fi putut trăi cu gândul că îl părăsise la ananghie. Aşadar, Juliette se ridică în genunchi pe alee, aruncând flăcări din priviri în timp ce îi măsura pe atacatori.

Cei doi nu prea se încumetau să se apropie de un spadasin cu reputaţia lui Nicholas, despre care se spunea că ar fi fost cel mai bun din New Orleans, acum că acesta îşi scosese floreta. Ei ţopăiau în jurul lui, fandând din când în când şi sărind de pe un picior pe altul, aşteptând un moment propice pentru a-l lua prin surprindere.

Nicholas nu părea dispus să le ofere o asemenea ocazie. Îşi înfăşurase braţul drept în faldurile pelerinei, improvizându-şi astfel un

scut şi urmărindu-le cu atenţie fiecare mişcare, fără a-i scăpa din ochi.

Strategia ambuscadei se schimbase sau cel puţin aşa i se părea lui Juliette. Poziţia brutelor care o puseseră la cale slăbise, nu numai pentru că rataseră elementul surpriză, ci şi pentru că le-ar fi fost mult mai greu să înfrunte un bărbat care adoptase poziţia de atac, ţinând spada în mâna stângă în loc de cea dreaptă. Şi, totuşi, erau în continuare doi contra unul.

Cel mai solid dintre atacatori şuieră ceva, după care se aruncă asupra lui Nicholas. Lamele se încrucişară scoţând scântei. Nicholas se eliberă din încleştare, pregătindu-se de un nou atac. Spadele se intersectară încă o dată, parând şi ripostând prea repede pentru ca mişcările să poată fi urmărite în beznă, deşi Juliette nu-şi dezlipea privirea de pe chipurile combatanţilor. Apoi, cel mai firav dintre cei doi îşi încercă şi el norocul, aruncându-se în luptă. Nicholas dădu înapoi pentru a-şi face loc, îndepărtându-se de locul în care se afla Juliette îngenuncheată. De îndată ce îşi găsi poziţia potrivită, înfruntă spadele celor doi lansând un atac în forţă. Deşi părea invincibil, Juliette urmărea disputa cu sufletul la gură, îngrijorată pentru soarta lui.

Şi-ar fi dorit să facă ceva, să îl ajute în vreun fel pe Nicholas, dar cum? Nu putea interveni fără a-l incomoda, căci ar fi trebuit să îşi reconsidere poziţia pentru a o proteja în acea lumină slabă. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să nu-i stea în cale. Adevărul era că

atacatorii păreau aproape stângaci în confruntarea cu bărbatul puternic pe care-l împresuraseră. Se aruncau asupra lui, şfichiuind aerul cu mişcări neîndemânatice, ca şi cum ar fi ţintit mai degrabă mâna în care adversarul lor ţinea spada decât inima sa.

Brusc, Nicholas se lansă într-un atac deosebit de feroce. El îi respinse pe cei doi, care se retraseră parând cu disperare loviturile fulgerătoare ale lamei sale iuţi. Întrezărind ocazia mult aşteptată, Juliette îşi ridică fustele şi întinse un picior înainte.

Atacatorul din imediata sa apropiere se împiedică şi căzu pe spate cu mâinile în aer. Spada sa crestă, în cădere, faţa tovarăşului său, care urlă de durere şi, după ce făcu câţiva paşi înapoi, se prăbuşi în genunchi.

Nicholas dădu la o parte mâna primului căzut cu latul lamei, după care îndreptă vârful acesteia spre gâtul bărbatului. În spatele său, celălalt atacator îl măsură preţ de câteva secunde, după care se târî în patru labe, dispărând în noapte.

Menţinând spada în aceeaşi poziţie, Nicholas aruncă o privire în direcţia lui Juliette.

– Sunteţi teafără?

– Da, spuse ea cu o voce întretăiată. Dumneavoastră?

Acesta îi răspunse cu o altă întrebare.

– Ce ne facem cu canalia asta?

– Să chemăm jandarmii?

Juliette îi căută privirea, îngrijorată de

substratul întrebării sale, însă nu reuşi să îi întâlnească ochii aflaţi la adăpostul măştii.

– Ar fi o soluţie care ar stârni mult mai multe discuţii decât ne-am dori în acest moment.

– O, da.

Ar fi fost puţin probabil ca ea să fie luată la întrebări, deoarece doamnele erau scutite de astfel de corvezi, însă ar fi ieşit, fără îndoială, la iveală faptul că Nicholas nu fusese singur în timpul atacului. Secretul identităţii ei ar fi fost, astfel, greu de păstrat.

– Pe... pe dumneavoastră au vrut să vă rănească, aşadar decizia vă aparţine întru totul.

– Nu sunt convins de asta.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Nu contează.

Nicholas îşi ridică spada cu un gest brusc şi făcu un pas înapoi.

– Ridică-te, nemernicule, i se adresă el bărbatului ghemuit la pământ. Fugi şi spune-i stăpânului tău că planul lui a dat greş şi că va trebui să facă o nouă încercare. Spune-i însă să îl chibzuiască bine, fiindcă data viitoare nu voi mai fi atât de îndurător.

Cuvintele rostite de Nicholas Pasquale sunară ca un avertisment referitor la un deznodământ tragic. Atacatorul învins înţelesese foarte bine mesajul judecând după paloarea care i se aşternuse pe chip înainte de a o lua din loc.

De îndată ce paşii lui se pierdură în noapte, Nicholas îşi vârî lama înapoi în teacă, cu un zăngănit, apropiindu-se de Juliette pentru a-i

întinde mâna dreaptă şi a o ridica de jos cu o mişcare atât de rapidă, încât ea se agăţă de braţul lui. În clipa în care degetele i se prinseră în pelerina în care acesta încă mai era înfăşurat, descoperi o tăietură îngustă în ţesătura albăstruie. Nu se putu stăpâni să nu-şi manifeste îngrijorarea.

– Aţi fost rănit! Unde? Rana este adâncă?

– E doar o zgârietură. Nu vă mai gândiţi la asta.

– Sunteţi sigur?

– V-o jur.

Zicând acestea, îşi desfăşură pelerina şi se îndepărtă de mâna ei întinsă ca şi cum nu ar fi vrut ca ea să îl atingă. Era culmea ironiei, căci Juliette simţea că îşi doreşte acest lucru mai mult decât orice pe lume. Faptul că Nicholas se aflase la un pas de moarte, că fusese forţat să lupte pentru viaţa sa o afectaseră într-atât încât ea simţi nevoia imperioasă de a fi alături de el, de a-l acoperi cu trupul ei, ca şi cum în felul acesta l-ar fi putut proteja. Fu străbătută de un fior, care se localiză în partea inferioară a corpului său.

Poate că ceva din neliniştea sa i se transmise lui Nicholas, căci acesta se uită la ea, preţ de câteva secunde lungi, cu o expresie prea puţin prietenoasă. I se adresă pe un ton impersonal.

– Am greşit din toate punctele de vedere atunci când v-am adus aici. Credeţi-mă, vă rog, că regret nespus acest gest. Însă scuzele vor trebui să mai aştepte. Cel mai bun lucru pe

care l-am putea face în clipa de față ar fi să revenim în sala de bal, așa cum intenționam, de altfel.

– Da, șopti ea.

Îi oferi brațul și o conduse pe aleea unde se afla trăsura. Îl urmă fără să se împotrivească, încercând să nu ia în seamă noianul de sentimente care o asaltară.

Cum ajunsese să se simtă atât de subjugată de acest bărbat care nu o dorea pentru nimic altceva decât pentru rolul matern pe care ar fi urmat să și-l asume? Cum de putea să își dorească să dea timpul înapoi pentru a retrăi momentele de extaz de mai devreme și a le schimba deznodământul, știind că primejdia fusese atât de aproape?

Întrebările acestea continuară să îi stăruie în minte chiar și după ce se înapoiară în sala de bal a hotelului St. Louis. O obsedară chiar și după ce li se alătură mamei și surorii sale pentru a se întoarce acasă. Nu se putea gândi la altceva nici atunci când contemplă, câteva ore mai târziu, lungită în pat, plasa de țânțari strânsă deasupra acestuia, ascultând vuietul furtunii care se dezlănțuise între timp deasupra orașului și sunetul ploii răpăia pe acoperiș înainte de a cădea în curtea interioară a reședinței familiei Armant.

Se gândi la vocea și chipul logodnicului său, își aduse aminte de atingerea mâinilor sale. Retrăi în minte poate de o mie de ori secvența sărutului lor. Se întrebă dacă, în clipa revederii

cu el, va avea un comportament diferit, neştiind ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi desprins din îmbrăţişarea lui. Se felicită, la un moment dat, pentru escapadă, ca, în secunda următoare, să o regrete. Trecură câteva ore lungi, chinuitoare înainte de a adormi în cele din urmă.

11

Cei patru spadasini se uitau la pat de parcă n-ar mai văzut aşa ceva până atunci. Făcut din lemn de trandafir şi tapisat cu un satin din cel mai fin, avea forme opulente şi o spetează minunat sculptată. Cei patru stâlpi care se înălţau spre tavan susţineau un baldachin de mătase fină ca o pânză de păianjen. De bună seamă fusese executat pentru stăpânii plantaţiilor de bumbac şi trestie de zahăr cu buzunarele doldora de bani, ca să se potrivească conacelor lor în stil neoclasic, cu tavane deosebit de înalte.

– Crezi că îi va plăcea Celinei? întrebă Rio, căzând pe gânduri, fără a-şi lua privirea de la piesa de mobilier expusă în prăvălia meşterului Mallard.

– Poate după ce va înceta să chicotească gândindu-se la intenţiile tale mai mult decât evidente, îi răspunse Blackford.

– Îţi mulţumesc, spuse Rio, aruncându-i o privire piezişă. Caid?

– Eşti convins că nu a fost ideea ei din capul locului? Vreau să ştiu dacă pur şi simplu ţi-a trecut prin minte o asemenea idee sau ţi-a făcut aluzii mai mult sau mai puţin discrete în ultima vreme.

Contele mustăci, fără a catadicsi să îi ofere satisfacţie, dându-i un răspuns.

– Nicholas, prietene?

– Îi va plăcea la nebunie. Mă întreb ce ar spune Juliette dacă aş comanda unul la fel.

– Mica ta călugăriţa va fi, cu siguranţă, de acord cu toate opţiunile tale, interveni Blackford, întorcându-se pentru a studia şifonierul ce avea aceeaşi lucrătură ca şi patul.

Nicholas râse.

– Eu, unul, nu m-aş baza prea mult pe asta.

– Ce vrei să spui? îl întrebă englezul, aruncându-i o privire iscoditoare.

– Nimic, i-o reteză Nicholas.

Nu îi făcea plăcere să discute despre logodnica sa cu alţi bărbaţi, însă îşi dădu seama, totodată, că habar nu avea cum ar fi reacţionat Juliette dacă ar fi cumpărat un pat atât de impunător. Gândurile lui cu privire la imaginea pe care şi-o formase despre ea prin asociere cu un astfel de culcuş nu constituiau, cu siguranţă, un subiect de conversaţie cu prietenii.

Cei patru se aflau în magazinul de mobilă al domnului Prudent Mallard de pe bulevardul Royale, unde plutea în aer mirosul de lemn proaspăt tăiat, venind dinspre atelierul său de după colţ. Mallard, un bărbat distins, de vreo

treizeci de ani, a cărui franceză încă mai păstra accentul parizian al capitalei, unde deprinsese meseria, era ocupat cu un boier de țară și soția acestuia, pe care îi ajuta să facă o alegere.

Rio fusese cel care îi adusese la tâmplar. În acel moment, el se ocupa de remobilarea dormitorului său și al Celinei din reședința de pe plantația Vallier, urmând ca acesta să fie un cadou pentru ziua de naștere a soției sale. Deja vizitaseră atelierul lui François Seignouret, unde văzuseră un frumos dormitor, din lemn de mahon, ce includea un pat, un șifonier și două fotolii. Cu toate acestea, Rio decisese să compare prețurile domnului Seignouret cu cele ale rivalului său Mallard.

Cu ochii la semnătura meșterului Mallard, Rio spuse:

– Așadar, ce ați prefera: opturile lui Mallard sau S-ul lui Seignouret?

– În ceea ce mă privește, îl apreciez mai mult pe Seignouret, îi răspunse Nicholas, gesticulând cu bastonul ce ascundea o lamă, de care se sprijinea. Voi avea de mobilat o casă ceva mai mică decât a ta, la urma urmei, și sper că Juliette va fi de acord cu mine. Cât despre conacul tău, cred că i s-ar potrivit mai degrabă mobilele lui Mallard.

Aflat în apropiere, Caid îl apucă de umăr cu un gest amical.

– Așadar, chiar ai de gând să mergi până la capăt cu mariajul ăsta.

Nicholas se crispă, inspirând adânc printre

dinți și lăsând să îi scape bastonul printre degetele amorțite. Durerea pe care o simțea îl reduse la tăcere, dar reuși să ridice mâna dreaptă pentru a-i face semn să se îndepărteze de el. Caid îi dădu imediat drumul, exclamând:

– Ești rănit!

– Nu e nimic grav, doar o tăietură sub braț, destul de supărătoare.

– Îmi închipui, veni replica seacă a lui Caid. Erai întreg aseară, așadar cred că s-a întâmplat în răstimpul în care ai părăsit balul.

Nicholas încuviință, dând aprobator din cap.

– Noi... eu m-am dus în grădina Tivoli și s-a dovedit că alegerea nu a fost prea înțeleaptă.

– Noi?

Ar fi trebuit să își dea seama că lui Caid nu avea să îi scape acest mic amănunt, își spuse Nicholas. Acum nu avea să îi dea pace până când nu va afla ce s-a întâmplat.

– Am ieșit la o plimbare cu o doamnă. Am petrecut câteva minute în grădină, după care am fost atacați de doi bandiți.

– Înarmați cu spade?

– Da.

Gavin Blackford ridică bastonul care se rostogolise la picioarele sale, cântărindu-l din ochi.

– Trebuie să vă fi îndepărtat bine de tot de mulțime. Ce Dumnezeu te-a apucat?

– O, doar perspectiva unei cuceriri, ce altceva? îi răspunse Nicholas.

– Sunt convins. Și cine să fi fost această

doamnă capabilă să atragă domni şi bandiţi, deopotrivă? Sau nu e cazul să mai întrebăm?

– O necunoscută.

Era ceva adevăr în spusele sale, îşi zise Nicholas. Cu toate acestea, ştiuse încă de la bun început că fusese Juliette, căci nu ar fi putut să nu îi recunoască ochii aceia de-o culoare neobişnuită, chiar şi sub mască, nici buzele atât de ademenitor arcuite. Intrigat de refuzul ei de a-l lăsa să afle cine este cu adevărat şi de comportamentul ei ştrengăresc, acceptase să se lase antrenat în ceea ce crezuse a fi o şaradă nevinovată.

Fusese o greşeală. În acea noapte lungă şi tensionată înţepătura din braţ i se păruse a fi un fleac în comparaţie cu furnicăturile resimţite în alte zone ale corpului. Dar şi mai grav i se păruse iureşul din capul său.

Ce-i trecuse prin minte atunci când, ascunzându-şi identitatea, dar zâmbind promiţător, acceptase propunerea lui de a se sustrage de sub oblăduirea însoţitoarelor sale? De ce îl urmase cu atâta supunere pe aleea aceea întunecoasă? Fusese oare un joc prin care îl provocase să descopere cine era cu adevărat sub acea costumaţie? Sau o simplă curiozitate de ordin emoţional căreia nu putuse să îi dea curs până atunci? Ori era vorba de ceva mai mult?

– O necunoscută? se miră Blackford. Şi vrei să credem că nu ai reuşit să îi afli secretul?

– Credeţi ce vreţi.

Tonul lui Nicholas deveni neprietenos pe măsură ce își îndoia brațul, constatând că durerea cedase întru câtva.

– Ți-aș recomanda mai mult autocontrol și respect pentru femeia cu care urmează să te căsătorești, însă se pare că ți-ai primit pedeapsa.

– Nici nu știi câtă dreptate ai, glumi Nicholas.

– Cât despre huliganii care s-au năpustit asupra voastră, crezi că au avut noroc să vă încolțească în acel loc? zise Caid, încruntându-se.

– Au țintit brațul cu care țin spada.

– Și au știut și care este, continuă Caid, pe un ton din ce în ce mai sumbru. De bună seamă au știut că aveau să te găsească acolo.

Irlandezul se opri un moment, văzând că Nicholas dă din cap, după care continuă:

– Sau te-au urmărit încă de când ai părăsit balul.

– Știind că aveai să fii acolo, interveni Blackford, continuând raționamentul lui Caid. Deci pe cine ai mai supărat în ultima vreme?

– Pe nimeni care să se preteze la o răzbunare atât de josnică.

– Nici măcar pe Daspit? se interesă Caid. Presupun că încă te consideră răspunzător pentru rana pe care i-a provocat-o Croquĉre.

– Prefer să îi acord prezumția de nevinovăție.

– E de înțeles, de vreme ce urmează să deveniți cumnați, spuse Rio, mușcându-și

buzele. Poate că scopul atacului a fost să te rănească.

– Ca să mă învingă mai uşor pe câmpul de bătaie după o provocare la duel serioasă?

Nicholas clătină din cap.

– Aş putea să fac cunoscut faptul că am fost rănit şi să amân confruntarea până când m-aş vindeca.

Rio îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Da, dar ai face-o?

Nicholas se eschivă să dea un răspuns.

– Chiar şi aşa, ţi-aş propune să eviţi orice situaţie conflictuală, cel puţin în următoarele zile, îi sugeră Rio.

Părea să fie un sfat bun. Nu mai trebuia decât să îl urmeze, îşi spuse Nicholas.

Rio alese mobila meşterului Mallard pentru a-şi înfrumuseţa dormitorul şi îl trase pe tâmplar deoparte pentru obişnuita târguială în vederea obţinerii unui preţ cât mai bun. Caid îi părăsi, deoarece îi promisese lui Lisette că aveau să meargă împreună, în acea după-amiază, într-o vizită. Nicholas şi Blackford nu mai zăboviră nici ei, ci îşi luară rămas-bun de la Rio, ieşind în stradă.

Se îndreptară împreună spre Pasajul Bursei în care îşi aveau saloanele de scrimă. Niciunul dintre ei nu aştepta clienţi în acea zi. Scrima era o artă epuizantă şi, dacă ar fi insistat s-o practice zilnic, riscau să facă întinderi musculare. În plus, amândoi erau obligaţi să participe la antrenamentul săptămânal cu poliţia

locală în cadrul Legiunii Louisiana şi trebuia să fie disponibili pentru aceasta.

Blackford mergea încruntat, cu sprâncenele sale aurii împreunate în mijlocul frunţii, continuând să strângă în mână bastonul lui Nicholas. Cei doi îşi croiră drum printre vânzătorii de praline, alune şi verdeţuri, ocolind cu grijă doamnele ieşite la plimbare la umbra vălurilor fine, asortate cu mănuşile, urmate îndeaproape de cameriste cu ochi alunecoşi. Englezul nu vedea însă nimic din toate acestea. Era evident că îl preocupa ceva, însă Nicholas, care bănuia ce-i trece prin minte, nu avea de gând să rupă tăcerea. Însă dacă îşi închipuise că ar fi putut scăpa atât de uşor, se înşelase amarnic.

– A oferi plăcere fiecărei femei din New Orleans este o ambiţie nobilă, fără îndoială, însă poate avea repercusiuni chiar şi în cazul tău, i se adresă Gavin cu un aer acuzator. Ai face bine să îţi îndrepţi atenţiile către persoana potrivită.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Nicholas pe un ton împăciuitor.

După ce dădură colţul, traversară şi o apucară pe o străduţă laterală, ce ducea spre râu.

– Domnişoara Armant este o femeie demnă de toată consideraţia unui domn.

– Aşa crezi tu.

– Nu fi idiot.

– Să înţeleg că, dacă ar fi posibil, nu te-ai da în lături să îmi iei locul?

O undă de iritare răzbătea din vocea lui Nicholas, împotriva voinței sale.

– Nu fi ridicol. Spre deosebire de unii, eu îmi pot exprima admirația față de o doamnă, fără să mă gândesc neapărat la o relație intimă cu ea. Însă nu înțeleg cum de ți-ai pierdut mințile în asemenea măsură încât ai dispărut în noapte cu o femeie ce se bucură de o reputație îndoielnică, când ar fi trebuit să îi acorzi întreaga ta atenție celei care urmează să îți devină soție?

– De unde știi tu ce reputație avea?

– V-ați potrivit la fel ca sacul și peticul. Poți să îi spui doamnă, dacă te ajută cu ceva, însă având în vedere circumstanțele, acest lucru pare puțin probabil.

– Poate că a fost mult prea inocentă pentru a-mi intui intențiile.

– Asta înseamnă că ești de două ori mai vinovat, ca să nu spun nesăbuit.

Cei doi ajunseră între timp la Pasajul Bursei.

– Și a fost? îl întrebă Blackford într-un târziu.

– Ca gentleman, nu pot să îți spun, îi răspunse Nicholas, ușor amuzat.

Codul onoarei era însă ultimul lucru care îl va determina să păstreze secretul lui Juliette. Ar fi preferat ca nimeni să nu fi aflat despre escapada lor absolut încântătoare.

– Sigur că nu poți, de vreme ce o aventură de o noapte cu o damă nu are nimic de-a face cu căsătoria cu o călugăriță. Adulmeci, hăituiești

şi, ocazional, mai şi vânezi prada, însă nimic din toate acestea nu-ţi angajează inima. Presupun că aşa şi trebuie să fie, cu condiţia să ai o inimă.

– O, am, cu siguranţă.

– Atunci dovedeşte acest lucru, altminteri ai să o pierzi pe singura femeie care te-ar putea salva pe tine şi firea ta păcătoasă de bici, spânzurătoare sau alte pedepse asemănătoare.

Nicholas se uită mirat la Blackford, întrebându-se ce anume spusese sau făcuse pentru a-i provoca o asemenea ieşire.

– Şi dacă n-o să vrea să facă asta?

– Oricum nu ai nimic de pierdut.

– O judecată înţeleaptă din partea cuiva care, din câte am observat, nu s-a obosit să stabilească nicio legătură amoroasă în răstimpul care s-a scurs de la sosirea sa în oraş, ripostă Nicholas pe un ton vehement.

– Pentru reţinerea de care dau dovadă, femeile ar trebui să sacrifice un porumbel pe fiecare altar. Asta nu înseamnă că relaţiile mele sau, mai degrabă, lipsa lor ar avea vreo relevanţă.

Nicholas îşi privi prietenul, curios să afle ce anume se afla în spatele durerii ce răzbătea din cuvintele acestuia. Nu s-ar fi cuvenit însă ca un spadasin din Pasajul Bursei sau un membru al Frăţiei să se intereseze despre trecutul unui confrate, aşa că se abţinu să-i pună vreo întrebare.

– Ai fi mulţumit, prietene, dacă ai afla că

niciuna din acțiunile mele n-o va afecta pe domnișoara Armant?

– Vrei să spui că anticipezi o căsătorie, strict formală, care nu se bazează pe sentimente? Merită mai mult de atât pentru abandonarea vocației sale religioase.

– Întru totul de acord. Însă care ar fi motivul îngrijorării tale?

– Dezgustul față de cruzime și nepăsare.

Nicholas percepu vorbele englezului ca pe o insultă, ceea ce îl făcu să clocotească de mânie. Nu-l tempera decât faptul că îi era bine cunoscută judecata întortocheată a lui Blackford. Nu excludea posibilitatea ca remarca lui să-l determine să-și exteriorizeze sentimentele pe care le nutrea față de Juliette, deși îi era greu să înțeleagă semnificația pe care ar fi avut-o acestea în ochii englezului.

Oricum nu i s-ar fi confesat, căci nici lui nu îi era prea clar ce simțea după evenimentele din seara precedentă. Îl tulbura gândul că Juliette Armant ar fi putut să nu fie o doamnă rezervată așa cum își închipuise, și că i-ar fi ascuns ceva. Pe de altă parte, îl intriga nespus acest lucru. Firea ei pasională și supunerea de care dăduse dovadă în brațele sale îi umpleau inima de o bucurie dureroasă, făcându-l să anticipeze momentul în care aveau să fie împreună. Și, totuși, se simțea vinovat pentru că o atinsese, rușinat că îndrăznise să meargă atât de departe, că fusese la un pas de a o seduce.

Dorise să îi afle intențiile și, de ce nu, hotărârea de a-i deveni soție. Nu îl dezamăgise, atâta vreme cât pusese capăt avansurilor lui, aproape respingându-l. Și, totuși, ea se lăsase în voia simțurilor, manifestând o pasiune tumultuoasă.

Orice bărbat cu capul pe umeri ar fi fost mai mult decât încântat să descopere că aleasa sa era capabilă de asemenea trăiri. Iar el n-avea nicio îndoială în această privință, căci sărutările ei, deși mai dulci decât nectarul cules primăvara, dovedeau lipsa ei de experiență. Îl atinsese lăsându-i impresia că trupul lui de bărbat era un teritoriu necunoscut, ce ar fi trebuit explorat cu atenție. Încercările ei de a-i explora tainele corpului îl incitaseră, tandrețea de care dăduse dovadă impresionându-l în mod special.

Problema se afla în el însuși, își spuse. Și-o închipuise ca mama copiilor lui de pripas, un suflet delicat, angelic, pur, simplu, capabil de o compasiune infinită. Se gândise să o apere din răsputeri și s-o ajute prin protecția oferită de numele său. Ea îi stârnise dorința, însă doar ca o simplă foame care includea nevoia de a fi acceptat așa cum era, necondiționat. Faptul că nu era așa cum își imaginase îl tulbura într-un mod pe care încă nu îl conștientiza întru totul. Îl luase prin surprindere.

El, faimosul Casanova, cu o bogată experiență în materie de femei, nu putea să o înțeleagă pe această reprezentantă a sexului frumos care fusese la un pas de a lua calea

mănăstirii. Părea că îl dorește, că se simțea atrasă de senzualitatea lui, totuși, cum era posibil așa ceva? Și mai tare îl contraria faptul că dorința pe care o simțea pentru ea nu era nici pe departe atât de reverențioasă pe cât crezuse că avea să fie, ci cea mai carnală din câte îi fusese dat să experimenteze. Începând cu seara precedentă, aceasta devenise mistuitoare.

Fusese novice, însă reușise să o corupă cumva. De bună seamă era un depravat.

Ar mai fi fost de adăugat și faptul că rămăsese să îl ajute în timpul atacului în loc să fugă, așa cum îi ceruse. Acesta fusese ultimul lucru la care se așteptase din partea ei, căci nu ar fi trebuit să simtă pentru el nimic altceva decât dezgust.

Da, însă acum credea că o înșelase cu o altă femeie, atâta timp cât nu avea de unde să știe că o recunoscuse încă din momentul în care își făcuse apariția în sala de bal. Așa stând lucrurile, nu știa cum trebuia să procedeze în continuare. Să îi dezvăluie adevărul și să o lase să își dea seama cât de mult o dorea? Sau să îl păstreze pentru sine, ascunzându-i în continuare faptul că o adora în secret?

Ce ar fi preferat ea? Sau ce ar fi preferat el însuși, dacă tot își pusese problema?

Nu avea nici cea mai vagă idee.

Cei doi prieteni aproape că ajunseră în dreptul saloanelor lor, aflându-se acum la doar câțiva pași de arcada care adăpostea scările ce duceau în odăile de la etaj. O umbră se mișcă

în acea atmosferă prăfuită, căpătând contururi din ce în mai clare şi lungindu-se până când întruchipă silueta unui bărbat.

Blackford sări înainte cu agilitatea unei feline. Scoţând şişul ascuns în bastonul de care se sprijinise până atunci, se postă dintr-un singur salt între Nicholas şi umbra potenţial periculoasă. Rămase ghemuit acolo, cu muşchii încordaţi şi intenţii criminale.

Bărbatul de sub arcadă se oprise, relaxat, cu un zâmbet în colţul gurii. Cu toate acestea, el nu îndrăzni să facă nicio mişcare.

Blackford se îndreptă de spate, după care făcu un pas în lateral, punând şişul la loc în tocul de lemn al bastonului.

– Ei bine, presupun că sunteţi unul dintre scrimeri, i se adresă, pe un ton afirmativ, bărbatul care, după toate aparenţele, îi aştepta. Dacă aş fi căutat-o cu lumânarea, presupun că acum aş fi respirat prin ceva mai multe orificii.

– Sau aţi fi fost la fel de inert precum o sită, îi răspunse Blackford. Vă jucaţi de-a v-aţi-ascunselea sau vă aflaţi aici cu treburi?

– Cu treburi, desigur, răspunse bărbatul, păstrându-şi buna dispoziţie în timp ce stătea cu picioarele uşor depărtate, în poziţia de atac, dar cu pălăria în mână. Deşi mă tem că acestea îl vizează, mai degrabă, pe domnul de lângă dumneavoastră. Nu că m-aş îndoi de agilitatea dumneavoastră, însă dumnealui mi-a fost recomandat.

Individul din faţa lor avea accent de

Kentucky, observă Nicholas. Părea amabil la prima vedere, cu părul său rebel de culoare castanie şi o privire inexpresivă în ochii fumurii, ce băteau în nuanţa granitului. Totuşi, ceva din ţinuta lui îl făcea pe Nicholas să nu îl scape din vedere. Domnul nu era un novice aşa cum voia să lase impresia.

În timp ce îşi spunea aceasta, îşi aduse brusc aminte de intervenţia lui Blackford şi se încruntă. Ce îl determinase să sară în faţa sa? Poate că era rănit, nu însă şi incapabil să se apere. Prietenul său exagerase cu grija faţă de el.

Făcând un pas înainte, astfel încât să iasă în faţa lui Blackford, Nicholas spuse:

– Aveţi o treabă cu mine, domnule?

– Numai dacă sunteţi Pasquale, cel căruia i se spune La Roche.

– Chiar eu sunt.

– Numele meu este Kerr Wallace, domnule, şi sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Zicând acestea, străinul îi întinse o mână mare, pătrăţoasă.

Nicholas se uită o clipă la mâna ce îi fusese întinsă, după care decise să o strângă cu putere în loc să facă o reverenţă. Aproape că se aşteptă să îi fie zdrobite degetele, aşa cum păţeau uneori anumiţi americani din centrul oraşului. Strânsoarea fu însă obişnuită, puternică şi de scurtă durată. Ochii individului erau în continuare inexpresivi, însă de astă dată îl cântăreau cu atenţie, semn că nu erau deloc ai unui prostănac.

– Un nume scoțian, dacă nu mă înșel, interveni Blackford.

– Părinții mei au venit de acolo cu mulți ani în urmă, iar acum locuim cu toții în munți, spuse străinul. Însă dumneavoastră, domnule, păreți să fi sosit de curând.

– Într-adevăr.

– Nu cred că simpatiile iacobine au avut vreo legătură cu aceasta, ca în cazul bunicului meu, însă nu mă îndoiesc că ați avut un motiv serios.

Blackford se uită la Nicholas uşor iritat, dar amuzat, totodată, înainte de a-i răspunde.

– Unul care nu are nicio însemnătate în cazul de față.

– Ei bine, putem spune asta cu toții, nu-i aşa?

Lui Nicholas îi plăcu simplitatea replicii, care puse, astfel, capăt întrebărilor ce ar fi putut urma. Mustăci către Blackford înainte de a se întoarce în direcția potențialului său client.

– Poate doriți să urcăm pentru a ne face comozi. Pot să vă ofer un pahar cu vin de Bordeaux, dacă aveți o clipă de răgaz.

– Sunteți foarte amabil, domnule.

– Nicidecum.

În vreme ce se întorcea pentru a urca scările fixate în zid, Nicholas se aştepta ca Blackford să se scuze şi să se îndrepte către salonul lui de scrimă. Acesta însă îi făcu loc musafirului, permițându-i să i-o ia înainte, după care îi urmă.

În salon plutea un miros de sudoare şi metal

şlefuit, vin răsuflat şi fum de ţigară. Acestea îi erau atât de familiare lui Nicholas încât de-abia dacă le desluşea de obicei în această ordine, însă acum o făcu de îndată, văzând că străinul adulmeca aerul, cercetând cu atenţie încăperea. Privi în lungul camerei ale cărei ferestre înalte ar fi putut fi deschise pentru o mai bună aerisire a spaţiului, spre manechinele de pe pereţii tencuiţi pe care atârnau spade şi florete şi spre podeaua lustruită, acoperită cu planşe de scrimă din pânză, întrebându-se dacă toate acestea îi erau străine sau nu oaspetelui din Kentucky. Bărbatul nu schiţă niciun gest menit să-i spulbere îndoielile.

Nicholas îl conduse prin salonul principal în camera de oaspeţi, unde turnă vin în pahare dintr-o carafă aflată pe o măsuţă. Între timp, musafirul şi Blackford se aşezară pe scaune. După ce le înmână paharele, li se alătură, aşteptând ca cei doi să guste licoarea înainte de a i se adresa bărbatului necunoscut.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

Musafirul din Kentucky se uită preţ de câteva secunde la paharul pe care-l ţinea între degete, după care îl fixă cu privirea pe Nicholas.

– Puteţi să mă învăţaţi cum să mânuiesc o spadă.

– Cu mare drag, dar pot să vă întreb în ce scop?

– În cel obişnuit, de bună seamă.

– Pesemne vi s-a adresat o provocare pe nepusă masă. Vedeţi, aş dori să clarific acest

lucru nu fiindcă m-ar interesa treburile dumneavoastră, ci pentru ca să aflu cât de repede trebuie să deprindeți meșteșugul.

– Vorbiți de un duel? Nu, vreau doar să omor un bărbat.

Nicholas îi aruncă o privire lui Blackford, care de-abia dacă ridică o sprânceană, apoi i se adresă din nou necunoscutului:

– Presupun că aveți un motiv întemeiat, însă există și alte metode, mult mai sigure, de a vă atinge scopul.

– Da, însă mi-aș asuma riscul de a fi spânzurat. În plus, nu m-ar deranja să îi acord șansa de a se apăra.

– Însă știți probabil că scopul unui duel nu este eliminarea cu orice preț a adversarului. Este o chestiune ce ține de onoare, de obicei satisfăcută la vederea sângelui.

Oaspetele din Kentucky schiță un zâmbet, care nu i se reflectă însă și în ochii fumurii.

– Vreți să spuneți că o provocare la duel nu are menirea de a pune capăt unor socoteli?

Nicholas se văzu nevoit să-i dea dreptate.

– Bărbatul acesta cu care vă veți confrunta este scrimer?

– Este.

– Este profesionist?

– Ca dumneavoastră, vreți să ziceți? Nu, însă se îndeletnicește cu asta de ceva vreme.

– Așadar are experiență și o oarecare îndemânare, probabil, iar dumneavoastră doriți, totuși, să îl înfruntați.

– Mă gândeam că m-ați putea învăța tot ce trebuie să știu.

– Nu e vorba de câteva zile, ci de săptămâni, poate chiar luni de muncă.

Necunoscutul ridică din umerii săi lați.

– Am așteptat atâta vreme, așa că nu mai contează câteva luni în plus. Și niciodată nu mi-a fost frică de muncă.

Nu încăpea nicio îndoială în această privință, își spuse Nicholas. Kerr Wallace arăta ca un om care înțelegea prea bine care era rolul musculaturii sale.

– Iertați-mă, domnule, dar, oricât aș fi de binevoitor, nu pot accepta să fiu complice la o crimă.

– Dar nu veți fi. După cum v-am spus, va avea șansa să se apere. La fel și restul nesăbuiților, în cazul în care îmi voi rata ținta.

– Cu alte cuvinte, aveți în vedere și alte confruntări?

Kerr Wallace rânji.

– Așa s-ar părea, nu? Însă nu e cazul, nu vreau să fac vărsare de sânge. Adevărul e că mă gândesc să mă alătur trupelor lui Sam Houston împotriva acestui general Santa Ana care face mare vâlvă acum pe celălalt mal al Rio Grande. S-ar putea să facă alte matrapazlâcuri pentru a revendica încă o dată Texasul și a dovedi forțelor din Europa că nu a renunțat la el.

– Deci vreți să îl ucideți pe Santa Ana.

– Mi-ar plăcea, dar nu este el persoana vizată.

Wallace privi în altă parte, după care își concentră din nou atenția asupra lui Nicholas.

– Bine, cred că ar fi cazul să auziți întreaga poveste. Fratele meu mai mare și un prieten au șters-o în Texas în urmă cu ceva vreme, îmbătați de independență și libertate și mai știu eu ce alte simțăminte nobile menite să le tulbure mințile celor care caută necazul cu lumânarea. S-au alăturat expediției aceleia afurisite pe care a trimis-o Lamar în Santa Fe.

– Ah! exclamă Nicholas.

– Exact. Prietenul lui Lamar era un așa-zis domn din Louisiana. Când lucrurile au început să se înfierbânte, acesta i-a furat apa și merindele și s-a alăturat, în toiul nopții, armatei mexicane aflate pe urmele lor. Mack, cunoscut pentru idealismul său excesiv, a refuzat proviziile ce i s-au oferit. Spunea că era vina lui că și le pierduse pe ale sale, deoarece avusese încredere în persoana nepotrivită.

– A murit, spuse Blackford cu tristețe în glas.

Intervenția lui îl scutise pe musafirul din Kentucky să rostească el însuși acele vorbe. Nicholas nu spuse nimic, așteptând continuarea relatării.

– Și-a ieșit din minți, cred, sau s-a hotărât să își vândă cât mai scump pielea. În tot cazul, a inițiat o incursiune menită să le împrospăteze rezervele de cai și nu s-a mai întors sau cel

puțin așa reiese din scrisoarea care a ajuns în Kentucky acum câteva săptămâni. A fost scrisă dintr-o închisoare mexicană de unul dintre supraviețuitorii marșului, așadar a durat ceva vreme până ce i-a parvenit mamei mele. De bună seamă, Mack îi ceruse să-i scrie.

Nicholase înțelegea foarte bine situația, de vreme ce el însuși străbătuse o jumătate din lume, într-o misiune similară. Își împreună palmele, cu ochii ațintiți asupra bărbatului din fața sa.

– Așadar doriți să îl omorâți pe trădător, pe acest bărbat din Louisiana.

Kerr Wallace încuviință, dând din cap.

– Bine. Vom începe lecțiile de mâine.

– Nicholas, interveni Blackford, pe un ton prevenitor.

– Mă gândeam să începem chiar de astăzi, spuse Wallace.

– Salonul e închis, îi răspunse cu amabilitate Nicholas, ignorându-l pe englez.

Blackford își drese vocea:

– Problema ta de seara trecută...

– Aș dori, totuși, ca aceste lecții să fie particulare, adăugă Wallace cu fermitate în glas.

– Evident, asta vă va costa în plus.

– Vă asigur, domnule, că voi suporta toate cheltuielile necesare.

– Îți spune ceva rana aceea prea puțin supărătoare? insistă Blackford.

Nicholas îi aruncă o privire piezișă, continuând să i se adreseze noului său client:

– În cazul acesta, am putea începe chiar în cursul după-amiezii.

– Minunat, exclamă musafirul din Kentucky, schițând primul zâmbet sincer de când intrase în salon. Nu veți regreta că ați acceptat.

Nicholas mai degrabă s-ar fi îndoit, însă avea mândria sa și, în orice caz, ar fi fost prea târziu să dea înapoi.

Chiar în acel moment auziră pași pe scara exterioară. Pe măsură ce se apropiau, se auzi zgomotul unor răsuflări grele, întretăiate, ceea ce-l făcu pe Nicholas să sară în picioare. Dar nu reuși să ajungă în dreptul ușii, căci aceasta fu dată de perete.

Ceata copiilor de pripas își făcu apariția în odaie, precum niște ogari hăituiți. Albi la față, cu ochii larg deschiși, băieții se îndreptară spre el în grabă, plini de noroi, vorbind cu toții în același timp. În mijlocul lor se afla Veveriță, care de-abia dacă mai putea alerga, strângând la piept o umbră făcută ghem.

– Domnu' Nick, domnu' Nick!

– E Gabriel, domnu' Nick. Faceți ceva.

– Moare, domnu' Nick.

– Trebuie să faceți ceva chiar acum!

12

Juliette!

Își auzi numele strigat după toate probabilitățile din curtea interioară și puse deoparte

cearşafurile pe care le număra, pentru a verifica dacă nu cumva se tăiaseră sau fuseseră ciupite de molii şi trebuiau, în cazul acesta, ţesute. Era Nicholas; i-ar fi recunoscut vocea dintr-o mie. O frapă însă îngrijorarea din tonul lui, care aducea mai degrabă a panică.

Scoţându-şi şorţul cu care se încinsese, Juliette i-l aruncă Valarei, odată cu lista pe care o întocmise. Degetele începură să îi tremure în timp ce îşi îndrepta şuviţele rebele ce îi ieşeau din cocul în care îşi strânsese părul. Nu ar fi putut spune dacă aceasta se datora vizitei neanunţate sau serii de dinainte, a cărei amintire era încă vie. Ştia doar că dintr-odată i se făcuse teamă, o senzaţie pe care n-o mai avusese de multă vreme.

Când ajunse în dreptul uşii ce dădea spre galeria suspendată, se opri în pragul acesteia, cu fustele în vânt. Paulette se afla acolo, zâmbind de la balustradă. Bărbia îi era ridicată, la fel şi sprâncenele, şi îşi ţinea braţele încrucişate la piept. Sora sa privea în jos, în curtea interioară, cu un dispreţ nedisimulat. Apoi, în timp ce Juliette nu o scăpa din priviri, îşi întoarse spatele şi se îndepărtă.

– Juliette!

Nu îi luă mai mult de o secundă pentru a-şi da seama ce se petrecuse. Nicholas o văzuse pe Paulette şi de bună seamă o confundase cu ea, fiindcă o strigase din nou pe nume. În loc să lămurească lucrurile, Paulette făcuse în aşa fel încât să lase impresia că Juliette îl sfidase. Era

un truc josnic, care o înfurie la culme pe Juliette. În același timp se simți cuprinsă de o tristețe nemăsurată. Era clar că logodnicul ei nu putea face diferența între ea și sora sa, după cum nu reușise să-i ghicească identitatea sub costumația de curtezană de la bal. Nicholas sesiza numai aparențele, fără a vedea ceea ce se afla dincolo de acestea.

Strigând-o din nou, Nicholas făcu un pas înapoi din locul în care se oprise, ieșind de sub arcada ce ducea spre poarta din fier forjat. Juliette văzu de îndată băiețelul ghemuit la pieptul lui și pe copiii care se înghesuiau în preajma sa.

– Aici, Nicholas, sunt aici, strigă ea, îndreptându-se repede spre balustradă și aplecându-se peste aceasta. Ce s-a întâmplat?

– E vorba despre Gabriel. S-a îmbolnăvit.

– Adu-l imediat în camera mea!

Sora ei geamănă pufni, enervată, fără să se miște din loc. Juliette îi aruncă o privire cruntă, după care se îndepărtă de balustradă și, chemând-o pe Valara în ajutor, se grăbi să îl întâmpine pe Nicholas în capul scărilor.

Gabriel ardea din cap până în picioare, cuprins de febră, respirând sacadat și cu dificultate. De bună seamă avea stomacul deranjat judecând după mirosul emanat de hainele micuțului, impregnate de resturi alimentare. Valara aruncă doar o privire și începu să-i dea sfaturi cu o voce limpede și sigură pe sine. Juliette o ascultă, dădu din cap,

după care se îngriji ca instrucțiunile să îi fie îndeplinite cât mai repede.

În camera lui Juliette fură adusă o cădiță metalică și câteva găleți cu apă caldă, trimise de la bucătărie. Juliette și Valara dezbrăcară copilul și îl cufundară în apă, îndepărtând murdăria. Îl lăsară acolo, în pofida protestelor sale, pe măsură ce alte găleți cu apă, de data aceasta rece, fură aduse în odaie și turnate în cădiță pentru a răci apa din interior.

Juliette auzi deodată un geamăt din dreptul ușii și, ridicând privirea, își văzu mama în prag. Năpădită de amintiri dureroase, doamna Armant își flutură o clipă batista, vizibil neliniștită, ca apoi să își acopere gura cu ea pentru a-și înăbuși un horcăit.

– Totul e în ordine, *maman*. Nu îți face probleme, spuse Juliette pe un ton ceva mai ridicat.

– Îmi pare rău, draga mea, dar nu pot, știi că nu pot.

– Băieții au plecat?

Doamna Armant făcu un gest spre curte.

– Sunt afară.

– Vrei să le dai ceva de băut și de mâncat?

– Da, dragă...

– Te rog, *maman*.

– Da, desigur, dacă insiști. Să nu se spună că nu sunt bună la suflet.

Juliette o urmări cu privirea pe mama sa, după care își mușcă buzele și se întoarse către copilul care avea nevoie de ajutorul ei.

La scurt timp după accea, când o găleată mult mai plină decât toate celelalte fu turnată în cădiță de deasupra sa, Juliette își ridică privirea. Nicholas o adusese, scutind-o de efort pe una dintre servitoare. Îi zâmbi în treacăt doar să-i mai risipească din teama ce i se putea citi pe chip. Ciudat, dar acel scurt schimb de priviri avu darul să-i alunge propriile neliniști.

Atunci când lui Gabriel începură să îi clănțăne dinții în gură, iar pielea i se făcu ca de găină, Valara le dădu de veste că micuțul putea fi scos din cădiță. Nicholas îl extrase din apă, iar Juliette îl înfășură într-un prosop mare turcesc, luându-l în brațe. Îndreptându-se spre balansoarul din fața șemineului în care fusese aprins focul, se așeză cu el în poală și începu să murmure un cântec liniștitor fără să-i pese de umezeala care o pătrundea până la piele.

Valara se uită câteva clipe la ea, după care schimbă o privire lungă cu Nicholas. Ieși apoi din cameră pentru a coborî la bucătărie să prepare unul din faimoasele ei ceaiuri din diverse amestecuri de plante, pe care le făcea ori de câte ori se îmbolnăvea cineva.

După plecarea Valarei, tăcerea care se lăsă în încăpere deveni apăsătoare. Ea nu îndrăznea să își ridice ochii spre Nicholas, mângâind părul copilului și simțindu-se surprinzător de înduioșată. Era mult prea mic și vulnerabil pentru a trăi de pe o zi pe alta pe străzi.

– Vă mulțumesc, spuse Nicholas, cu o voce răgușită. Sunteți cu adevărat un înger.

– Nu.

Avusese cele mai bune intenții, însă nu asta își dorise să audă de la el.

– Ba da. Oricine ar crede altceva ar fi nesăbuit.

Juliette strânse din buze, însă spuse în cele din urmă ceea ce îi stătea pe limbă.

– S-ar putea să nu supraviețuiască. Seamănă cu boala care i-a răpit dintre noi pe sora și fratele meu.

– Credeți că ar trebui să mă duc după doctor?

– Valara nu e de aceeași părere. A venit cu purgativele și pastilele lui amare când s-au îmbolnăvit ceilalți. Mama l-a lăsat să îi examineze, însă Valara i-a aruncat leacurile pe fereastră când a văzut că se simte mai rău, fără a ne lăsa pe mine și pe Paulette să le luăm. Noi două am supraviețuit. Ceilalți nu. Am încredere în ea și îi voi da lui Gabriel ceaiurile ei. După aceasta, soarta lui va rămâne în mâinile Domnului.

– Cât va...?

Nicholas nu își duse la capăt întrebarea, căci nu mai fu nevoie.

– Vom afla până mâine-dimineață, cred.

– Da.

Trase adânc aer în piept, având senzația că acesta devenise dintr-odată prea strâmt.

– Poate că ar trebui să vă duceți să vă schimbați. O să trimit după dumneavoastră dacă... dacă se va întâmpla ceva.

Nicholas aruncă o privire spre petele de pe haina sa, după care clătină din cap.

– Plec, dar aş dori să revin.

– Imediat?

– Dacă e posibil.

Cum ar fi putut obiecta? Era îndreptăţit să fie îngrijorat, indiferent cât de greu i-ar fi fost să îl aibă alături.

– Mă îndoiesc că mama se va opune, atâta timp cât Valara va fi prezentă.

– Perfect. Mă voi întoarce într-o oră.

Juliette dădu din cap, urmărindu-l cu privirea în timp ce Nicholas se îndepărta încetişor de locul în care se afla, lăsând impresia că nu ar fi vrut cu adevărat să plece. Ochii lui întunecaţi rămaseseră pironiţi asupra lui Gabriel, însă mai poposeau din când în când asupra chipului ei, revenind apoi asupra băieţelului. Ajuns în dreptul uşii, se întoarse, în cele din urmă, şi ieşi, păşind pe galeria suspendată.

După ce se încredinţă că plecase cu adevărat, Juliette îşi trase răsuflarea şi oftă adânc. Continuă să îl ţină în braţe pe Gabriel, legănându-i trupuşorul care începuse să se încălzească de acum, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge propriile temeri.

Îi fusese frică să dea ochii cu Nicholas după episodul din grădina Tivoli. Undeva în adâncul sufletului său se strecurase teama că acesta ar fi recunoscut-o şi ar fi desconsiderat-o pentru că aproape îi cedase sau că s-ar fi răzgândit în privinţa căsătoriei lor. Nu ar fi putut spune cu

exactitate de ce îşi închipuise toate acestea; doar el nu se afla în postura de a formula obiecţii. Nu era Nicholas cunoscut ca un amant desăvârşit, pentru care escapadele erau la ordinea zilei sau, mai degrabă, a nopţii? Şi el se aflase în umbrarul acela savurând fiecare sărut, fiecare îmbrăţişare. De ce trebuia ca femeia să se simtă ca o desfrânată pentru simplul fapt că se bucurase de momentele acelea de intimitate la adăpostul întunericului?

Le savurase, simţise cea mai dulce slăbiciune, mânată de dorinţa de a nesocoti orice oprelişti şi a fi cu adevărat desfrânată. Numai gândul că Nicholas îşi închipuise că era o necunoscută o mai reţinuse. Ei bine, şi teama de a abandona rolul pe care îl jucase atât de mult timp, adică cel de soră bună, neîntinată şi intangibilă. Împlinise aşteptările celor din jur atât de multă vreme, încât de-abia dacă putea să îşi dea seama ce ar fi devenit în absenţa constrângerilor ce îi fuseseră impuse.

Nu avea altă soluţie decât să revină la ipostaza de viitoare mireasă şi mamă grijulie. Nicholas avea nevoie de ea, şi-o dorea în această postură, la fel şi băieţii pe care îi adoptase. Probabil că şi-o imagina la fel de pură şi de neprihănită ca o Madonă. Aşa o vedea, asta cerea de la ea, deci aşa avea să fie. După aceea o să se ocupe şi de celelalte aspecte.

Valara se întoarse cu mixtura preparată din sirop de lămâie, sare şi puţin suc de rodie, îndoit

cu un sfert de litru de apă fiartă. Cu mângâieri şi rugăminţi, îl convinseră pe Gabriel să stea în capul oaselor pentru a-i da o primă înghiţitură cu linguriţa. Copilului păru să îi placă licoarea, deoarece îşi linse buzele, fără a deschide ochii.

– E un semn bun, spuse Valara, aplecându-se peste balansoar şi urmărind copilul printre pleoapele întredeschise. Sau va fi, dacă n-o să verse.

Juliette încuviinţă, dând din cap, şi închise ochii pentru a spune o rugăciune, continuând să îl legene pe Gabriel.

Câteva momente mai târziu, când văzură că mixtura era suportată cu bine de băieţel, îi mai dădură o linguriţă şi încă una până când bău aproape jumătate din cana în care se afla licoarea, refuzând să mai ia vreo înghiţitură. Juliette vru să-l trezească în clipa în care aţipi, însă Valara o opri, punându-i mâna pe umăr.

– Lasaţi-l să doarmă. E spre binele lui. Fără îndoială îl va linişti faptul că îl ţineţi aproape de inimă.

– Sper din tot sufletul, spuse Juliette încetişor.

Bătrâna doică zâmbi.

– Micuţii ăştia sunt un adevărat balsam pentru suflet, nu-i aşa? Iar ăsta are mare nevoie de dumneavoastră.

– Poate că şi eu am nevoie de el.

– Ca şi de domnul care îl revendică?

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Oi fi eu bătrână, dar nu sunt oarbă. Sunteţi făcută pentru dragoste, scumpa mea Juliette. Se

ghiceşte acest lucru după felul cum zâmbiţi şi vă mişcaţi. Sunteţi prea plină de viaţă, pentru a vă îndepărta de toate cele lumeşti. Puteţi să aveţi grijă de odraslele altora şi să rostiţi rugăciuni pentru ele, da, însă aţi fost făcută pentru a avea copii, la rândul dumneavoastră, şi să le iubiţi tatăl aşa cum o femeie iubeşte un bărbat.

– Şi nu ar trebui ca şi el să mă iubească?

– O va face, cu ajutorul lui Dumnezeu, atâta timp cât veţi dori acest lucru.

– Şi de ce nu aş face-o?

– A, draga mea, uneori e mai bine să te lipseşti de dragoste decât să pretinzi. Numai cei curajoşi ajung să afle ce se ascunde în inima celor cu care se căsătoresc, aşa cum o veţi face dumneavoastră.

Juliette îşi sprijini bărbia de creştetul lui Gabriel.

– Nu mi-ar plăcea să ştiu că sunt tolerată numai de dragul băieţilor.

– Atunci va trebui să riscaţi.

– Cum?

– Veţi şti atunci când va veni momentul.

Nu primise un răspuns satisfăcător, însă n-o să afle altceva, îşi spuse Juliette. Nu mai zise nimic, şezând în continuare şi legănându-l pe Gabriel pe măsură ce orele de dimineaţă se scurgeau unele după altele.

Nicholas nu se întorsese până la ora prânzului, pe care mama ei îl servea de obicei

la trei. Juliette se întrebă în treacăt ce îl reținuse, însă nu avu timp să își facă prea multe griji în această privință. Starea lui Gabriel se înrăutățise; copilul era în pragul delirului, plângând și țipând după mama sa. Juliette nu îl părăsi nici măcar o clipă, căci ori de câte ori îl lăsa din brațe acesta striga de îndată după ea. Nu voia să înghită leacurile Valarei decât din mâna ei, iar dacă încercau să îl forțeze să ia mai mult de o înghițitură, i se făcea imediat rău de la stomac.

Paulette fu cea care se confruntă cu această situație neplăcută în scurtul răstimp cât o înlocui pe Juliette pentru ca aceasta să poată lua cina. Paulette fusese convinsă că băiețelul n-o să își dea seama că o substituise pe infirmiera sa, dar se înșelase, așa că fusese nevoită să se schimbe din cap până în picioare. Ulterior, se ținu departe de camera în care să afla bolnavul, făcând tot soiul de remarci răutăcioase despre copiii care erau ai nimănui și bolile de care sufereau. Domnul Daspit sosi la ora rezervată vizitelor de după-amiază pentru ca să audă lamentările pline de indignare ale lui Paulette, după care totul reveni la normal.

Juliette îl convinse, în cele din urmă, pe Gabriel să mai bea o jumătate de cană din leacul Valarei, îl legănă până când adormi, după care îl așeză pe patul ei. În acel moment auzi afară zgomotul unor pași măsurați. Se întoarse repede spre ușă, nerăbdătoare să îi împărtășească lui Nicholas vestea ameliorării stării copilului. În

locul lui văzu în dreptul geamului silueta îngustă în umeri a unui alt bărbat, al cărui braţ imobilizat semăna cu o aripă de liliac. Buzele lui Juliette se uscară atunci când îl văzu în prag pe logodnicul lui Paulette.

– Ce scenă emoţionantă!

Daspit îşi aţinti privirea asupra micuţului adormit, apoi se încruntă când dădu cu ochii de Juliette.

– Presupun că nu v-aţi gândit nicio clipă la deranjul pe care-l provoacă aducerea acestui mic vagabond pe capul mamei şi al surorii dumneavoastră.

– Este bolnav şi nu are unde să se ducă. Ce pot să fac în aceste condiţii, să îl arunc în stradă?

Zicând acestea, Juliette se îndepărtă de pat, de teamă ca nu cumva vocile lor să-l trezească pe băieţel.

– Trimiteţi-l celui care vi l-a adus. Duceţi-l la un orfelinat, unde îi este locul de altfel. Trimiteţi-l la naiba în praznic, din partea mea. Însă nu ar trebui să le expuneţi riscului contaminării pe persoanele care ar trebui să vă fie cele mai dragi pe lume.

– Domnule, dacă nu aş şti cum stau lucrurile, aş spune că vă temeţi de toate aceste copilării, răspunse Juliette, enervată de supoziţiile lui Daspit. Şi, totuşi, nu-mi dau seama de ce vă afectează pe dumneavoastră toate acestea. Deocamdată nu aţi devenit capul acestei familii, şi din câte ştiu, nu aveţi nici calitatea de logodnic oficial al surorii mele.

– Prietenia îndelungată şi cele mai bune intenţii îmi conferă dreptul de a vă vorbi. Sora dumneavoastră este îndurerată de obstinaţia cu care insistaţi să îi luaţi locul ce i se cuvine, ca să nu mai vorbim de această lipsă de respect faţă de confortul ei şi al mamei dumneavoastră. Aceasta este o dovadă în plus a deranjului pe care l-aţi provocat amândurora şi mă tem că lucrurile se vor agrava şi mai tare.

– Nu-mi vorbiţi de respect, domnule. Dumneavoastră i-aţi spus surorii mele că v-aţi putea răzgândi în privinţa căsătoriei cu ea în cazul în care zestrea sa nu va include şi cufărul cu comori. Poate că acesta este motivul real al supărării ei.

– V-a spus, nu-i aşa? Aceasta demonstrează faptul că înţelege implicaţiile de ordin practic ale problemei şi că mi se alătură în căutarea unei soluţii pentru rezolvarea ei.

Juliette îi aruncă o privire cruntă.

– Ei bine, puteţi să căutaţi cât doriţi, însă veţi vedea că nu poate fi ignorat faptul că sunt mai mare decât sora mea cu câteva minute. Iar dacă veţi decide să o părăsiţi pe Paulette având în vedere circumstanţele, sunt convinsă că se va simţi mai bine în absenţa dumneavoastră.

Daspit râse.

– Aşa aţi spune, având în vedere lipsa dumneavoastră de experienţă.

– Nu înţeleg ce legătură are asta cu discuţia noastră.

– Sora dumneavoastră are, fără îndoială, cu

totul alte standarde. Între o femeie şi un bărbat se petrec lucruri intime care...

– Care nu ar trebui discutate cu sora mea, cu atât mai puţin cu mine. Nu pot să-mi închipui de unde aveţi atâta curaj să-i atrageţi atenţia asupra unor astfel de chestiuni.

– Curaj am din plin, domnişoară Juliette. Însă nu m-aş fi aşteptat să ştiţi toate astea. Caracteristic pentru dumneavoastră este să le treceţi sub tăcere.

Bărbatul îi aruncă o privire atotştiutoare, care o făcu să strângă din dinţi.

– V-am avertizat că nu sunteţi potrivită pentru plăcerile carnale. Ar fi trebuit să mă ascultaţi în loc să îl încurajaţi pe spadasinul acela bastard. În cazul acesta, mă văd obligat să probez afirmaţiile făcute, iar dacă vorbele mele vor fi mult prea dure, numai dumneavoastră sunteţi de vină.

Daspit făcu un pas spre Juliette, însă aceasta ridică o mână, făcându-i semn să nu se apropie.

– Logodnicul meu trebuie să sosească dintr-un moment în altul, domnule, şi ar obiecta de-o manieră care v-ar afecta integritatea corporală dacă v-ar găsi singur în compania mea. În tot cazul, vă înşelaţi când presupuneţi că sunt o ignorantă în ce priveşte relaţia dintre un bărbat şi o femeie. Aşadar, nu văd rostul unei demonstraţii în acest sens, cel puţin nu din partea dumneavoastră.

– Situaţia devine interesantă, spuse Daspit,

înclinându-şi capul şi apucând încheietura mâinii oblojite într-o fâşie de mătase neagră. Să înţeleg că aţi avut o experienţă erotică recentă? Poate că am curtat sora nepotrivită.

– Mă îndoiesc.

Doar nu sugera că şi-ar fi putut schimba sentimentele într-o clipită. Sau dimpotrivă?

– Întotdeauna mi s-a părut că aveţi un temperament mai plăcut.

Pur şi simplu încerca să găsească o nouă modalitate de a-i stârni neliniştea, îşi spuse Juliette. Dacă asta făcea, aproape reuşise. Numai gândul că şi-ar fi putut încălca promisiunea făcută lui Paulette pentru a se reorienta spre ea o îngrozea în cel mai înalt grad.

– Oare trebuie să vă reamintesc că sunt deja logodită?

Daspit clătină din cap, privind-o printre gene.

– Aş fi o partidă mai bună. Mama mea se numără printre nobilii care au fugit în New Orleans pentru a scăpa de Teroare, după cum v-ar putea-o confirma personal. Pasquale e un cerşetor în comparaţie cu mine, având în vedere originea şi educaţia mea.

Juliette observă că bărbatul aruncase o nouă ocheadă în direcţia lui Gabriel, aluzia lui nerostită făcând-o să clocotească de mânie.

– Un bărbat cu experienţă în materie de dueluri.

– Nu ar trebui să vă îngrijoreze acest aspect. O doamnă poate face afirmaţii fără să se

gândească la consecințe, după cum poate să rupă o logodnă fără să se teamă de ceea ce ar urma.

Îl măsură câteva secunde din priviri înainte de a i se adresa din nou:

– E vorba de lădiță, nu-i așa? La urma urmei, credeți că îmi aparține mie de drept și vă gândiți să vă schimbați logodnica pentru a pune mâna pe ea. Va trebui să vă căutați norocul în altă parte, domnule, căci pe mine nu mă interesează câtuși de puțin originea și educația dumneavoastră și nu i-aș juca niciodată surorii mele o festă atât de josnică încât să vă accept drept mire. Asta, desigur, în cazul în care nu aș fi fost deja logodită.

– Știți prea bine că acest mariaj cu Pasquale va fi doar formal, un mijloc de a câștiga premiul cel mare, după care vă va părăsi.

– Nu puteți ști nimic cu certitudine despre aranjamentele mele de nuntă, însă vă asigur că sunt la fel de clare ca și ale dumneavoastră.

– Bravați, având în vedere circumstanțele, spuse alesul surorii ei, râzând.

– Dimpotrivă. Mă voi căsători cu Nicholas Pasquale, și cu asta basta.

Jean Daspit deschise gura pentru a-i da o replică, după care se încruntă, închizând-o la loc, aruncând o privire spre ușă. Juliette se uită și ea în direcția aceea, așteptându-se să îl vadă în prag pe Nicholas. În locul acestuia se afla însă Veveriță, proptit cu un umăr în toc și cu brațele încrucișate la piept. Chipul tânărului

exprima un dispreț atât de profund încât Juliette clipi de câteva ori din ochi.

– Lui domnu' Nick nu i-ar plăcea să audă vorbindu-i-se astfel unei doamne, spuse băiatul, fără a-l scăpa din ochi pe Daspit. Chiar nu i-ar plăcea deloc. Ați face bine să vă măsurați cuvintele.

– Te înșeli amarnic dacă crezi că mi-e teamă de domnu' Nick.

Veveriță ridică din umerii săi osoși.

– Doar e înmormântarea dumneavoastră.

Vreme de o clipă, logodnicul lui Paulette lăsă impresia că avea să respingă amestecul băiatului cu o replică pe măsură, însă de îndată ce zări chipul împietrit al lui Juliette, care parcă îl avertiza, acesta se abținu de la orice comentariu.

– Nu voi sta la palavre cu un pui de cerșetor. Domnișoară Juliette, o să mai discutăm despre acest subiect cu altă ocazie.

Spunând acestea, Daspit de-abia dacă schiță o reverență.

– La revedere.

Veveriță se dădu în lături pentru a-i face loc să treacă. Juliette avu impresia că băiatul o să-l scuipe pe logodnicul lui Paulette când acesta se va strecura pe lângă el, însă copilul dădu dovadă de reținere. Când se întoarse către ea, Veveriță îi căută privirea, ca o expresie vinovată.

– Intră, îi spuse Juliette, făcându-i semn că era bine-venit. Cred că vrei să îl vezi pe Gabriel.

Tânărul părea mai încurcat ca oricând, neștiind ce să facă cu mâinile și pășind cu teamă

pe covorul Aubusson, cu cizmele sale murdare şi scâlciate. Se uită, fără să clipească, la mogâldeaţa de pe pat.

– Mda... Întocmai... A trecut ceva vreme de când nu a mai plâns, nici nu a mai ţipat.

– Doarme, pur şi simplu a adormit, îl asigură Juliette.

– Sunteţi convinsă?

Teama din ochii lui îi sfâşie inima. Îl luă de braţ.

– Vino mai aproape ca să vezi cu ochii tăi.

Veveriţă se apropie de pat şi îşi coborî privirea, după care se frecă la ochi, de parcă ar fi avut o senzaţie de mâncărime.

– Se va face bine, nu-i aşa?

– E prea devreme să spun asta, însă cred că da.

– Asta e... e bine.

Băiatul întinse mâna de parcă ar fi vrut să îl mângâie pe Gabriel pe creştet, după care, uitându-se la ea, se trase înapoi, frecându-şi palma de pantalonii zdrenţuiţi.

– Mă îndoiesc că îl vei trezi.

Veveriţă clătină din cap.

– E atât de... arată bine, chiar arată bine.

De fapt voia să spună că micuţul nu mai era murdar. Juliette îşi înghiţi nodul din gât, dorindu-şi deodată ca toţi copiii de pripas aflaţi în grija lui Nicholas să fi fost curaţi şi sănătoşi. Şi de ce nu ar fi fost posibil? Credea în asta. Cel puţin lucrul acesta i-ar fi stat în putinţă.

– Spune-mi, Veveriţă – îi vorbi ea cu blândeţe –, mai ai şi un alt nume, poate cel dat la naştere?

Tânărul deschise gura, o închise la loc, după care mai încercă o dată să-i răspundă la întrebare.

– Mama mea... îmi spunea Nat. Vine de la Nathaniel.

– E un nume frumos. Poate că îmi vei da voie să îţi spun aşa într-o bună zi.

Copilul se gândi un pic, după care dădu aprobator din cap.

– Poate.

– Ceilalţi băieţi au şi ei alte nume?

– Unii da, alţii nu.

Juliette îi făcu semn că înţelesese, propunându-şi să aibă în vedere această situaţie.

– Dacă vrei, poţi să stai un pic cu Gabriel.

Veveriţă se uită la balansoarul pe care i-l arătase, după care îşi privi hainele murdare.

– Aş prefera să mă întorc la ceilalţi, să le spun ce şi cum. Dar, domniţă...

– Da?

– Nu-i aşa că nu-l veţi lăsa pe Daspit acela să se apropie prea tare de dumneavoastră?

Băiatul îi aruncă o privire, după care se uită repede în altă parte, ca şi cum ar fi vrut să îşi ascundă de ea ochii atoateştiutori.

– Nu e un om bun, nu întotdeauna. N-ar trebui să aveţi de-a face cu el.

– Cred că ai dreptate. O să am grijă.

– Atunci e bine. O să-l omoare cineva într-o zi, dar până atunci...

– Înțeleg.

Băiatul părea să știe foarte multe despre Daspit și reputația acestuia. Juliette presupuse că mai cunoștea și alte amănunte.

– Ai văzut rana domnului Daspit. Știi cumva cum a căpătat-o?

– O, sigur că da, domniță. Croqučre l-a împuns bine de tot.

– Croqučre scrimerul? Ești sigur?

Veveriță dădu din cap.

– A făcut-o pentru felul în care s-a descotorosit de o femeie, de o *placee*.

Nu știuse că Daspit avusese o *placee*, o amantă creolă, la fel ca majoritatea tinerilor domni. Se întrebă dacă Paulette aflase acest lucru. Nu că ar fi fost ceva ieșit din comun. I s-ar fi părut chiar surprinzător dacă nu ar fi avut una.

Oare Nicholas avea și el o astfel de metresă pe undeva? Ciudat, întrebarea aceasta nu îi trecuse prin minte până atunci.

– Și atunci de ce îl acuză pe domnul Pasquale?

– Croqučre a purtat mască. În plus, nu ar recunoaște niciodată că a fost învins de o astfel de persoană.

Era mai mult decât adevărat. Mândria nu i-ar fi permis lui Daspit să admită că fusese înfrânt de un mulatru.

– Şi crezi că nu va afla cine a fost de fapt adevăratul lui adversar?

Veveriţă adoptă aceeaşi atitudine sfidătoare pe care Juliette o mai văzuse şi în alte dăţi pe chipul acestuia.

– Nu prea îl ajută mansarda. Iar domnu' Nick a purtat şi el mască atunci când...

– Când ce? întrebă Juliette în clipa în care băiatul se opri brusc.

– Nimic.

– Poate l-ai văzut la balul mascat.

Veveriţă nu voia însă să se lase tras de limbă. Băiatul strânse din buze, clătinând din cap, după care se întoarse pentru a coborî şi a li se alătura celorlalţi copii, care îl aşteptau.

Se întâmpla ceva în cercul spadasinilor, iar Juliette aproape că putea să jure acest lucru, mai ales după ce auzise acel schimb de replici la bal. Nu ar fi putut spune cu exactitate ce anume înţelesese, însă îşi dăduse seama doar că era vorba despre Nicholas şi că fusese implicat într-o afacere periculoasă. Incidentul dintre Croquĉre şi Daspit, iar apoi atacul asupra lui Nicholas şi a sa din grădina Tivoli aveau, cu siguranţă, o legătură între ele.

Ca logodnică a unui scrimer, ar fi trebuit să cunoască pericolele la care se expunea acesta. Trebuia să fi fost o cale de a le afla. Avea să se gândească la asta.

13

Nicholas reveni la reşedinţa Armant târziu în cursul după-amiezii. Nu numai că trebuise să se îmbăieze şi să se schimbe din cap până în picioare, însă descoperise că i se deschisese rana datorită faptului că îl dusese în braţe pe Gabriel, astfel încât fusese nevoit să trimită după felcer ca să i-o coasă. Ar fi trebuit să facă acest lucru de la bun început, ştia asta, însă crezuse că nu era absolut necesar. Îl descuraja faptul că sângerase prin lenjerie; la urma urmei, avea un număr limitat de cămăşi de schimb. În plus, nu voia să îi ofere lui Juliette un motiv pentru a-l întreba ce i se întâmplase. Şi aşa o tulburase atacul din seara precedentă, fără a mai fi cazul să afle că acesta fusese o tentativă serioasă de a-l scoate din joc.

De-abia dacă reuşise să facă o figură onorabilă atunci când Kerr Wallace îi apăruse la uşă. Poate că bărbatul din Kentucky l-ar fi scutit de lecţie, însă Nicholas nu voia să-şi încalce cuvântul. Nu era în stare să urce pe planşa de scrimă, însă elevul ar fi avut multe de învăţat în ceea ce priveşte scrima ca sport, atenţia acordată fiecărei arme în parte, exerciţiile pentru menţinerea formei fizice, precum şi motivaţia fiecăreia dintre fentele tradiţionale. Acestea puteau reprezenta un început destul de bun, chiar dacă lecţia avea să fie mai scurtă decât de obicei.

Nicholas își făcu apariția în budoarul lui Juliette la timp pentru a-l convinge pe Gabriel să mai ia o înghițitură din licoarea bătrânei doici. Reuși, deși îi trecu prin minte gândul că avea să fie nevoit să își schimbe din nou haina. Băiatul avea friguri, zvârcolindu-se din cauza febrei, iar Nicholas îl luă din pat, în cele din urmă, așezându-se cu el în brațe în balansoar, așa cum făcuse Juliette. Gabriel se potoli de îndată, spre marea sa ușurare. În vreme ce îl ținea strâns la piept, Nicholas aproape că le porunci lui Juliette și Valarei să părăsească odaia și să se odihnească, lăsând băiețelul în grija sa. Spre surprinderea sa, cele două femei se supuseră fără să crâcnească.

Juliette se opri în prag pentru a-i arunca o ultimă privire. Zâmbetul ei era plin de compasiune, dar și aprobator, observă Nicholas. Se simțea de parcă tocmai fusese decorat.

Orele se scurseră pe nesimțite, punctate pe alocuri de zgomotul făcut de câte o drișcă sau trăsură ce trecea prin apropiere, de strigătele florarilor sau ale negustorilor de cafea, precum și de șoaptele feminine care se auzeau din când în când de pe holul alăturat. La un moment dat chiar ațipi, probabil istovit de ieșirile nocturne din ultima vreme și de dușca zdravănă de coniac pe care doctorul i-o băgase pe gât înainte de a-l împunge cu acul pentru a-i coase marginile rănii. Se trezi, tresărind, și constată că se înserase.

Cineva își făcu apariția tocmai atunci în odaia de culcare. Era o siluetă îmbrăcată în gri,

ce purta o tavă dinspre care răzbătea o combinație ispititoare de arome. Aceasta o puse pe masa de la celălalt capăt al patului, după care se întoarse și se apropie de el.

– Juliette...

Femeia nu îi răspunse, ci îi zâmbi, întinzându-se să îl ia pe Gabriel în brațe și atingând ușor pieptul lui Nicholas în vreme ce îl ridica pe băiețel pentru a-l așeza pe pat. Făcând un pas înapoi, aceasta se aplecă încetișor peste el, îi puse mâinile pe umeri, apoi își înclină capul pentru a-l săruta pe buze.

Surpriza și dezamăgirea îl țintuiră locului preț de câteva secunde, după care o apucă de talia îngustă, făcând-o să dea înapoi, înainte de a se ridica în picioare. Înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt, se prinse de reverele hainei pentru a-i trage capul spre ea. I se împotrivi, apucând-o de brațe și strângându-i încheieturile între degete. Femeia scoase un țipăt scurt, după care se lăsă pe tocurile joase ale papucilor de casă, privindu-l cu capul lăsat pe spate.

Flacăra lumânării ce fusese aprinsă în cameră începu să strălucească mai tare. O voce rece se făcu auzită din prag.

– Vă rog să mă scuzați. M-am gândit că era timpul să vă ofer o mică gustare.

Femeia de lângă Nicholas se întoarse către ușă.

– O, Juliette, și eu i-am adus de mâncare lui Nicholas. Și... ne pare rău. Nu știu ce ne-a apucat.

Nicholas se simţi sfâşiat între mânie şi amărăciune, curtoazie şi dorinţa de a se justifica. Îmbrăţişarea nu fusese reciprocă; Paulette îl abordase în mod deliberat, dându-se drept Juliette. Nu se putea scuza fără a o învinovăţi pe ea, şi nu stătea în firea unei gentleman să acuze o doamnă de comportament indecent.

– A fost o greşeală, sunt convinsă, răspunse scurt Juliette. Nu e prima dată când observ că domnului Nicholas îi vine greu să ne deosebească.

– Nu şi când e vorba de un contact apropiat, precizează el. Tocmai voiam să remarc că sora dumneavoastră m-a confundat probabil cu logodnicul său.

– Chiar aşa?

– V-o jur.

Zicând acestea, Nicholas înfruntă cu mult calm privirea lui Juliette în lumina slabă a lumânării.

Paulette îşi puse mâinile în şolduri.

– S-au produs o mulţime de încurcături astăzi, sau cel puţin aşa mi s-a părut. Jean a avut o conversaţie destul de lungă cu tine în dimineaţa asta, draga mea soră, chiar mai lungă decât cea pe care a purtat-o cu mine.

Nicholas îşi plimbă privirea de la o soră la alta.

– Sper că discuţia nu a fost asemănătoare.

– Era preocupat de faptul că aş putea abuza de blândeţea mamei mele, transformându-i casa într-o infirmerie.

Juliette îşi coborî privirea spre tava din

mâna sa, pe care se aflau un sfeşnic şi mai multe feluri de bucate.

– Cel puţin nu va trebui să răbdaţi de foame. Luaţi loc, vă rog, şi mâncaţi. V-aş fi trimis tava mai devreme, dar mi s-a părut că ar fi fost păcat să vă trezesc.

– Şi să îl deranjaţi pe Gabriel, de bună seamă.

– Într-adevăr. I-am adus şi lui o supă de găină şi ar fi bine dacă ar mânca-o chiar acum. Sper să îl convingeţi în timp ce veţi lua masa.

Juliette aşeză sfeşnicul pe noptieră, după care puse tava alături, luând un castronel şi un pahar de pe ea.

Evita o confruntare, iar Nicholas îşi dădea seama de acest lucru. Existau o mulţime de motive pentru care o făcea, de la necesitatea de a salva aparenţele în ceea ce o privea pe sora sa, la reţinerea pe care ar fi manifestat-o în faţa unei eventuale provocări la duel. Îşi spuse că ar fi fost mai bine să treacă cu vederea incidentul, însă nu avea să-l dea uitării.

Cu toate acestea, ea îi mai ascundea ceva. În pofida înfăţişării sale liniştite, viitoarea lui mireasă era supărată pe el. Cauza nu era greu de ghicit. Gândea, probabil, că o trădase cu sirena aceea mascată, însă nu îl putea acuza fără a da explicaţii cu privire la modul în care aflase despre aceasta. Uitase probabil de presupusa lui aventură, căci prioritară era soarta lui Gabriel, însă îşi amintise acum de ea, după ce băieţelul se mai întremase.

Paulette îi măsura când şi când din priviri, cu o figură nemulţumită. Se aşteptase, fără îndoială, să provoace ceva mai multe disensiuni între ei decât reuşise să o facă. Văzând că Nicholas ridicase întrebător o sprânceană în direcţia sa, sora geamănă a lui Juliette scoase un oftat, după care ieşi intempestiv din cameră.

– Cred că e dezamăgită, remarcă el. Credeţi că se aştepta să anulăm logodna?

– Cine poate şti?

Nicholas înconjură patul pentru a se apropia de ea, aplecându-se puţin ca s-o poată privi în ochi.

– Mă credeţi atunci când vă spun că nu am avut nimic de-a face cu cele întâmplate mai devreme?

– Da, sigur că da. După cum am mai spus, suntem uşor de confundat.

Din vocea ei răzbătea o uşoară nelinişte. Ascultând-o cu atenţie, Nicholas crezu că identifică o notă de respingere.

– Nu v-am confundat. Chiar credeţi că nu pot să vă deosebesc de Paulette?

– Ba da, de la distanţă.

– Dar s-a aflat aproape de mine, la fel cum vă aflaţi şi dumneavoastră.

Nicholas îşi înălţă capul pentru a-i atinge în treacăt baza gâtului cu vârful buzelor.

– Vă rog!

Juliette se înfioră un pic, strângând din umeri în vreme ce se juca cu o linguriţă de

argint pe care o adusese, fără îndoială, pentru a-l hrăni pe Gabriel.

– Aş prefera să nu mai vorbim despre asta.

– Cred că trebuie să lămurim lucrurile.

– Vi se răceşte mâncarea.

– Să se răcească. Unele lucruri sunt mai importante.

Juliette se întoarse către el, faldurile fustelor ei atingând carâmbii cizmelor lui ca urmare a mişcării ei bruşte.

– Dacă ştiaţi cine e cu adevărat, de ce aţi sărutat-o?

– Nicidecum, zise el, continuând să o privească în ochi. Regret că spun aceasta, dar a fost tocmai pe dos.

– Oh! Însă, în cazul ăsta...

Îl credea sau cel puţin aşa părea. Recunoştinţa manifestată pentru această dovadă de încredere se împletea însă cu o oarecare nesiguranţă în privinţa ei.

Aşteptă câteva clipe ca ea să continue, dar când văzu că nu o face, simţi nevoia să precizeze:

– Paulette este sora dumneavoastră geamănă, pe care o cunoaşteţi mai bine decât oricine altcineva. Episodul de mai devreme s-a petrecut pentru că vă poartă pică datorită faptului că Daspit v-a căutat în dimineaţa aceasta? Sau a sperat că ar putea să ne despartă astfel încât ea şi logodnicul său să revendice lădiţa de zestre? A acţionat la îndemnul lui Daspit? Sau să o fi făcut...

– Din simplă curiozitate stârnită de Casanova al New Orleans-ului? îl completă ea atunci când el se întrerupse, neştiind cum ar fi trebuit să formuleze ce avea de spus.

– Vă rog, spuse el, pe un tot scăzut.

– De ce nu? V-aţi câştigat renumele, presupun. Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Verificarea abilităţilor dumneavoastră trebuie să fie dorinţa secretă a jumătate din femeile oraşului, în special a celor hărăzite unor bărbaţi care stăpânesc mai puţin această artă. Poate că Paulette crede că deţin un avantaj nedrept. Ori s-ar putea să-şi închipuie că e dreptul ei. La urma urmei, întotdeauna am împărţit totul cu ea.

– Aşadar aţi prefera să credeţi aceasta, în loc s-o suspectaţi că ar fi încercat să vă rănească în mod deliberat.

Ochii ei erau aţintiţi asupra acului simplu, din argint, înfipt în lavaliera lui.

– Cred că aşa s-ar cuveni.

Nicholas îi căută privirea, însă nu reuşi să-şi dea seama ce simţea cu adevărat. În loc să insiste, îi spuse cu delicateţe:

– Nu am de gând să mă împotrivesc dorinţelor dumneavoastră, dragă domnişoară, însă trebuie să vă spun că mă deranjează perspectiva de a fi împărţit.

Juliette îşi ridică ochii umbriţi de îndoială pentru a-l privi.

– Într-adevăr?

– Bineînţeles. Şi nici nu-mi face plăcere să îmi împart cu altcineva viitoarea soţie.

Obrajii ei fură năpădiți de un val de roșeață.

– Dacă vă referiți la avansurile lui Daspit, atunci puteți fi liniștit în această privință.

– Așadar, a îndrăznit să vă abordeze? Mi-am închipuit eu că așa stau lucrurile.

– A făcut-o numai ca să afle ce șanse ar avea să își schimbe logodnica, în cazul în care lădița de zestre îmi va reveni mie.

Ochii lui alunecară pe ovalul feței ei, pe contururile gurii sale apetisante, pe onduleurile părului ei care scăpaseră din strânsoarea cocului coborând apoi asupra liniei suple a bustului și taliei ei.

– Mă îndoiesc că asta a fost tot, zise el cu o voce învăluitoare.

– Dacă vă referiți la... dar o are pe Paulette.

– Care este atrăgătoare în felul său, însă nici pe departe tot atât de dulce și înflăcărată ca dumneavoastră. Daspit este, fără îndoială, un idiot care nu știe ce se află în inimile și mințile femeilor, însă cu siguranță are ochi.

– Vă mulțumesc tare mult, însă nu cred..., îi răspunse ea cu asprime.

– Vorbesc serios.

Ochii ei aruncau scântei verzi și aurii.

– Sigur că da, ori de câte ori vă adresați unei femei. Cu toate acestea, domnul Daspit este interesat exclusiv de lădița de zestre. Vă asigur.

– Dar dumneavoastră? ripostă el, împins de un demon interior care se deșteptase la sugestia ei potrivit căreia i-ar fi lipsit discreția în relațiile

sale cu femeile. Nu ați avut nicio curiozitate legată de avansurile lui?

Privirea pe care i-o aruncă acum Juliette reflecta un dispreț suveran.

– Niciuna.

Nicholas se văzu nevoit să-i dea crezare. În același timp se gândi că reacția ei la îmbrățișările lui din seara precedentă fusese provocată exclusiv de el. Bucuria nestăvilită care îl cuprinse fu ca o revelație, însoțită totuși de unele resentimente.

– Veți constata că sunt un bărbat posesiv, o asigură el. Încercarea lui Daspit de a pune mâna pe lădiță în acest fel l-ar putea costa scump.

– Așa i-a spus și Veveriță.

– Veveriță? A fost aici?

Juliette îi povesti totul, fără să omită referirile la atitudinea intervenționistă a pretendentului lui Paulette, și constată că preocuparea lui creștea cu fiecare cuvânt rostit de ea. Daspit nu ar fi acceptat să se lase pus la punct de către un tânăr vagabond, iar Veveriță ar fi avut prea puține șanse în fața unui gentleman care nu s-ar fi dat în lături să-l pedepsească pentru îndrăzneala sa.

– Unde se află acum? întrebă Nicholas.

– Domnul Daspit a plecat. Sau, dacă vă referiți la Veveriță, acesta se află la spălătorie, împreună cu ceilalți băieți. Le-am adus paturi, însă se pare că preferă să doarmă pe jos.

– Au mâncat?

Ar fi trebuit să se ocupe de aceasta mai

devreme, însă nu își dăduse seama că ceata copiilor de pripas încă mai zăbovea prin preajmă, așteptându-se să îi găsească în fața salonului lui de scrimă atunci când s-ar fi întors.

Juliette îi aruncă o privire glacială.

– Bineînțeles.

– Îmi cer scuze, însă puțini sunt cei care s-ar fi gândit la acest aspect.

Juliette clătină încet din cap, după care se întoarse să ia bolul cu supă. Cu mâncarea în mână, trecu pe lângă Nicholas ca și cum ar fi vrut să-i dea de înțeles că discuția se încheiase. Acesta o reținu, prinzând-o de braț, în vreme ce ea îl privea întrebător.

– Cât despre dumneavoastră, șopti el, cu un nod în gât, nu aveți nicio curiozitate să aflați care sunt talentele ascunse ale lui Casanova al New Orleans-ului?

Juliette îi susținu un moment privirea învăpăiată, după care se uită în altă parte.

– Nu ar fi trebuit să vă spun așa. Îmi pare rău.

– Nu vă faceți probleme. Sunt obișnuit ca oamenii să vorbească astfel despre mine. Însă nu mi-ați răspuns la întrebare.

Când își îndreptă din nou privirea asupra lui, pupilele ei erau dilatate, ca niște oglinzi întunecate ce reflectau lumina lumânării. Preț de câteva clipe nu scoase niciun cuvânt, răstimp în care Nicholas deslușì mai multe voci în depărtare, foșnetul brizei de seară printre frunzele bananierului din curte și gânguritul

adormit al unui porumbel. Într-un târziu, Juliette îi spuse:

– Şi dacă aş avea?

– M-aş simţi obligat şi în acelaşi timp mi-ar face o mare plăcere să v-o satisfac.

Juliette se îmbujoră instantaneu, fiindu-i greu să-şi dea seama dacă se simţea ofensată sau jenată.

– Când vom deveni soţ şi soţie, va trebui să vă permit acest lucru, îi răspunse ea cu reţinere.

Tonul ei îl avertizase să nu forţeze nota sau cel puţin aşa îşi închipui Nicholas. Pesemne încă mai era supărată. Ar fi trebuit să îşi dea seama de asta. Însă doar atât? Era posibil ca în grădina Tivoli să-i fi satisfăcut curiozitatea. Putea să însemne, de asemenea, că ardoarea lui o înspăimântase în asemenea măsură încât alesese să se retragă în cele din urmă. Niciunul dintre gânduri nu îl liniştea, nefiind deloc reconfortant.

– Aveţi dreptate.

Îi dădu drumul, înclinând din cap, ca şi cum s-ar fi bucurat să o lase să plece. Şi, totuşi, nu se putu abţine să nu-i răspundă şi nici măcar nu încercă să-şi reprime instinctul deosebit de puternic comparabil, prin implicaţiile sale, cu cea mai amplă fandare de pe planşa de scrimă.

– V-am simţit lipsa la balul mascat de aseară. Ce anume v-a reţinut?

Obrajii lui Juliette se îmbujorară din nou, deşi aceasta avu tăria de a-i susţine privirea fără a clipi.

– Am venit, dar numai pentru scurt timp.

– O? Şi de ce aţi procedat astfel?

– Falsitatea mi s-a părut greu de suportat.

Nicholas tăcu. Ce altceva ar mai fi fost de zis? Însă recunoscu, faţă de sine, fără prea mare plăcere, că era posibil ca un aşa-zis maestru într-ale scrimei să fie tăiat mai adânc de propria sa lamă decât de oricare alta.

Gabriel se ridică suficient de mult în capul oaselor pentru a înghiţi puţin din supa pe care i-o dădea Juliette. Copilul arăta mai bine, febra îi scăzuse şi nu mai era moale ca o cârpă, aşa cum fusese mai devreme, speriindu-i pe toţi. Nicholas simţi o puternică împunsătură în inimă atunci când observă curajul cu care băieţelul încerca să îi zâmbească atunci când îl luă în poala sa pentru a o ajuta pe Juliette să îl hrănească. Asta, împreună cu asigurările ei, îl făcu să creadă că ce era mai rău trecuse. Chiar şi aşa, reuşi cu greu să-i toarne pe gât leacul pe bază de lămâie al Valarei, după ce refuzase să mai ia vreo înghiţitură de supă. Nu îi făcea nicio plăcere să recurgă la metode dure pentru a-l trata pe bietul Gabriel care scâncea şi încerca să adoarmă din nou, dar era hotărât să facă orice pentru a-l menţine în viaţă.

Când încetară să îl mai chinuiască pe copil, acesta căzu iarăşi într-un somn adânc. Nicholas părea îngrijorat, însă Valara, care venise între timp să vadă cum se descurcă, îl asigură că nu era nimic grav. Somnul avea să-i facă bine, îi spuse ea, căci mititelul era pe cât de bolnav, pe

atât de obosit. Simțindu-se pentru moment în siguranță, continuă să-l vegheze.

Valara avea dreptate, iar Nicholas îi era recunoscător. Totuşi, continua să se simtă întru câtva vinovat, ca şi cum ar fi putut face mai mult pentru Gabriel. Dacă se gândea mai bine, nu s-ar fi descurcat de unul singur dacă l-ar fi dus în cuibul lui de burlac. Era nevoie de ceva mai mult decât de curățenie, de un pat sau o masă bună. Şi când spunea aceasta avea în vedere calmul şi amabilitatea lui Juliette, la care se adăuga simpla ei prezență. Făcuse bine că îl adusese pe băiat acolo.

Valara îi părăsi după o bucată de vreme şi nu se mai întoarse. Poate că ieşise să ia masa de seară, sau socotise suficientă prezența lui Gabriel pentru a nu mai fi nevoie de un însoțitor ori ajunsese la concluzia că logodna lor nu mai impunea o astfel de precauție. În tot cazul, Nicholas şi Juliette rămaseră singuri.

El conştientiză faptul că erau doar ei doi în odaie. Patul pe care dormea Gabriel era locul în care se culca seară de seară, în cămaşa sa de noapte imaculată, care trebuia să fi fost albă, cu o broderie ca laptele, făcută de măicuțe. Şi-o imagina acolo, caldă, delicată şi neajutorată, închipuindu-şi lucrurile pe care le-ar fi putut face dacă i s-ar fi alăturat pe salteaua aceea înaltă. O vedea parcă aievea, calmă şi supusă...

Supusă.

De ce nu îşi putea controla impulsurile năvalnice şi viziunile pătimaşe când avea de-a

face cu o femeie care se afla cu mult deasupra acestora?

Dregându-şi vocea din locul unde se afla, în faţa tăvii pe care i-o pregătise, o întrebă:

– Aţi luat masa de seară?

– Nu îmi aduc aminte, îi răspunse ea, cu o privire pierdută, ca şi cum gândurile i-ar fi zburat în altă parte.

– Este suficientă mâncare pentru amândoi.

Zicând acestea, luă un corn, puţină şuncă afumată şi o felie de brânză de pe farfurie şi i le întinse.

– Nu mi-e foame.

– Mâncaţi. Sau vreţi să vă iau în poală şi să vă hrănesc ca pe Gabriel?

Juliette se uită lung la el înainte de a accepta mâncarea. După câteva clipe, i se adresă din nou:

– Dacă Gabriel se va simţi mai bine până mâine-seară, poate că ar trebui să avem o întrevedere cu preotul.

– Da, aveţi dreptate.

Făcu o grimasă atunci când îi vorbi, iar Nicholas presupuse că ea se gândise la predica pe care avea să le-o ţină bătrânul prelat. Prima vizită la acesta marcase începutul pregătirilor de nuntă, însă preotul păruse să fie prea puţin mulţumit de angajamentul lor, recomandându-le să se roage şi să se sfătuiască cu cei din jur.

– Nu v-aţi răzgândit?

Juliette îi aruncă o privire inexpresivă.

– Nu.

Nicholas şi-ar fi dorit un dialog ceva mai animat. Însă, pentru moment, trebuia să se mulţumească cu gândul că perspectiva de a-i deveni soţie nu i se părea prea respingătoare.

– Atunci ar mai trebui rezolvată problema locuinţei.

– M-am interesat, însă aţi avea ceva împotrivă dacă am locui aici?

– În casa mamei dumneavoastră?

– Există o cameră mai mare şi, în afară de aceasta, nu îi va plăcea să trăiască de una singură după ce Paulette şi cu mine ne vom căsători.

– Suficient de mare pentru noi toţi?

Juliette înţelese de îndată la ce se referea.

– Da, suficient de mare şi pentru băieţi.

– Şi ce va spune atunci când se va vedea nevoită să îşi împartă casa cu un fost spadasin şi o gaşcă de mici huligani?

– Se va obişnui de îndată ce va scăpa de influenţa... vreau să spun de îndată ce lucrurile vor intra pe făgaşul lor. Îl simpatizează foarte mult pe Gabriel.

Nicholas îşi îndepărtă farfuria, simţind că îi dispăruse pofta de mâncare.

– E mic şi, evident, inspiră dragoste aşa cum un cătel este îndrăgit pe loc de toată lumea. Însă vor ajunge nişte bastarzi, după cum le-a spus Daspit, acesta fiind, de altfel, şi statutul binefăcătorului lor.

– Nu sunteţi bastard, veni replica ei promptă.

– Însă nici nu sunt de rasă pură, după niciunul dintre standardele unanim acceptate. Nu trebuie să îmi luați apărarea, continuă el, încruntându-se. Știu ce sunt și nu simt nevoia să mă justific. Însă nu vreau ca Veveriță și ceilalți copii să se simtă niște intruși.

– Mă gândeam că am putea locui cu toții sub același acoperiș, fără să mai așteptăm să ne căsătorim.

– Îmi face o deosebită plăcere să aud acest lucru, poate chiar mai mult decât vă închipuiți, îi răspunse el cu mult calm. Cu toate acestea, aș prefera ca băieții și, în special, Veveriță să stea pe lângă mine până atunci.

Un zâmbet discret înflori în colțul gurii ei.

– Nathaniel.

– V-a spus? V-a făcut o mare favoare.

– Așa am considerat-o și eu. Însă vă îngrijorează siguranța lui?

– S-ar putea spune și asta.

Juliette își privi mâinile și se întinse să ia un șervețel de pe tavă pentru a și le șterge. Era un subterfugiu pentru a trage de timp astfel încât să se gândească la remarca lui sau ca să îi evite privirea, își spuse Nicholas. Într-un târziu zise:

– Mă văd nevoită să recunosc că s-ar putea să aveți dreptate. Totuși, aș fi mult mai liniștită dacă băieții ar locui aici.

– Vă temeți cumva că Daspit ar putea întreprinde ceva? întrebă el, încruntându-se la

rândul lui. Sau vă preocupă siguranța faimoasei lădițe în jurul căreia se învârte totul?

– Nu trebuie să fiți atât de lipsit de respect.

– Nu asta am intenționat. Faptul că doar am auzit de minunile pe care le ascunde face să fie dificil să îi acord mai multă importanță.

Juliette se ridică brusc în picioare.

– Așteptați aici.

Nicholas ar fi dorit să protesteze, să-i demonstreze că nu era câtuși de puțin interesat de zestrea ei, însă Juliette deja părăsise odaia. Reveni câteva clipe mai târziu, aducând cu sine cufărașul de lemn care stătuse până atunci la loc de cinste în salon. Lădița de mici dimensiuni cu capac arcuit părea să cântărească ceva, judecând după încordarea din brațele ei. Nicholas sări de îndată în picioare pentru a i-o lua din mâini și a o așeza pe podea.

– Nu o putem deschide, desigur, fiindcă am putea atrage asupra noastră blestemul de familie invocat de *maman*, cei care îndrăznesc să facă aceasta fiind predispuși mai apoi la ghinion. Însă puteți vedea foarte bine că este destul de veche și că piesa în sine are o mare valoare.

Era adevărat din câte își putea da seama Nicholas. Avea capacul frumos sculptat, și inserții de lemn șlefuite în locurile unde se îmbinau. Desenele exterioare reprezentau frunze și viță-de-vie stilizate, cu flori având petale din fildeș, în vreme ce ferecătura și încuietoarea lădiței păreau să fi fost din argint patinat. Liniile sale alambicate aveau un aspect exotic, iar lemnul

din care fusese executată părea să fi provenit din Orientul Îndepărtat, aducând a palisandru sau abanos cu o tentă violacee. Nu era genul de obiect care să fi ajuns în posesia unei persoane neavizate, sau să fi făcut parte din zestrea orfanei vreunui negustor parizian, observă Nicholas. Era o piesă din perioada vechiului regim, o părticică din viața unei doamne care renunțase la statutul ei plecând spre New Orleans, probabil smulsă de o nenorocire din sânul familiei sale nobile pentru a fi trimisă pe mare către ceea ce fusese odinioară Noua Franță.

Sau poate că pur și simplu avusese vreo legătură cu o astfel de familie de la care nu era exclus să fi furat acea lădiță de zestre.

– Predecesoarea căreia i-a aparținut..., începu el.

– Marie Therese.

– Da, Marie Therese. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Nu știu, înainte să fi ajuns aici. Însă după călătorie, ea și celelalte mirese au fost găzduite de măicuțele ursuline. Bărbații din colonie care doreau să se căsătorească veneau acolo pentru ca să le curteze sub ochii atenți ai acestora. Majoritatea doamnelor ardeau de nerăbdare să ajungă stăpâne la casa lor, să înceapă o nouă viață. Nu aveau pe nimeni și nimic pe lume, așadar nu erau greu de mulțumit, nefiind sfătuite să fie pretențioase de către cei care le trimiseseră peste ocean. Cele mai atrăgătoare dintre ele aveau parte, bineînțeles, de cei mai

mulți pețitori și se numărau printre primele care ajungeau la altar. Marie Therese a fost curtată de un căpitan, un oficial guvernamental și de moștenitorul unei plantații. L-a ales pe cel din urmă.

– Și au locuit în oraș?

– Nu. A dus-o la plantația sa de pe râu. A preferat această variantă, fiindcă nu avea nicio dorință să interacționeze cu ceea ce era considerată, la vreme aceea, drept înalta societate. Fiica ei a venit ulterior în oraș, iar strănepoata ei a construit această casă.

– Par să fi prosperat, așadar trebuie să fi avut o grijă deosebită de soarta lădiței.

– Una dintre ele i-a permis soțului să cotrobăiască prin ea sau cel puțin nu l-a avertizat asupra consecințelor acestui gest. Ea și cei șase copii ai săi s-au îmbolnăvit de holeră. Numai unul dintre ei, fata cea mai mare, a scăpat cu viață. Altcineva a îndepărtat din ea un suvenir pentru ca să îl poarte fiica sa în ziua nunții. Mirele și-a pierdut viața într-un accident pe râu, pe când se ducea să își viziteze niște rude în amonte, astfel că lădița i-a revenit fiicei rezultate din cea de-a doua căsătorie.

– Așadar, este vorba de un blestem de moarte.

– Uneori, nu întotdeauna. Fratele mai mic al mamei mele era obsedat de conținutul ei, deși i se spusese că acesta avea să îi fie dezvăluit singurei sale surori. Avea opt ani la acea vreme. La o zi după ce s-a furișat în camera bunicii

mele pentru a arunca un ochi înăuntru, a căzut şi şi-a rupt mâna în balustrada galeriei suspendate.

Nicholas clătină din cap, neputându-se abţine să nu zâmbească.

– Oricum, pare să fi fost un puşti neastâmpărat, predispus la tot felul de accidente.

– Aşa a şi fost, din câte îmi amintesc. S-a înecat câţiva ani mai târziu, încercând să treacă râul în timpul unor inundaţii. Eu eram mică pe atunci, însă îmi amintesc cât de tulburată a fost mama de întâmplare. A pus-o pe seama blestemului, bineînţeles.

– Părinţii mei au avut şi ei superstiţiile lor, sau cel puţin mama mea. Credea în deochi şi în descântecul mamei menit să îi protejeze copiii şi în multe altele. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că am unele reţineri în această privinţă. Lucrurile rele se întâmplă pur şi simplu. Nu este nevoie de un blestem legendar care să determine provocarea lor.

Juliette nu îl scăpă din ochi, arborând o mină serioasă.

– Însă nu aţi ţine seama de superstiţie doar pentru a dovedi că nu este întemeiată?

– Absolut deloc, dacă asta doriţi. Mă interesează doar să aflu de ce anume Daspit pare să fie atât de hotărât să pună mâna pe lădiţă, indiferent dacă ar fi fost vorba de conţinutul acesteia sau de alte considerente.

– Dumneavoastră ce credeţi?

Cufăraşul era destul de greu, însă nu cântărea

într-atât încât să fi ascuns aur sau argint, îşi spuse Nicholas. Bijuteriile nu reprezentau cea mai uzuală formă de bogăţie, însă după toate probabilităţile acestea fuseseră îndepărtate demult. Din câte cunoştea reprezentantele sexului slab, înclina să creadă că lădiţa fusese umplută cu amintiri inutile de genul obiectelor care se găseau, de obicei, în cutiile cu bijuterii sau trusele de cusut ale femeilor mai în vârstă – batiste cu monogramă şi panglici primite de la admiratori demult trecuţi în nefiinţă, evantaie şi catarame de pantofi stricate, scrisori îngălbenite legate cu funde, bucăţi de dantelă şi nasturi atent selecţionaţi din lemn, os sau sidef, ace cu gămălie, aţe de brodat încurcate şi bolduri ruginite. Unele dintre obiecte ar fi putut prezenta interes datorită vechimii lor, însă n-ar fi constituit o comoară decât pentru un membru al familiei Armant.

– Cred că ar trebui să cercetez îndeaproape viaţa logodnicului surorii dumneavoastră, spuse el, într-un târziu.

– Veţi fi atent, nu-i aşa? El... îl cred în stare de orice pentru a-şi proteja interesele.

Nicholas îşi îndoi încet braţul rănit, dându-şi seama cât de mult adevăr se ascundea în vorbele ei.

– Voi fi cât se poate de precaut. Însă s-a făcut târziu. Ar trebui să vă las de-acum. Înainte să plec, aţi vrea să le permiteţi băieţilor să-l vadă pe Gabriel?

Juliette se uită la copilul care dormea profund în locul în care îl aşezaseră.

– Nu văd niciun motiv pentru care le-aş interzice.

– Îi voi aduce. O, cât despre întâlnirea cu preotul, voi trimite după dumneavoastră, asta dacă n-aveţi nimic împotrivă.

– Mi-ar face plăcere, îi răspunse ea pe un ton egal, în pofida faptului că sângele îi năvălise în obraji.

Lui Nicholas i-ar fi plăcut să mai rămână şi să afle motivul îmbujorării ei, să verifice dacă avea vreo legătură cu felul în care evoluau planurile lor de căsătorie. Cu toate acestea, se văzu nevoit să reziste în faţa unei asemenea tentaţii, având în vedere circumstanţele.

Băieţii nu dormeau, ceea ce nu îl surprinse pe Nicholas. Ei zăboveau adesea pe străzi până când acestea se goleau de tot, în speranţa că ar fi descoperit vreo monedă în urma celor care plecau de la teatru sau de la operă sau că ar fi primit vreo coajă de pâine pe uşa din dos a restaurantelor. Ridicându-se de îndată de pe jos, îl urmară sus, unde se încolonară într-un rând, uitându-se la locul în care Gabriel zăcea ghemuit pe salteaua moale. Probabil că Veveriţă le povestise despre progresele pe care le observase, deoarece unii dintre băieţi se mulţumiră să arunce doar o privire, fără să pună întrebări sau să fac vreun comentariu.

Însă, indiferent cât de liniştiţi încercară să fie, nu putură să evite zgomotul atunci când intrară, lipăind cu picioarele goale înainte de a ajunge pe covor, dregându-şi vocea sau fornăind.

Gabriel se trezi din somn, foindu-se pe pernă. Câteva minute mai târziu, micuțul deschise ochii. Automat, își întoarse capul și dădu cu ochii de Juliette. Descoperind-o, un zâmbet de bucurie îi însuflețí fețișoara.

– *Maman*, șopti el.

Răsuflarea calmă a lui Juliette se făcu auzită în tăcerea ce se lăsă în încăpere. Rămase acolo preț de câteva secunde, ca un înger ce stătea de veghe, după care se apropie și luă mânuța lui Gabriel între degetele sale delicate.

– Sunt aici, micuțul meu.

Oftaturile băieților care nu îi scăpau din ochi trecură ca o boare pe deasupra lumânărilor. În lumina slabă a acestora, fețele lor exprimau o mulțime de speranțe și dorințe, aflate la capătul unui șir de dezamăgiri. Privindu-i, Nicholas simți cum i se încețoșează privirea.

Brusc, se auzi o exclamație care rupse tăcerea.

– Juliette, pentru numele lui Dumnezeu! Ce se întâmplă aici? Am văzut că lădița a dispărut de la locul ei, însă nu mi-am închipuit niciun moment... Ți-ai pierdut cu totul mințile de a-i adus-o în fața acestor creaturi? Ar putea... ar putea fi în stare de orice!

Doamna Armant își făcuse apariția în prag. Privirea ei mustrătoare nu îl ocoli nici pe Nicholas. Se părea că Juliette fusese mai mult decât optimistă atunci când anticipase că aceasta avea să îi accepte pe băieți fără prea multe obiecții. Nicholas deschise gura pentru a-i liniști,

însă fu prea târziu. Copiii se împrăştiaseră cât ai clipi din ochi, de pacă s-ar fi aflat în faţa unui faeton scăpat de sub control, împingându-se şi îmbrâncindu-se pe lângă gazda lor postată în cadrul uşii. Câteva momente mai târziu, paşii lor grăbiţi se făcură auziţi pe scară, coborând precipitaţi în curte.

– *Maman!* Uite ce ai făcut! strigă Juliette.

– Ce am făcut? Mai bine te-ai uita la tine, fiica mea. Nu-ţi dai seama că rişti totul pentru a fi în compania acestor mici sălbatici. Domnul Daspit are dreptate atunci când spune că te laşi prea uşor dusă de nas de un şarlatan.

Juliette îşi drese glasul.

– Nu eu sunt cea care se lasă dusă de nas, te asigur.

– Cum poţi spune una ca asta când este clar faptul că l-ai pus pe bărbatul cu care intenţionezi să te căsătoreşti să îţi dezvăluie conţinutul lădiţei? Sunt de-a dreptul şocată!

– Dar nu am făcut nimic de genul ăsta! Nici măcar nu ar îndrăzni să îmi ceară aşa ceva, spre deosebire de alţii.

– Dovada stă sub ochii mei.

– Nu e nimic de văzut, nimic.

Juliette îşi încleştă pumnii, făcând un pas spre mama sa.

– N-ar fi trebuit să te aduc înapoi de la măicuţe. Locul tău e alături de ele, aşa cum spune Paulette, şi te vei întoarce acolo după ce sora ta se va căsători.

– Ai promis că îi vei da lădiţa celei care va

ajunge prima la altar şi iată-mi mirele, spuse Juliette, arătând în direcţia lui Nicholas.

– Sora ta e cea mai mare dintre voi două.

– Valara susţine altceva.

Doamna Armant îşi duse o mână la piept.

– Ai crede mai degrabă cuvântul ei decât pe cel al mamei tale?

– Când ştiu că Paulette te-a convins că Valara se înşală şi că lădiţa îi aparţine? Paulette ar spune orice pentru a se asigura că se va căsători cu domnul Daspit. O ameninţă, *maman*, spunându-i că nu o va mai lua de soţie dacă nu va primi lădiţa ca zestre. Îşi doreşte cu disperare să pună mâna pe ea.

– Acelaşi lucru îl spune şi ea despre tine şi despre acest... despre acest spadasin.

Nicholas se văzu nevoit să intervină:

– Cât despre aceasta, doamnă, se înşală amarnic. Nu mă interesează absolut deloc. Şi m-aş căsători cu fiica dumneavoastră chiar şi dacă ar avea renumele ştirbit şi ar fi pusă la stâlpul infamiei.

Doamna Armant se trase înapoi surprinsă, ducându-şi o mână în dreptul gâtului. Juliette îi aruncă o privire plină de reproş lui Nicholas înainte de a se îndrepta spre mama sa. În acel moment, Gabriel începu să plângă, supărat că fusese abandonat de prieteni şi iritat de timbrul ridicat al vocilor lor. Juliette se opri, întorcându-se pe jumătate către el, cu o mină nehotărâtă.

Prezenţa lui nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, observă Nicholas.

– Vă rog să mă iertați – îi spuse el, uitându-se la chipul ei desfigurat –, însă se pare că ar fi cazul să mă retrag. Prezența mea nu vă este de niciun ajutor, ci dimpotrivă. Nu trebuie să mă conduceți, nici să vă faceți griji în privința băieților. Mă voi ocupa de ei, ca de obicei. Și o să vă caut mâine, așa cum am convenit.

– Da, vă mulțumesc, spuse ea, vizibil ușurată. Atunci o să stăm de vorbă mai mult.

Nicholas se răsuci pe călcâie și ieși din odaie. Pe măsură ce se depărta de reședința Armant pentru a se îndrepta spre Pasajul Bursei, chipul lui devenea tot mai încruntat. Nu anticipase o asemenea retragere. Își imaginase că va face o plimbare liniștită, în compania lui Juliette, pe sub gangul străjuit de poarta din fier forjat de la intrare, urmată de un sărut îmbătător de dulce. Detesta, în egală măsură, faptul că fusese nevoit s-o părăsească în toiul unei noi scene cu mama sa. Insistența cu care aceasta susținea că trebuia să se întoarcă la mănăstire făcea ca sângele să îi fiarbă în vine. Era o amenințare nemiloasă, proferată în momentul în care ea tocmai începea să se trezească din amorțeala în care trăise până atunci, pentru ca, în cele din urmă, să guste un pic din plăcerile lumești.

După ce făcu câțiva pași pe faleză, observă în urma sa o siluetă care se furișa pe lângă ziduri. Își ridică fruntea, cu simțurile în alertă, însă mai mult din obișnuință, căci își dăduse seama încă de la bun început cine îl aștepta pentru a i se alătura.

– Totul e în ordine? îl întrebă Veveriță, vârându-şi mâinile în buzunarele hainei sale zdrențăroase în timp ce încerca să îl ajungă din urmă.

– Într-un fel, spuse el pe un ton sec.

– Am auzit-o pe babornița spunând că domnița Juliette se va întoarce la mănăstire.

Veveriță ascultase la uşă sau poate chiar din curte. Nicholas nu era surprins. Concluzia acelei dispute avea o mare importanță pentru băieți.

– E o posibilitate.

– Şi nu îi puteți opri să facă asta?

– Pot încerca, însă decizia îi aparține exclusiv doamnei.

Veveriță făcu câțiva paşi în tăcere, înainte să deschidă din nou gura.

– Trebuie să vă căsătoriți cu ea mai repede decât celălalt, nu? Dacă e aşa, de ce nu treceți râul?

– I-am propus să mergem la Gretna, însă nu a fost de acord.

– Şi ce i-ar împiedica pe cealaltă domniță şi pe nemernicul de Daspit să v-o ia înainte?

Era o întrebare care îl frământa şi pe Nicholas de ceva vreme.

– Nimic în afara reținerii similare manifestate de domnişoara Paulette în perspectiva unei căsătorii în pripă.

– Văd că femeile pun mare preț pe ceremonia de nuntă, remarcă Veveriță, dând din cap.

– Într-adevăr.

– Ar fi păcat dacă nu v-ați căsători voi mai întâi. Am impresia că nici nu își doresc ca domnița Juliette să se căsătorească, iar asta l-ar afecta pe Gaby. Are nevoie de ea.

Nicholas îi aruncă o privire băiatului, însă figura sa palidă, murdară nu exprima nimic din ceea ce simțea la momentul acela.

– Cu toții aveți nevoie de ea, cred.

– Până și dumneata.

Veveriță se întoarse către el în acea clipă, întâlnindu-i privirea în lumina felinarelor amplasate la colțul străzii.

– Nici vorbă, spuse Nicholas, după o ușoară ezitare.

– Însă v-o doriți drept soție?

Nicholas îi aruncă un zâmbet șugubăț.

– Crezi că mă sacrific de dragul tău și al celorlalți? Las-o moartă, prietene. O vreau pe doamna asta. Ideea e că s-ar putea să nu o merit.

– Aiurea.

Comentariul era lipsit de subtilitate, însă pe deplin satisfăcător. Poate că Nicholas s-ar fi simțit mai reconfortat dacă i-ar fi dat crezare.

14

Juliette nu știa cu certitudine dacă bătrânul pastor al catedralei avea unele ezitări în privința căsătoriei sale cu Nicholas fiindcă renunțase la comănac în ultimul moment, din cauza

dezaprobării mamei sale, ce frecventa cu regularitate lăcaşul de cult, sau a ocupaţiei şi reputaţiei mirelui. Toate aceste aspecte fură discutate în cadrul celei de-a doua întrevederi dificile avute cu acesta căreia trebuiră să-i facă faţă ea şi Nicholas, aşadar putea fi vorba în egală măsură de tustrei. În tot cazul, atenţionările pe care le primiră în sensul de a cântări cu atenţie lucrurile înainte de a face acel pas păreau şi mai dure decât cele anterioare.

Însă le considerau lipsite de importanţă. Ea şi Nicholas aveau vârsta potrivită şi nu exista nicio opreliştе în calea căsătoriei lor. Data fu stabilită pentru prima luni înainte de Lăsata Secului.

Fură uşuraţi să constate că problema fusese rezolvată, sau cel puţin aşa se simţi Juliette. Nu ştia ce era în sufletul lui Nicholas. Atitudinea lui fusese mai mult decât reverenţioasă atunci când discutase cu preotul, iar răspunsurile la întrebările acestuia prompte, dacă nu chiar prea elaborate. Când părăsiră chilia părintelui, îi oferise braţul, însă mai degrabă din politeţe decât din dorinţa de a o atrage în calitatea sa de viitor soţ. Nici nu se aşteptase la altceva, însă nu putea să nu se simtă neliniştită la gândul că ar fi trebuit să acorde ceva mai multă importanţă acelei împrejurări.

Înaintea lor se afla piaţa D'Armes, străjuită de gărduleţul din fier forjat şi sicomorii deja înmuguriţi. Nicholas, la fel ca toţi ceilalţi spadasini, participa la exerciţii şi parade cu

Legiunea Louisiana, iar Juliette ştia acest lucru, chiar dacă piaţeta era goală la acea oră. Nu se vedeau decât câţiva trecători – un domn sau doi mai în vârstă, care îşi făceau plimbarea de seară, şi cupluri de îndrăgostiţi, supravegheate îndeaproape de însoţitori, la fel cum şi ei erau urmaţi de Valara. Toate acestea îi aminteau de viaţa pe care o ducea bărbatul din dreapta sa, despre care nu ştia aproape nimic. În viaţa lui mai existaseră şi alte femei. Pe drumul de la catedrală la reşedinţa familiei Armant, Nicholas se înclină în faţa a cel puţin şase domni care îl salutară pe faleză. Printre aceştia se număra şi un tânăr gentleman îmbrăcat cu o redingotă similară cu a lui, purtând la gât o lavalieră înnodată în acelaşi fel. Mai întâlniră un băcan rotofei, căruia aproape că îi pieri culoarea din obraji atunci când dădu cu ochii de Nicholas.

Era în stare să inspire genul acela de teamă dacă ar fi dorit, folosindu-se de reputaţia sa ca să-i intimideze pe ceilalţi pentru ca ulterior să obţină ceea ce voia. Ar fi trebuit să aibă o fire deosebit de puternică pentru a se stăpâni şi, totuşi, nu părea să-şi fi impus un asemenea comportament. Nu se îmbăţoşa pe stradă pentru a-i obliga pe ceilalţi să îi facă loc, nu trecea primul pragul şi nici nu se aştepta să i se acorde atenţie înaintea altora. Având în vedere felul în care era tratat, ar fi putut foarte bine să fie un simplu funcţionar sau un producător de bumbac, nu cel mai temut spadasin din Oraşul Vechi. Îşi

potrivise până şi pasul după cel al Valarei, aflată undeva în spatele lor, pentru ca aceasta să se poată ţine după ei fără a-şi pierde răsuflarea.

– Vă datorez scuzele mele, rupse tăcerea într-un târziu Juliette.

El îi aruncă o privire nedumerită.

– Nu pot să îmi dau seama de ce.

– Mi s-a spus că domnul Croqučre a fost spadasinul care i-a aplicat domnului Daspit acea corecţie demnă de toată lauda pentru comportamentul său. Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de dumneavoastră atunci când aţi afirmat că nu sunteţi în niciun fel implicat şi îmi pare rău pentru aceasta.

– Însă aţi acceptat explicaţia mea în cele din urmă. A fost de ajuns.

Generozitatea pe care o dovedea o punea în dificultate.

– Dar eu am avut totuşi o oarecare reţinere.

– Însă de vreme ce în acel moment mă cunoşteaţi doar după reputaţie, poate fi considerată o victorie.

– Între un soţ şi o soţie ar trebui să domnească încrederea. Sper să mă descurc mai bine data viitoare.

Pe chipul lui se aşternu o expresie ciudată, însă aceasta dispăru atât de repede încât Juliette nu reuşi s-o desluşească.

– Credeţi cu toată tăria în căsătorie.

– Pare a fi singura cale către fericire.

– Chiar dacă absenţa nevinovăţiei are menirea de a-i proteja pe alţii?

Oare întrebarea fusese retorică sau el îi ascundea ceva?

– Alte ființe?

– Prieteni, tovarăşi de arme, soție.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, care deveniseră atât de întunecați încât simți că se scufundă în adâncul lor infinit. Îi cereau consimțământul, îi testau încrederea, îi sugerau posibilități pe care nu era sigură că ar fi îndrăznit să le exploreze. Revenind cu picioarele pe pământ, îi spuse:

– Vreți să spuneți că ați avea ceva de ascuns?

– Vreau să spun că nimic nu este atât de simplu pe cât pare a fi. Însă nu contează. Ce doriți să facem acum? Vă pot conduce acasă de îndată, chiar dacă eu aş fi preferat să ne prelungim plimbarea cu o jumătate de oră. Vreți să ne plimbăm pe chei? Vreți să mergem la cofetăria lui Vincent să mâncăm o prăjitură? Sau să onorăm invitația de a trece pe la Rio şi Celina, dacă n-aveți nimic împotrivă?

– Nu ştiu, îi răspunse ea, încruntându-se uşor. Mi-ar fi fost mai uşor dacă l-aş fi lăsat pe Gabriel în grija Valarei, însă *maman* nici nu a vrut să audă.

– Părea să se simtă mult mai bine în după-amiaza asta şi era pe jumătate adormit atunci când am plecat.

– Şi a promis că va trece din când în când pe la el – e felul ei de a-şi recunoaşte geşelile, presupun. Şi-a regretat ieri izbucnirea, numai că a făcut-o prea târziu.

– Aşadar s-a gândit să vă uşureze misiunea de a vorbi cu preotul despre căsătoria noastră?

Juliette nu i-ar fi putut lua în nume de rău umbra de îndoială pe care i-o sesiză în voce. Până şi pe ea o luase prin surprindere. Şi, totuşi, mama ei era capabilă să facă gesturi de tandreţe atunci când nu se lăsa pradă superstiţiilor sau când nu încerca să o liniştească pe Paulette şi păruse foarte convingătoare atunci când îi spusese că avea să se descurce.

– Poate că şi-a dat seama că avem de gând să mergem până la capăt şi a capitulat.

– În cazul acesta am putea să profităm de ajutorul pe care ni-l oferă, îi spuse el. Nu ar trebui să dureze prea mult vizita la Rio şi Celina, asta dacă dorţi să ne oprim pe la ei.

– Ei ştiu ce intenţii avem?

– Da, dar nu e nicio problemă. Celina a decis ca seara asta să rămână amândoi acasă şi să primească musafiri. Nu vrea să concureze cu saloanele literare ale lui Lisette, însă îi face plăcere compania anumitor oameni şi în pofida statutului de contesă de Spania, nu s-a rupt chiar atât de tare de restul lumii, încât să nu-şi mai poată primi prietenii şi cunoştinţele în vizită. Se vor servi câteva delicatese fie aduse din Catalonia, fie preparate după reţete autohtone.

Perspectiva îi surâdea. Mama ei nu ar fi fost de acord, cu siguranţă, însă Juliette nu avea de gând să ţină seama de acest lucru.

– Am putea trimite un bilet pentru a ne anunţa întârzierea?

– Bineînțeles, încuviință el, zâmbindu-i, după care se îndreptară spre casa prietenilor lui.

Puțini musafiri sosiseră la întâlnirea cu soții de Vega, însă aceasta se explica prin faptul că era încă devreme. Denys Vallier, fratele Celinei, venise însoțit de câțiva prieteni, printre care impetuosul Hippolyte Ducolet și mohorâtul Albert Lollain. Domnul Caid O'Neill și soția sa, Lisette, ajunseseră și ei, împreună cu fiul lor cel mic, care fu repede trimis cu bona să se alăture micuților de Vega. În anturajul cuplului O'Neill se afla doamna de companie, originară din Boston, a soției lui Caid, Agatha Stilton. Juliette o recunoscu și pe doamna Maurelle Herriot, precum și pe domnul și doamna Plauchet, la a căror serată participase de curând. Domnul Blackford ședea și el într-un colț, de unde părea să contemple adunarea cu un aer amuzat. Acesta era însoțit de un uriaș deșirat, ale cărui straie păreau să indice faptul că provenea dintr-un oraș sau dintr-o așezare din amonte, în care americanii veșnic puși pe harță și lipsiți de maniere în societate erau prezentați drept adevărate sperietori cu scopul de a-i disciplina pe copiii creoli.

Salonul care găzduia reuniunea avea un aspect european, după părerea lui Juliette. Aproape de două ori mai spațios decât cel de la ea de acasă, acesta avea uși lambrisate pictate și ornamente delicate pe pereți, creând astfel intrânduri ce fuseseră decorate în culori

pastelate. O mulțime de perne îmbrăcate în mătăsuri exotice ornate cu mărgele împodobeau canapelele, iar stucaturile sofisticate atrăgeau privirile spre tavan, unde erau înfățișați zei și zeițe în timp ce participau la o serbare câmpenească. Decorațiunile fuseseră făcute recent, observă Juliette, căci mirosul vopselelor încă mai plutea în aer.

Musafirii se delectau cu una dintre delicatesele promise de gazde – portocale roșii de Sevilla. Peste o duzină de astfel de fructe fuseseră tăiate în jumătăți pentru a-și dezveli miezul roșu, alcătuind o piramidă, așezată pe un platou de argint patinat. Toate acestea fuseseră servite cu măsline negre, coacăze uscate, migdale nedecojite, felii subțiri ca foița de hârtie de șuncă afumată, alături de tăvi cu cârnăciori iberici și pahare cu vin spaniol. Musafirii se strânseseră în fața mesei pe care se afla festinul, încercând feluritele bucate și flecărind precum creolii, toți cu aceeași vervă și în același timp.

Sosirea lui Nicholas și a lui Juliette fu întâmpinată cu strigăte de bun venit. Toată lumea părea să știe unde fuseseră și făcea comentarii ironice la adresa lor. Blackford fu cel care, părăsindu-și colțul, puse capăt rumorii. Când ajunse în dreptul mesei, acesta apucă trei portocale cu degetele sale lungi, le cântări câteva momente, după care le aruncă una după alta spre Nicholas, ca pe niște mingi aromate.

Nicholas reacționă prompt, ridicându-și

mâna stângă în aer pentru a prinde proiectilele din zbor şi a le trece unul câte unul în mâna sa dreaptă. Se resimţi însă de pe urma efortului, căci trase repede aer în piept şi se strâmbă uşor de durere, la fiecare atingere în podul palmei.

Conversaţia se opri. Forfota încetă. Toţi păreau să aştepte reacţia la acel atac neaşteptat. Ar fi putut urma orice, de la o ripostă cu portocale la o provocare la duel în zori. Nimeni nu încerca să anticipeze ce se va întâmpla până când Nicholas nu avea să-şi dezvăluie intenţiile.

Cei doi se măsurară din priviri, amândoi fiind înalţi, spătoşi, şi la fel de puternici, încăpăţânaţi şi aroganţi. Se potriveau perfect, abstracţie făcând de faptul că Nicholas prezenta o rană care îl făcuse să pălească de durere, o rană despre care nu îi spusese aproape nimic lui Juliette. Cu toatea acestea, ea ştia despre ce era vorba, de vreme ce fusese de faţă atunci când îi înfruntase pe cei doi atacatori.

Juliette se simţi cuprinsă de teamă, mânie şi revoltă în acelaşi timp. Detesta faptul că nu cunoştea prea multe despre viaţa lui Nicholas ca spadasin astfel că nu avea nici cea mai vagă idee ce anume provocase această confruntare sau cum putea fi evitat un sfârşit tragic.

– Agil, dar cam fără suflu, spuse Blackford cu voce tare, spintecând aerul. Chiar mă întrebam cum au decurs lecţiile cu prietenul nostru cel nepriceput şi dacă mai ai suficientă forţă pentru a ridica un pahar, ca să nu mai vorbim de o fustă...

Englezul se opri brusc sau, mai degrabă, fu oprit de impactul unei portocale care îl lovi drept în gură.

– Iartă-mă, îi spuse Nicholas pe un ton agreabil. Credeam că vrei să ne jucăm. Sau doar mi s-a părut?

Blackford îşi pipăi mica spintecătură din dreptul buzei, după care se uită la sângele care i se scursese pe degete:

– Nu e vorba de niciun joc, mai ales când pasiunile te pot aduce în pragul morţii.

– Mă mişcă până în măduva oaselor preocuparea ta, însă nu înţeleg cărui fapt i-o datorez.

Englezul îi aruncă o privire pe sub sprâncene.

– Mira-m-aş.

– Însă poţi fi pe pace, îi răspunse Nicholas. Nu am niciun chef de jocuri cu portocale, şi nici de o confruntare mai serioasă, însă doresc să îţi ceri scuze în faţa doamnei pentru afrontul pe care i l-ai adus prin comportamentul tău deplasat.

Blackford izbucni în râs, după care îşi îndreptă privirea amuzată către Juliette.

– O, cu mare bucurie, ba chiar cu plecăciuni. N-am avut nici cea mai vagă intenţie s-o ofensez.

– Cred că sunteţi un neînţeles, îi răspunse Juliette, fără să-şi exteriorizeze mânia.

– Ar fi o explicaţie bună, spuse englezul, păstrându-şi umorul. Şi ar trebui să fie o

afirmație ușor de probat înainte ca seara să se încheie.

– De ce?

Nu făcu greșeala de a întreba la ce anume se referea, ci preferă doar să scuture din cap cu un aer dezolat.

– Simt cum mă cuprinde disperarea în încercarea de a invoca un motiv pe care să-l înțelegeți, fără să vă șocheze însă. Întrebați-l pe alesul dumneavoastră.

Juliette își ridică bărbia, convinsă că acum era luată peste picior.

– O voi face.

– Minunat. Poate că veți primi chiar și un răspuns dacă vă veți dovedi suficient de ponderată pentru a nu ceda în fața manifestărilor de politețe și a discursurilor pompoase.

Juliette îi aruncă o privire pe furiș lui Nicholas, neștiind ce să creadă despre modul în care avea să accepte spusele englezului. Pasquale se încruntase la Blackford, aruncându-i o privire neagră, îngândurată. La rândul său, și englezul deveni serios. În acea clipă, Juliette avu senzația că mai trăise sau mai visase acel moment. Se înșela și știa aceasta, însă i se părea că atmosfera tensionată dintre cei doi bărbați învăluiți de aromele de portocale, cârnăciori și pâine, și de mirosul cerii de la lumânări și al fumului emanat de focul ce ardea în șemineu, era proprie unor timpuri și locuri bine cunoscute.

Senzația nu dură decât o secundă, după care

dispăru. În clipa următoare, se simți dezorientată, însă rămase cu impresia că Nicholas și Gavin Blackford se asemănau foarte mult, în pofida atitudinilor și personalităților lor diferite.

În clipa aceea, gazda lor înaintă foșnindu-și fustele.

– Destul, domnilor, vă rog, spuse ea, cu un zâmbet încântător. N-aș vrea să se spună că petrecerile mele degenerează în scandaluri și nu-mi convine ca noile mele mobile să aibă de suferit de pe urma unor spintecături. Poftiți la masă, dragii mei, altfel bietul Rio va fi nevoit să mănânce portocale și cârnați în fiecare zi până la Lăsata Secului.

Puse capăt incidentului cu un tact desăvârșit, mai bine de jumătate dintre cei de față reluându-și conversațiile. Ceilalți păreau ușor dezamăgiți fiindcă nu avuseseră ocazia de a asista la o încrucișare de săbii, între doi spadasini renumiți.

Juliette era contrariată. Simțea nevoia de a afla cât de gravă era rana lui Nicholas, însă acesta evita, sistematic, să discute despre asta. Poate că era vorba de o reticență proprie bărbaților, dar nu era exclus ca o slăbiciune manifestată de un spadasin renumit să fi atras o provocare la duel din partea unuia care ar fi profitat de ocazie ca să-și adjudece o victorie asumându-și riscuri minime. Poate că evita, în egală măsură, să dezvăluie locul și împrejurările în care își dobândise rana în prezența logodnicei

sale; un incident survenit în compania unei doamne mascate nu l-ar fi pus într-o lumină proastă în postura de viitor soț. Fără îndoială că acesta era motivul pentru care ocolise subiectul în răstimpul petrecut împreună în ziua precedentă și în acea după-amiază. Nu i-ar fi făcut plăcere să îi trezească curiozitatea. La rândul său, și ea avea aceleași rețineri căci nu putea aborda subiectul decât cu precauție, de teamă ca nu cumva să se dea de gol.

Cât își dorea să nu se fi implicat în acel joc. Complicase niște circumstanțe și așa mult prea tensionate, fiind nevoită să-și cenzureze cuvintele. În cele din urmă, avea să fie obligată să îi mărturisească adevărul și să își elibereze conștiința. Totuși, îi displăcea ca Nicholas să-și revizuiască impresia bună pe care și-o făcuse despre ea.

Era momentul să guste bucatele pe care Celina le pregătise pentru invitații săi. Nicholas aduse farfurii pentru amândoi, iar Juliette le umplu, după care se așezară pe o canapea la perete. Câteva clipe mai târziu el reveni în mijlocul invitaților pentru a le servi câte un pahar cu vin. Juliette rămase acolo, cu mâncarea în brațe, urmărindu-l din ochi și întrebându-se cum avea să afle ce dorea, fără să își dezvăluie propriul secret.

– Domnișoară Armant?

Se întoarse la auzul acelei voci străine și îl văzu pe americanul cu înfățișare de muntean înclinându-se în dreptul ei.

– Domnule?

– Mă gândeam că domnul Pasquale avea să ne facă cunoştinţă, însă, de vreme ce are alte obligaţii în cadrul acestei reuniuni informale, poate că îmi veţi permite să mă prezint singur. Numele meu este Kerr Wallace, domnişoară, şi mă aflu la dispoziţia dumneavoastră.

– Sunteţi un cunoscut de-al logodnicului meu?

– Din păcate, nu sunt un spadasin. La Roche mă iniţiază în arta scrimei sau cel puţin încearcă. Sper să-mi însuşesc deprinderile de bază până când îşi va închide salonul.

– Încântată de cunoştinţă, domnule Wallace.

Accentul lui era îngrozitor, chiar dacă franceza pe care o vorbea părea destul de acceptabilă. Poate că nu era, în fond, un barbar, aşa cum crezuse. Îi întinse mâna, iar bărbatul i-o cuprinse cu o graţie desăvârşită, reţinându-i-o într-a sa îndeajuns pentru a măguli, însă nu chiar atât de mult încât să-i aducă un afront. Relaxându-se un pic, impresionată de manierele sale impecabile, Juliette continuă:

– Sunt convinsă că veţi dobândi în scurt timp deprinderile necesare.

Americanul făcu o grimasă, după care îşi duse braţele împreunate la spate.

– Fără îndoială, dacă voi reuşi să ţin pasul cu Pasquale. Este un maestru exigent.

– Chiar aşa? se miră ea, intrigată de dezvăluirea lui despre acea lume masculină necunoscută ei.

– Asta este părerea mea. Începe să îmi fie teamă de ceea ce mi-ar putea vedea ochii atunci când nu va mai fi stânjenit de o rană, aşa cum a fost astăzi.

– Un fleac, fără îndoială.

Juliette era deranjată de faptul că străinul ştia mai multe despre rană decât ea, însă se stăpâni, încordându-se ca un arc, în aşteptarea răspunsului la remarca sa.

– Aşa se pare. Mă bucur că disputa de mai devreme a fost oprită la timp, nu în ultimul rând din cauza condiţiei sale fizice deficitare în eventualitatea unui duel. Însă, din punctul meu de vedere, este un semn de tărie de caracter să te abţii de la o confruntare atunci când nu este neapărat necesară.

– Aveţi dreptate.

– Am fost, de asemenea, încântat să constat că un bărbat nu e obligat să-şi provoace la duel prietenii ca urmare a unei confruntări minore. Dacă onoarea ar impune un duel pentru fiecare dispută, rândurile noastre s-ar rări considerabil.

– Într-adevăr, spuse ea, zâmbind.

Bărbatul se uită la ea, cu un surâs curtenitor care îi dezvelise dinţii strălucitori de albi, în contrast cu pielea bronzată a feţei.

– Asta nu înseamnă că m-aş da în lături din faţa unei confruntări. Însă pur şi simplu mi se pare că cocoşul de New Orleans e prea sensibil.

Lui Juliette îi plăcea privirea sinceră din ochii străinului, care erau la fel de reci şi de fumurii precum cerul iernii. Atitudinea sa

prevenitoare era, de asemenea, agreabilă, deşi observă că acesta avea un spirit de observaţie foarte ascuţit, remarcând tot ce se petrecea în diferitele colţuri ale salonului.

– Lăsaţi impresia că abia aţi ajuns în oraş, domnule.

– Mă aflu aici de o lună şi ceva, însă am locuit pe partea americană a străzii Canal până în urmă cu câteva zile.

– Înţeleg. Iar acum?

– După ce am locuit mai întâi la hotelul Verandah am tras la o pensiune – cred că acesta este cuvântul... E mai degrabă un fel de internat decât hotel. Îmi făcea plăcere ambianţa din centru, însă nu de asta aveam nevoie.

Nicholas fusese oprit în timp ce revenea cu paharele de vin de către un domn cu nişte perciuni enormi şi cu un pântec proeminent ce se revărsa peste lanţul de la ceas care se întindea de la un buzunar la altul al vestei, asemenea hăţurilor unei căruţe. Nevrând să mănânce fără el, Juliette continuă conversaţia cu bărbatul din stânga sa.

– În cazul acesta nu l-aţi contactat de prea multă vreme pe Nicholas.

– Întocmai. Aş fi putut începe lecţiile mai devreme şi chiar mi-aş fi dorit acest lucru, însă am vrut să mă asigur că e persoana potrivită.

– L-aţi căutat pe el în mod special?

Chipul lui Kerr Wallace fu luminat de un zâmbet.

– L-am căutat pe cel mai bun şi l-am găsit pe el.

– Cred că s-a clasat printre primii în cadrul ultimului concurs de scrimă pentru profesionişti.

– Mi s-a spus că l-ar fi câştigat dacă nu ar fi fost interesat în primul rând de siguranţa unuia dintre prietenii săi mai tineri. Însă priceperea lui nu a reprezentat unicul criteriu pe care l-am avut în vedere. Am vrut, de asemenea, să am cel mai onorabil maestru.

– Pot să vă întreb de ce?

– Să zicem că a fost vorba de o toană, îi răspunse bărbatul, ridicând din umeri. Îndemânarea unui spadasin este importantă, însă corectitudinea atârnă mai greu în balanţă din punctul meu de vedere. Vreau să ştiu că atunci când voi pune în practică ce am învăţat, prestaţia mea va fi la înălţime.

Necunoscutul se gândea la ceva când spunea acestea, îşi dădu seama Juliette, însă credea că nu se cuvenea să îl întrebe ce anume.

– Nu mă îndoiesc că domnul Pasquale o să vă fie de un real ajutor în această privinţă.

– De acord. Gândiţi-vă la activităţile Frăţiei. Unii ar profita de acoperire pentru a-şi regla socoteli mai vechi sau pentru a inspira teama de Dumnezeu adversarului. Nimic din câte am auzit – şi nu am auzit prea multe, mă înţelegeţi dumneavoastră, ci suficient pentru a mă ajuta să-mi ating scopul – nu presupune comiterea

vreunei mârşăvii. Lucrurile se petrec la vedere, ca şi cum s-ar derula în faţa a o sută de martori.

Juliette simţi că inima începe să-i bată mai repede. Se afla în compania unei persoane care ştia câte ceva despre intenţiile spadasinilor şi nu se sfia să vorbească despre aceasta, asta dacă nu cumva nu reuşise să înţeleagă cât de nepotrivit era subiectul pentru urechile unei doamne.

– Eu nu am... nu am înţeles niciodată resorturile unui duel, şi când spun asta mă refer la maniera în care se produce de obicei.

– Din câte mi-am dat seama, o provocare la duel este adresată în urma jignirii sau insultării unui bărbat, când acesta este atins în onoarea sa. Pe de altă parte, această Frăţie îşi propune să îndrepte greşelile membrilor săi în numele acesteia. În general, înţelegeţi dumneavoastră, tatăl, fratele sau verii unei doamne se asigură că acesteia nu îi va fi adusă nicio atingere. Însă atunci când pe doamna respectivă sau pe orice altă persoană tânără nu are cine să o apere, aceşti spadasini intervin şi îşi asumă sarcina respectivă.

– Da, acum înţeleg, spuse ea încetişor.

– Lucrul acesta a fost valabil de la bun început, din câte am priceput, în ciuda afirmaţiilor care se fac în legătură cu afacerea de săptămâna trecută.

– Şi care ar fi aceasta?

Necunoscutul abordă o mină preocupată. Tăcu pentru câteva momente înainte să îi

vorbească din nou, de data aceasta pe un ton complet diferit.

– Mi se pare că, în calitate de persoană apropiată a domnului Pasquale, ar trebui să ştiţi la ce anume mă refer, dacă el ar crede de cuviinţă că vă poate relata povestea.

– Nu trebuie să vă faceţi griji în legătură cu ceea ce crede sau nu de cuviinţă logodnicul meu, domnule Wallace.

Bărbatul abordă un zâmbet şiret.

– Însă cred că trebuie, altminteri voi suporta consecinţele. Iar acestea vor fi, după cum bine ştiţi, cât se poate de grave.

– Presupun că nu aţi mai putea participa la lecţiile de scrimă, spuse Juliette pe un ton sec.

– Sau aş putea primi una pentru care nu m-am tocmit.

Zicând acestea, necunoscutul îşi comută atenţia în direcţia din care venea Nicholas.

– În tot cazul, în clipa de faţă ambele posibilităţi sunt excluse. Ar trebui să vă las acum să mâncaţi, înainte să dau de necazuri mai mari decât cele cărora le-aş putea face faţă.

Schiţând o uşoară plecăciune, bărbatul îl salută din priviri pe Nicholas, după care se îndepărtă fără prea mare grabă.

– Ce vă spunea americanul acela? o întrebă Nicholas în vreme ce aşeza paharul cu vin al lui Juliette pe masa din dreptul cotului acesteia, luând loc pe scaunul de lângă ea.

– Nimic important, pur şi simplu făceam conversaţie, îi răspunse ea.

– Atunci de ce vă încruntați la el? Nu că m-ar fi deranjat, căci o asemenea reacție e preferabilă zâmbetului dumneavoastră, continuă el, ridicând o sprânceană.

Întrezărind oportunitatea de a ajunge acolo unde își dorea, Juliette nu o lăsă să îi scape printre degete.

– Chiar mă încruntam? Poate că o făceam pentru că părea să știe foarte mult despre rana dumneavoastră recent dobândită, despre care nu mi-ați pomenit absolut nimic.

Zâmbetul lui Nicholas i se șterse de pe față.

– Nu e nimic grav, v-o jur.

– Un fleac, sunt convinsă, însă unul îndeajuns de important pentru a se repercuta nefavorabil asupra metodei pe care o aplicați de obicei atunci când dați lecții de scrimă sau care v-ar putea pune în pericol dacă ați fi provocat la duel.

– Preocuparea dumnevoastră mă flatează, dar este deplasată, dragă domnișoară. Peste câteva zile voi fi complet refăcut.

Știa că ar fi trebuit să abandoneze acest subiect, însă ceva nu îi dădea pace.

– Americanul nu a spus nimic despre felul în care ați dobândit-o.

– A fost numai din vina mea, îi răspunse el, susținându-i privirea. M-am aflat într-un loc nepotrivit, distras de ceva care depășea orice... dar să lăsăm la o parte scuzele. Pe scurt, a fost vorba de un atac pus la cale de doi nemernici, care m-au luat prin surprindere.

Din vocea lui răzbătea o undă de emoție, care o purtă de îndată cu gândul la seara aceea magică. Preț de o secundă se văzu din nou în brațele lui. Se întrebă câteva secunde – însă nu, nu putea fi adevărat. Temerile sale fuseseră spulberate și ar fi trebuit să se declare satisfăcută.

– Cel puțin elementul care v-a distras atenția nu v-a pus într-un pericol de moarte.

– Nu, spuse el pe un ton grav, nu a fost chiar așa.

Câteva clipe mai târziu, după ce domnii trecuseră prin balconul în care își puteau fuma nestingheriți trabucurile, făcând politică și discutând despre posibilitatea izbucnirii războiului, iar doamnele se adunaseră într-un cerc restrâns pentru a face schimb de informații referitoare la cele mai recente scandaluri, Lisette aduse vorba despre patul cel nou al Celinei, făcut de meșterul Mallard. Toată lumea își exprimă dorința de a-l vedea. Deoarece creolii nu manifestau prea multe rețineri când venea vorba de lucrurile de acest gen, musafirii soților de Vega se îngrămădiră în curând în dormitor pentru a admira ultima achiziție.

Era o piesă de mobilier minunat lucrată, destul de masivă, dar totuși grațioasă. Fusese meșterită cu pricepere, după cum le demonstră Celina, îndepărtând plăcuța decorativă de la capătul patului pentru a dezvălui un compartiment care ar fi putut adăposti obiecte de valoare. Dulapul ce fusese adus odată cu patul avea și el, de asemenea,

un astfel de locaş, situat într-o parte accesibilă doar pe o latură, printr-o uşiţă ascunsă de-o lucrătură elaborată. Complimentele aduse gazdei fură cât se poate de sincere, însă Celina le respinse categoric.

– Nu a fost ideea mea, vă asigur, ci a lui Rio. El e destul de înalt, după cum ştiţi, şi s-a tot plâns că celelalte paturi erau prea scurte. Însă nu numai el a fost cucerit de priceperea meşterului Mallard. Caid a comandat un pat la fel cu acesta, nu-i aşa, Lisette?

– Da, deşi cred că a fost impresionat mai puţin de dimensiunile lui şi mai mult de rezistenţa sa deosebită.

Soţia spadasinului irlandez izbucni în râs odată cu toţi ceilalţi, întorcându-se spre Juliette.

– Am auzit că şi Nicholas cocheta cu ideea, însă a vrut să afle ce părere aveţi înainte de a face comanda.

– Nu am de unde să ştiu, îi răspunse Juliette. Nu mi-a spus nimic.

– Fără îndoială că vrea să amâne momentul până când vă veţi muta într-o nouă casă. Toate la timpul lor.

Lisette părea să cunoască intenţiile lui Nicholad chiar în mai mare măsură decât ea, constată Juliette cu năduf, murmurând un răspuns de complezenţă. Însă nu trebuia să zăbovească prea mult cu gândul asupra acestui aspect, căci ceilalţi îl cunoşteau mai demult. Şi, totuşi, i se părea regretabil că apucaseră să discute atât de puţine despre viitorul lor împreună.

I-ar fi plăcut, de asemenea, să afle mai multe despre celelalte îndeletniciri ale lui. Când doamnele începură să revină în salon în grupulețe, rămase intenționat în spatele lui Lisette. Chiar înainte să ajungă în dreptul ușii de la dormitor, o atinse ușor pe braț.

– V-aș putea pune o întrebare, doamnă O'Neill?

– Bineînțeles, dar numai dacă îmi vei spune Lisette.

Juliette încercă să prindă privirea soției lui Caid după ce femeia se opri în loc, afișând o mină curioasă în lumina torței care ardea în grădina de dincolo de balconul ce făcea legătura între odăile casei.

– E ceva legat de Nicholas...

– Se simte bine? Pare să nu fie afectat de rana sa, însă lucrurile de acest gen pot doborî la pământ chiar și pe cei mai puternici dintre bărbați.

Juliette se bucură că nu trebuia să mimeze ignoranța.

– Mi-a spus că nu e nimic, însă cine poate ști? Nu pare să fie prea afectat. Principala mea preocupare este legată, totuși, de așa-numita Frăție și de cele petrecute la adăpostul măștilor.

– Ți-a povestit despre asta?

Lisette o privi neliniștită.

– Nu chiar. Am auzit de ici, de colo.

– Cred că e inevitabil ca lumea să vorbească, însă trebuie să recunosc că este pentru prima dată când aud că numele unui spadasin este legat de un incident.

– Despre ce este vorba?

Lisette clătină din cap în treacăt.

– Nimic care să-l dezonoreze, dacă asta te frământă. Cât despre mască – ei bine, Nicholas a fost întotdeauna atras de latura dramatică a lucrurilor, însă de fiecare dată a avut un motiv bine întemeiat. S-a gândit să abată astfel atenția de la o altă întâmplare petrecută în condiții similare, dacă mă înțelegi.

– În care a fost implicat Croquăre, dacă nu mă înşel, zise Juliette, amintindu-şi de tonul categoric adoptat de Veveriță atunci când îi spusese că idolul său nu avusese nicio vină pentru rănirea lui Daspit.

– Întocmai.

– Ai pomenit şi de alți spadasini. Ce poți să îmi spui despre soțul dumitale? Se numără şi el printre aceştia?

– Nu se mai află printre ei. Nu este o chestiune în care să poată fi implicați bărbații cu familie.

Juliette simți că i se face pielea ca de găină.

– Din cauza pericolului pe care îl presupune?

– Şi a consecințelor la care s-ar putea expune.

– Însă jurați că e vorba de ceva onorabil?

După toate probabilitățile, de îndată ce ea şi Nicholas s-ar fi căsătorit, înconjurându-se de ceata copiilor de pripas, ar fi avut de câştigat din punctul de vedere al siguranței.

– Este vorba de îndreptarea relelor care nu

pot fi înlăturate decât prin puterea şi îndemânarea în folosirea spadei ca forţă a binelui. Există o sumedenie de oameni care privesc în altă parte atunci când se întâmplă lucruri rele, spunându-şi că nu e treaba lor, că nu au niciun drept să se amestece. E o dovadă de noblețe să iei atitudine pentru a preveni suferințele semenilor tăi. Pe de altă parte, acest lucru nu este întotdeauna legal.

Lisette aruncă un ochi în direcția în care celelalte doamne dispăruseră pentru a reveni în salon şi se îndreptă şi ea într-acolo, astfel încât Juliette fu obligată să o urmeze.

– Ar trebui să discuți toate chestiunile acestea cu Nicholas. Sunt convinsă că îți va povesti totul în detaliu. Nu e de dorit ca între soți şi soții să existe secrete.

Juliette simți cum roşeşte de la gât până la rădăcina părului, gândindu-se la secretul pe care i-l ascundea lui Nicholas. Lisette, evident, nu ştia nimic despre acesta şi nici nu ar fi crezut că ar fi fost posibil, cel puțin nu în cazul unei fete care trecuse pe la mănăstirea ursulinelor. Nici ei nu-i venea să creadă că Nicholas, acel Casanova al New Orleans-ului, îşi petrecea nopțile bântuind oraşul în postura de salvator mascat fără să zăbovească prin aşternuturi străine.

Însă asta era tot? Fusese atacat în grădina Tivoli din întâmplare sau ambuscada avusese un scop anume? Seducea femei sau le salva? Putea să îmbie senzualitatea extremă cu calități

de tată pentru o gaşcă de băieţi hoinari? Toate aceste aspecte nu se anulau reciproc, însă era puţin probabil să se regăsească în acelaşi bărbat.

Persoana care dobândise respectul lui Veveriţă, care îl ţinuse în braţe pe Gabriel atunci când acesta se îmbolnăvise era aceeaşi cu cea care îşi încrucişa spada cu alţii în toiul nopţii, dar şi cu cea care fusese atacată şi rănită pe când se afla în compania ei. Şi alesese să nu îi spună nimic din toate acestea. De ce?

S-o fi considerat oare atât de vulnerabilă şi desprinsă de lucrurile lumeşti încât să se fi gândit că nu ar fi putut suporta adevărul? Se aştepta să leşine sau să cadă în genunchi implorând iertarea Mântuitorului pentru practicile lui păcătoase?

Era mult mai puternică decât şi-ar fi închipuit el. În plus, se săturase să fie tratată de parcă ar fi fost diferită de celelalte femei. Îi plăcea să fie adorată şi protejată, însă asta nu excludea acceptarea sa aşa cum era de fapt, cu toate defectele şi slăbiciunile ei. Spera ca Nicolas Pasquale să descopere în scurt timp acest adevăr esenţial.

15

Nicio rază de lună nu le călăuzi paşii înapoi spre reşedinţa familiei Armant, nici nu întrezăriră vreo stea dincolo de strălucirea slabă

a felinarelor care aruncau ochiuri de lumină la colț de stradă, alternând cu dâre lungi de întuneric. La acea oră, se simțea o ușoară boare dinspre râu. Suflul umed al acesteia prevestea ploaia, purtând cu sine mirosurile obișnuite de noroi și vegetație intrată în putrefacție. Străzile erau aproape pustii, liniștea nopții fiind tulburată doar de mieunatul vreunei pisici sau de trecerea unei trăsuri cu perdelele trase.

În timp ce intrau pe strada St. Louis, Nicholas se întoarse pentru a o privi pe femeia ce îl însoțea. Fusese tăcută pe drumul de întoarcere, chiar dacă nu era prea vorbăreață de felul său. În licărirea felinarelor, chipul ei părea calm și lipsit de orice griji, deși mâna ce i se odihnea pe mâneca hainei era ceva mai încordată decât de obicei, iar pașii mai iuți, ca și cum s-ar fi grăbit să ajungă cât mai repede la casa mamei ei. Nevoia de a-i lua povara de pe umeri, de a o face să zâmbească, să râdă, să se relaxeze la brațul lui era de-a dreptul imperioasă. Nu-și dădea însă seama cum ar fi trebuit să o abordeze, neștiind nici dacă gândurile ei aveau vreo legătură cu el.

În același timp încerca să-și stăpânească impulsul de a o opri și a o trage deoparte în pragul uneia dintre ușile caselor pe lângă care treceau pentru a-i alunga calmul imperturbabil, ca să nu mai vorbim de corectitudinea ținutei sale cu nasturii încheiați de sus până jos. Toate acestea erau ca o provocare, căreia ar fi vrut să îi răspundă pe loc. Ceea ce îl reținea nu era

nici pe departe Valara, care îi urma, ca de obicei, nici faptul că ar fi putut da naştere bârfelor dacă ar fi fost văzuţi, nici ţinuta sobră a lui Juliette. Nu, era o pornire lăuntrică, o senzaţie de disperare că nu avea niciun drept să facă asta, combinată cu teama de golul imens pe care l-ar fi putut simţi dacă ar fi fost părăsit în cazul în care ea ar fi decis să nu intre în jocul lui, la urma umeri.

– N-am crezut că vom zăbovi atât timp la Rio şi la Celina, spuse el, cu o voce din care răzbătea încordarea. Sper că întârzierea nu vă va crea neplăceri.

– Nu văd de ce s-ar întâmpla una ca asta.

– Nu, îngăimă el, deşi nu era pe deplin liniştit la gândul că Gabriel rămăsese în grija mamei ei în tot acest timp.

Asta nu însemna că s-ar fi aşteptat ca doamna Armant să-i facă vreun rău micuţului, însă nu avea încredere că aceasta se îngrijea îndeaproape de sănătatea copilului. S-ar fi simţit mai bine dacă Veveriţă şi ceilalţi ar fi fost şi ei pe acolo, însă refuzaseră să pună piciorul în casă, aşteptând să afle veşti despre Gabriel numai prin intermediul său.

Nu voia să-şi manifeste îngrijorarea, căci ar fi pus-o pe Juliette în situaţia de a-şi apăra mama, aşa că spuse:

– Mi s-a părut că v-aţi înţeles bine cu Celina şi Lisette. V-a făcut plăcere reuniunea din seara aceasta?

– Bineînțeles. Doamnele au fost extrem de amabile şi m-au făcut să mă simt mai mult decât bine-venită.

– Veți constata că toate aceste contacte se vor îmbunătăți pe măsură ce vă veți cunoaşte mai bine.

– Sunt convinsă că vom ajunge să ne confesăm una alteia, să ne destăinuim secretele.

Neliniştea care-l cuprinse dură doar o clipă, căci între timp se apropiaseră de poarta din fier forjat a reşedinței Armant. Valara avea cheia asupra sa în acea seară, deoarece n-ar fi încăput în punguța ornamentală pe care Juliette şi-o prinsese în talia rochiei de stradă de un verde-pal. Servitoarea le-o luă înainte pentru a descuia poarta, după care se dădu în lături, făcându-le loc să treacă.

– Poate că ar trebui să urci să vezi cum se simte Gabriel, îi sugeră Juliette Valarei. Sunt convinsă că domnul Pasquale ar dori să primească veşti de la el înainte să plece.

Valara încuviință din cap, şi se afundă în pasajul ca un tunel de la intrare. Nicholas se întoarse şi închise poarta în urma lor, după care îi oferi din nou brațul lui Juliette.

Paşii lor răsunară pe pavajul de piatră. Pătrunzând în culoarul întunecat, briza nopții adusese cu sine un miros de iasomie şi măsline dintr-o grădină aflată în apropiere. Silueta planturoasă a Valarei dispăru rapid în curtea interioară. Ceva mai târziu, auziră călcătura ei apăsată pe treptele ce duceau la etaj.

Juliette se opri în umbra de la marginea tunelului şi se desprinse de braţul lui Nicholas.

– E bine că ne putem bucura de acest moment de singurătate înainte să se întoarcă Valara.

– Chiar aşa?

Se opri, aşteptând. Când văzu că ea nu spune nimic, continuă:

– Aţi fi dorit să îmi vorbiţi despre ceva în mod special?

– Eu... nu pot decât să îmi închipui că v-aţi făcut o impresie greşită despre mine.

Îi dădu drumul la braţ, încleştându-şi degetele şi adoptând o atitudine rigidă.

– Cum aşa?

– Ştiţi, nu sunt bunătatea întruchipată şi nici deosebit de pioasă.

Juliette fusese atât de sinceră faţă de el, încât Nicholas simţi nevoia de a-i răspunde cu umor.

– Nu?

– Am un temperament îngrozitor atunci când mă înfurie ceva şi pot deveni chiar răzbunătoare dacă interlocutorul e prea insistent.

– Într-adevăr.

– Vă spun toate acestea ca să vă avertizez, astfel încât să nu fiţi dezamăgit după ce ne vom căsători.

– Dar nu m-aţi putea dezamăgi niciodată.

– Ba aş putea, dacă vă aşteptaţi să fiu o soţie supusă, care să nu vă întrebe absolut nimic şi să accepte cuvântul dumneavoastră ca pe o

literă de lege. Ca să fiu sinceră, am o fire mult... mai caldă decât vi s-a sugerat.

– Decât mi s-a sugerat?

– De către mama şi sora mea, dar având în vedere şi răstimpul petrecut la mănăstire.

– Mă bucur să aflu asta. Bărbaţilor nu le place să îşi închipuie că soţiile lor ar putea fi reci cu ei.

– Nu voi fi nici pe departe aşa.

Ce încerca să spună? Oare să fi fost cu adevărat ce părea? Îi dăduse de înţeles la un moment dat că nu-i putea satisface dorinţele carnale, însă acum părea să facă aluzie la mult mai multe. Numai gândul acesta aprinse dorinţa în el. Încercă să şi-o reprime inspirând adânc, prin nările larg deschise, însă nevoia de a o atinge, de a-i simţi gustul îmbrăca forma unei senzaţii de foame nepotolită. În clipa următoare, pe chipul lui apăru o umbră de îngrijorare. Cu o voce destul de neliniştită, îi spuse:

– Aşteptările mele în ceea ce vă priveşte nu au nicio legătură cu aranjamentul nostru. Indiferent de firea pe care aţi avea-o, trebuie să vă simţiţi în largul dumneavoastră, atât şi nimic mai mult.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneţi asta. Vă veţi da seama, sper, că sunt doar o femeie. Nevoile mele, pasiunile mele nu se deosebesc de acelea ale oricărei fiinţe umane. Nu mi-ar plăcea să credeţi că îmi trăiesc viaţa la adăpost de astfel de emoţii.

– Poate că lucrurile nu stau chiar aşa, însă aţi fost la un pas de a vă călugări.

Desigur că avusese dorinţe şi nevoi, îşi spuse el, dându-şi seama cât de nepotrivit ar fi fost să presupună că lucrurile ar fi stat altfel. Şi, totuşi, împotrivirea pe care o simţea în adâncul fiinţei sale era un semn al ambivalenţei lui. Ştia că ceva dinlăuntrul lui era atras de imaginea ei angelică, de fiinţa blândă şi delicată, plină de compasiune şi de-a pururea neprihănită.

– Ţinuta cernită pe care o purtam atunci când ne-am întâlnit pentru întâia dată nu a fost aleasă de mine, ci mi-a fost impusă încă din copilărie, ca o mască despre care mi s-a spus că trebuie să o port. Acum am dat-o jos.

Pentru o secundă, Nicholas revăzu imaginea ademenitoare a femeii pe care o îmbrăţişase în noaptea aceea de neuitat din grădina Tivoli. Îl intriga la culme. Îşi dorea să o cunoască îndeaproape de la cel mai mic fir de păr până la rotunjimea rozalie a degetului ei mic de la picior. Impulsul acesta fu însoţit de o durere puternică, copleşitoare, care nu avea nimic de-a face cu încordarea pe care o resimţea. Ţinându-şi degetele încleştate pentru a rezista tentaţiei de a o atinge, îi spuse:

– Îmi voi aduce aminte mereu de dumneavoastră aşa cum v-am văzut prima dată, în faţa catedralei.

– Pentru că aşa preferaţi. Întrebarea mea este: de ce?

Chiar, de ce? Se uită la ea în holul de la

intrare slab luminat, cercetându-i chipul şi ochii îngrijoraţi. O idee începu să prindă contur în mintea sa. Trebuia ca ea fie cumva mai presus de el, îşi dădu Nicholas seama, dacă nu din punct de vedere social, măcar din punct de vedere moral. Era şi asta o formă de autoapărare. Dacă era mai presus de atingerea lui în sensul acesta, indiferent de instinctele primare pe care i le-ar fi trezit, atunci nu avea nicio importanţă faptul că nu-şi câştigase meritul de a-i deveni soţ. Putea să se bucure de ea, contând pe bunătatea ei înnăscută, pe compasiunea şi pe capacitatea ei infinită de a ierta. Până şi un vagabond orfan ar fi putut cădea la picioarele unei Madone.

Nu era o perspectivă reconfortantă. Nu avea nevoie de încă cineva care să îl facă să se simtă inferior. Durerea pe care i-o provocă acest gând se transformă în furie.

O apucă de încheieturi, trăgând-o spre el şi cuprinzându-i talia cu o mână. Răsucindu-se, o lipi cu spatele de zidul de cărămidă de la intrare, apropiindu-se atât de mult încât picioarele sale aproape că îi despărţiră coapsele, iar pieptul lui îi strivi rotunjimile delicate ale sânilor. Juliette îşi trase răsuflarea, cu buzele întredeschise, moment de care Nicholas profită imediat, înclinându-şi capul pentru a-i pecetlui buzele cu un sărut, îmbătându-se cu dulceaţa lor ameţitoare în vreme ce o elibera parţial din strânsoare.

Juliette deveni rigidă, împingându-i umerii

cu o mână şi luptându-se să scape din îmbrăţişare cu cealaltă, în vreme ce era în continuare ţintuită la perete. Nicholas n-o luă în seamă. Înclinându-şi şi mai tare capul, îi exploră gura, antrenându-i limba într-un duel furios pentru supremaţie. Juliette încercă să îşi întoarcă faţa, însă el nu o lăsă. Dându-i drumul la încheietură, îi luă chipul în palme, şi continuă s-o sărute.

Încetă să i se împotrivească, după care scoase un sunet mic, neliniştit, din adâncul gâtului. În secunda următoare simţi înţepătura dinţilor ei ascuţiţi pe limba lui. Se dădu înapoi, cu capul pe spate, continuând să o privească în vreme ce mintea începea să i se limpezească. Simţindu-se deodată ruşinat, deschise gura pentru a-i vorbi, însă ea i-o luă înainte.

– Dacă acesta a fost un exemplu al priceperii dumneavoastră nemaipomenite, să ştiţi că nu m-a impresionat, spuse ea, pe un ton precipitat.

– Nu vă învinovăţesc. Vă rog, eu...

– Nu vă cereţi scuze. Nu este nevoie, deoarece ştiu că v-am înfuriat. Ar fi mult mai bine dacă m-aţi accepta aşa cum sunt şi v-aţi comporta în consecinţă.

Îi oferea o şansă să îşi recupereze vina. Sau nu? Poate că se aştepta pur şi simplu să îi sugereze că înţelesese cu o replică sau un gest adecvat.

De data aceasta, când îşi aşeză buzele peste ale ei, mişcarea fu mult mai controlată, fiecare

gest fiind menit să îi aducă doar plăcere. Îi inspiră parfumul de lavandă şi trandafiri, amestecat cu mirosul de pânzeturi proaspăt călcate. Când îi exploră gura, dulceaţa ei îl ameţi, ascuţindu-i simţurile şi făcându-l să resimtă o bucurie pură.

Juliette oftă, lăsându-se în voia lui. Mâinile ei îl cuprinseră pe după umeri, alunecând pe postavul redingotei lui înainte de a-i înlănţui gâtul. Limba ei o atingea pe a lui avansând şi bătând în retragere, gesturile ei devenind din ce în ce mai îndrăzneţe pe măsură ce el îşi continua explorarea.

Doamne, cât de mult o dorea! Ar fi vrut să se lase în voia simţurilor, renunţând la orice inhibiţii, s-o audă şoptindu-i numele în timp ce i-ar fi ostoit fierbinţeala cu sărutări delicate, să se contopească cu ea astfel încât să-i simtă bătăile inimii şi sângele ce i se scurgea prin vene.

Pulsul i se accelerase şi fiecare muşchi i se încordase sub imperiul dorinţei. Nu îi păsa dacă era pură ca ploaia de primăvară sau o amantă pricepută să încânte simţurile. Tânjea s-o ţină din nou în braţe pe femeia pasională, cu chipul ascuns sub mască, din grădina Tivoli. Nu suporta ideea că ar fi putut să piardă acel înger delicat şi, totuşi, desfrânat. Mai mult, îşi dorea ca ea să-i împărtăşească sentimentele, să accepte atingerile pe care le respingea în momentul acela, să i se predea necondiţionat.

Juliette nu se înşela atunci când presupunea

că nu îi fusese pe plac dorința ei nestăpânită. Motivele erau evidente și, totuși, ce îl îndreptățea să o învinovățească? Nicholas nu își putea imagina că s-ar fi putut întoarce la mănăstire și la canoanele bisericești, așa că nu înțelegea de ce ar fi vrut să i le impună în afara zidurilor bisericii. Poate că alți bărbați ar fi adorat o Madonă, însă nu și-ar fi dorit să o aibă.

Însă el nu era așa. Intenționa să facă tot ce îi stătea în putință pentru ca ea să devină a lui. Nu o merita, însă îi fusese trimisă de pronia cerească, și avea să o păstreze cât mai mult timp posibil. Nu ar fi suportat ca lucrurile să ia altă întorsătură.

Dorința care îl răvășise când se gândise la ea, când o privise și o atinsese era un aspect de care ar fi urmat să se ocupe ulterior. Iar Dumnezeu avea să-l ierte dacă făcuse alegerea nepotrivită.

În momentul acela auzi sunetul unor pași apăsați ce străbăteau galeria de la etaj și strigăte de nemulțumire. El și Juliette se despărțiră, uitându-se unul la altul în întuneric, după care înaintară împreună, ieșind de sub portal pentru a-și face apariția în curtea interioară.

– Domniță Juliette! O, domniță, strigă Valara, aproape pierzându-și echilibrul în vreme ce alerga grăbită pe scară.

Chipul i se albise, în pofida tenului său de culoarea nucșoarei, iar în ochi i se citea o spaimă cumplită.

– Micuțul, băiețelul acela scump a dispărut. Nu e în pat, domniță. A dispărut.

Juliette făcu un pas înainte în întâmpinarea bătrânei servitoare, prinzându-i mâinile între palmele sale.

– Liniștește-te, Valara. Trebuie să fie pe undeva.

– Nu, nu. M-am uitat în fiecare odaie, în cea a domniței Paulette, a mamei dumnevoastră, în camera de oaspeți. A dispărut.

Înainte ca Juliette să mai spună ceva, doamna Armant ieși din dormitor cu scufia de noapte strâmbă pe cap.

– Ce înseamnă zarva asta? se răsti ea. Deabia reușisem să adorm, iar acum nu voi mai pune geană pe geană ore în șir.

– E vorba despre Gabriel, o întrerupse Juliette. L-am lăsat în grija ta, iar acum a dispărut. Ce s-a întâmplat cu el?

Doamna Armant își împinse fără tragere de inimă scufia, nereușind însă să o îndrepte.

– Nu știu, dragă. L-am găsit pe mititel dormind în pat atunci când m-am uitat la el după ce Paulette a plecat la teatru cu domnul și doamna Daspit, mama sa. Nu e în cameră?

– Se pare că nu.

Juliette se întoarse cu o figură încruntată către doică.

– Parcă ne-am înțeles ca una dintre servitoare să stea cu el. Ce s-a întâmplat?

Valara ridică din umeri.

– Fiindcă tot veni vorba – interveni mama

sa, trăgând din nou de scufie pentru a-şi ascunde nervozitatea –, a mâncat bine şi părea să se fi întremat, iar fata aproape că adormise pe scaun. Paulette a fost de părere că nu mai era necesar să o reţinem.

Suspiciunile lui Nicholas cedară locul neliniştii. Acesta încercă să îşi ascundă mânia din voce atunci când deschise gura.

– Dacă s-a trezit şi a văzut că este singur în întuneric, poate că s-a ascuns.

Îngrijorarea Valarei se mai risipi.

– Dacă e aşa, nu mi-a trecut prin cap. Trebuie căutat peste tot.

Făcură asta întocmai, cotrobăind prin şifoniere şi dulapuri, uitându-se pe sub paturi, căutând pe sub feţele de masă şi prin cotloanele bucătăriei unde dormiseră şi ceilalţi băieţi. Îl strigară şi încercară să îl ademenească să iasă din ascunzătoare, însă Gabriel nu era nicăieri.

Juliette fu cea care dădu glas ideii ce încolţise şi în mintea lui Nicholas.

– Poate că... poate că a ieşit din casă. S-o fi dus după ceilalţi.

Se referea la ceilalţi copii ai străzii. Era o posibilitate sau cel puţin ar fi putut fi, dacă nu ar fi fost câteva probleme.

– Încă este slăbit. Cum s-ar fi putut furişa afară fără să fie observat? Chiar şi aşa, cum ar fi reuşit să treacă de poarta de la intrare? De-abia dacă ar fi putut ajunge la clanţă, cu atât mai puţin să pună mâna pe cheie şi s-o răsucească în broască.

Juliette clătină din cap, cu o figură întristată.

– Cât de multe chei sunt şi cine are acces la ele?

– Avem cu toţii câte una.

– Mama dumneavoastră? Paulette?

– Sugeraţi cumva că i-ar fi dat drumul în stradă?

Nicholas o privi cu o mină calmă.

– Asta încerc să aflu.

– Poate că poarta a fost lăsată deschisă din greşeală şi s-a strecurat afară atunci când a ieşit Paulette. Sau poate că Veveriţă s-a întors şi a găsit o modalitate de a-l scoate din casă.

Dacă poarta fusese lăsată deschisă, nu ar fi fost vorba de nicio greşeală: Nicholas n-avea nicio îndoială în privinţa asta. Nu era la fel de sigur dacă Gabriel ar fi profitat sau nu de această situaţie. Pe de altă parte, ideea ca Veveriţă să se fi întors după Gabriel merita să fie luată în considerare. Poate că acesta ajunsese la concluzia că lui Gaby i-ar fi fost mult mai bine în altă parte.

– O să mă duc să îi văd pe băieţi, spuse Nicholas, dând deodată din cap. Între timp...

– Da, între timp vom continua să îl căutăm.

Îi găsi pe Veveriţă şi pe ceilalţi la salonul de scrimă, lungiţi în pivniţa acestuia. Copiii se treziră de îndată, uitându-se la el neliniştiţi. Nicholas îi urmări cu privirea în timp ce îşi veneau în fire, însă de îndată ce ajunseră cu toţii în lumina lumânării, observă că Gabriel nu se afla printre ei. Nu îl mai văzuseră de

când părăsiseră reşedinţa familiei Armant, îi spuseră, uitându-se la el cu figuri livide, totodată acuzatoare, de vreme ce el, Nicholas, fusese cel care îl dusese pe micuţ acolo.

– Nu ştiţi unde este, nu l-aţi ajutat să fugă?

Veveriţă îi aruncă o privire întunecată.

– Mai bine am fi făcut-o.

– Crezi că ar fi putut să iasă de unul singur?

– Nu e exclus. Gaby al nostru e ca o maimuţică. Însă unde să se fi dus dacă nu a venit aici?

Avea dreptate, recunoscu Nicholas.

– Poate la soţii O'Neill. Însă nu era nimeni acasă căci domnul şi doamna O'Neill plecaseră în vizită la soţii de Vega.

– S-o fi strecurat la petrecere, în tot acel du-te-vino, pretinzând că ştia unde sunt. Sau o fi presupus că dumneata şi domniţa Juliette eraţi acolo.

– Mă duc acasă la soţii de Vega, îi anunţă Nicholas, cu hotărâre în glas, întorcându-se spre panoplia în care se afla şi bastonul său cu lamă şi dându-l jos din cui. Tu şi ceilalţi vă puteţi duce la reşedinţa cuplului O'Neill.

Rio şi Celina tocmai se pregăteau să îşi conducă şi ultimii invitaţi, pe Caid şi Lisette, împreună cu Blackford, care încă nu se ridicase de pe canapea. Fură cu toţii surprinşi să îl vadă din nou, dar înţeleseră de îndată cum stau lucrurile. Imediat, cei şase se răspândiră pentru a răscoli curtea şi garsoniera, bucătăria, uscătoria, grajdurile şi celelalte acareturi. Servitorii

fură şi ei trimişi să inspecteze casa, în cazul în care băieţelul s-ar fi ascuns de ei, trecând dintr-o cameră în alta.

Nu ajunseră la niciun rezultat. Gabriel nu se afla acolo. Nu fu de găsit nici la reşedinţa familiei O'Neill, căci între timp Bumbăcel, unul dintre aghiotanţii lui Veveriţă, se întoarse cu vestea, anunţându-i că încă îl mai căutau.

– Lisette şi cu mine o să ne întoarcem de îndată acasă. Poate că o să-şi facă apariţia, îi spuse Caid în faţa porţii, după ce aruncă o ultimă ocheadă spre colţurile întunecate ale curţii.

Soţia dădu aprobator din cap, vizibil îngrijorată.

– Nu îmi vine să cred că doamna Armant a provocat un incident care i-a speriat în asemenea măsură pe băieţi. Nu şi-a dat seama că Veveriţă şi ceilalţi copii îi sunt ca o familie lui Gabriel?

– Femeile de genul ei arareori acordă importanţă lucrurilor care nu ţin de confortul propriu, observă Caid.

– Juliette pare să se deosebească de mama şi sora sa, interveni Celina. Presupun că aceasta se datorează faptului că a petrecut atât de mult timp la măicuţe.

Nicholas încuviinţă cu un gest din cap.

– Şi asta, dar ar mai fi şi faptul că i s-a spus de la o vârstă fragedă să trebuie să urmeze o altă cale.

– Trebuie să fie peste măsură de îngrijorată. S-a purtat ca o mamă cu Gabriel. Am vorbit îndelung în seara asta despre bolile copilăriei

şi remediile lor. Părea să nu se fi simţit în largul său pentru că îl lăsase singur acasă şi iată că presimţirile i s-au adeverit.

Nicholas, care nu se obosise să îşi mai scoată jobenul atunci când sosise, şi-l dădu jos şi îşi trecu degetele înmănuşate prin păr.

– Gabriel pare să se fi ataşat, la rândul său, de ea. Nu pot să cred că a fugit din dormitorul ei, deşi i-a spus că avea să se întoarcă, nici nu îmi pot închipui unde s-ar fi putut duce, de vreme ce nu e nici la salon, nici aici.

Blackford, cu ochii săi albaştri îngustaţi din cauza efortului de concentrare, se alătură şi el discuţiei:

– Doar nu crezi că l-ar fi putut lua careva?

– Cine ar face aşa ceva? E doar un copil de pripas, care nu înseamnă nimic pentru nimeni în afară de mine.

– Şi crezi că acest lucru e lipsit de importanţă pentru cineva care ar avea ceva de împărţit cu tine? îl întrebă Caid, revenind la accentul său irlandez, aşa cum făcea de obicei atunci când îl preocupa ceva.

– Te gândeşti la vreo recompensă? se încruntă Nicholas, uitându-se la căptuşeala pălăriei sale.

– Ai intrat de curând în posesia unei sume frumuşele, după cum a aflat mai toată lumea. Sau poate că a fost remarcată absenţa ta de pe planşa de scrimă.

– Sunt puţini cei care cunosc ataşamentul

meu față de băieți. Și nu am primit nicio provocare în ultima vreme.

– Nu-i de mirare, spuse Caid, cu o figură încruntată. Ce zici despre cei care ar fi vrut să-ți facă vreun rău?

– Răpindu-l pe Gabriel? Dar cine ar putea fi?

– Tu ar trebui să știi mai bine decât noi toți.

Protestele sale fură mai mult formale, iar Nicholas știu acest lucru în clipa în care își puse din nou jobenul. Știa, de asemenea, cine ar fi fost în stare de așa ceva, deși îi displăcea profund ideea. Totodată, nu dorea să accepte concluzia ce ar fi decurs din toate acestea, respectiv faptul că trebuia să recurgă la ajutorul lui Paulette pentru a rezolva problema dispariției lui Gabriel de la reședința familiei Armant.

– Însă, oricine ar fi, știe cu siguranță că am să îl descopăr, în cele din urmă, și va trebui să dea ochii cu mine atunci când îl voi provoca la duel.

– Sau cu mine, sări Caid.

– Sau cu mine, adăugă și Blackford.

– Prea bine, spuse Lisette cu hotărâre. Cred că ar fi cazul să privim în perspectivă. Caid și cu mine ne vom întoarce imediat acasă, după cum a spus și el, și pe drum ne vom uita după el.

Rio dădu din cap.

– Blackford și cu mine am putea cerceta străzile care duc la râu.

– Nu te-ai gândit să apelezi la jandarmi,

Nicholas? îl întrebă Celina, atingându-i uşor braţul.

– Nu văd ce rost ar avea.

Patrulele de pe străzi îi cunoşteau prea bine pe băieţi, însă se îndoia că s-ar fi dat peste cap pentru a-l găsi pe prichindel.

– Nu fi atât de cinic, dragul meu, adăugă ea, cu un zâmbet în colţul gurii. Tocmai ai constatat că nu eşti singurul căruia îi pasă de aceşti copii.

– Da, ştiu, îi răspunse el. Este unicul lucru care îmi dă speranţă.

Plecară cu toţii care încotro, mai puţin Celina, care rămase acasă cu copiii, urmând să-l primească pe Gabriel dacă acesta ar fi ajuns acolo, în cele din urmă. Nicholas îl găsi de îndată pe ofiţerul de serviciu, depistându-l după zăngănitul bastonului de la şold, în vreme ce parcurgea promenada, strigând în gura mare cât era ceasul. Bărbatul îl ascultă cu atenţie, după care clătină din cap. Nu îl văzuse pe micuţul Gabriel de câteva zile şi îşi exprimă regretul când auzi că se îmbolnăvise. Îl asigură că avea să se uite după el, însă nu îi putu promite nimic mai mult.

În momente ca acestea, Nicholas simţea că nu îi folosea la nimic faptul că era spadasin. La ce bun că putea înfrunta cu calm nenumăraţi bărbaţi în revărsat de zori, că putea să facă faţă unui duel fără să clipească sau să încaseze o lovitură fără să tresară, când nu putea să-i protejeze pe cei care însemnau ceva pentru el?

Era cel mai priceput scrimer din New Orleans, însă nu putea să formeze o patrulă de căutare a băieţelului şi nu ştia dacă avea să îl descopere teafăr şi nevătămat. Mânia puse stăpânire pe el în timp ce se îndreptă spre râu pentru a li se alătura prietenilor săi. Străbătu străzile, cercetând fiecare umbră aruncată de copacii ce străjuiau piaţa D'Armes, până la arcadele primăriei, căutând printre parâmele vaselor ce se legănau în vânt şi mărfurile stivuite pe chei. Caid şi Rio hotărâră să se întoarcă spre casele lor, pentru a mai cerceta o dată drumul, iar Blackford îl însoţi până la salon în speranţa că Veveriţă şi ceilalţi aveau să îi întâmpine cu veşti bune.

Încă nu avea de gând să se aventureze în locurile rău famate de dincolo de Oraşul Vechi, spunându-şi cu încăpăţânare că nu era necesar.

Juliette îi ieşi în întâmpinare de sub arcada din dreptul uşii lui. Valara o însoţise şi ea acolo, purtând cu sine un felinar care împrăştia umbre lunguieţe pe pereţii de cărămidă. Reprezentau nişte apariţii fantomatice în lumina aceea, înfăşurate în mantii închise la culoare care se ridicau în jurul lor la fiecare adiere a vântului ce se înteţise.

– L-aţi găsit? le întrebă el, îndreptându-se spre ele.

– Nu, însă am primit un mesaj.

Juliette se opri, muşcându-şi buzele.

– Spuneţi-mi despre ce e vorba.

Se apropie de el, căutându-i privirea.

– E în siguranță, cum s-ar spune.

Teama pe care o văzu în ochii ei, amplificată de îndoiala cu care îi aştepta reacția, îl făcu să tresară îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat?

– Paulette nu s-a întors acasă în seara aceasta.

– Şi?

Nu avea timpul şi nici răbdarea necesară pentru a se interesa de escapadele surorii ei gemene.

– Ar fi trebuit să se ducă la teatru cu domnul Daspit şi mama lui, după cum ştiți. Asta cu ceva vreme în urmă. *Maman* şi-a făcut griji şi s-a necăjit, aşa că m-am dus în odaia ei să îi aduc sărurile. În sertarul noptierei am găsit un bilet care îi fusese adresat. Ştia că avea să fie tulburată atunci când va afla că nu se întorsese acasă, aşa că cineva a avut grijă să fie găsit acolo.

– Vreți să spuneți...

Juliette îşi înghiți nodul din gât.

– Ea şi domnul Daspit au fugit să se căsătorească.

– Şi au lăsat în urmă un bilet, pentru a-şi domoli mustrările de conştiință, murmură Blackford.

– S-au îndreptat spre Gretna, spuse Nicholas, resemnat.

– Am putea să îi oprim înainte ca ea şi Daspit să găsească o barcă pentru a putea traversa râul, spuse Blackford nerăbdător să le ia urma.

– Asta dacă nu au reținut una din timp.

– În cazul acesta, va trebui să mergem după ei.

– Nu, se împotrivi Juliette, făcând un pas înainte pentru a-i pune mâna pe braț.

Englezul o privi încruntat.

– E sora dumneavoastră. Nu o puteți lăsa să facă o astfel de greșeală.

– Cred că e mai mult de atât, spuse Nicholas, fără a-și lua ochii de la figura palidă a lui Juliette.

– A lăsat vorbă că... Gabriel e cu ei în siguranță.

Nicholas își strânse pumnii.

– L-a luat Daspit.

– Nu sunt de părere că ar fi trebuit să aflăm aceasta. Cred că au urmărit să ne distragă atenția cu căutarea băiețelului pentru ca să-și poată pune în aplicare planul.

– Sau l-au luat pe Gabriel drept ostatic ca să se asigure că nu-i va urmări nimeni.

Juliette îl privi îndurerată.

– Nu i-ar face niciun rău. Paulette a promis că n-o să pățească nimic.

– Îl omor pe Daspit dacă i se întâmplă ceva, răbufni Nicholas. Dacă îi clintește chiar și un *fir de păr din cap*, îl voi jupui cu mâna mea ca pe un șarpe.

Blackford ridică o sprânceană.

– Presupun că este conștient de acest lucru. Crezi că își vor prelungi călătoria?

– Paulette va fi nerăbdătoare să revendice

lădița de zestre, îi răspunse Juliette, dând din cap. La fel și Daspit. Se vor întoarce.

– Însă nu înainte de a fi prea târziu pentru dumneavoastră, domnișoară Armant. Ar fi păcat, atâta vreme cât ar putea fi opriți.

Juliette se întoarse către Nicholas. Lui i se părea că desluşeşte o întrebare în ochii ei. Îşi înclină capul, susținându-i privirea.

– Am putea să încercăm, însă nu avem nicio garanție că vom reuși. Sunt de acord că nu se cade să îi lăsăm să scape folosindu-se de Gabriel pentru a vă răpi un drept pe care îl aveți din naştere şi implicit pentru a vă trimite din nou la mănăstire, că tot veni vorba.

După câteva secunde lungi, Juliette deschise gura, fără să pară prea sigură de ea.

– Toate acestea contează, însă cel mai important dintre toate este Gabriel. Nu pot să cred că i-ar face rău, cel puțin nu în mod intenționat. Totuşi, a fost foarte bolnav, iar acum îl duc în toiul nopții peste râu, într-o barcă descoperită după toate probabilitățile. Dacă o să răcească? Dacă strigă după mine? Dacă se luptă cu ei şi cade peste bord?

– În cazul acesta, ați prefera să îl recuperăm.

– Da, spuse ea, cu sinceritate. Vă voi însoți.

– Exclus. Nu este o misiune la care să poată lua parte o domnişoară, mai ales că stă să plouă.

– Nu vă veți putea descurca cu domnul Daspit, Paulette şi Gabriel în acelaşi timp. Voi veni cu dumneavoastră, împreună cu Valara.

– Domniță Juliette!

Doica făcu ochii mari, dându-se înapoi cu un pas.

– Îmi face plăcere să vă însoțesc, spuse englezul.

– Tu?

Nicholas își întoarse privirea necruțătoare către Blackford, de vreme ce aceasta părea să nu aibă niciun efect asupra lui Juliette.

– Cunosc pe cineva care ne-ar putea trece râul.

– În plus, cred că vei avea nevoie de cineva care să îți păzească spatele, în caz că excursia se va dovedi o incursiune în bârlogul unei fiare.

Blackford aduse în discuție o posibilitate la care Nicholas nu se gândise, în îngrijorarea sa pentru soarta lui Gabriel. Scrisoarea lui Paulette fusese lăsată în urmă pentru a fi găsită, astfel ca vestea fugii lor să îl pună pe jar pe protectorul lui Gabriel, să îl ducă departe de oraș, într-un loc în care ar fi putut fi suprimat cu ușurință în absența martorilor. Raționamentele acestea întortocheate erau specialitatea lui Blackford. Sau poate că englezul, știind de rana sa, avea de gând să îl protejeze.

– Ar mai fi ceva, continuă Blackford. Dacă domnișoara Juliette se va afla și ea prin preajmă, împreună cu însoțitoarea sa, atunci poate că sora ei ar putea scăpa cu reputația neîntinată.

– Da, doar dacă îi vom împiedica să se căsătorească, încuviință Juliette. Gabriel ar putea fi, pe de altă parte, înspăimântat, asta

dacă nu cumva călătoria cu barca pe o asemenea vreme nu îi va face rău.

Spusele lor aveau noimă, iar Nicholas ştia aceasta şi nu ar fi putut să o oprească pe Juliette decât cu forţa. Cu toate acestea, ţinu să clarifice situaţia.

– Călătoria pe râu va fi neplăcută din cauza vremii umede şi reci. Nu vom şti ce ne aşteaptă decât atunci când vom ajunge la destinaţie.

– Nu sunt din porţelan, îi răspunse ea, cu un aer imperturbabil.

– Bravo, îi aprecie Blackford replica, bătând din palme. Nici eu. Şi pot chiar să şi vâslesc.

Nicholas nu o scăpa din ochi pe Juliette.

– Ascultaţi-mă, vă rog. Dacă Daspit şi sora dumneavoastră vor descoperi că suntem în spatele lor şi vor încerca să se facă nevăzuţi cu Gabriel, va trebui să mergem pe urmele lor. Nu vom avea de ales.

– Nici nu mă aştept la altceva.

– Ar putea trece zile în şir până când o să-i întâlnim, aşadar ne va fi imposibil să ne întoarcem fără ca toată lumea din oraş să nu fi aflat că am plecat împreună. Valara poate că v-ar asigura protecţia dacă aţi fi în compania oricărui alt bărbat, însă, v-o spun cu tot regretul, nu şi în cazul... lui Casanova al New Orleans-ului.

Nu îi putea vorbi mai pe şleau de atât, cel puţin nu fără s-o ofenseze. Juliette îşi ridică bărbia, privindu-l direct în ochi.

– Posibilitatea pare a fi îndepărtată, însă,

având în vedere faptul că ne vom căsători în scurt timp, flecăreala persoanelor neavizate nu înseamnă nimic pentru mine.

Aidoma lui Blackford, îi aprecie curajul. Bănuia că preocuparea ei de moment atârna mai greu în balanță decât reticențele ei obișnuite față de bârfe.

– Sunteți convinsă?

– De ce mai pierdem vremea stând de vorbă? puse ea piciorul în prag. Se îndepărtează de noi cu fiecare clipă ce trece.

Poate că Daspit era o persoană lipsită de scrupule, însă Nicholas aproba pornirea lui de a fugi cu femeia pe care o dorea. I-ar fi plăcut la nebunie să știe că Juliette insista să îl însoțească pentru a-i sta alături în fața judecătorului scoțian care căsătorea cupluri fără să pună prea multe întrebări. Primirea unei asigurări că uniunea lor ar fi fost consfințită în cele din urmă, că nimic nu ar mai fi putut să îi despartă – nicio preocupare pentru soarta surorii ei, nicio îndatorire familială, nici măcar Biserica în sine –, i se părea un deznodământ fericit. La urma urmei, avea să oțină în brațe, s-o mângâie, să încerce s-o descopere încă o dată pe femeia care se ascundea dincolo de expresia aceea atât de senină, pe care o afișa cu nonșalanță.

– În regulă, spuse el, apucându-și bastonul cu un gest hotărât. Să mergem. Însă trebuie să țineți seama de toate aceste avertismente.

Ochii ei căprui-aurii îi susținură privirea,

după care un zâmbet ciudat îi înflori în colțul gurii.

– Așa voi face, îl asigură ea. Voi lua în calcul avertismentele dumneavoastră.

16

Apele râului se umflaseră, așa cum se întâmpla de obicei în acea perioadă a anului, din pricina precipitațiilor din timpul iernii și a topirii treptate a zăpezilor din nord. Cerul de deasupra era negru ca fundul unui ceaun. Vântul ce sufla dinspre sud-vest stârnea valuri care se spărgeau cu zgomot de chei. Barca ce îi aștepta fusese trasă la mal unde cobora și se ridica pe valuri ca și cum ar fi prins viață. Agățându-se de brațul lui Juliette pe măsură ce înaintau, Valara aruncă o privire la micuța ambarcațiune de genul celor asemănătoare bărcilor de salvare întâlnite adesea pe vase și se opri.

– Nu, domniță. Nu putem merge, în orice caz nu cu asta.

– Nu va fi chiar atât de rău după ce vom ieși în larg.

Juliette spera din tot sufletul să fie așa. Cert e că uriașul de culoare care stătea la cârmă le zâmbi fără să pară câtuși de puțin îngrijorat. Nu avea nicio îndoială în privința priceperii sale, dar, cu toate acestea, barca părea extrem de

fragilă în lumina felinarului ținut de Nicholas pentru ca ele să poată vedea pe unde calcă.

– Samson e cel mai bun, spuse Blackford, ridicând tonul pentru a acoperi vuietul vântului și zgomotul valurilor. A făcut drumul ăsta, pe vreme bună sau proastă, de o mie de ori.

– Poate chiar de două mii, dacă nu chiar mai mult, spuse vâslașul cu o voce ca un tunet, din care răzbătea, totuși, un accent din Caraibe. Lumea pleacă să se căsătorească mai tot timpul pe malul celălalt.

Juliette îi aruncă acestuia o privire fugară, dându-și seama că bărbatul își închipuia că fugeau în același scop. Rată ocazia de a preciza cum stau lucrurile, căci Valara se băgă din nou în vorbă:

– Nu putem merge, repetă ea, uitându-se, de data aceasta la Nicholas, care deja se urcase în barcă și aștepta să le aducă și pe cele două doamne la bordul ambarcațiunii.

– Deja am hotărât, spuse Juliette, clătinând din cap. Nu ne mai putem răzgândi.

– Eu nu am hotărât nimic, domniță. Puteți merge, eu însă nu o să vă însoțesc.

Valara nu era sclavă. Juliette n-o putea obliga să i se supună, chiar dacă gestul era lipsit de considerație, însă trebuie să fi fost, fără îndoială, extrem de speriată. Se uită la Nicholas, susținându-i privirea timp de câteva secunde. Ochii lui nu spuneau nimic, nu cereau nimic, dar păreau să ascundă ceva în profunzimile lor. Deodată, Juliette își adună poalele într-o mână,

întinzându-i-o pe cealaltă şi pregătindu-se să se suie în barcă.

– Rămâi dacă asta doreşti, însă eu plec, îi spuse ea doicii.

Valara ezită un moment, după care se trase înapoi.

– Îmi pare rău, domniţă. Îi voi spune mamei dumneavoastră unde v-aţi dus. Mergeţi cu bine, dumneavoastră şi domnul Nicholas. Domnul să vă aibă în pază.

Nu-şi dădu seama dacă Valara invocase protecţia divină sau pe cea a lui Nicholas, însă nu mai avea nicio importanţă. Nicholas o sprijini pe Juliette în vreme ce aceasta cobora în barcă, după care o conduse la prora, aşezându-se în spatele ei. Blackford se aplecă pentru a dezlega parâma ambarcaţiunii, îndepărtând-o uşor de docul din lemn ce fusese construit pe chei, după care sări sprinten în barcă. Se desprinseră de ţărm.

Juliette apucă cu ambele mâini marginile ambarcaţiunii, simţind cum aceasta începuse să se legene într-o parte şi-n alta, prinsă de curent, ca şi cum ar fi fost un pai luat de vânt. Câteva secunde mai târziu se aflau pe culmile valurilor, afundându-se între acestea pentru a sări înainte, cârmiţi de puternicul Samson şi purtaţi de vâslele manevrate de Nicholas la prora. Aflat chiar în spatele lor, Blackford insistă să îi cedeze locul pentru a-l lăsa să tragă el primul la rame. Juliette se gândi la rana lui Nicholas şi la efortul

considerabil pe care-l făcea. Acesta respinse cu un gest din cap insistențele lui Blackford şi începu să vâslească şi mai abitir. Văzând asta, Juliette îşi întoarse privirea în altă direcție.

Vântul sufla cu putere, ca şi cum le-ar fi fost potrivnic. Un val se înălță în aer, prăbuşindu-se peste vârful bărcii. Luată prin surprindere, Juliette îşi trase răsuflarea, udă din cap până în picioare, după care îşi plecă fruntea, ascunzându-şi capul sub gluga mantiei.

Erau purtați în aval. Nu părea ceva neaşteptat, desigur, de vreme ce tot traficul naval din New Orleans către oraşele de pe cealaltă parte a malului se desfăşura în direcția curentului. Cu toate acestea, lui Juliette i se părea că înaintau prea repede. Nu avea nici cea mai vagă idee cum putea să se orienteze cârmaciul. În bezna care se lăsase în jurul lor nu mai putea zări nimic din malul pe care îl părăsiseră în afară de un petic de pământ gri.

Gândul îi zbură la Paulette şi Daspit, dar şi la Gabriel, care le-o luaseră înainte pe acea furtună de iarnă. Oare încă se mai aflau pe râu? Paulette trebuie să fi fost teribil de înspăimântată, la fel şi băieţelul. Oare Gabriel fusese îmbrăcat corespunzător? Oare Paulette îl protejase de valurile puternice care inundau bordul?

Gabriel fusese antrenat în acea poveste numai din vina ei sau cel puțin aşa simțea Juliette. Nu ar fi trebuit să îl lase singur în seara aceea. Dacă avea să facă febră sau să se

îmbolnăvească de pneumonie, devenind ulterior mult prea slăbit pentru a-şi reveni? Gestul nebunesc al lui Paulette i-ar fi putut fi fatal.

Cât de greu trebuie să-i fi venit, totuşi, surorii ei să îl scoată afară pe Gabriel pe o asemenea vreme. Oricât de nesăbuită şi frivolă ar fi fost Paulette, poate chiar excesiv de preocupată de propriile sale dorinţe în detrimentul celor manifestate de ceilalţi, nu era nici pe departe un monstru. Nu ar fi pus în pericol viaţa unui copil bolnav fără motiv, cu siguranţă nu ar fi făcut-o. Nicholas părea să creadă că ar fi fost în stare să îl abandoneze pe copil, însă Juliette nici nu voia să audă de una ca asta. Ar fi procedat astfel numai dacă ar fi fost forţată de Daspit.

Forţată.

Era oare posibil ca domnul Daspit să o fi obligat pe Paulette să consimtă să fugă pentru a se căsători cu el? Sora ei respinsese până atunci o astfel de soluţie. Aparenţele însemnau foarte mult pentru ea; nu îi stătea în fire lui Paulette să dea uitării totul pentru dragoste; sentimentul îi era mult prea străin, prea melodramatic şi lipsit de importanţă.

Mama lor o să fie în pragul disperării când va descoperi ce făcuse Paulette. S-ar fi putut îmbolnăvi, închipuindu-şi fiecare dezastru posibil, fiecare pericol de natură fizică şi fiecare repercusiune socială. Valara ar fi îngrijit-o cât putea de bine, însă Juliette simţea că ar fi trebuit să fie alături de ea.

Atât de multă lume avea nevoie de ea. Juliette simți povara copleşitoare a îndatoririlor sale care se băteau cap în cap, laolaltă cu teama că i-ar fi putut cumva dezamăgi într-un fel sau altul pe cei dragi.

Ploaia începu cu un ropot de avertisment, după care se transformă într-un adevărat potop. Cădea atât de repede încât părea să fi fost o perdea de apă, care îi împiedica să vadă linia îndepărtată a malului celălalt. Juliette era recunoscătoare pentru pălăria care o ajuta să îşi ascundă chipul, la fel şi pentru pelerina grea care o proteja de ploaie. Nici măcar nu îşi putea închipui cum rezistau Nicholas şi Gavin Blackford, îmbrăcați în redingotele lor subțiri.

Îi aruncă o privire lui Nicholas. Acesta vâslea încontinuu, ajutându-l pe Samson să mențină direcția. Putea să îi ghicească trăsăturile în lumina ce bătea din spatele lor.

Un surâs satisfăcut îi lumina chipul în timp ce se apleca să înfigă încă o dată vâslele în valurile întunecate. Nici vorbă de teamă sau de îndoială, ci doar de o atitudine sfidătoare. Înfrunta vitregia naturii cu o siguranță pe care ar fi dovedit-o şi pe câmpul de bătaie. Nu părea să nu conştientizeze pericolul, ci mai degrabă îi dădea binețe, întâmpinându-l zâmbind.

Brusc, Juliette îşi schimbă atitudinea, dovedind aceeaşi exaltare, acelaşi curaj. Niciodată nu se simțise mai plină de viață sau mai puternică.

Un zâmbet îi apăru pe buze, transfor-

mându-se într-un hohot de râs ce exprima bucuria nedisimulată de a fi acolo unde se afla. Indiferent de îndoielile pe care le avea cu privire la succesul misiunii lor, în acel moment nu şi-ar fi schimbat locul cu o altă femeie pentru nimic în lume.

Deodată, un val o lovi dintr-o parte. Forţa lui aproape că împinse prora bărcii în înaltul cerului. Juliette îşi pierdu echilibrul, rostogolindu-se din locul în care se afla. Nicholas înjură, aruncând vâslele cât colo, şi o prinse în braţele sale puternice, îngenunchind pe fundul bărcii.

Auzi vag strigătele lui Samson, simţi cum barca intră în derivă, apoi îl văzu pe Blackford aruncându-se înainte pentru a înşfăca ramele abandonate şi a le introduce în locaşurile din dreptul său. Acesta începu să vâslească din răsputeri, iar barca se redresă.

Ca prin ceaţă, simţi răsuflarea lui Nicholas, bătăile puternice ale inimii lui. Căldura pe care o emana contrasta cu răceala trupului ei care începuse să tremure din toate mădularele. O trase şi mai aproape, ajutând-o să îşi recapete echilibrul înainte de a o aşeza la loc.

– Rana dumneavoastră, îi spuse ea îngrijorată, încercând să se îndepărteze.

– Voi supravieţui.

O ţinea atât de strâns îmbrăţişată încât aproape că li se contopiseră trupurile. Parfumul de stofă şi pânzeturi calde şi umede, combinat cu mirosul său specific masculin o învăluia,

ameţind-o ca un coniac fin. Trase adânc aer în piept, anticipând ce avea să urmeze.

Rămaseră acolo, în bătaia vântului, preţ de câteva secunde, cu răsuflările îngemănate. Brusc, apropierea şi senzaţia de protecţie pe care o resimţea în prezenţa lui i se păreau cât se poate de fireşti. Barca s-ar fi putut răsturna dintr-un moment în altul, ploaia îi lovea din toate direcţiile, curentul îi ducea cu repeziciune în aval, unde nu se găseau decât întinderi nesfârşite de ape, dincolo de care se găseau insule acoperite cu scoici şi, în cele din urmă, golful. Nimic nu mai conta. Se simţea în siguranţă. Se afla acolo unde îi era locul.

Ce deosebire între aventura pe care o trăia şi viaţa monotonă pe care o dusese până nu demult, constrânsă de îndatoriri, supunere şi rugăciunile între zidurile mănăstirii. Dacă ar fi trebuit să revină la existenţa sa anterioară, avea să fie veşnic recunoscătoare pentru acea noapte umedă, în bătaia vântului şi pentru crâmpeiul acela de viaţă nouă. Era mai mult decât bucuroasă că trăia o asemenea experienţă.

Gândurile acelea continuară să i se perinde prin minte în timp ce Nicholas o strângea şi mai tare în braţele sale, aşezat lângă ea. Într-un târziu îi şopti la ureche:

– Râul devine din ce în ce mai zbuciumat. Poate că ar fi mai bine să rămâneţi lângă mine, unde aţi fi în siguranţă.

– Da, murmură ea, relaxându-se lângă el.

Privi înainte, însă nu reuşi să distingă nimic

în întuneric. Atenția îi era îndreptată în totalitate către bărbatul de lângă ea, asupra trupului lui care anticipa fiecare mişcare a bărcii, asupra ploii care i se scurgea de pe borurile pălăriei pe spate, în timp ce el îşi întorcea chipul pentru a detecta pericolele ascunse de ape. Îl urmări îndeaproape, vrăjită de grația lui înnăscută şi de puterea sa şi în acelaşi timp copleşită de un sentiment ciudat de tristețe. Se întrebă cu disperare dacă el nutrea față de ea chiar şi o fărâmă din admirația pe care i-o purta pentru inteligența şi felul lui de a fi.

O sărutase mai devreme mânat de o dorință imposibil de stăvilit. Îi răspunsese la îmbrățişare cu toată pasiunea de care fusese în stare. Senzațiile pe care i le deşteptase avuseseră intensitatea unei erupții a vulcanului său lăuntric. Cât îşi dorise să se lase în voia lor şi a bărbatului aflat alături de ea, încercând totodată să îşi păstreze respectul de sine în toată acea vâlvătaie senzuală. Nu avea să mai experimenteze asemenea trăiri până când nu vor deveni soț şi soție. Asta, desigur, dacă vor ajunge acolo.

Soția lui Nicholas Pasquale, cel mai cunoscut spadasin din New Orleans. Oare avea să fie o binecuvântare să devină doamna Pasquale, să capete dreptul de a sta în brațele lui, conştientă de faptul că trăiau într-un climat de sinceritate, speranță şi aşteptare? Sau o să aibă parte numai de dezamăgiri şi amărăciuni?

Nimeni nu i-ar fi putut răspunde la această întrebare. Poate că nu avea să afle niciodată.

Malul celălalt al râului răsări dintr-odată din valurile înspumate, ca o linie fumurie, situată undeva între apa învolburată şi cer. Încet, încet, acesta începu să se profileze tot mai clar, fiind presărat pe alocuri cu luminiţe. Când ajunseră la o distanţă potrivită de ţărm, Samson cotrobăi sub locul în care se afla şi scoase o trompetă confecţionată dintr-un corn de vacă, din care sună pentru a-şi anunţa sosirea. După toate probabilităţile, acesta era semnalul prin care se dădea de veste vizitiilor că sosea un transport de pasageri care îşi plătiseră deja cursa, astfel că trebuia să fie aşteptaţi de o trăsură în locul în care ar fi acostat.

În vreme ce Nicholas o ajuta pe Juliette să coboare din barcă pentru a urca în brişcă, Blackford se interesă dacă înaintea lor sosise un cuplu însoţit de un băieţel. Surugiul clătină din cap. Nu fusese chemat, însă asta nu avea importanţă. Poate că barca cealaltă trăsese mai în aval, iar călătorii fuseseră luaţi de un alt vizitiu. Mai mult ca sigur, acesta ştia unde se afla casa judecătorului, căci bătuse adesea drumul. Avea să îi ducă acolo în doi timpi şi trei·mişcări.

Zis şi făcut. Se afundară în ploaia ce cădea acum pieziş, înghesuiţi pe pernele tari din spatele surugiului. Câteva clipe mai târziu, se opriră în faţa porţii ce închidea un gărduleţ în spatele căruia se afla o casă cu două etaje, având un acoperiş micuţ şi trepte late ce duceau spre o verandă spaţioasă. Nicholas se dădu jos şi o

ajută şi pe Juliette să coboare din trăsură. Blackford rămase în urmă pentru a plăti drumul şi a-l ruga pe vizitiu să îi aştepte, în timp ce cei doi intrară în grădina împrejmuită şi se apropiară de intrarea principală. Nicholas bătu la uşă, aşteptând în ploaia ce cădea în spatele lor de pe acoperiş. Juliette încercă fără rezultat să îşi scuture capa şi fustele ude.

Uşa fu deschisă în scurt timp. Un valet în vârstă îi măsură din cap până în picioare cu o privire şireată, înainte de a-i saluta cu un gest din cap şi a le ura bun venit. Nicholas îi răspunse la salut fără a se întinde la vorbă.

– Trebuie să stăm de vorbă cu judecătorul. E o chestiune urgentă.

– Intraţi înăuntru, domnule. Judecătorul se află în compania unui alt cuplu acolo, însă puteţi să...

Nicholas îl depăşi pe bărbat fără să stea prea mult pe gânduri, trăgând-o pe Juliette după sine. Aceasta îl urmă cu supunere, căci prinsese din zbor murmurul vocilor din ceea ce părea să fi fost salonul principal care dădea într-un hol lung, în stil american. Uşile duble ale acestuia erau larg deschise. Pătrunseră înăuntru fără să stea prea mult pe gânduri.

Era o odaie spaţioasă, vopsită în alb, pe jumătate lambrisată, mobilată cu câteva canapele, scaune şi mese rânduite cu gust pe un covor de Bruxelles. Într-un colţ se afla un pian în faţa căruia şedea o femeie, care trebuie să fi fost fără îndoială soţia judecătorului. Acesta

îşi ţinea mâinile ridicate în aer ca şi cum ar fi fost pe punctul de a începe să cânte. Un foc vesel ardea în şemineul uriaş din centrul camerei. Judecătorul stătea cu spatele la flăcări şi cu faţa îndreptată către un cuplu. Domnul era înalt de statură şi părea să nu fi scăpat neatins de ploaie. Doamna avea o ţinută îngrijită, fiind îmbrăcată în mătase de un albastru-pal, tivită cu dantelă. Lângă ea, în loc de martor, se afla un băiat înveşmântat într-o haină şi nişte pantaloni ce păreau să fi fost croiţi pentru un copil mult mai mare.

Când Juliette şi Nicholas îşi făcură apariţia, judecătorul îşi ridică pentru câteva clipe privirea din cartea pe care o avea în mână, după care atenţia îi reveni asupra paginii din faţa sa, încheind propoziţia pe care tocmai o începuse, după care închise volumul.

Ajunseseră prea târziu. Jurămintele fuseseră rostite, judecând după atitudinea sfidătoare a lui Paulette şi satisfacţia din ochii lui Daspit. Juliette nici măcar nu le aruncă o privire.

– *Maman!*

Eliberându-se din strânsoarea lui Paulette, Gabriel alergă grăbit spre Juliette. Aceasta îngenunche, pentru a-l lua în braţe pe băieţel. Îi strânse la piept trupuşorul cu un nod în gât, respirând uşurată. Nu îşi dăduse seama până atunci cât de teamă îi fusese că nu avea să îl mai vadă poate niciodată sau cât de mult ar fi durut-o pierderea lui.

– Eşti teafăr? îl întrebă ea de îndată,

pipăindu-i spatele şi mâinile pentru a constata că hainele copilului erau surprinzător de uscate.

– Sigur că da! Am fost cu barca. Domniţei Paulette i s-a făcut rău. A plâns în hohote, a spus că nu se va căsători fără o rochie drăguţă. Am fost la o casă mare. Am băut ceva dulce, iar băiatul care locuia acolo mi-a dat hainele astea.

Zicând acestea, copilul trase de sacoul ce imita fracul unui gentleman.

– Sunt frumos, nu?

– Sigur că da, îi răspunse Juliette, cu o voce întretăiată de emoţie în timp ce îşi trecea mâna prin părul lui, zâmbindu-i. Eşti foarte chipeş.

Paulette făcu un pas spre Juliette şi băiat, vorbindu-i de sus:

– Dacă ai avut de gând să ne strici nunta, venind după noi, află, dragă soră, că ai ajuns prea târziu.

– Văd.

Juliette se ridică cu ajutorul lui Nicholas, fără a-i da însă drumul lui Gabriel.

– Eşti convinsă că asta ţi-ai dorit? Gândeşte-te la *maman*.

Paulette îşi umezi buzele, aruncând o privire în direcţia proaspătului ei soţ.

– Aşa a fost să fie. Nu am avut de ales.

– Însă cu siguranţă şi-a dorit să se căsătorească, interveni Daspit, plin de sine. Altfel de s-ar afla în Gretna?

– Este adevărat, draga mea? o întrebă Juliette, făcând un pas spre ea.

Paulette începu să pălească.

– Da, sigur că da. O, nu chiar aşa, însă ce mai contează? Oricum, tot acolo s-a ajuns.

Nicholas vorbi:

– Deocamdată a avut loc doar cununia civilă. În cazul în care mariajul nu s-a consumat şi în absenţa binecuvântării preotului, poate fi anulată cu uşurinţă.

– Nu îi asculta, spuse Daspit. Nu-i interesează decât cufărul.

– V-o jur că nu-i adevărat.

Juliette de-abia dacă îi aruncă o privire, continuând să privească în ochii verzi ai surorii sale.

– Atunci vei renunţa la el de bunăvoie, din moment ce am fost primii care ne-am căsătorit?

– Cât despre asta...

– Vezi?

Daspit scoase un hohot de râs plin de dispreţ.

– Vreau să spun că nu depinde de mine. *Maman* va trebui să decidă. Însă dacă te vei întoarce cu noi, Paulette, poate că lumea nu va afla de acest episod. Va fi ca şi cum jurămintele nici nu ar fi fost rostite.

Paulette îşi plimbă privirea de la Juliette la Nicholas şi apoi la soţul ei. În cele din urmă, se întoarse către judecător.

– Domnule?

Bătrânul îşi drese vocea cu zgomot, uitându-se la soţia sa, care se ridicase de la pian pentru a i se alătura.

– Poate fi o soluție în rarele împrejurări în care fie mireasa, fie mirele nu mai dorește să se căsătorească. Da, sau când descoperă că nu erau în deplinătatea facultăților.

Paulette se întoarse din nou către ei.

– Însă nu e cazul meu. Domnul Daspit și cu mine suntem căsătoriți legal și așa vom rămâne!

– Gândiți-vă bine, domnișoară, înainte să ajungeți prea departe pentru a mai putea da înapoi, o atenționă Nicholas.

– Încetați, spuse Daspit.

În mâna lui apăru un pistol care fusese dosit până atunci în buzunarul vestei sale. Țeava mică și neagră a acestuia era îndreptată către Nicholas.

– Ați mai încercat o dată să mă împiedicați să mă căsătoresc, însă de data aceasta n-o să vă meargă. Noi vom pleca, mireasa mea și cu mine. Încercați să ne opriți și veți suporta consecințele.

Daspit ajunsese în dreptul ferestrei care dădea spre verandă. Juliette prinse cu coada ochiului o mișcare în spatele draperiilor ce separau lumina din salon de întunericul nopții de afară. Câteva minute mai târziu, acestea se dădură deoparte și din spatele lor se auzi o voce melodioasă, ușor batjocoritoare:

– A, să celebrăm deliciile dragostei, înălțând un psalm tandru și meșteșugit – sau să încheiem o căsătorie, după cum doriți. Dar să lăsăm deoparte crima, doar dacă mirele nu dorește cumva să simtă gustul tăișului.

Blackford răsărise dintre draperii, dându-le în lături, astfel încât acum era încadrat de faldurile largi ale acestora. Stătea cu un picior pe pervaz şi cu şoldul sprijinit de rama geamului, ţintind cu lama bastonului său baza gâtului lui Daspit. Paulette îşi trase răsuflarea, şocată, iar soţia judecătorului scoase un ţipăt scurt.

Daspit murmură o înjurătură, privindu-l cu ochii larg deschişi.

– Ce îţi pasă dumitale, englezule?

– Nu-mi pasă, dar mă simt jignit atunci când viaţa prietenilor mei este pusă în pericol de către un netrebnic implicat în atacuri misterioase în grădina Tivoli. Aruncă pistolul.

Daspit nu-l luă în seamă.

– Îndepărtează-ţi spada dacă ţii la prietenul dumitale.

– Apasă pe trăgaci şi îţi voi scobi gâtul cu lama asta precum un grădinar care curăţă un măr. Incidentul nu se va rezolva fără vărsare de sânge.

Cuvintele lui avură efectul scontat asupra lui Daspit, căci figura acestuia se schimonosi de furie şi frustrare. După câteva secunde, îşi coborî încet, încet braţul. Juliette respiră întru câtva uşurată, însă Blackford nu îl slăbi pe Daspit din cătarea sabiei sale îndreptată asupra lavalierei acestuia.

– Linişteşte-te, prietene, şopti Daspit, dând drumul cocoşului pistolului cu ţeava aţintită spre podea. Se pare că am comis o eroare de calcul.

Temperamentul meu lamentabil şi intensitatea momentului, înţelegeţi. Vă cer tuturor iertare, inclusiv soţiei mele.

Vorbele lui fuseseră destul de împăciuitoare, însă privirea lui îi trăda intenţiile criminale. Fusese o scuză pur formală, o tentativă eşuată de a recupera terenul pierdut. Juliette îşi dădu seama de acest lucru, însă până să apuce să deschidă gura, Paulette i-o luă înainte:

– Sigur că este iertat, dragul meu! Ai fost copleşit de situaţie, după cum e şi firesc. Însă am câştigat, din moment ce ne-am căsătorit primii, chiar dacă nimeni altcineva n-o să afle aceasta. O să mergem să îi spunem lui *maman*, după care ne vom putea căsători la catedrală, când vom dori.

Avea dreptate, iar Juliette se văzu nevoită să recunoască acest lucru. Fapta fusese comisă şi nu mai avea niciun rost să se ascundă după deget.

– Am venit după tine în principal pentru ca să te însoţesc la întoarcere. Poate că ar fi mai bine dacă am pleca cu toţii în acelaşi timp.

– Pentru ca să te însoţesc şi eu?

– Presupun că da.

– Însă ar fi prea mare înghesuială dacă ne-am întoarce cu toţii într-o singură barcă. Nu, acum sunt căsătorită, aşa că nu am nevoie de compania altcuiva. Domnul Daspit a făcut toate aranjamentele necesare în acest sens.

– Dar, draga mea, se precipită Juliette. Fii înţeleaptă, te rog.

– Aşa ca tine? Ai încetat să mai fii un model de comportament. Uită-te la tine, aici, seara, în compania a doi bărbaţi, nici măcar a unuia singur.

De-ar putea s-o convingă cumva pe sora ei, îşi spuse Juliette în gând. Însă nimeni nu reuşise să o înduplece pe Paulette vreodată.

– Vă veţi duce direct acasă mâine-dimineaţă?

– Bineînţeles. Cât mai repede cu putinţă.

– Gabriel va rămâne împreună cu noi.

Paulette îi aruncă o privire lui Daspit, care ridică din umeri.

– N-ai decât să-l păstrezi, îi spuse ea, întorcându-se spre Juliette. L-am luat după noi doar pentru că ni s-a părut că dispariţia lui v-ar fi distras atenţia de la plecarea noastră.

Juliette nu ştia ce anume o enerva mai mult: faptul că băieţelul fusese scos din casă pe o vreme atât de urâtă pentru un motiv aşa de josnic sau neputinţa lui Paulette de a-şi da seama ce făcuse. I se adresă, aşadar, măsurându-şi cuvintele:

– Atunci vei face aşa cum vei dori, ca de obicei.

Paulette îşi ridică bărbia, cu un aer semeţ.

– Nici nu aveam de gând să fac altceva.

Zicând acestea, ieşi înaintea lui Daspit în holul larg şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Ceilalţi îi urmară, ajungând pe verandă în momentul în care cei doi păşiră în ploaie pentru a ieşi pe poarta casei în faţa căreia aştepta

trăsura. Daspit o ajută pe Paulette să se aşeze pe pernele din spate, după care îi ceru surugiului să pornească. Nicholas ieşi, strigând:

– Stai. Aceea e trăsura noastră!

– A fost a voastră atunci când v-aţi tocmit pentru ea. Acum e a mea.

Daspit urcă în brişcă, după care îi aruncă o ultimă privire.

– Şi ar mai fi o urmare la evenimentele din seara aceasta, domnule Pasquale. Martorii mei vă vor căuta mâine la prima oră.

Nicholas clătină din cap, cu mâinile înfipte în şolduri. Nu mai era nimic de făcut. Vizitiul scoase biciul şi şfichiui aerul în dreptul urechii calului. Animalul porni ca din puşcă. Paulette strigă ceva şi îl apucă pe Daspit de braţ. Atelajul o luă din loc, trecând prin băltoacele din faţa casei, după care se pierdu în noapte.

Domnul Daspit tocmai îl provocase la duel pe Nicholas. Juliette rămăsese în pragul uşii, împreună cu Gabriel, conştientizând acest lucru. O făcuse fără să dea dovadă de bună creştere, în faţa ei, a lui Paulette şi chiar a soţiei judecătorului. Daspit îl provocase pe Nicholas, aşadar, însemna că ştia că era rănit, că ar fi fost mai puţin îndemânatic decât de obicei în mânuirea spadei.

Daspit intenţiona să profite de slăbiciunea lui Nicholas. Voia să se răzbune pentru rana pe care nu se îndoia că i-o provocase scrimerul.

Juliette se aştepta la asta de câteva zile,

încă din momentul în care îl cunoscuse pe Nicholas Pasquale şi îl adusese acasă pentru a-l prezenta familiei. Fusese inevitabil, un efect al profesiei sale şi al naturii neînţelegerilor între domnii din oraş. Se simţea întru câtva uşurată fiindcă nu mai trebuia să se teamă de aceasta.

– Ce păcat că nu l-am spintecat atunci când am avut ocazia, spuse Blackford.

– Ar fi fost un sfârşit bine meritat, însă ne-ar fi privat de distracţie, ripostă Nicholas, uitându-se cu un aer gânditor la drumul dinspre care încă se mai auzea zgomotul spiţelor de la roţile trăsurii ce se îndepărtase.

– O, vrei distracţie? Dacă aş fi ştiut, te-aş fi lăsat să te fereşti de glonţul lui doar ca să mă amuz.

Nicholas îi aruncă o privire cercetătoare.

– Eşti îngrijorat, prietene?

– Enervat. Nu îmi place să fac pe martorul atunci când am picioarele ude. Sau nu ţi-ai dat încă seama că am rămas fără mijloc de transport?

– Cred că cei doi au venit pe jos aici, probabil de la pensiunea văduvei Burlington, se amestecă soţia judecătorului în discuţie. Parcă am auzit că au tras acolo.

– Da, pentru ca Paulette să se schimbe în rochia de mireasă, şopti Juliette, gândindu-se, în timp ce spunea acestea, că sora sa şi proaspătul ei soţ plănuiseră mai mult ca sigur să se întoarcă în seara aceea pentru a-şi petrece împreună noaptea nunţii.

Acelaşi gând încolţise şi în mintea lui Nicholas, îşi spunea, uitându-se în direcţia lui. Sau poate că nu, atâta timp cât avea altele pe cap, mult mai importante decât seducerea surorii sale.

– Domnule, v-am fi recunoscători dacă ne-aţi permite să vă folosim trăsura, se întoarse el către judecător.

Scoţianul ridică din umeri în semn de regret.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu am trăsură. Soţia mea şi cu mine arareori o apucăm într-o direcţie în care nu ne pot duce picioarele sau barca noastră.

– Arătaţi-mi unde se află cele mai apropiate grajduri şi voi face rost de o trăsură, spuse Blackford. Deşi motivul pentru care trebuie să ies în ploaie mă depăşeşte întru totul. Soluţia ideală, după părerea mea, ar fi să tragem la o pensiune peste noapte şi să trecem râul mâine-dimineaţă.

– Exclus, i-o reteză Nicholas.

– Pentru că tu şi doamna ta nu v-aţi contopit în inimi, trupuri şi simţiri? Răspunsul e clar.

Blackford adresă un zâmbet fermecător soţiei judecătorului.

– Ce spuneţi, doamna mea? O nuntă în plus mai contează? Cinstitul dumneavoastră soţ nu ar dori să le pună pitrostriile doamnei şi domnului aici de faţă?

– Ba sunt convinsă că ar face-o, spuse doamna, arătându-şi gropiţele din obraji la auzul vorbelor meşteşugite ale englezului.

Judecătorul dădu aprobator din cap.

– Aş fi onorat, mai ales că pare puţin probabil să puteţi convinge vreun vâslaş să vă treacă râul în noaptea asta. Va trebui să vă adăpostiţi cu toţii. Doamna Clancy are o pensiune respectabilă câteva case mai la vale de văduva la care stau ceilalţi.

Lui Blackford începură să îi joace ochii în cap, satisfăcut.

– Vedeţi? Vă căsătoriţi acum, vă treziţi dis-de-dimineaţă şi s-ar putea să ajungeţi primii la doamna Armant cu vestea nunţii.

– Nu ăsta era scopul nostru, spuse Nicholas pe un ton tăios.

– Dar de ce să iroseşti această şansă? Bârfele au început deja să circule, după cum ştii, iar Daspit va profita de ocazie pentru a nu-şi dezvălui propria escapadă. Ai putea să tragi foloase de pe urma acestei pătanii nefericite.

– Faci pe cupidonul, prietene?

Blackford îşi lăsă capul pe spate, de parcă s-ar fi amuzat pe seama severităţii lui Nicholas.

– Cineva trebuie să îşi asume şi rolul ăsta.

– Nu, te rog. Doamna şi cu mine am discutat despre asta, şi am exclus o asemenea posibilitate.

– Staţi, sări Juliette.

Inima începuse să-i bată cu putere. O copleşeau simţăminte contradictorii pe care era incapabilă să le identifice. Nici nu ştia cum de îndrăznise să deschidă gura, dărămite cum avea de gând să continue.

– Da, draga mea!

Ochii lui Nicholas o priviră cu atenție, aţintindu-se asupra ei. Juliette se întoarse către el, ţinându-l în continuare cu o mână pe Gabriel, în vreme ce pe cealaltă o strângea în pumn.

– Domnul Blackford are dreptate. Domnul Daspit a demonstrat că nu se poate conta pe el că nu va încerca să influenţeze deznodământul poveştii legate de moştenirea lăditei de zestre. Nunta la Gretna a fost ideea lui şi mi se pare firesc să se întoarcă împotriva lui. Poate că *maman* va ţine seama de orele la care ne-am născut înainte de a decide cui are să îi revină cufărul, în cazul în care Paulette şi cu mine ne vom prezenta concomitent şi-i vom spune că ne-am căsătorit în aceeaşi noapte.

Ezită un moment, după care îşi duse ideea la capăt cu dificultate:

– Asta, desigur, dacă nu v-aţi răzgândit.

O învălui într-un zâmbet fugar, înainte de a-i spune:

– Asta nu va schimba cu nimic faptul că va trebui să mă prezint la duel, ştiţi foarte bine.

La ce s-ar fi putut aştepta din partea lui?

– Sunt pe deplin conştientă de lucrul acesta.

– Nu aş putea să vă accept sacrificiul pentru un astfel de motiv.

– Nu ar fi singurul.

Ceea ce îi trecea prin minte, însă nu avea curaj să îi spună, era faptul că mariajul lor l-ar fi împiedicat probabil pe Jean Daspit să-l omoare cu orice preţ, fiind preocupat doar să

își recapete onoarea odată cu vărsarea primei picături de sânge. Însă ar mai fi fost ceva.

– Se pare că mi-am descoperit mari reticențe în privința întoarcerii la mănăstire, așa cum și-ar dori sora mea. Și trebuie să mai reamintesc oare că v-ați dat cuvântul?

– Nicidecum, draga mea.

Vocea lui o învălui, făcând-o să se înfioare până în adâncul sufletului. Dădu din cap, după care își umezi buzele.

– Atunci, dacă nu aveți nicio obiecție, iar judecătorul este dispus să ne facă acest serviciu, aș fi încântată să mă căsătoresc cu dumneavoastră chiar acum.

Nicholas se uită la ea preț de câteva secunde, ascunzându-și gândurile dincolo de profunzimile întunecate ale ochilor săi.

– Sunteți sigură?

– Cred că da.

– Nu veți avea regrete?

Juliette dădu din cap, șoptind:

– Nici măcar unul.

Un zâmbet îi arcui buzele cu contururi ferme, înviorându-i încet trăsăturile și luminându-i privirea.

– În cazul acesta, nu am nicio obiecție, o asigură el.

17

Avură nevoie doar de câteva minute să își rostească jurămintele. Când încheiară, Juliette nu ar fi putut spune ce răspunsuri dăduseră. Își amintea doar că Blackford se aflase lângă Nicholas, avându-l pe Gabriel cu sine, că îl ținuse strâns de mână pe cel ce îi devenise soț și că acesta o privise cu multă tandrețe atunci când se întorsese către ea, însă nimic mai mult. Zâmbise și luase o înghițitură din vinul ce îi fusese oferit de judecător și soția acestuia, apoi răspunse felicitărilor lui Blackford și îmbrățișării strânse a lui Gabriel. Acum auzea cum ploaia îi cădea pe borurile pălăriei în vreme ce se îndrepta spre pensiunea din apropiere la brațul lui Nicholas, cu Blackford pe urmele lor, adăpostindu-l pe Gabriel sub pelerina sa. Urcă treptele care duceau la ușă, susținu privirea irlandezei trupeșe care le deschise, întâmpinându-i cu felinarul mult ridicat pentru a le vedea fețele, și se îndreptă supusă spre camera închiriată. Îl auzi pe Blackford spunând că el și Gabriel, care începuse să caște de îi trosneau fălcile, pesemne sub imperiul evenimentelor și datorită vinului îndoit cu apă, aveau să se odihnească în odăița de lângă salonul principal. După aceea rămase cu Nicholas, stând în picioare în mijlocul camerei în vreme ce acesta încuia ușa în urma lor.

Odaia era destul de plăcută, curată, aranjată cu mobile simple, executate din chiparoșii ce

creşteau din abundenţă în preajma oraşului, mai degrabă din considerente practice decât estetice. Într-un colţ se afla un balansoar, aşezat lângă un dulap simplu, pătrăţos, iar de-a lungul patului se găsea un covor zdrenţăros. Când dădură la o parte cuverturile descoperiră nişte cearşafuri de in curate, ce fuseseră pliate deasupra unei pături cu steluţe, aidoma cu o alta aflată la capul patului. Un lighean şi o carafă tronau pe măsuţa de toaletă în spatele căreia se afla obişnuitul recipient în care era strânsă apa folosită.

Nu găsiră flori, nici vreo tăviţă cu gustări menite să destindă atmosfera înainte de evenimentul ce avea să se petreacă în odaie, şi nici vreun coşuleţ matrimonial drapat cu mătase albastră care să sugereze plăcerile ce le erau permise acum că deveniseră soţ şi soţie.

Nu avuseseră parte de lumânări sau de urări de viaţă lungă şi fericită, ci doar de o ceremonie scurtă pe care de-abia dacă şi-o amintea. Totuşi, fapta fusese săvârşită, iar acum era măritată.

Juliette începuse să tremure, iar acum nu se mai putea opri. Era din cauza hainelor ei ude şi a nopţii răcoroase, la care se adăugau evenimentele din seara aceea, îşi spuse ea. Nu avea nimic de-a face cu faptul că se afla acum singură cu proaspătul ei soţ. Nu avea nici cea mai mică legătură.

Focul fusese aprins în şemineu. Nicholas se duse să îl aţâţe, folosind o surcea pe care o ţinu deasupra flăcării felinarului până când aceasta se aprinse. Flacăra crescu cu repeziciune, însoţită

de fum negru şi parfum de conifere. Nicholas îngenunche în faţa căminului pentru a aranja mai bine bucăţile de lemn deasupra focului. Juliette se apropie de el, aplecându-se peste umărul lui pentru a-şi încălzi mâinile.

Uitându-se la ea, Nicholas scoase o exclamaţie de surpriză. Ridicându-se în picioare, îi luă mâinile tremurânde într-ale sale, acoperindu-le şi frecându-le nitel.

– Ai îngheţat, draga mea. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Haide să-ţi scoatem hainele astea ude înainte să răceşti de-a binelea.

– Dar nu am cameristă – îi spuse ea, zâmbindu-i în colţul gurii fără a îndrăzni să îl privească drept în ochi – şi cred că sunt duzini întregi de nasturi.

– Însă mă ai pe mine.

Îi vorbise fără ocolişuri, ca şi cum ar fi îndeplinit rolul de cameristă în fiecare zi. Poate că, în fond, chiar aşa era. De unde era să ştie?

– Da, dar...

– Nu trebuie să te temi că o să îmi pierd minţile de îndată ce o să văd un petic de piele dezgolită, o asigură el, amuzat. O soţie care tremură la fiecare atingere nu exercită o atracţie deosebită, te asigur.

– Vreau să spun...

– Ştiu ce vrei să spui. Hai, repede, profită cât timp mă duc să văd dacă gazda noastră are ceva mai tare decât un ceai prin casă. Mi-ar prinde bine un coniac.

Juliette nu-şi dădea seama dacă intenţia lui

era reală sau dacă o folosise drept pretext pentru a o lăsa să se reculeagă un moment în liniște. Indiferent ce ar fi fost, se bucură de ocazia care i se oferise. Când ușa se închise în urma lui, își scoase mănușile și pălăria, după care își desfăcu pelerina și o întinse pe un scaun din apropierea șemineului, în speranța că se va usca până a doua zi dimineață. Descălțându-se de cizmele până la jumătatea gambei, se sprijini mai întâi în vârful unui picior, după care în cel de-al doilea, scoțându-și dresurile și jartierele ude și așezându-le deasupra pelerinei. Se întoarse cu spatele la foc și își ridică fustele îndeajuns de mult pentru a permite căldurii să îi ajungă la coapsele înghețate, când auzi deodată pași în fața ușii. Dădu drumul rochiei și se răsuci pe călcâie.

Nicholas zâmbi amuzat din prag, cu privirea ațintită asupra poalelor care îi rămăseseră agățate la spate. Nu spuse însă nimic atunci când Juliette se grăbi să le așeze, ci închise ușa în urma sa și înaintă spre ea, purtând în echilibru o tipsie în mâna dreaptă. Pe aceasta se aflau două ibrice de alamă, o sticluță borcănată și două cești.

– Se pare că Blackford mi-a luat-o înainte. Deja o convinsese pe gazda noastră să îi facă o cafea și să încălzească niște lapte pentru Gabriel.

– Văd că ai găsit până și coniac, remarcă ea pe un ton sec.

– Nu din cel mai fin, însă va trebui să ne mulțumim cu el.

Juliette nu-şi dădea prea bine seama ce însemna aceasta, însă nu se împotrivi atunci când Nicholas turnă cafeaua caldă, cu un strop de lapte, în ambele ceşti, adăugând zahăr din abundenţă şi un pic de coniac. Cana pe care i-o întinse era îmbietor de caldă, iar Juliette o strânse între palme preţ de câteva clipe înainte de a lua o înghiţitură.

Coniacul era atât de tare încât îi tăie respiraţia.

– Pişcă, zise ea, cu răsuflarea întretăiată.

– Foarte bine.

Nicholas îşi dădu gata ceaşca din doar trei înghiţituri, punând-o deoparte, după care îi atinse braţul cu mâneca rece a hainei sale.

– Întoarce-te.

Juliette îi întâlni privirea, însă nu văzu nimic altceva decât tandreţe. În cazul în care profunzimile întunecate ale acestora ar fi ascuns vreo urmă de dorinţă, atunci cu siguranţă că aceasta era bine ţinută în frâu. Aşadar, se întoarse încet cu spatele la el. Mai luă o înghiţitură de cafea, după care rămase în picioare, uitându-se pe fundul ceştii. Câteva secunde mai târziu, simţi degetele lui mişcându-se cu o precizie uimitoare deasupra şirului de nasturi al rochiei. Acestea îi atinseră în treacăt pielea, făcând-o să se înfioare, însă Nicholas nu dădea vreun semn că ar fi observat aceasta. Îi era, totuşi, greu să îşi controleze respiraţia, ba chiar imposibil să-şi stăpânească tremurul care o cuprinsese. Simţind cum

slăbeşte strânsoarea corsetului, îşi duse o mână la piept pentru a-şi menţine echilibrul şi a nu se prăbuşi la pământ, continuând să stea nemişcată, cu privirea pironită în podea.

– Încă puţin, îi spuse el.

Încă puţin şi ar fi rămas în faţa lui doar în corset şi în desuuri. După care avea să îi desfacă balenele pentru a-l putea descheia.

– Îmi pare rău că găicile sunt atât de umede şi rigide.

Nicholas râse.

– Se pare că nu mă descurc prea bine.

Juliette nu era de aceeaşi părere. Dimpotrivă, se dovedea destul de priceput. Sprâncenele i se arcuiră, unindu-se în mijlocul frunţii. Nu o flata deloc faptul că el era atât de nepăsător. Nu ştiuse la ce să se aştepte de la preludiul actului nupţial, însă cu siguranţă lipsea ceva.

Mâinile lui coborâseră în dreptul taliei şi trăgeau acum de panglicile ude ale corsetului. Juliette inspiră adânc pentru a-şi încorda abdomenul, răsuflând fără să vrea la scurt timp după aceea, eliberată de strânsoarea balenelor.

– Cred că te descurci de acum încolo, îi spuse el pe un ton ce i se păru ciudat.

Murmură ceva în semn de încuviinţare, bucuroasă atunci când văzu că el se întoarse către pat. Juliette îşi desfăcu grăbită nasturii din faţă ai corsetului, observând că soţul ei luase pătura suplimentară de la capătul patului pentru a şi-o înfăşura pe braţ. Trase pe îndelete şi restul cuverturilor, după care se îndreptă spre şemineu,

desfăcând plapuma pe care tocmai o ridicase de pe pat. Rămase în fața căminului, ținând-o în fața sa, spre flăcări, cu spatele la ea.

Juliette își termină cafeaua cu coniac și puse ceașca pe noptieră. Își scoase corsetul și furoul, după care își încrucișă brațele peste pieptul dezgolit, aruncând o privire spre pat și întrebându-se dacă s-ar fi putut vârî în așternut înainte să își scoată desuurile, renunțând, astfel, la ultimul accesoriu din ținuta ei.

– Uite, spuse Nicholas.

Înainte să apuce să facă vreo mișcare sau să îi ghicească intențiile, acesta se apropie de ea și o înveli în plapuma pe care tocmai o încălzise la foc, după care o apucă cu un braț de după genunchi și cu celălalt de după umeri și o ridică de la podea, ducând-o spre pat.

Juliette simți cum i se învârte capul din pricina mișcării bruște, fiind cuprinsă de un nou tremur de îndată ce deveni conștientă de senzația subită de căldură pe pielea sa rece ca gheața. Încercă să se apuce de haina lui, însă mâinile i se prinseseră între cutele plăpumii. Părea să fi ametit complet în vreme ce el o purta în brațe pentru a o așeza pe saltea. Chiar în acel moment, Nicholas își vârî mâinile sub plapumă și, pipăindu-i talia, găsi panglicile în care îi erau prinse desuurile. Desfăcând cu dibăcie fundele atent înnodate, îndepărtă acel ultim obiect vestimentar, lăsând-o goală în coconul ei cald.

Totul se petrecu cu atâta repeziciune încât nu avu timp să i se împotrivească, cu atât mai puțin

să încerce să îl oprească. Oricum, nu ar fi ştiut ce trebuia să facă. Era doar soţul ei; avea tot dreptul s-o vadă goală în patul său, dacă asta şi-ar fi dorit. Mai mult, îi era recunoscătoare pentru faptul că făcuse ca totul să fie atât de simplu.

Căldura plăpumii o învălui într-un mod atât de plăcut încât se cuibări fericită în ea. Era surprinsă de rapiditatea cu care dăduse de duşcă cafeaua cu lapte şi coniac, însă neliniştea ei începuse să se risipească, cedând locul unei curiozităţi nestăpânite.

Ce avea să facă Nicholas în continuare? Cum o s-o iniţieze în tainele acelui mariaj neconvenţional?

În scurt timp avea să afle. Nicholas suflă în lampă, după care începu să îşi scoată şi el hainele ude. Juliette îşi spuse că ar fi trebuit să închidă ochii sau cel puţin să privească printre gene. Cu toate acestea, pleoapele îi rămaseră larg deschise.

Redingota, lavaliera, cămaşa, cizmele – toate zburară într-o clipă, cu maximum de eficienţă. Îşi desfăcu pantalonii, coborându-i în vine, după care îşi scoase indispensabilii, rămânând gol puşcă în lumina focului din şemineu. Flăcările îi scoaseră în evidenţă musculatura braţelor şi a umerilor laţi, pieptul puternic, înfăşurat într-o fâşie albă de tifon, şi coapsele dăltuite parcă în piatră. Se strecură în patul înalt cu agilitatea unei pantere, trăgând cearşaful şi pătura de pe acesta înainte de a se aşeza lângă ea.

Se întinse apoi după ea, trăgând-o aproape de el, cu capul sub bărbia sa.

– Ți-e bine? o întrebă el în șoaptă, iar Juliette îi simți respirația în creștet.

Dădu din cap, fără a reuși să scoată niciun sunet.

– Va fi și mai bine în curând.

Ca și când ar fi simțit umezeala părului ei, își ridică mâna pentru a o trece prin bucle, găsind și îndepărtând agrafele, pe care le ascunse sub perna rămasă nefolosită, desfăcându-i apoi pletele lungi și răsfirându-le pe umerii ei.

Pielea lui era rece, ca și mâinile lui; le putea simți răceala prin cutele păturii care îi despărțea. Luptându-se să își elibereze o mână, îl atinse, lăsându-și degetele să îi alunece pe spate, și îl îmbrățișă și mai strâns. Corpul lui Nicholas deveni rigid.

– Juliette...

– Ai înghețat și tu. Ar trebui să te încălzești alături de mine.

– Problema e că m-ai putea încălzi prea mult.

– Vrei să spui... mai mult decât ți-ai dori?

– Mai mult decât ai fi dispusă să accepți.

Juliette fu cuprinsă de o senzație ciudată. Crezu că aceasta se datora, în mare parte, faptului că Nicholas știa că avea să dea cu ochii de Daspit pe câmpul de luptă în curând, confruntarea putând avea un deznodământ fatal.

Poate că acela era tot timpul de care urmau să se bucure.

– Şi dacă ţi-aş spune că ar fi puţin probabil?

Începu să îşi treacă degetele prin părul ei cu tandreţe, îndreptându-i şuviţele mai uscate, ce fuseseră acoperite de pălărie.

– Mă îndoiesc că ştii ce spui.

– Ştiu foarte bine.

Vocea ei răsună clar atunci când îşi întinse încă o dată mâna pentru a-i atinge muşchii spatelui cu podul palmei.

– Dacă fac... dacă facem pasul ăsta, nu va mai fi cale de întoarcere, îi spuse el, cu un uşor avertisment în glas.

– Nici nu m-am gândit că ar putea fi.

– Eşti sigură de asta?

– Mai mult ca niciodată.

Mângâierile lui încetară. Vocea lui căpătă o inflexiune dură atunci când se făcu din nou auzită în urechea ei.

– Atunci Dumnezeu va trebui să mă păzească să nu fac vreo greşeală, căci din momentul acesta nu vei mai fi mireasa lui Hristos, ci a mea şi numai a mea.

Conotaţia posesivă a vorbelor lui o înfioră. Nu era atât de nepăsător pe cât pretindea că ar fi. Avea de gând să o scutească de consecinţele faptelor ei din seara aceea, însă adevărul era că ea nu îşi dorea acest lucru. Dimpotrivă, voia să simtă dragostea unui bărbat, să atingă şi să fie atinsă; dorea să îi aparţină lui Nicholas Pasquale nu numai cu numele. Îşi dorea să simtă tot ceea

ce ar fi presupus jurămintele pe care tocmai le rostiseră.

– Iar tu vei fi soţul meu, îi răspunse ea sigură pe sine.

Nicholas îşi vârî mâna pe sub plapuma în care era învelită, trecându-şi degetele peste şoldul ei. După aceea se strecură şi mai aproape de ea, lipindu-şi trupul de al ei din cap până în picioare. Cu o zvâcnire puternică, se întoarse, luând-o cu sine astfel încât acum se afla deasupra lui, în contact direct cu căldura şi fermitatea membrului său. Se mai rostogoliră încă o dată, iar el ajunse deasupra ei, sprijinit pe coate, cu un genunchi între coapsele ei, ţinând-o în continuare cu un braţ pe după umeri. Şuviţele părului ei lung atârnau acum pe gâtul şi umărul lui precum nişte panglici de mătase, ţinându-l captiv, însă el nu părea să fi remarcat acest lucru. O privi, cu faţa iluminată de flăcările roşietice ale focului. Buzele i se arcuiră încetişor într-un zâmbet plin de promisiuni fierbinţi.

Inima lui Juliette începu să bată cu atâta putere încât îşi închipui că Nicholas putea să-i simtă bubuitul cu fiecare răsuflare care îi apropia pieptul de toracele lui musculos. Încă mai tremura, însă de data aceasta nu de frig, ci mai degrabă din cauza unui soi de nerăbdare care creştea tot mai mult în ea.

– Nu trebuie să îţi fie teamă de mine, îi spuse el, încercând să o liniştească. Nu îţi voi face rău.

– Nu mi-e, numai că...

– Poate că ai auzit poveşti despre primul contact? Există modalităţi de a preîntâmpina aproape orice durere.

– Nu, nu. Numai că... nu am niciun fel de experienţă.

Vocea lui deveni gravă, însă ochii continuau să îi joace în cap atunci când îi spuse:

– E un aspect de care ne vom ocupa în curând.

– Însă ai avut atât de multe femei. S-ar putea să nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

– Deja o faci în atât de multe feluri încât nu văd cum ai putea să mă dezamăgeşti. Însă mă sperie imaginea de mare amant pe care ţi-ai format-o despre mine. Nu au fost chiar atâtea femei în viaţa mea.

– Dar se spune că eşti un adevărat Casanova...

– Mi-e teamă că se exagerează şi asta numai pentru că ies adeseori seara.

Cu treburile Frăţiei, deduse Juliette, fără a-l crede întru totul, deşi aprecia efortul pe care îl făcea ca să o liniştească. Îşi coborî genele, netezind cu vârful degetelui un fir de păr care crescuse în scobitura gâtului lui.

– Cu toate astea, trebuie să îmi spui ce să fac.

– Tot ce îţi doreşti tu, draga mea. Nu există reguli în afara aceleia de a oferi şi a primi plăcere.

– Asta e tot?

– Ei bine, aproape tot, spuse el zâmbind amuzat.

– Cât despre restul, mă vei învăța, nu-i așa?

– Mă voi simți onorat.

Îi netezi cu vârful degetelor gâtul puternic, ajungând până în dreptul bărbiei, sub linia buzei sale inferioare și a suprafeței netede pe care o delimita aceasta. S-ar putea să se fi aflat sub efectul coniacului, însă îl întrebă nerăbdătoare:

– De unde încep?

Îi prinse mâna, sărutându-i fiecare deget în parte înainte de a le prinde într-ale sale și a le întinde pe perna de lângă obrazul ei. Susținându-i privirea, își coborî încetișor capul până când gura lui o atinse pe a ei.

Avea o aromă de cafea și coniac, amplificată de o dorință ținută în frâu deocamdată. Nu se grăbi, ci o gustă pe îndelete, făcând-o să își deschidă buzele în fața alor sale, după care îi antrenă limba într-un dans săltăreț, cu suișuri și coborâșuri.

Senzația era deosebit de plăcută. Un geamăt ușor îi vibră în gât. Simțindu-se cuprinsă de fierbințeală se lăsă în voia lui. Ceea ce făcea părea atât de nefiresc, atât de inevitabil.

Nicholas se ridică o clipă pentru a o privi. Își putea vedea reflexia în ochii lui negri ce exprimau satisfacție, dar și ceva mult mai profund de atât, ca o durere.

Nu avea de ce să se teamă.

Îi zâmbi și își coborî pleoapele, așteptând. Gura lui o întâmpină pe a ei cu buzele arzând de

patimă. Subjugată, se lăsă antrenată în explorarea delicată a profunzimilor dulci ale gurii lui, încântată de alunecarea mătăsoasă a limbii lui. Intimitatea era de-a dreptul copleşitoare. Savură senzaţiile care se multiplicau înlăuntrul ei, simţind că-i creştea inima în piept.

Se mişcă, dându-i drumul la mână şi lăsându-şi palma să alunece peste rotunjimea umărului pentru a poposi pe curba delicată a sânului ei. Degetul lui cel mare mângâie vârful sensibil al acestuia cu mişcări precise, făcându-l să devină tare ca piatra.

Ea se încordă, simţindu-şi pulsul din ce în ce mai accelerat. Nicholas scoase un mic sunet, între râs şi geamăt, după care îşi coborî buzele asupra sfârcului ei. Atingerea limbii lui îi îmbătă simţurile. Îi mângâie umerii, ajungând în dreptul gâtului şi agăţându-se de acesta. Pe măsură ce senzaţiile se amplificau, ameninţând să o copleşească, se arcui, cedând în faţa atingerii ca de foc a buzelor şi limbii lui. Răsuflarea ei deveni sacadată sub imperiul dorinţei de nestăvilit.

Nicholas se mişcă încă o dată, avansând între coapsele ei şi presărându-i sânii cu sărutări. Plăcerea pe care părea să i-o provoace gestul i-o potenţă pe a ei de o sută de ori. Modul în care se poziţionase între picioarele ei, depărtându-le, îi dădea o senzaţie ciudată. Se simţea atât de vulnerabilă sub căldura şi greutatea lui care apăsau asupra suprafeţei delicate din interiorul coapselor ei şi, în acelaşi

timp mai puternică decât oricând. Dorința aceasta o copleşise în asemenea măsură încât ar fi putut s-o identifice cu dragostea.

Aşa să fi fost? Ajunsese să îl iubească atât de repede? Oare acea uniune fusese binecuvântată de Sfânta Fecioară atât în suflet şi simțiri, cât şi în viață?

Îşi dorea să creadă acest lucru. Descoperirea unei asemenea posibilități amplifica pasiunea care pusese stăpânire pe ea. O lăsa să i se dăruiască, să aibă încredere în el, deşi îşi simți inima în gât atunci când îşi trecu palma peste pântecul ei, alunecând în jos pentru a prinde cu gingăşie însuşi miezul ființei ei.

Părea concentrat la maximum în timp ce explora profunzimile acelea delicate, atingerea mâinii lui stângi dovedindu-se deosebit de sigură, dar totodată tandră. O linişti, tatonând cu mişcări circulare centrul locului asupra căruia îşi comutase atenția. Se avântă şi mai adânc, mişcându-şi încheietura cu fermitate şi, în acelaşi timp cu delicatețe.

– Dumnezeule, şopti el, cu răsuflarea întretăiată deasupra sânilor ei înfiorați, fără a-şi dezlipi buzele de pe aceştia. Eşti minunat de fină, ca o mătase. Aş putea...

– Ce ai putea? îl întrebă ea neliniştită văzând că se opreşte, continuând să îşi treacă degetele prin părul lui cu mişcări febrile.

– Te-aş lua acum şi nu ți-aş mai da drumul niciodată, rămânând prins în căldura aceasta mătăsoasă până la sfârşitul tuturor timpurilor.

Grija şi preocuparea ce răzbăteau din cuvintele lui o impresionară într-atât încât inima i se strânse, iar trupul îşi dezvălui toate tainele în faţa degetelor lui abile, asemenea unui râu care iese din matcă.

– Atunci ia-mă, spuse ea, cu răsuflarea întretăiată, pe jumătate inconştientă. Ia-mă, te rog.

O ascultă, strecurându-şi cu grijă protuberanţa satinată în dreptul deschizăturii calde şi mătăsoase dintre coapsele ei. Cu mari menajamente, pătrunse mai adânc. Opreliştea lăuntrică fu atinsă, iar ea simţi o mică înţepătură, urmată de o mişcare rapidă, aparent nemiloasă, dar în acelaşi timp binefăcătoare. Juliette scoase un ţipăt, provocat mai degrabă de senzaţia subită de intruziune decât de durere.

Satisfacţia fu atât de intensă încât se simţi transfigurată. Inima începu să îi bată cu putere, iar ochii i se umplură de lacrimi. Voia să plângă şi să râdă în acelaşi timp. Îşi trecu mâinile peste braţele lui încordate, în căutarea unui punct de sprijin.

– Te doare? o întrebă el, cu o voce reţinută.

Simţea că fiecare gest al lui îi egala bătăile inimii, însă nu îi făcea niciun rău, aşa că îşi clătină hotărâtă capul pe pernă.

– Atunci lasă-mă să te desfăt, îi spuse el.

– Mai mult de atât?

Neîncrederea răzbătea din vorbele ei. Nicholas scoase un hohot scurt de râs.

– De-abia am început.

Avea dreptate.

Încordându-şi muşchii căliţi pe planşa de scrimă, începu să se mişte într-un ritm sacadat. Cadenţa îl purta spre noi culmi, făcându-i sângele să îi fiarbă în vene. Juliette îşi trase răsuflarea şi îşi răsfiră degetele pe pieptul lui lat, atentă la bandaj, trecându-şi unghiile peste părul lui cârlionţat înainte de a se agăţa de mijlocul lui. Prinse imediat mişcarea pe care o imprimase el şi i se alătură, pierzându-şi respiraţia din cauza efortului şi simţind cum se înfioară de plăcere. Nicholas se aplecă şi îi sărută fruntea, pleoapele, vârful nasului, înainte de a ajunge din nou în dreptul gurii. Mimă cu limba aceeaşi înaintare şi retragere senzuală, în vreme ce ea îl invita să pătrundă tot mai adânc.

Era o pornire primară şi o descoperire ce o punea pe gânduri, totodată. Timpul se comprimase; nu mai existau decât ei doi, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare tainică.

Încolăcindu-şi picioarele în jurul membrelor ei, se rostogoli astfel încât Juliette ajunse din nou deasupra lui. Cu degetele încleştate de şoldurile ei ferme, îi conduse mişcările o bucată de vreme, după care o lăsă să imprime ritmul. Senzaţia brusc potenţată fu copleşitoare. Mişcările îi deveniră din ce în ce mai rapide, mai viguroase. I se alătură, ridicându-se în capul oaselor pentru a-i oferi atingerea pe care şi-o dorea.

Din cauza efortului trupurile le luceau de transpiraţie. De-abia dacă mai respirau,

urmărind cu înverşunare un singur scop pe care niciunul dintre ei nu şi-ar fi dorit să îl atingă de fapt, cel puţin nu încă.

Juliette simţea însă apropierea. Muşchii o dureau, plămânii îi ardeau, însă nu ajunsese pe creasta valului.

Înăbuşindu-şi o exclamaţie, Nicholas se întoarse cu ea încă o dată, lipind-o de saltea. Îi acceptă intruziunea, jinduind după controlul lui impetuos.

În final avură o senzaţie de împlinire tăcută. Cuprinsă de un tremur dulce, Juliette se agăţă de el. Nicholas se încordă, cu spatele arcuit în urma erupţiei lăuntrice. O strânse în braţe, apoi se lăsară amândoi cuprinşi de beţia momentului.

Câteva clipe mai târziu, Nicholas se desprinse din îmbrăţişare şi, lăsându-se pe spate, o aşeză pe braţului lui drept, lăsând-o să îşi odihnească obrazul pe umărul său. Îşi traseră răsuflarea, iar căldura trupurilor lor începu să se risipească. Simţind din nou răcoarea camerei, Nicholas ridică plapuma şi cuverturile care căzuseră între timp şi o acoperi în întregime. Juliette trase un colţ peste umărul lui, după care se cuibări lângă el.

Nu rostiră niciun cuvânt. Ce ar mai fi putut spune?

Focul se stinse cu o ultimă licărire roşiatică, iar jarul transformat în scrum cufundă odaia în întuneric. Nicholas adormise în sfârşit, îşi spuse Juliette. Rămase acolo, cu ochii larg deschişi, mototolind la nesfârşit un colţ de cearşaf,

satisfăcută, dar cu mintea năpădită de mii de gânduri, ascultând bătăile regulate ale inimii proaspătului ei soț.

Era un bărbat pasional şi posesiv, dar blând. Se potriveau în dormitor sau cel puțin aşa se părea. Punea preț pe ea ca stâlp al viitoarei sale familii. Era mulțumită, ba chiar încântată să îi fie soție.

Să fi fost oare suficient? Ar fi putut să-şi făurească o viață alături de el şi de băieții hoinari pe care îi adunase în jurul său?

Dar, ce rost aveau toate aceste întrebări? Nu mai exista cale de întoarcere. Nu în momentul acela. Cu siguranță nu în momentul acela.

18

Nicholas se deşteptă brusc din somnul adânc în care se cufundase. Ştiu de îndată ce îl trezise – atingerea unei mâini mici, aşezată pe bandajul de peste piept. Întorcându-şi capul pe pernă, zâmbi ochilor verzi-aurii, plini de mister, ai lui Juliette, care se aplecase deasupra sa, privindu-l în lumina palidă a zorilor.

– Bună dimineața, doamnă Pasquale.

Chipul ei rămase impasibil.

– Sângerezi, spuse ea pe un ton aproape acuzator.

– Eşti convinsă că eu sângerez?

Ridică cuvertura pentru a arunca un ochi la cearşaful de dedesubt.

– Doar nu eu – sau, mă rog, nu eu sângerez cel mai tare.

Zicând acestea, se îmbujoră sub cuvertura pe care şi-o trăsese peste sâni.

– Bandajul e plin de sânge.

Constată că exagerase atunci când îşi ridică braţul, însă nu încăpea nicio îndoială că i se deschisese rana dintre subsuoară şi coaste.

– Aşa e. Îmi pare rău că a trebuit să dormi în sângele meu.

Sprâncenele lui Juliette se îmbinară în mijlocul frunţii, dându-i o alură de autentică soţie.

– Ca şi cum ar mai conta! În orice caz, ar trebui să ne ocupăm de rana ta.

S-ar fi putut obişnui cu grija care îi asprea uneori trăsăturile, îşi spuse Nicholas. Chiar foarte uşor.

– Noi doi?

– Doar dacă nu crezi că e nevoie de doctor.

– Sunt convins că ne vom descurca dacă îmi voi sacrifica lavaliera.

– Sau eu juponul, deşi nu cred să fie cazul. Proprietăreasa trebuie să aibă nişte pânzeturi uzate de care s-ar putea dispensa.

Zicând acestea, Juliette se întoarse pentru a se da jos din pat.

– S-a trezit. Am auzit pe cineva intrând în bucătărie acum câteva clipe.

Nicholas o apucă de braţ, pentru a o împiedica să părăsească încăperea.

– Mă ocup eu de asta. Mă îmbrac mai uşor.

Juliette se uită la el ca şi cum ar fi vrut să îi spună ceva, însă Nicholas nu o lăsă. De fapt, se gândise că absenţa lui i-ar fi oferit răgazul de a-şi pune măcar desuurile. Nu voia să-i impună o apropiere pe care ar fi putut s-o găsească stânjenitoare. O să aibă timp mai târziu să se obişnuiască unul cu prezenţa celuilalt. În plus, nu prea avea încredere în capacitatea lui de a se abţine să nu o atingă în răstimpul în care ar fi trebuit să se îmbrace. O solicitase îndeajuns în noaptea precedentă, trezind-o la mai puţin de oră după ce făcuseră dragoste pentru prima dată şi apoi în zori. Cearcănele de sub ochii ei reprezentau un reproş mut la adresa exceselor lui.

Doamna Clancy fu receptivă la rugămintea sa şi îşi oferi serviciile, precum şi o oală cu apă fierbinte şi un cearşaf vechi şi moale de olandă. Se declară însă de acord cu el atunci când îi spunse că ar fi preferat să îl îngrijească proaspăta lui soţie.

Şi îi făcu plăcere să o urmărească pe Juliette ştergându-i cu o cârpă umedă sângele uscat pe piele, în vreme ce părul ei desfăcut, mirosind a levănţică şi apă de râu, îl gâdila pe braţ. Oricum, era pus la grea încercare, la vederea curbelor ademenitoare ale pieptului ei ascuns doar pe jumătate de corsetul dantelat.

– Chiar trebuie să dai ochii cu domnul Daspit? îl întrebă ea în timp ce îi petrecea o fâşie de bandaj peste coaste.

– Ştii că nu mă pot retrage fără să-mi periclitez reputaţia. În plus, nu am niciun motiv să o fac.

– Dar eşti rănit!

– E o nimica toată. Ştii şi tu asta, de vreme ce ai văzut cum stau lucrurile.

I-ar fi putut reaminti faptul că şi Daspit fusese rănit relativ recent, însă asta nu i-ar fi atenuat grija.

– Ba mie mi se pare că e ceva, zise Juliette, ridicându-şi cu încăpăţânare bărbia.

– Am luptat şi în condiţii mai grele.

Nicholas îi căută privirea în vreme ce se apleca asupra lui, însă Juliette i-o ocoli.

– Dar nu împotriva cuiva care ar prefera să te omoare în loc să se declare satisfăcut la vederea primei picături de sânge.

Se înşela din acest punct de vedere, însă nu mai avea importanţă acum.

– Mă tem că... cred că am agravat situaţia, insistând în privinţa căsătoriei, spuse ea, înnodându-i strâns bandajul şi făcând un pas înapoi. Mama va fi supărată din cauza escapadei la Gretna a ambelor sale fiice. N-ar fi exclus să îşi amâne decizia cu privire la lădiţa de zestre până după duel, ca să se asigure că niciuna dintre noi nu va rămâne văduvă. N-am făcut decât să îi dau domnului Daspit un motiv să... să te îndepărteze o dată pentru totdeauna.

Nicholas îi puse un deget sub bărbie, întorcându-i chipul astfel încât să o oblige să îl privească în ochi.

– Poate că e adevărat ce spui, draga mea, însă în primul rând trebuie să şi reuşească. Şi te asigur că nu mă grăbesc să renunţ la rolul de soţ al tău.

Juliette dădu încetişor din cap.

– Dacă nu aş fi fost atât de sigură că era mai bine aşa...

– Atunci m-aş fi simţit privat.

Clipi, dar continuă să îl privească.

– Cu adevărat? Nu-ţi pare rău? Nu îţi regreţi libertatea?

– Să fie asta o nouă grijă cu care te-ai trezit în dimineaţa asta?

– Cred că da.

– Cu adevărat nu îmi pare rău şi nu regret nimic, îi răspunse el pe un ton grav.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet nesigur căruia nu îi putu rezista. O trase în poala sa şi se pregăti să-i demonstreze cât de fericit se simţea ca bărbat însurat şi ar fi reuşit fără îndoială dacă uşile nu s-ar fi dat în lături pentru ca Gabriel să năvălească înăuntru, bucuros să îi vadă. Blackford, care venea în urma lui, se opri însă în prag, întorcându-se cu spatele atunci când văzu că Juliette era aproape dezbrăcată.

– Mii de scuze, spuse el peste umăr, pe un ton amuzant. Numai copiilor şi nesăbuiţilor le e permis să dea buzna peste îndrăgostiţi, iar eu nu am scuza lui Gabriel, din păcate.

– Însă, din câte văd, ai elanul lui, îi ripostă cu umor Nicholas, în timp ce Juliette îi alunecă din braţe pentru a răspunde îmbrăţişării

entuziaste a băieţelului. Lasă-ne o clipă de răgaz şi o să te însoţim în bucătăria gazdei noastre pentru a lua micul dejun.

– Ar trebui să plecăm imediat după aceea. Samson ne aşteaptă pe chei cu barca pregătită, şi asta fiindcă am împărţit patul cu un copil pe jumătate cal nărăvaş, pe jumătate cocoş cântător. Ar fi de dorit să o luăm din loc cât mai repede, căci, în calitate de secund, nu îţi pot permite să leneveşti în dimineaţa asa.

– Te-ai oferit să îţi asumi această onoare aseară, nu-i aşa? Iar eu se pare că am acceptat.

– Erai prea ocupat în acel moment.

– Atunci o fac acum şi îţi mulţumesc.

– S-ar părea că nu mai ai pe nimeni altcineva prin preajmă.

– Nu chiar.

Nicholas îi răspunse pe un ton glacial, deranjat de aluzia deplasată a acestuia că ar fi recurs prea des la duel pentru a-şi apăra onoarea.

– Vreau să spun că trebuie să acordăm importanţa cuvenită rolului pe care ni l-am asumat.

– Întrebarea e cum apreciezi moartea unui prieten – deşi nu mă îndoiesc că ai face acelaşi lucru pentru mine.

Nicholas se încruntă atunci când văzu că Juliette îşi ascundea faţa după gâtul lui Gabriel pentru a nu i se vedea paloarea. Dispoziţia lui Blackford era uneori la fel de deconcertantă ca şi stilul lui bombastic. Pe de-o parte îl condamna, iar pe de alta manifesta o îngrijorare vizibilă,

ceea ce părea să fie un lucru nou. Sau poate că se înşela? Acum nu aveau timp să elucideze acest aspect, nu atâta vreme cât Juliette era pe jumătate dezbrăcată, iar Nicholas în şosete.

– O voi considera o onoare, atât din partea Frăţiei, cât şi din partea unui prieten, îi răspunse Nicholas. Însă, pentru moment...

– A, da, Frăţia noastră.

– Pentru moment – continuă Nicholas – avem nevoie de intimitate şi de un mic dejun.

– Gabriel, strigă Blackford.

– Poate rămâne, spuse Juliette, zâmbindu-i băieţelului care se agăţa de ea în vreme ce îl legăna uşor în braţe.

– Se numără printre cei aleşi, desigur, remarcă Blackford, părăsind cadrul uşii şi îndepărtându-se cu paşi mari astfel încât, câteva clipe mai târziu, îi auziră vocea din salon. Unul care este pe cale să rămână orfan.

Nicholas aruncă o privire lungă şi gânditoare după prietenul lui englez, după care se ridică în picioare şi închise uşa.

Blackford îşi păstră atitudinea persiflantă până când ajunseră din nou în oraş. Nicholas întrevăzu eventualitatea unui alt duel în cazul în care le-ar fi ţinut companie secunzilor lui Daspit, aşadar îl conduse, cu sufletul îndoit, la salonul său de scrimă pentru a-i aştepta pe aceştia. Suspiciunile lui se dovediră neîntemeiate, căci acesta se întoarse două ore mai târziu cu vestea că totul fusese aranjat, iar duelul urma să aibă loc în dimineaţa următoare, în dreptul pădurii de

stejar de pe plantaţia Allard. Armele, evident, aveau să fie spadele, din moment ce alegerea îi aparţinuse lui Nicholas.

Faptul că problema fusese soluţionată atât de repede îndreptăţea presupunerea că Daspit şi proaspăta sa soţie ajunseseră cu bine în oraş, ba chiar în timp util. Juliette avea să se bucure de acest lucru.

O lăsă cu inima îndoită la reşedinţa familiei Armant. În mod surprinzător, Paulette şi noul ei soţ nu asistară la întrevederea cu soacra sa, nici la retragerea lui în faţa lacrimilor şi reproşurilor acesteia. Juliette îi sugerase să plece, având în vedere circumstanţele, spunându-i că ar fi fost mai bine să îşi continue programul ca de obicei şi să facă ultimele aranjamente înainte de duel. Nicholas bănuia că îl protejase astfel de insultele pe care i le-ar fi adresat mama ei cuprinsă de disperare. Sau poate că îşi închipuise că doamna Armant s-ar mai fi liniştit dacă nu l-ar fi avut în faţa ochilor. Îi displăcea faptul că o lăsase singură pe Juliette, însă se conformase dorinţelor miresei sale.

În mod surprinzător, lădiţa de zestre nu fu pomenită. Juliette păruse prea puţin dispusă să abordeze subiectul din cauza supărării mamei sale, iar Nicholas nu avusese nici cea mai vagă intenţie să aducă problema în discuţie. Din punctul lui de vedere, nu avea nicio importanţă dacă obiectul ar fi ajuns sau nu în posesia persoanei căreia i s-ar fi cuvenit. În tot cazul,

era convins că Paulette avea să şi-l adjudece în scurtă vreme.

Se întoarse, aşadar, la salonul de scrimă, unde îl găsi pe americanul Kerr Wallace şi pe alţii asemenea lui aşteptându-l pentru a afla dacă era dispus să le ţină vreo lecţie. Ar fi fost mai uşor să le satisfacă dorinţa decât să fie nevoit să se justifice în eventualitatea unui refuz. În plus, i să părea o idee bună să profite de ocazie pentru a-şi alunga senzaţia de amorţeala din braţul rănit.

Vestea duelului ce urma să aibă loc se răspândi rapid până după-amiază, stârnind interesul unui mare număr de curioşi; Nicholas auzi comentariile făcute în şoaptă în timp ce îşi croia drum prin mulţime. Presupunerea cu privire la condiţia lui fizică pe planşă părea să fie mai mare decât de obicei şi îşi imagină că sume considerabile de bani trebuie să fi trecut din mână în mână ca rămaşaguri puse pe seama rezultatului întâlnirii cu Daspit. Înainte să prindă de veste, lumina zilei se stinsese, cedând locul umbrelor serii.

Cel puţin nu auzise niciun comentariu despre căsătoria sa contractată în grabă. Dacă fusese rostit vreunul, cei în cauză se dovediseră suficient de discreţi pentru a-l face departe de urechile sale.

– Nu ar trebui să fii acasă? îl întrebă Blackford, îndreptându-se spre el în timp ce îşi scotea apărătoarea şi masca, de îndată ce salonul se goli întru câtva. Nunta poate că o fi fost

lipsită de fast, însă obligațiile pe care le presupune sunt în continuare valabile.

– La ce te referi?

Nicholas era obosit și nu avea dispoziția necesară pentru a desluși frazele încâlcite ale prietenului său.

– La o escortă protectoare, în primul rând, și bineînțeles la sprijin, în cazul în care vestea a început să circule și prea multe lornioane au fost îndreptate în direcția familiei Armant. Cu alte cuvinte, la îndatoririle de soț altele decât cele din așternut.

– Ce naiba îndrugi acolo?

Blackford clătină din cap, prefăcându-se că îl înțelege.

– Nu știi și nici nu ai întrebat. Pentru eșecul ăsta s-ar putea să te trezești dormind de unul singur – sau nu, dacă te grăbești să ajungi acasă. Nu știu ce divă din Italia cântă în seara asta la Teatul D'Orleans și am auzit din surse demne de încredere că doamnele Armant intenționează să meargă la spectacol. Daspit a fost de acord să le însoțești pe Juliette și mama sa...

– Serios? Și cum a aflat despre căsătoria noastră, mă rog frumos?

– Poate că i-a făcut o vizită de curtoazie soacrei sale și a fost recompensat cu această istorioară. Poate că mireasa lui s-a întâlnit cu sora sa, a aflat vestea și a transmis-o mai departe. Nu știu, dar nici nu sunt iscoadă.

– Nu am vrut să insinuez că ai fi. Scuzele mele.

– După cum îți spuneam, Daspit îți acordă dreptul de a le escorta pe Juliette şi pe doamna Armant, din moment ce el este obligat să le însoțească pe soția şi pe mama sa. După cum se obişnuieşte în situațiile de genul ăsta, a acceptat să ocolească loja Armant şi să se limiteze la a sa de dragul liniştii. Ideea mi-a aparținut şi mi se cuvin mulțumiri pentru aceasta. Însă nu acum, căci trebuie să te duci acasă şi să te pregăteşti.

Nicholas îşi scoase ceasul de buzunar şi începu să suduie. Era târziu, într-adevăr, şi nu s-ar fi putut îmbrăca în haine de gală înainte de a îndepărta praful şi sudoarea ce îl acoperiseră din cap până în picioare. Deodată, îi veni o idee.

– Acasă, spuse el ca pentru sine. Asta ar fi...

– Reşedința familiei Armant, dacă nu mă înşel, de vreme ce am văzut cum îți era dusă într-acolo marea majoritate a garderobei.

– Da.

Obiceiul creolilor francezi era ca, după căsătorie, mirele şi mireasa să se retragă într-un dormitor special pregătit pentru ei în casa fetei, sau cel puțin aşa i se spusese. Acolo urmau să rămână timp de trei zile şi trei nopți în izolare totală, răstimp în care se presupunea că aveau să guste toate plăcerile traiului în doi, precum şi să se obişnuiască unul cu celălalt. Ținând seama de împrejurările mariajului lor şi poate şi din cauza revenirii sale nesăbuite la obiceiurile de dinaintea acestuia, probabil că

aveau să sară peste faza izolarii. Cu toate acestea, se părea că el şi Juliette vor locui o vreme împreună cu doamna Armant până când îşi vor găsi o casă a lor.

Brusc, îi trecu prin minte că Daspit şi domnişoara Paulette urmau să beneficieze de acelaşi aranjament, conform tradiţiei. Ce glumă bună ar fi fost dacă noul său cumnat şi sora lui Juliette i-ar fi urmat acasă după ce i-ar fi evitat cu grijă toată seara la teatru. Ca să nu mai vorbim de faptul că el şi Daspit s-ar fi trezit în zori şi ar fi părăsit împreună incinta pentru a se duce la întâlnirea de la liziera pădurii de stejar.

Situaţia era cum nu se poate mai penibilă, îşi spuse Nicholas. Ar fi trebuit măcar să fi discutat despre asta cu Juliette. Problema era că nu se mai gândise niciodată în trecut la astfel de aranjamente domestice.

– Îţi rămân dator, îi strigă el lui Blackford, luându-şi haina.

– O să îmi aduc aminte, nu-ţi face griji.

Nu-şi dădea seama ce voia să spună englezul cu asta, însă nu mai zăbovi pentru a afla. Se îndreptă spre scări, luându-şi pălăria şi bastonul.

– Nicholas?

Deşi era adâncit în gânduri, se dezmetici pe dată, oprindu-se din drum.

– Da, prietene?

– Eşti destul de întremat pentru întâlnire? Nu ai avea nevoie, să zicem, de o sosie care să lupte în locul tău?

Nicholas ridică o sprânceană.

– Îți oferi serviciile?

– Nu mă pot ridica la nivelul reputației tale de maestru într-ale spadei, însă cred că i-aș putea face față lui Daspit.

Blackford era modest. Îndemânarea lui, care fusese întotdeauna remarcabilă, se dezvoltase și mai mult în perioada șederii sale în oraș datorită practicii constante. Era un luptător cerebral, care își depășea adversarii îndeosebi prin pricepere și mai puțin prin statură sau trucuri viclene. Salonul lui de scrimă nu ducea lipsă de clienți, deși ocupația de profesor de scrimă era mai degrabă un divertisment pentru englezul de familie bună decât un mijloc de a-și câștiga existența.

– Sunt convins. Mă întreb însă de ce ai risca de dragul meu.

– Să zicem că e o toană de-a mea.

– Prefer să îi spun prietenie, zise Nicholas, apucându-l de brat pe Blackford.

– Sau Frăție?

Comentariul lui Blackford necesita lămuriri suplimentare, iar Nicholas ar fi fost curios să afle despre ce era vorba dacă ar fi avut mai mult timp. Dar se grăbea, așa că se mulțumi să izbucnească în râs.

– Minunat, însă mă văd nevoit să te refuz. Sunt destul de întremat, ți-o jur.

Zicând acestea, nu mai pierdu timpul și se îndreptă spre trepte. Cu toatea acestea, nu putu să nu remarce umbra de îndoială care se așternuse pe chipul lui Blackford.

Ajuns la reşedinţa Armant, trase de clopoţelul de la intrare şi aşteptă să i se deschidă. Valara fu cea care îl întâmpină, conducându-l înăuntru prin tunel.

– În seara asta este spectacol de operă? o întrebă el, ieşind în curtea interioară.

– Da, domnule Nick.

Nici nu observă că doica preluase numele pe care i-l dăduseră copiii de pripas.

– Doamnele vor să meargă.

– Cu siguranţă. Domniţa Juliette vă aşteaptă.

– Am nevoie de apă fierbinte.

– Domniţa Juliette a comandat, cu ceva vreme în urmă, o cadă.

– Pentru mine?

Se încruntă mirat.

– Sigur că pentru dumneavoastră, de vreme ce ea s-a îmbăiat mai devreme. A comandat, de asemenea, să fie adusă în cameră şi o tavă, gândindu-se că nu v-aţi oprit să mâncaţi. Nu e vorba de nimic care să cadă greu la stomac, ci doar de câteva chifle şi nişte pui reci şi, ei bine, o prăjitură, de vreme ce ştie că vă plac dulciurile.

– Se pare că dulapul de la salonul meu de scrimă a fost jefuit. Pot să sper că voi găsi aici conţinutul lui?

– M-am dus personal să vă aduc hainele, domnule Nick. Nădăjduiesc că nu v-aţi supărat. Domniţa Juliette s-a gândit că v-ar fi mai uşor.

– Da, excelent.

Era tulburător cât de mulţumit putea să fie în faţa dovezilor de afecţiune pe care i le dăduse soţia sa, mai ales în ceea ce privea prăjitura. Nu ştia cum aflase despre pasiunea lui pentru dulciuri.

– Tu vei avea grijă de Gabriel în seara asta?

Valara îşi înclină capul acoperit, ca de obicei, cu o bonetă albă.

– I s-a promis o bucată de nuga mare cât un dolar mexican dacă va mânca tot la masa de seară şi va fi la fel de cuminte cu mine ca şi cu domniţa Juliette.

– Trebuie să se simtă mult mai bine.

– Da, e mult mai bine. Micuţii aştia se îmbolnăvesc adesea, dar îşi revin repede. Ne-a distrat pe toate, povestindu-ne cum a trecut râul. Acum e cu conaşul Veveriţă şi ceilalţi.

Nicholas o privi surprins.

– S-au întors cu toţii aici?

– Domniţa Juliette poate convinge până şi o cioară să cânte atunci când îşi doreşte. În plus, doamna O'Neill a spus mai devreme că drumul spre inima bărbaţilor trece prin stomac. Fiecăruia dintre ei li s-a promis o bucată de nuga.

– Înainte sau după baie?

– După, desigur. Au fost conduşi cu toţii în noile lor camere cu paturi adevărate, la parter.

Nicholas zâmbi, înghiţind un nod care tocmai i se pusese în gât. Juliette a sa îşi petrecuse ziua ocupându-se de bunăstarea tuturor celorlalţi sau cel puţin aşa se părea. Era

minunat, aşa cum nu şi-ar fi închipuit vreodată că ar fi posibil. Iar casa aceea avea să se transforme într-un menaj din cele mai ciudate în următoarele zile, având în vedere prezenţa băieţilor, a sa şi a lui Daspit în viaţa doamnelor Armant.

Zâmbetul i se şterse dintr-odată de pe buze.

– Domnul Daspit nu a ajuns, nu-i aşa?

– Domniţa Paulette a petrecut jumătate de zi pregătind odaia de dormit, dar nu a venit. Crede că o să-şi facă apariţia după spectacolul de la operă. Ştiţi că va veni să o ia cu o brişcă?

– Aşa mi s-a spus.

Făcu o pauză.

– Te rog să o anunţi pe doamna Armant că voi veni în scurt timp.

– Şi pe domnişoara Juliette?

Nicholas zâmbi.

– Va fi plăcerea mea să-i dau de ştire.

Valara dădu energic din cap. Nicholas presupuse că în felul acesta îşi manifestase mulţumirea, deşi s-ar fi putut înşela foarte bine.

Juliette nu se afla în budoar. Nicholas ezită un moment, după care reveni în balconul de la etaj, de unde intră în salon, gândindu-se că îl aştepta acolo. Camera era însă goală. O tavă cu pahare şi o sticlă cu vin, cu dopul îndepărtat pentru ca licoarea să respire, se afla pe una din măsuţe. Se îndreptă spre aceasta ca să îşi toarne un păhărel în speranţa că avea să-şi alunge oboseala adunată peste zi.

În vreme ce lua o înghiţitură de vin, privirea

îi căzu asupra lădiței de zestre, care fusese adusă la locul ei de cinste, între ferestrele ce dădeau spre stradă, în răstimpul scurs de la scandalul provocat de faptul că Juliette i-o arătase. Se opri în fața ei, întinzând un deget pentru a mângâia capacul frumos sculptat.

– Nicholas, nu mi s-a spus că te-ai întors...

Juliette se afla în prag, cu privirea ațintită asupra mâinii lui de pe cufăraș. Era îmbrăcată în alb, în rochia aceea angelică din satin, cu capa tivită cu puf de lebădă, despre care îi vorbise în urmă cu ceea ce părea să fi fost un secol.

– Draga mea, spuse el, cu vocea vibrând de afecțiune. Îmi tai răsuflarea, ești absolut splendidă.

Ea păru să manifeste unele rețineri înainte de a-și ridica privirea pentru a-i întâlni ochii. În clipa următoare, un zâmbet îi înflori pe buze.

– Mulțumesc, deși presupun că meritul îți aparține întru totul. Ei bine, ție și doamnei Ferret.

– Ideea a fost a noastră, însă tu o transpui în realitate. Mă simt onorat că ai ales să abordezi această ținută de vreme ce, la momentul respectiv, mă temeam că ți-ar putea displăcea.

– Mi s-a părut potrivită pentru seara aceasta, având în vedere că sunt proaspăt căsătorită.

– Într-adevăr. Și, de vreme ce amândoi suntem, cred că ar fi cazul să mi te adresezi cu un diminutiv. Nick, poate, sau dragule, ba chiar un apelativ mult mai tandru.

– Dacă îți face plăcere, dragul meu, spuse ea, roșind ușor.

– Îmi face, draga mea.

I-ar fi demonstrat cât de mult, numai că ar fi fost păcat să îi deranjeze ținuta angelică și, în orice caz, nici nu ar fi avut timp. Cu un zâmbet poznaș pe buze, îi spuse:

– Trebuie să dau socoteală pentru neglijența pe care am manifestat-o astăzi și pentru întârzierea cu care m-am prezentat în seara aceasta și mă voi scuza atunci când mi-o va permite timpul. Însă, în acest moment...

– Da, trebuie să te îmbraci. Toate sunt pregătite, cred.

– Și trebuie să îți mulțumesc pentru asta, spuse el, înaintând pentru a-i lua mâna și a i-o duce la buze, zâmbindu-i din ochi. Mă voi ocupa și de asta. Mai târziu. Ți-o jur.

Luă cu sine promisiunea buzelor ei ademenitor arcuite și atingerea delicată a degetelor sale în timp ce se îndrepta spre baia care fusese pregătită pentru el.

La adăpostul paravanului care îl proteja de curent și de eventualele indiscreții, Nicholas se bucură pe îndelete de fierbințeala apei ce contrasta cu dușurile reci pe care le făcea de obicei. Se săpuni și răspândi apă în jur, se frecă și se clăti, trecându-și săpunul cu levănțică al lui Juliette prin păr. Îi făcea o plăcere deosebită să poarte cu sine parfumul ei delicat în seara aceea, deși avea de gând ca pe viitor să folosească săpunul său personal, preparat în Castilia.

Îndepărtase spuma şi era pe punctul de a se ridica din cadă, când auzi uşa camerei deschizându-se în capătul celălalt, după paravan. Se opri un moment, aşteptând să vadă cine intrase, gândindu-se că ar fi putut fi Paulette sau doamna Armant, venite în căutarea lui Juliette, căci foşnetul juponului din tafta îi dădu de veste că era vorba de o femeie. Ar fi fost uşor de verificat atât timp cât sticla ce acoperea o acuarelă atârnată undeva deasupra, în stânga căzii, oglindea destul de bine restul camerei din afara paravanului. Trebuia doar să stea locului şi să privească cu atenţie.

Era Juliette, uşor de recunoscut în rochia ei albă, care intrase în cameră, după care se oprise un moment, ascultând pentru a se convinge dacă mai era ocupat cu baia. În consecinţă, udă buretele şi îl stoarse, sperând că avea să înainteze pentru a vedea în ce fază se afla. Nu făcu nimic din toate acestea, ci se întoarse şi ieşi din cameră.

Nicholas aproape că strigă după ea fiindcă avea nevoie de un nou bandaj. Ceva din graţia cu care se mişca îl ţinea la distanţă, reprezentând, totodată, un soi de avertisment. Se opri o clipă încruntat, analizând posibilităţile pe toate feţele. Gândul că ar fi avut ceva important să îi spună, ceva despre care nu ar fi dorit să discute în timp ce făcea baie, îl făcu să se decidă. Ridicându-se din cadă, cu apa şiroindu-i pe trup, păşi afară, se şterse repede şi îşi puse indispensabilii pe care îi abandonase

mai devreme. Părăsi odaia câteva clipe mai târziu.

Zăbovi puțin în balcon pentru a trage cu urechea la activitatea din bucătărie și la forfota din camerele servitorilor de la parter, și auzi voci din direcția budoarului doamnei Armant. Mama lui Juliette se afla acolo împreună cu Paulette, era aproape sigur de asta. Doamnele poate că savurau un strop de vin și niște prăjiturele sau altă gustare ce le fusese adusă să le țină de foame pe parcursul spectacolului de patru ore. Cu toate acestea, nu deslușI vocea suavă a lui Juliette.

Înaintă fără zgomot în direcția în care văzuse că o luase soția sa, spre salon. Își domoli pașii în clipa în care ajunse în dreptul ușii înalte cu vitraliu, alertat de o mișcare bruscă dinăuntru. Se opri, lipindu-se cu spatele de perete pentru a se face nevăzut, dar a vedea în continuare prin geamul ușii.

Juliette, o apariție în alb, se afla în fața lădiței de zestre având în mână ceva ce aducea cu o panglică. Fără a o scăpa din ochi, Nicholas văzu cum desface panglica pentru a scoate la iveală o cheie elaborată ce părea a fi veche. Îngenunche în fața cufărului într-un noian de fuste, introduse cheia în broască și o întoarse. Se opri un moment, inspiră adânc, după care trase în sus capacul.

Preț de câteva secunde lungi, nu făcu nicio mișcare, de-abia respirând, ci rămase cu ochii larg deschiși, ațintiți asupra conținutului. După

aceasta expiră brusc, şi Nicholas îi auzi răsuflarea din locul unde se afla. Mişcându-se cu grijă, lăsă jos capacul lădiţei, apucă cheia din nou între degete şi închise cufărul la loc.

Nicholas miji ochii, fixând peretele din partea opusă a curţii. Mama lui Juliette predase oare deja lădiţa? Ar fi fost, cu siguranţă, posibil. Cele două surori veniseră fiecare să îşi spună povestea, să rezolve problema departe de ochii celorlalţi. Şi, totuşi, nu îi venea să creadă.

Era înclinat să presupună că mireasa lui inspectase comorile lădiţei pe ascuns, altminteri nu s-ar fi asigurat că toată lumea, inclusiv el, se afla în celelalte camere. Nerăbdarea şi curiozitatea fuseseră atât de mari, încât pur şi simplu nu mai rezistase. Poate considerase că îndeplinise toate condiţiile pentru a intra în posesia acesteia, fiind desemnată drept prima născută de către Valara, sau se temuse că i-ar fi putut reveni lui Paulette, după ce aceasta susţinuse că se căsătorise prima, aşadar ar fi luat-o fără să-i dea răgazul de a afla ce ascunde.

Nu exista nicio altă posibilitate.

Intrase peste el mai devreme, găsindu-l în faţa lădiţei, şi se temuse că profitase de statutul său de soţ, pentru a cotrobăi peste tot prin casă şi a le sustrage moştenirea de familie. În loc să aibă încredere în el sau să îl întrebe pur şi simplu, simţise nevoia să se asigure că totul era în ordine, la locul său, uitându-se înăuntru.

Ce văzuse acolo de-şi schimbase brusc expresia feţei? Ce o făcuse să închidă capacul

de îndată, fără a atinge sau răvăşi conţinutul lădiţei?

Juliette se întorsese către uşă. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Nicholas era să îl găsească acolo. Păşind fără zgomot, o luă înapoi spre odaia de dormit şi închise uşa după el. Acolo, îşi înfăşură rana într-o bucată de flanel pe care o găsi la îndemână, după care îşi trecu în fugă briciul peste faţă. Îşi scoase indispensabilii umezi şi se îmbrăcă cu hainele de seară. Înainte de a ieşi în balcon, îşi puse jobenul de mătase, pelerina şi mănuşile.

Voci feminine se auzeau în continuare din direcţia budoarului doamnei Armant, numai că de data aceasta le distinse pe cea a lui Juliette şi pe cea a doamnei Armant. Paulette plecase, era aproape sigur. Auzise zgomotul unei trăsuri şi un murmur politicos în timp ce se îmbrăca.

Salonul era gol atunci când ajunse în dreptul acestuia. Întorcându-şi capul către lădiţa de zestre, o privi preţ de o clipă, după care se îndreptă spre ea.

Încuietoarea, deşi ferecată cu mare artă, era una destul de obişnuită, de genul celor folosite în fiecare gospodărie pentru a ţine sub cheie cuţitele ascuţite, ceaiul şi mirodeniile scumpe. Luă lanţul de la ceas petrecut peste vesta sa albă cu dungi negre şi scoase cheia de la panoplia sa franţuzească. Deşi nu era chiar acelaşi lucru, ar fi trebuit să funcţioneze.

Câteva secunde mai târziu, capacul lădiţei

fu ridicat. Răsuflă anevoie, mânios şi consternat deopotrivă.

Cufărul nu ascundea bijuterii, nici aur. Înăuntru nu se aflau obligaţiuni sau certificate de investiţii, nici vreun răvaş care să fi dezvăluit identitatea faimoasei predecesoare a lui Juliette sau faptul că străbunica Valarei fusese eliberată din sclavie.

Nu se afla nimic înăuntru. Cufărul era gol.

Era gol, iar Juliette îl văzuse în salon stând în faţa lui. Era gol, iar el fusese ultimul care-l atinsese înainte ca ea să-l deschidă. Era gol, iar mireasa lui de o noapte gândise că îl jefuise, că îi furase dreptul conferit prin naştere odată cu fecioria.

Fără a scoate un sunet, Nicholas coborî capacul şi încuie cufăraşul la loc. Îşi luă lucrurile pe care le lăsase în dreapta acestuia şi ieşi să le găsească pe doamnele pe care urma să le însoţească în seara aceea.

Juliette fu rece şi distantă pe tot parcursul drumului spre teatru. Unicele remarci pe care le făcu fură adresate mamei sale. În loc să îi accepte braţul pentru a parcurge scurta distanţă, îi cedă favoarea mamei ei, care avea mai multă nevoie de sprijinul lui. Când ajunseră în sala de spectacol, nu îl invită să ia loc lângă ea în lojă, ci îl lăsă să stea undeva în spate, ca şi cum n-ar fi fost soţul ei de drept, ci doar un peţitor insistent.

Nicholas se făcu că nu observă. Fu politicos, manierat, fermecător. Zâmbi, făcu complimente sincere, se înclină în faţa cunoscuţilor pe care

îi întâlni şi a celor care îl salutară din partea cealaltă a sălii. Se făcu că nu îi vede pe cei care se uitau la el cu coada ochiului. Când doamnele începură să şuşotească pe sub evantaie, lăsă impresia că nu auzise nimic. Cu umerii sprijiniţi de peretele lojei, nu le scăpă din ochi pe doamnele aflate în grija sa, strângând din buze şi fierbând de mânie.

Era de neconceput să fie suspectat de furt. Nimic din ce făcuse nu ar fi îndreptăţit o astfel de acuzaţie. Nu fusese acuzat, nu, însă asta înrăutăţea şi mai tare lucrurile. N-o să i se ofere ocazia de a se apăra, şi nici de a îndepărta orice suspiciune.

Avea să se ocupe de chestiunea asta.

Mireasa lui stătea acolo, în rochia sa albă, simbol al purităţii, strălucirea candelabrelor din teatru luminându-i părul şi punându-i în valoare gâtul şi decolteul adânc. Părea să fie atât de stăpână pe sine, atât de imperturbabilă în faţa aşa-zisei descoperiri. Gândul părea să îi fi zburat însă departe, neatins de febra pasiunii sau de impulsul dorinţei.

Cunoştea rotunjimile dulci ale pieptului ei strâns acum de corset, curbele senzuale ale taliei şi coapselor sale. Căldura ei delicată şi parfumul pielii ei îi rămăseseră întipărite în minte; gemetele sale melodioase încă îi mai răsunau în urechi. Era o femeie cu dorinţe arzătoare, care reacţiona la cea mai mică atingere, fiind generoasă atunci când oferea plăcere. Şi, totuşi, încă nu-i descoperise toate tainiţele.

Era a lui şi nimeni şi nimic nu ar fi luat-o de lângă el, nici Daspit, nici superstiţiile mamei ei şi nici neîncrederea aceea de-a dreptul jignitoare care îi întunecase mintea. Îşi jură acest lucru pe tot ce avea mai scump. Iar el îşi ţinea întotdeauna jurămintele.

19

Mânia şi nerăbdarea puseseră stăpânire pe Nicholas pe drumul de întoarcere la reşedinţa familiei Armant. Nu mai făcuse pe însoţitorul pentru o doamnă în vârstă atât de năzuroasă. Tot ceea ce contribuia la confortul doamnei Armant – evantaiul, pieptenele, perna, sărurile, lornionul, şalul, pelerina, corsajul – depăşea cu mult strictul necesar. Fu obligat să îi culeagă evantaiul de pe jos în trei rânduri, iar ultima oară îl pusese în buzunarul hainei pentru a se asigura că nu îl va pierde. Fu, de asemenea, obligat să asculte plicticoasa ei pledoarie în favoarea domnului Daspit, care se dovedise deosebit de atent atunci când aranjase ca o brişcă să le aducă pe mama sa şi pe Paulette de la teatru. Aceasta nu vădea însă niciun fel de consideraţie pentru suferinţele doamnei Daspit care se lupta cu guta sau pentru faptul că se grăbea să ajungă acasă să patroneze o cină în familie pe care o dădea în onoarea fiului şi a proaspetei sale soţii. Juliette, pesemne simţind

iritarea care clocotea dincolo de manierele sale autoimpuse, îi aruncă un zâmbet în semn de scuze. Nu se lăsă înduplecat câtuşi de puţin.

La întoarcere, fură aşteptaţi cu o cină târzie, cu supă din broască ţestoasă, aspic, mezeluri şi prăjituri asortate. La masă, nu erau prezenţi nici măcar băieţii de pripas, pe care Juliette îi găsi dormind întinşi în paturile lor atunci când se duse să vadă ce făceau. Toastul rostit de mama ei pentru fericirea şi viitorul lor împreună era mai degrabă un gest formal decât o urare izvorâtă din suflet. Doamna Armant de-abia aştepta să termine de mâncat şi să se retragă în camera sa. Lipsa de respect pentru mireasa sa şi dezinteresul faţă de fericirea ei îl enervară la culme pe Nicholas.

El rămase aşezat, jucându-se cu paharul cu vin după ce soacra lui se ridicase de la masă, urmărind-o pe Juliette cum ciugulea un ciorchine de struguri. Aceasta lua fiecare bobiţă în parte, cu genele plecate în vreme ce trecea de la una la alta, după care ducea fructele zemoase în dreptul buzelor, îndepărtându-le seminţele şi scoţându-le pe un şerveţel. Excitabilitatea lui crescu. Se întrebă dacă ea îşi dădea seama ce efect avea asupra lui, însă nu reuşea să găsească un răspuns. Nepăsarea ei îi strica şi mai tare dispoziţia.

În cele din urmă, termină de mâncat. Se îndreptă spre ea pentru a-i trage scaunul şi a-i permite să se ridice în picioare. În vreme ce părăseau sufrageria, o atinse cu mâna pe spate.

Juliette îi aruncă o privire fugară, însă nu făcu niciun gest pentru a evita atingerea lui.

Îi era indiferent. Nu ştia cum ar fi reacţionat dacă ar fi făcut-o.

Valara îi aştepta în dormitor. Nicholas se gândi să o expedieze, însă renunţă repede la această idee. Doica îi fusese un aliat până atunci, aşadar nu ar fi avut niciun rost să o îndepărteze. În plus, îşi spuse că dacă avea să privească cum îi dezbrăca soţia o să-şi închipuie că el însuşi ar fi făcut aceasta.

Se înşelă. Doar observarea procesului se dovedi a fi un test destul de greu pentru puterea sa de stăpânire. I se părea imposibil să-şi păstreze calmul imperturbabil până când avea să fie îmbrăcată în cămaşa de noapte. Cu siguranţă, efortul avea să fie zadarnic, dacă ar fi reuşit să facă ce-şi pusese deja în gând. Şi intenţiona să treacă la fapte. Vechii profesori de scrimă poate că l-ar fi sfătuit să se abţină de la îndeletniciri amoroase înaintea unui duel, însă aceştia nu erau proaspăt căsătoriţi. Aşezându-se pe un scaun scund, cu un picior proptit pe divanul turcesc din faţa sa, vorbi fără a ridica vocea.

– Destul.

Valara se uită la el şi începu să adune hainele căzute la podea înainte de a le spune noapte bună. Lăsând-o pe Juliette în corset şi desuuri, cu părul răsfirat pe umeri, părăsi odaia, închizând încetişor uşa în urma sa.

Nicholas întâlni ochii lui Juliette în reflexia

din oglinda măsuței ei de toaletă. Privirea ei fugară exprima îndoiala. Plecându-şi genele, luă peria şi începu să îşi pieptene şuviţele lungi ale părului ei despletit.

– Vino la mine!

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton poruncitor, pe care refuză să-l atenueze cu un zâmbet.

Ea se ridică încet în picioare şi se îndreptă spre el. Satisfacţia resimţită la gândul că îl ascultase de îndată îl împiedică să observe din primul moment scânteia belicoasă din privirea ei. Oare o judecase greşit? Ideea aceasta prea puţin reconfortantă îl puse pe gânduri. Oare să fi fost la fel de bucuros fiindcă îi descoperise un defect? Prefera lipsa ei de încredere în el doar pentru că asta îl absolvea de obligaţia de a se ridica la standardele înalte pe care i le impunea? Poate că îşi dorea să o aducă la nivelul lui.

Nu era obişnuit să îşi pună întrebări referitoare la motivaţiile sale, aşadar nici acum nu le acordă mai mult decât o fărâmă de atenţie. Cu toate acestea, se întinse după ea atunci când ajunse în dreptul lui, tragând-o de mână în poala sa.

Ascultându-l şi de astă dată, se uită la el cu o privire pe jumătate întrebătoare. Felul în care curbele dulci ale şoldurilor ei se aşezară peste fermitatea aflată la întretăierea coapselor lui fu ca un răspuns la o rugăminte nerostită. O prinse cu o mână de talie, într-un gest posesiv, dar

totuşi delicat, trecându-şi degetele prin părul ei, şi îi ţinu chipul în palme, privindu-i buzele ca un beţiv care descoperise un vin bun.

Gustul lor era îmbătător, dezvăluind o aromă de struguri şi de femeie dulce, supunere şi dorinţă deopotrivă. Aceasta se topi pe limba lui, urcându-i-se la cap până când gemu la gândul contopirii trupurilor lor. Mângâie suprafaţa delicată a buzelor şi marginile dinţilor ei, antrenându-i limba mică şi ascuţită într-un joc pasionant. O trase spre sine, nereuşind să o aducă suficient de aproape.

Punându-i capul pe umărul lui, o eliberă din îmbrăţişare şi îşi strecură mâna orbeşte pe sub corset. Trase de el, dezvelindu-i un sân pe care îl prinse şi îl duse la gură. Textura lui moale şi dulce ca o acadea îl ademenea şi îl respingea, totodată, astfel că îl prinse între buze, strângându-l cu fervoare.

Ea îi prinse capul, încurcându-şi degetele prin părul lui pentru a-l ţine aproape şi scoase un geamăt uşor. Felul în care se încolăci în jurul lui îl făcu să-şi piardă minţile.

Ridicând-o, se aplecă cu ea în braţe pentru a o lăsa pe divanul din faţa lui şi îi scoase corsetul şi desuurile, aşezând-o cu spatele pe tapiseria mătăsoasă a mobilei. Ca o fecioară sacrificată pe un altar, cu pielea albă ca laptele şi sfârcuri rozalii pe brocartul vişiniu, rămase acolo privindu-l cu atâta intensitate încât îşi văzu reflexia în pupilele dilatate ale ochilor ei. Îl dorea, voia să facă ceea ce făcea, era prea

subjugată de senzațiile pe care i le deșteptase ca să-l poată refuza. Asta își dorise. Păstră în minte imaginea aceea, lăsându-se deasupra ei pentru a-i mai săruta o dată buzele.

Nu va lăsa neexplorată nicio părticică din ea, nici măcar o singură curbă sau proeminență. Era a lui și avea să afle asta. Îi apucă sânii cu ambele mâini, atent la sfârcurile ei întărite până când se arcui pe pat cu capul pe spate și părul strălucind pe marginea acestuia, oferindu-se cu generozitate.

El luă tot ce îi oferise, mângâind-o cu degetele în vreme ce lingea porțiunea delicată dintre pântece și cârlionții fini de deasupra muntelui lui Venus. Urmă calea degetelor sale cu limba, explorând totul în cale și penetrând mai adânc până când îi rosti numele într-un suspin ca o rugă. Găsind mica perlă a plăcerii, o cuprinse cu buzele în vreme ce degetele lui fremătătoare îi depărtară coapsele, expunându-le vederii.

Se contorsionă, cedându-i brusc, strigând, tremurând sub imperiul extazului în vreme ce își întorcea spasmodic capul de pe o parte pe alta. Își descheie repede pantalonii, și, îmbrăcat, în contrast cu goliciunea ei totală, își eliberă mădularul. Îi poziționă vârful la marginea deschizăturii ei umede, după care o prinse de șolduri și o penetră.

Țipă încă o dată, ridicându-se pe jumătate de pe divan, cu ochii întredeschiși. Se uită la ea, la corpurile lor contopite, la sânii ei intens

colorați, la sfârcurile roșii și umede, la buzele pline și întredeschise, cu răsuflarea întretăiată, la privirea ei vulnerabilă, lipsită de apărare. Îi aparținea întru totul.

Nu mai iubise niciodată atât de mult o femeie.

O iubea, iar sentimentul îi răvășea inima și îi tulbura mințile, deoarece știa că ea nu i-ar fi putut răspunde cu aceeași trăire intensă și posesivă, că nu i-ar fi putut întoarce dragostea.

Sau ar fi putut?

Femeile nu erau precum bărbații, capabile să facă diferența între instinct și sentiment. Avea să îi cucerească inima la fel cum îi cucerise trupul. Avea să o curteze, să o tenteze și să o determine, în cele din urmă, să îi răspundă în același fel, să îl accepte în inima și în sufletul ei la fel cum îl acceptase în trupul său. Avea să insiste pentru a-i învinge orice rezistență la fel cum o făcea și acum, cu mișcări învăluitoare. Avea să își găsească un loc în sufletul ei la fel cum își câștigase dreptul de a-i explora profunzimile trupului.

Era o promisiune, un jurământ pe care și-l făcea lui însuși.

Închizând ochii, Nicholas strânse din dinți, reținându-se în vreme ce mușchii săi se încordaseră de atâta efort, iar pulsul îi zvâcnea în urechi, în vreme ce Juliette gemea, zvârcolindu-se sub el, dar acceptându-l totodată, agățându-se de el cu mișcări spasmodice.

Deodată, se cutremură, văzând în fața

ochilor scântei ce străluceau cu atâta intensitate încât lampa ce lumina odaia de dormit căpătă o aură angelică. Şi, totuşi, pe măsură ce trupul i se încorda, cuprins de spasme violente, îşi dădu seama că acea lumină difuză fusese efectul unui şuvoi de lacrimi calde pe care le vărsa pentru prima dată în viaţă.

Terenul de luptă fusese înghiţit de ceaţă a doua zi dimineaţă, când ajunse acolo. Aceasta se aşternuse în valuri deasupra solului umed, acoperind pe jumătate cioturile de stejari cunoscute şi sub numele de Surorile Gemene, făcând ca cei prezenţi să pară nişte fantome care aşteptau în linişte ivirea zorilor.

Nicholas ajunsese devreme. Aceasta se datora în mare măsură punctualităţii secunzilor săi, Blackford şi Caid, care şedeau acum în şa, dar şi faptului că îi aşteptase pe faleza din faţa reşedinţei familiei Moisant. Nu pusese geană pe geană întreaga noapte şi se sculase mai devreme decât servitorii, cu mult înainte ca Juliette să se trezească pentru a-l urmări cu privirea.

O sărutase de rămas-bun în timp ce dormea, neştiind ce ar putea întrezări în ochii ei. Nici nu-şi dădea seama ce ar fi fost mai rău: să recunoască teama la gândul că s-ar putea să nu se mai întoarcă sau să spere că avea să treacă cu bine peste acea încercare.

Amicii lui nu se dovedeau a fi prea vorbăreţi,

limitându-se doar la câte un comentariu răzleț. I se părea foarte ciudat; un duel era totuși o chestiune serioasă, la urma urmei. Cel puțin nu făceau nicio încercare de a destinde atmosfera, spunând glume sau dându-și coate. Ca maeștri într-ale spadei, cunoșteau riscurile și rolul jucat de noroc, care ar fi putut întoarce sorții celei mai simple provocări într-o slujbă de înmormântare.

Daspit și martorii săi sosiră la timp. Urmărindu-și adversarul din șa, Nicholas se întrebă în treacăt dacă rezistase tentațiilor carnale în fața noii sale soții. El și Paulette ajunseseră la reședința Armant târziu în seara precedentă. Neputând să doarmă, Nicholas nu auzise niciun sunet din direcția dormitorului lor la ora aceea sau dis-de-dimineață, înainte de a pleca.

La un moment dat, Caid arătă cu capul spre prietenii lui Daspit.

– Trebuie să recunosc că adversarul tău pare mai puțin încrezător în sine. E a treia oară când măsoară terenul, înlăturând din cale rădăcinile copacilor și călcând la pământ iarba. Crezi că s-a întâlnit cu tânărul tău protejat ieri după-amiază sau a auzit ce a avut de spus?

– Tânărul meu protejat?

– Veveriță. Știi ce a făcut?

Nicholas clătină din cap, temându-se să facă vreo presupunere. Nu mai vorbise cu băiatul de când se întorseseră în oraș.

– A umplut târgul că s-a exagerat în privința rănirii tale, că ești practic în stare să te lupți cu

un aligator mare cât tine cu o mână, în vreme ce cu cealaltă poţi face jartiere pentru doamne din şerpi cu clopoţei.

– Ciudată descriere, dar adevărată, remarcă Nicholas, zâmbind în colţul gurii.

– Mă bucur că te amuză, cu atât mai mult cu cât ni s-a alăturat.

Nicholas se întoarse la timp pentru a-l vedea pe băiat dându-se jos de pe spinarea unui cal care atrăsese atenţia spectatorilor înainte de a se pierde în mulţimea ce începuse să se adune.

– Ce drac împieliţat! Ar fi putut să-şi piardă viaţa în urma călătoriei.

– Îi pasă de tine, asemenea multor altora care îi împărtăşesc această preocupare. Crezi că eşti îndeajuns de întremat?

Nicholas de-abia dacă se uită la Caid, continuând să îl urmărească cu privirea pe băiat. Presupunea că Veveriţă venise pentru a le da de ştire şi celorlalţi băieţi cum avea să se încheie duelul.

– Ai început şi tu?

– A mai avut şi altcineva această curiozitate?

Blackford răspunse la întrebarea lui Caid.

– Eu, în calitate de prim secund, responsabil cu aducerea pe câmpul de luptă a unui adversar aflat într-o excelentă condiţie fizică. Apropo de asta, încă mai sunt curios.

– Ţi-am spus..., începu Nicholas.

– Mi-ai spus, însă asta se întâmpla ieri, sub imperiul euforiei momentului matrimonial. Acum îmi pari mai puţin teafăr şi nevătămat,

dacă mi-e permisă observația. De fapt, arăți de parcă ai fi dat ochii cu moartea. Singura consolare e că Daspit se prezintă și mai rău.

Mânia răbufni în Nicholas așa cum lava erupe dintr-un vulcan.

– Presupun că te vei oferi din nou să îmi ții locul.

– Ce înseamnă asta? întrebă Caid, plimbându-și privirea de la Blackford la Nicholas.

– Prietenul nostru englez crede că am nevoie de o infirmieră, și mi-a dat de înțeles că ar trebui să fiu înlocuit pe câmpul de luptă.

– Și are dreptate? îl înfruntă Caid.

– Nu. Mâna stângă mi-e puțin amorțită, însă am una de rezervă.

– Vrei să spui că vei lupta cu dreapta.

Nicholas ridică o sprânceană.

– Există persoane care pot lupta foarte bine cu ambele mâini.

– Însă nu poți fi nici pe departe la fel de îndemânatic cu amândouă.

Blackford își puse o mână pe șold.

– E încăpățânat ca un catâr, după cum vezi, și nu are mai multă minte decât un pui de găină care confundă cloșca cu un uliu.

– Îți mulțumesc, spuse Nicholas pe un ton sarcastic. Măcar nu am nevoie de niciun fiu al mândrei Anglii cu limba slobodă, de niciun...

– Frate?

Îi aruncă o privire exasperată.

– Un jurământ făcut cu spada încrucișată

nu îţi dă dreptul să te îndoieşti de mine, cu atât mai puţin să îmi iei locul.

– Dar ce spui de dreptul sângelui? Dacă sunt fiul tatălui tău?

Nicholas deschise gura pentru a-i da o replică bărbatului care îndrăznise să facă aluzie a faptul că nu beneficiase de niciun drept prin naştere, după care cântări mai atent cuvintele rostite de Blackford.

– Poftim?

– Ai fost zămislit de răposatul meu tată, marchizul Derwenter. În venele noastre curge acelaşi sânge.

– Imposibil. Tatăl meu a fost marinar. Aşa mi-a spus mama.

– Călătorise pe mare înainte de a o întâlni pe mama ta, la bordul vasului prietenului său, ducele de Carnhaven, şi amândoi veniseră incognito în Italia în perioada domniei cumnatului lui Napoleon, Murat. Nu au putut petrece prea mult timp acolo, deoarece se aflau într-o misiune secretă a Coroanei britanice.

Zâmbetul lui Blackford deveni ironic, în vreme ce îl fixa cu ochii săi albaştri.

– Nu îţi schimbă cu nimic statutul faptul că ai aflat, însă cel puţin poţi să spui că eşti bastardul unui nobil.

Nicholas avu nevoie de un răgaz de câteva clipe înainte să vorbească din nou.

– Şi ai... ştiut asta în tot acest timp?

– Te întrebi de ce nu am venit la tine în aceşti doi ani pentru a-mi exprima sentimentele

frăţeşti? În primul rând a trebuit să mă asigur că eşti un frate demn de a fi recunoscut. Apoi, am tot amânat, în aşteptarea momentului potrivit.

– Şi crezi că acum a venit?

– Fără îndoială că aş fi putut alege o ocazie mai fericită. Şi aş fi făcut-o dacă nu ar fi apărut posibilitatea de a pierde un frate care devenise mult mai important pentru mine decât actualul marchiz care a preluat rolul de cap al familiei după moartea tatălui nostru.

Blackford îşi privi unghiile.

– Un bărbat mândru, fratele nostru mai mare, deloc sentimental.

– De asta ai venit aici, din cauza sentimentelor.

Nicholas nici nu îşi dădea seama la ce ar fi trebuit să se aştepte căci îşi simţea mintea golită de gânduri. Nu un frate, ci doi, şi o moştenire din timpuri străvechi, chiar dacă se afla de partea cealaltă a cearşafului. Nu putea rămâne impasibil în faţa dovezilor clare de afecţiune din partea lui Blackford.

– Pentru dreptate, mai degrabă, şi, de ce nu, din curiozitate şi din nevoia de a scăpa de un frate. Am plecat haihui. Şi am dat peste un altul.

Caid interveni în discuţie.

– Şi cum l-ai recunoscut pe Nicholas? Sau cum ai aflat despre el?

– Existenţa lui a fost dezvăluită în scrisorile tatălui meu după moartea sa. Se pare că intenţiona să se întoarcă în Italia şi să o ia de

soție pe mama ta. Asta nu s-ar fi putut întâmpla, desigur. Tatăl lui, bunicul meu – al nostru – i-a interzis să o facă; i-a aranjat un mariaj mai convenabil şi i-a poruncit să ia o altă soție. Trebuia să se supună, altminteri ar fi urmat să fie expulzat din conacul familiei noastre, ar fi fost exclus din societate şi de pe lista succesorilor la titlu. Şi, totuşi, tatăl meu a păstrat amintirea poveştii de dragoste trăite pe Continent suficient de vie pentru a desena un portret al mamei tale în cărbune, pe care a trecut numele oraşului şi al străzii pe care aceasta locuia. De asemenea, a primit o scrisoare de la Carnhaven, care a rămas în Italia după Waterloo, în care acesta îi spunea că avusese un copil, un băiat. Îți dai seama că în peregrinările mele am ajuns şi în Italia, unde ți-am găsit certificatul de naştere. De acolo nu mi-a fost greu să-ți iau urma.

Nicholas se uită la bărbatul care îi devenise prieten în urmă cu doi ani şi care acum se dovedea a fi mult mai mult de atât. Un zâmbet neîncrezător îi înflori în colțul gurii.

– Eşti romantic, frate.

Gavin Blackford dădu din cap.

– E o trăsătură de familie.

– Şi pentru că între noi există o legătură de rudenie, trebuie să te las să-ți rişti viața în locul meu? Nu cred. Nu, nici dacă ar fi necesar, ceea ce chiar nu e cazul. Vom vorbi despre asta mai târziu, însă pentru moment...

– Pentru moment, secunzii lui Daspit par să fie pregătiți.

Gavin strânse din buze, după care își înclină capul și scoase o batistă albă, de mătase, din buzunar. Luând mâna dreaptă a lui Nicholas, începu să i-o înfășoare în jurul tendoanelor lui vulnerabile.

– Te avertizez că va trebui să continuăm discuția ceva mai târziu.

Soarele răsărise, trimițând săgeți prin ceață și făcând ca cerul să capete culoarea roz. O coțofană scoase un strigăt ascuțit, de avertizare. Gavin și Caid li se alăturară celorlalți pentru a compara armele. Rămas singur, Nicholas trase în piept aerul proaspăt al dimineții, încercând să se calmeze.

Gavin, fratele lui. Ce însemna asta? Avea vreo altă semnificație în afara miracolului iubirii și al nașterii? Aceasta cu siguranță nu schimba nimic. În mod ciudat însă avea senzația că descoperise un lucru care îi lipsise până atunci.

Nu credea că fusese marcat de absența unui tată, ci își închipuise că încetase să îi mai pese de asta în urmă cu mult timp. Era tulburător să descopere acum că sentimentul fusese doar îngropat, că îi păsa atât de dragul mamei sale, cât și de dragul său. Nu fusese părăsită în mod deliberat. Și-ar fi dorit însă ca ea să fi aflat adevărul.

Un alt gând, tot atât de tulburător, îi încolți în minte. Ce avea să creadă Juliette despre toate acestea? Oare ar fi interesat-o câtuși de puțin acest detaliu din viața lui?

Câteva momente mai târziu, totul fusese

pregătit. Caid se întoarse cu o cutie plată, din lemn de trandafir, în care se aflau floretele Coulaux şi Cie ale lui Nicholas. El o deschise şi desprinse una dintre săbii de cătuptuşeala din catifea, potrivind-o în mână până când aceasta deveni o prelungire a braţului. Îşi flexă încheietura şi execută o serie de mişcări atât de rapide încât sclipirea de argint care urmă acestora păru să dăinuiască chiar şi după încetarea exerciţiului. Nu fusese niciodată atins atunci când mânuise floreta. Poate că o să resimtă forţa ei protectoare şi în dimineaţa aceea.

Nicholas şi cei doi prieteni ai săi avansară prin valurile de ceaţă care le ajungeau acum la genunchi până în dreptul fâşiei de pământ marcate cu cretă albă, unde avea să se desfăşoare duelul. Daspit înaintă şi el pentru a-l întâlni, secondat de martorii săi, în vreme ce medicii prezenţi la faţa locului păstrară distanţa, scoţându-şi instrumentele şi întinzându-le pe cearşafuri. Lăsându-şi secunzii pe margine, adversarii păşiră pe culoarul lung şi îngust unde urmau să se dueleze. Ei trebuiau să rămână în interiorul acestuia, orice pas în afara liniilor de demarcaţie a terenului fiind considerat un semn de laşitate. Nimic nu era mai ofensator decât acea acuzaţie adusă unui spadasin, indiferent dacă acesta ar fi fost scrimer sau un gentleman oarecare. În New Orleans lipsa de scupule nu reprezenta un defect prea mare, însă oamenii catalogaţi drept laşi erau distruşi pe viaţă.

Când ajunse la o distanță de o lungime de spadă față de Nicholas, Daspit își scoase floreta și îl salută. I se răspunse cu aceeași curtoazie. Cei doi așteptară liniștiți.

Regulile, așa cum fuseseră ele înscrise în *Noul Cod al Duelurilor* de către contele du Verger de Saint-Thomas, fură citite pe un ton monoton. Cel de-al doilea secund al lui Daspit obținu prin tragere la sorți poziția cea mai avantajoasă, astfel că Nicholas se întoarse cu fața înspre soarele care tocmai răsărise. Lui Gavin îi reveni onoarea de a da startul întâlnirii. Acesta înaintă la marginea fâșiei, uitându-se la cei doi adversari.

Era momentul de concentrare maximă, când ar fi trebuit să renunțe la mișcările voluntare și să lase instinctul să acționeze, la acestea adăugându-se priceperea dobândită între timp. Nicholas simți bubuitul inimii în piept.

– În gardă!

Soarele sclipi preț de câteva secunde, reflectat în nuanțe albăstrii de cele două lame ridicate în aer și intersectate în vârf, cu un clinchet melodios. Ochii lui Nicholas îi întâlniră pe cei ai lui Daspit după adoptarea poziției de luptă. Expresia adversarului său era încordată, iar sub mustață se vedeau câteva picături de transpirație. Mâna sa era sigură, totuși; Nicholas se văzu nevoit să recunoască acest lucru.

Privirea lui căzu apoi asupra cămășii lui Nicholas, exact sub brațul său stâng, în locul în care se afla rana sa. Aflase de ea de la Paulette

sau ştia unde se afla fiindcă plătise ca să îi fie provocată? Probabil că intenţiona să profite de ocazie.

Ar fi fost un gest onorabil din partea lui Daspit nesocotirea unui astfel de avantaj. Nicholas nu se aştepta însă la manifestări de altruism. Orice slăbiciune ar fi fost exploatată atunci când un scrimer era provocat la duel în condiţiile în care profesionistul beneficia de avantajul experienţei.

Cuvântul duel venea din italianul *duello*, care, la rândul său, îşi avea originea în latinescul *duellum*, o formă veche a lui *bellum*, sau război, şi *duo*, sau doi. Aşadar, semnifica o confruntare între doi bărbaţi care luptau pentru a-şi apăra onoarea. Termenul era adecvat, îşi spuse Nicholas. La fel ca şi în război, nimeni nu ar fi putut spune ce s-ar fi întâmplat atunci când adversarii s-ar fi întâlnit pe câmpul de luptă. În afara hazardului sub semnul căruia se afla de obicei o astfel de confruntare, realitatea de a fi implicat într-o luptă scotea adeseori la iveală atribute ascunse. Curajul, acea calitate uneori denumită şi „inimă", se putea dovedi la un moment dat mult mai importantă decât îndemânarea. Acesta era urmat de hotărâre. Adesea, cel care îşi propunea să câştige cu orice preţ era şi cel care bea cupa cu şampanie împreună cu prietenii.

Aveau să vadă ce anume va decide soarta acestei confruntări. Nicholas se uită la Gavin şi dădu din cap pentru a confirma că era pregătit.

– Începeți!

Daspit atacă. Strategia lui era excelentă, recunoscu Nicholas. Un asalt subit era adeseori urmat de un altul, scopul fiind ca adversarul să fie lovit cât mai curând posibil. Nu avu însă succes în cazul de față. Era pregătit și pară atacul lui Daspit cu o mișcare circulară, după care execută o fandare ce îl puse în dificultate pe adversar. Apărându-se cu disperare, Daspit se replie și cei doi își încrucișară săbiile etalându-și tacticile și șiretlicurile.

Nicholas afișa un calm desăvârșit datorită căruia își câștigase numele de La Roche, sau Stânca, atitudinea lui fiind deconcertantă și chiar supărătoare pentru adversari din cauza forței pe care o emana, sau cel puțin așa i se spusese. Trebuia să îl facă pe Daspit să simtă că cea mai mică greșeală ar fi atras după sine o ripostă atât de înverșunată și rapidă încât nu ar fi putut fi parată. Deși era un semn de vanitate, îi plăcea să creadă că impresia avea o bază reală, chiar și atunci când își folosea mâna dreapta.

Retrăgându-se după încă un atac respins de Nicholas, Daspit îi vorbi pe un ton ironic, acoperind sunetul loviturilor de atac și de apărare:

– Mi s-a spus că mi-ați urmat exemplul și v-ați căsătorit cu sora lui Paulette la Gretna. Nu aș fi crezut că erați atât de dornic să vă puneți pirostriile. Sau ați cheltuit deja banii câștigați la loterie și voiați să vă însușiți comoara familiei Armant?

Nicholas îi aruncă o privire fără a-l slăbi din încleştare.

– Ce vă face să credeţi că banii ar fi avut vreun rol în toată povestea asta?

– De-abia dacă o cunoaşteţi pe domnişoara Juliette, aşadar nu e posibil să nutriţi vreun sentiment faţă de ea.

– Presupun că în ce vă priveşte pasiunea v-a îndemnat să fugiţi cu domnişoara Paulette.

– O, situaţia mea e diferită. Mă oboseau creolele. Şi apoi comoara de care vă vorbeam aparţine lui Paulette. I-a fost promisă toată viaţa şi nu înţelegea de ce-i fusese refuzată tocmai acum pentru că aşa susţinea nu ştiu ce doică bătrână.

– Chiar dacă femeia spune că este adevărat?

Nicholas declanşă un atac care îl aruncă pe Daspit înapoi, însă fu atât de distrat încât îi permise adversarului său se redreseze. Refuză să creadă că aceasta se datora pornirii stângace de a para în direcţia opusă celei cu care era deprins.

– Dar este? spuse Daspit atunci când fu în stare să vorbească, după ce îşi trase răsuflarea.

În acelaşi timp, o expresie nedumerită i se aşternu pe chip.

– Vreţi să spuneţi că aţi ajuns la Gretna la sugestia domnişoarei Paulette?

– E chiar aşa greu de crezut? Spre deosebire de dumneavoastră şi de sora ei călugăriţă, între noi a existat o înţelegere mai veche.

– De fapt, o iubiţi, spuse Nicholas, cu scepticism, atacând din nou.

– Cum ați putea crede altceva?

Îi aruncă adversarului său o privire cruntă, străbătând de la un capăt la altul fâșia de pământ cu un efort mai mare decât cel al unui fierar care ar fi lovit o nicovală, însă Daspit părea mai mult decât serios. Nicholas nu avea niciun motiv să se îndoiască de el.

I se părea imposibil ca un bărbat să își ascundă adevărata natură atunci când era implicat într-un duel; aceasta se reflecta în tot ce făcea, în fiecare acțiune și în fiecare expresie întipărită pe chipul lui. Daspit era un bărbat căruia îi plăcea să câștige cu orice preț, însă nu putea fi considerat un ticălos lipsit de principii așa cum presupuse Nicholas.

După câteva momente, i se adresă din nou:

– Mi s-a spus că ați amenințat cu ruperea logodnei în cazul în care cufărul cu comori nu s-ar fi aflat în dota ei.

– Lui Paulette i s-a părut că aș fi făcut-o, cu toate că n-am afirmat niciodată acest lucru. Deși câștigul material este unicul meu scop, averea familiei Armant nu este mică și la aceasta s-ar mai fi adăugat și zestrea ei.

Era un punct de vedere demn de luat în seamă. Nicholas se întrebă de ce nu se gândise la asta mai devreme; singura explicație o constituia convingerea lui că Daspit urmărea potul cel mare.

– Puteți să negați oricât, însă știu că ați plătit să fiu urmărit și omorât în grădina Tivoli.

– Omorât, nu. Însă, una peste alta, erați un

adversar mult prea redutabil pentru ca să vă înfrunt fără câteva mici ajustări în vederea echilibrării situației. În plus, m-ați provocat la duel din senin la balul creolilor. Mi s-a părut potrivit să vă întorc favoarea.

Nicholas nu se obosi să îi respingă afirmațiile.

– Un centimetru mai la dreapta și ați fi scăpat definitiv de mine.

– A fost o greșeală.

Zâmbetul lui Daspit deveni amenințător.

– Cel angajat să ducă planul la bun sfârșit a fost instruit să vă țintească brațul, însă vederea – sau poate chiar curajul – l-a lăsat.

– Iar dumnevoastră sau cineva plătit de dumneavoastră a golit cufărul cu comori al familiei Armant tot pentru ca să echilibrați situația?

Daspit aproape lăsă garda jos, însă își reveni imediat.

– Vreți să spuneți... doar nu vreți să spuneți că a fost jefuit.

– Ba vreau și chiar o fac, spuse Nicholas.

– Nu de către mine.

Daspit se opri un moment.

– Dumneavoastră nu...?

– Nu am fost eu.

Urmărind chipul bărbatului din fața sa, Nicholas ar fi putut jura că era pentru prima dată când auzea despre aceasta. De asemenea, i se păru că îndemânarea sa cedă locul unui soi de ezitare, căci elanul cu care începuse duelul părea să îl părăsească.

– Atunci cine?

– Asta e întrebarea.

Nicholas execută o ripostă circulară în replică la atacul inițiat cu jumătate de inimă de Daspit, după care se întoarse și începu să avanseze.

– Încă ceva. Ce e cu această provocare?

Daspit scoase un hohot de râs în timp ce para lovitura lui Nicholas.

– Bunica obișnuia să îmi spună că temperamentul mă va duce la pierzanie.

– S-ar putea să fi avut dreptate, zise Nicholas. Însă nu deocamdată.

Accentuând ultimele cuvinte, își aruncă spada în mâna stângă și se dezlănțui într-o ofensivă atât de puternică încât îl obligă pe Daspit să se retragă până aproape de tușă. Lamele lor se intersectară, tăiș peste tăiș, scoțând scântei. Nicholas spulberă garda adversarului său, insistând până când spadele ajunseră plăsele în plăsele. Continuă să preseze, dominând, fandând și înaintând până când oțelul dădu semne că era pe punctul să cedeze.

Brusc, floreta lui Daspit se desprinse din încleștare. Aceasta scânteie în soare, descriind un arc de cerc înainte să se înfigă cu vârful în pământ, ca o cruce de metal tremurătoare în iarba udă de rouă.

Preț de câteva secunde, nimeni nu scoase niciun cuvânt. Apoi Daspit, care executase mai înainte o fandare, se ridică încet în picioare. Era palid la față, cu ochii largi deschiși, ațintiți

asupra floretei din mâna lui Nicholas. Îşi umezi buzele, clătinând din cap.

– Aţi atacat cu mâna stângă.

– Sigur că da, prietene. Este mâna cu care lupt de obicei în afara situaţiilor în care nu-mi este permis să o folosesc mai mult de câteva momente.

– Nu am ştiut.

– Dar toată lumea cunoaşte acest amănunt...

– Eu unul nu, v-o jur. Am plătit să fiţi rănit la braţul stâng pentru că eu însumi am suferit o rană similară cu ocazia duelului de la balul creolilor, dar şi pentru că ştiam că v-ar fi incomodat într-o oarecare măsură, astfel că duelul nostru nu ar fi fost susţinut de pe poziţii de egalitate, sau cel puţin aşa mi-am imaginat. Însă nu aţi fost dumneavoastră în seara aceea, nu-i aşa? Bărbatul mascat care m-a înfruntat era dreptaci.

– Cât despre asta...

– Stilul lui era diferit, de asemenea – avea experienţă, dovedindu-se chiar deosebit de periculos, însă nu se compara cu dumneavoastră. Cred că v-am nedreptăţit, domnule Pasquale. Să îndrăznesc să sper că îmi veţi accepta scuzele?

Nicholas se uită la spada pe care o ţinea în mână, jucându-se cu ea astfel că lama sa lată lucea în soare.

– Depinde, şopti el. Depinde.

20

Juliette se trezi singură în pat. Zăbovi în aşternut, uitându-se la fereastra prin care pătrundea lumina zorilor, şi simţi cum inima începe să îi bată mai tare. Oare duelul se încheiase deja? Ieşise Nicholas învingător sau zăcea la pământ, într-o baltă de sânge, în momentul acela? Faptul că nu ştia şi nu avea să afle ce se întâmplase până când nu ar fi venit cineva să o anunţe o înnebunea într-atât încât îi veni să urle din cauza frustrării.

Se întoarse în pat, resimţindu-se după noaptea precedentă, când unii muşchi, pe care nu îi mai solicitase până atunci, fuseseră puşi la grea încercare. Amintirea o făcu să roşească, un zâmbet şiret furişându-i-se în colţul gurii.

Casanova al New Orleans-ului. Acum ştia de ce i se spunea aşa.

Cât de extraordinar fusese – sau totul se întâmplase doar în mintea ei? Poate că experienţele conjugale erau toate la fel, numai că femeile nu îndrăzneau să vorbească despre acestea de teamă că tinerele ar fi dat buzna să se mărite. Se simţea subjugată de posesivitatea lui Nicholas şi, în acelaşi timp, încântată de formele de manifestare a acesteia. Simţea, de asemenea, şi un pic de mândrie pentru faptul că reuşise să ia ceea ce dorise să îi ofere şi că îl satisfăcuse cu răspunsul ei.

Îşi imagina că îl satisfăcuse, deşi nu putea

fi întru totul sigură. Diseară lucrurile se vor clarifica. Asta dacă avea să mai fie o seară. Cum putea să afle?

Dând la o parte cuverturile dintr-o singură mişcare, se ridică din pat. Găsi cafeaua cu lapte din fiecare dimineaţă rece pe noptieră, cu caimacul adunat deasupra. Trebuie să fi fost frântă de oboseală, de vreme ce nu se trezise atunci când îi fusese adusă. Clătină din cap şi îngenunche la capătul patului, cu ochii strâns închişi, pregătindu-se să rostească o rugăciune pentru Nicholas. După aceea se spălă în vana de după paravan, şi sună după Valara ca s-o ajute să se îmbrace.

Juliette trebuia să-şi găsească o ocupaţie pentru a nu se gândi la nimic. Coborând în bucătărie, se interesă de băieţi şi află că Veveriţă ieşise devreme, iar ceilalţi mâncaseră şi se împrăştiaseră care încotro. Gabriel voise să plece cu ei, însă fusese oprit la timp. Valara luase această decizie, aşadar acum suporta consecinţele căci micuţul nici măcar nu mai voia să audă de ea. Acesta se afla în camera lui Paulette cuibărit în braţele surorii ei, ce depăna o poveste despre un aligator şi un iepure, aceasta fiind una dintre istorioarele pe care le spunea Valara atunci când erau copii. Nici sora ei, nici băieţelul nu ridicară privirea atunci când se opri în prag, aşa că se îndepărtă fără a-i deranja. Dacă Gabriel i-ar fi alungat îngrijorarea în vreme ce aştepta veşti de la domnul Daspit, atunci totul era în ordine. Şi o bucura şi mai

mult faptul că lui Paulette ajunsese să îi pese de băiețel după călătoria lor peste râu.

Între timp, Juliette decise că ar fi trebuit să se ocupe de o anumită chestiune. Se gândise să o amâne pe mai târziu, după ce ar fi convenit acest lucru cu Nicholas, însă ocazia nu se ivise decât abia în noaptea precedentă. Acum părea a fi momentul potrivit pentru a profita de răgazul ce i se oferise.

Mama sa încă nu se dăduse jos din pat, delectându-se cu o ceaşcă cu cacao în loc de cafea, aşa cum făcea de obicei. O găsi rezemată de o mulțime de perne albe, tivite cu dantelă, cu ochii închişi, în dreapta sa aflându-se tava cu un ceainic cu cacao şi nişte ceşcuțe delicate, din porțelan pictat. Avea pe umeri un capot, iar pe cap scufia de noapte preferată din in şi dantelă, cu panglici de-o parte şi de alta.

Soarele invadase curtea interioară, răsfrângând lumina strălucitoare a iernii în odaie. Juliette cercetă chipul mamei sale, încercând să îi ghicească starea de spirit. Văzu, însă, o femeie care îmbătrânea, cu o figură puhavă şi o piele uşor încrețită, cu riduri adânci în jurul gurii. Simți cum o cuprinde un sentiment de compasiune şi dragoste deopotrivă. Se întrebă în treacăt dacă mama sa îi iubise tatăl cât timp acesta fusese în viață sau dacă existase ceva mai mult între ei decât un soi de ataşament. Căsătoria lor fusese aranjată, ştia foarte bine, însă avuseseră câțiva copii împreună. Speră să fi cunoscut dragostea.

– *Maman?*

Doamna Armant tresări, deschizând ochii.

– Juliette a mea, tocmai mă gândeam la tine când erai mică. Îmi amintesc cât de bine arătai în rochia pe care ai îmbrăcat-o cu ocazia primei tale împărtăşanii, cu cununa aceea de flori în păr. Un copil atât de pur, atât de pios, o adevărată comoară. Iar acum...

– Acum sunt femeie măritată, *maman*, o întrerupse Juliette punând capăt şirului de afirmaţii în aceeaşi notă. Nu te-aş fi deranjat pentru nimic în lume, însă trebuie să îţi vorbesc despre lădiţa de zestre.

– Cred că te aştepţi să îţi revină ţie, acum că te-ai căsătorit.

Tonul ei era iritat, iar expresia feţei abătută.

– M-am gândit şi eu la asta şi trebuie să îţi spun că nu pot să consider această cununie civilă intempestivă drept o căsătorie legitimă. Nu, numai jurămintele rostiţe în faţa preotului şi care primesc binecuvântarea...

– Te rog, ascultă-mă. Vei crede că e o cutezanţă nespusă din partea mea şi îmi cer iertare încă de pe acum, însă trebuie să îţi spun că mi-am permis să mă uit în lădiţă.

– Draga mea! Refuz să cred că ai făcut aşa ceva!

– Ba am făcut-o. Era dreptul meu, chiar dacă nu mi-ai dat încă cheia. Ţie ţi-a fost transmisă în ziua nunţii, mi-ai spus povestea de o sută de ori.

– Tu nu te-ai căsătorit în biserică, aşa cum

am făcut-o eu, mama mea şi bunica înaintea noastră. Nu aveai niciun drept.

– Cu toate acestea, am făcut-o. Şi trebuie să îţi spun, *maman*, că lădiţa este goală.

Mama ei se uită la ea cu ochii larg deschişi, căscând gura o clipă înainte să inspire adânc.

– Imposibil! Nu poate fi adevărat.

– Te asigur că aşa este. Mi-am spus... mi-am spus că poate ai luat obiectele dinăuntru şi le-ai dus în alt loc, pentru a fi în siguranţă.

– Nu, nu, nu am făcut aşa ceva.

Doamna Armant aproape că amuţise, iar chipul îi pălise.

– Trebuie... trebuie să văd cu ochii mei.

Începu să tragă de cuverturi şi împinse tipsia de pe măsuţă, astfel încât ceainicul începu să se clatine ameninţător. Juliette se întinse pentru a-l prinde, după care luă tava şi o puse deoparte.

– Nu te supăra, te rog. Trebuie să fie o explicaţie. Poate că Paulette...

– Nu spune aşa ceva! Sora ta nu ar comite un astfel de sacrilegiu!

Ridicându-se din pat, doamna Armant se duse la capătul acestuia, se sprijini un moment de stâlpul baldachinului, după care se îndreptă spre uşa care dădea în coridor.

– Stai, strigă Juliette, deschizând dulapul şi scoţând o pelerină înainte de a se lua după mama sa.

În clipa în care o ajunse din urmă în pragul salonului i-o puse pe umeri, ajutând-o să se

acopere cu ea. Trena acesteia fâlfâi în jurul amândurora, în vreme ce doamna Armant continua să meargă de parcă ar fi fost în transă, îndreptându-se spre cufăraşul aşezat între ferestre. Când ajunse în dreptul lui, îşi suflecă mânecile şi pipăi încuietoarea cu gesturi febrile, înăbuşindu-şi suspinele.

– Te rog, lasă-mă pe mine, murmură Juliette, scoţând cheia pe care o avea în continuare în grijă.

Deschise capacul după ce descuie broasca. Fură învăluite de o mireasmă de lemn, răvaşe vechi, praf şi urma unui parfum de demult sau a unei pudre de trandafiri. Sursa acesteia dispăruse însă. Cufăraşul era tot atât de gol precum îl lăsase Juliette în seara precedentă.

Doamna Armant scoase un ţipăt. Îşi puse mâinile pe marginea cufăraşului deschis şi mai ţipă o dată, după care se prăbuşi la podea ca o cârpă. Juliette o prinse de braţ, încercând să o ridice în picioare, însă era mult prea inertă, mult prea grea. Se aplecă deasupra ei, îngenunchind lângă ea, frecându-i mâinile şi chemând-o pe nume.

– Ce este? Ce ai făcut? strigă Paulette din prag.

Încă în capot şi cu părul despletit, alergă spre ele şi se prăbuşi în genunchi de cealaltă parte a mamei lor, învăluită într-un nor de batist înflorat, tivit cu dantelă. În spatele ei, micul Gabriel îşi făcuse apariţia pe coridor, stând acum

în prag cu o figură schimonosită, ca şi cum ar fi fost pe punctul să izbucnească în plâns.

– Nu i-am făcut nimic. E vorba despre lădiţă. A văzut că este goală şi...

– Goală?

Paulette părea şocată.

– O, Doamne sfinte, o să se prăpădească. Ai omorât-o.

Dacă Juliette îşi închipuise că Paulette ar fi avut vreo legătură cu dispariţia comorilor din cufăraş, iar ideea îi trecuse cu siguranţă prin minte, acum ea fu nevoită să excludă o asemenea posibilitate. Sora ei părea să fie la fel de îngrozită ca şi mama lor.

– E o prostie, spuse ea cu convingere. Nu am luat eu obiectele din lădiţă. De ce aş fi făcut-o când era a mea de fapt şi de drept?

– Asta spui acum, deşi eu am fost prima dintre noi care s-a căsătorit. Şi, ceea ce mi se pare bizar, comoara, păstrată ani în şir în siguranţă, a dispărut în ziua în care ar fi trebuit să fie transmisă uneia dintre noi.

– Insinuezi că am luat-o eu? Ce-i drept, am descoperit că a dispărut, însă nimeni nu poate să ştie de cât timp lipseşte.

– Dacă nu ai fost tu, atunci nu poate fi nimerit altcineva decât diavolul acela chipeş cu care te-ai căsătorit. Însă la ce altceva ne-am fi aşteptat din moment ce ai adus o astfel de persoană în casă?

– Mai degrabă o fi fost domnul Daspit. Nefiind sigur că avea să pună mâna pe lădiţă

după ce s-ar fi căsătorit cu tine, poate că s-a hotărât să o golească pur şi simplu.

– Sau poate că au fost huliganii pe care i-ai adus în casă, ripostă Paulette. Nu am mai văzut nicicând o gaşcă mai mare de hoţi şi fii de hoţi şi nu pot să îmi închipui că tu nu ţi-ai dat seama cu cine ai de-a face.

– Ce s-a întâmplat? Ce-i cu toată agitaţia asta? întrebă Valara de pe coridor, vocea ei guturală acoperind spusele lui Paulette, în vreme ce îl îmbrăţişa pe micuţul Gabriel, care începuse să tremure, ciufulindu-l şi împingându-l uşor spre scară. Du-te în bucătărie, micuţul meu, şi roag-o pe bucătăreasă să îţi dea un biscuit. Domniţă Paulette, nu vă mai certaţi ca o precupeaţă. Domniţă Juliette, spuneţi-mi de îndată ce se petrece aici.

Adusă în simţiri de vocea Valarei, doamna Armant suspină şi încercă să se ridice. Faţa îi era pământie, scufia de noapte strâmbă, iar din colţul gurii i se prelingea un firicel de salivă.

– O, *maman*, şopti Paulette.

Aruncându-i o privire Valarei, Juliette îi făcu un semn cu mâna, arătând spre lădiţa de zestre goală. Apoi, clătinând din cap cu amărăciune, apucă un colţ al pelerinei mamei ei şi îi şterse faţa. Încercă să o ridice în capul oaselor, însă doamna Armant refuză să facă vreun efort pentru a o ajuta. Redusă la tăcere, Paulette puse şi ea umărul şi o ridicară în picioare împreună, aşezând-o pe un capăt al canapelei din salon.

– Eşti bine, dragă *maman?* o întrebă Paulette, frângându-şi mâinile pe lângă ea. Spune ceva.

– E blestemul, şopti doamna Armnat. Ştiu eu că e blestemul.

– Nu există aşa ceva, se auzi din nou vocea Valarei, de data aceasta pe un ton liniştitor.

– Ba există. Nu am fost în stare să păstrez lădiţa.

O parte a feţei doamnei Armant încremenise, aşa că Juliette fu din nou nevoită să îi şteargă saliva din colţul gurii. Ridicându-şi privirea către Valara, ea întrebă:

– Ar trebui să trimitem după doctor, nu-i aşa?

– A făcut un mic atac cerebral, după părerea mea, spuse bătrâna doică, dând din cap.

Aceasta ieşi din odaie pentru a trimite o slujnică după doctor.

– O, dragele mele, spuse mama lor, căutându-le orbeşte mâinile şi reţinându-le pe fiecare în parte într-ale sale. Îmi pare atât de rău.

Juliette netezi pielea fină a mâinii mamei ei.

– Linişteşte-te acum, nu mai contează.

– Ba contează. Lucrurile trebuie îndreptate. Am greşit atunci când am spus că ai putea... că ai putea să părăseşti mănăstirea. Sunt pedepsită. Trebuie să te întorci acolo. Trebuie.

– O, dar, *maman*...

Protestul veni instinctiv, izvorât din inimă.

– Nu ar fi trebuit să o ascult niciodată pe

Valara. S-a înşelat, de bună seamă. Dacă aş fi lăsat lucrurile aşa cum erau... dar stă în puterea mea să restabilesc situaţia. În felul acesta îmi voi îndrepta greşeala.

– Dar aminteşte-ţi de căsătoria mea, *maman*.

Juliette de-abia dacă mai putea vorbi din pricina nodului ce i se pusese în gât.

– Ţi-am spus. Nu a avut loc în biserică. Anulare... dispensă... vom vorbi cu episcopul. Poţi deveni călugăriţă din nou.

– Dar nu-mi doresc să fiu călugăriţă.

– Trebuie, draga mea. Am făcut un jurământ.

Ochii mamei ei implorau, înecaţi în lacrimile care i se prelingeau printre gene.

– Dar cum rămâne cu mine? Eu nu contez? Nu are importanţă ceea ce îmi doresc pentru mine?

Erau întrebări pe care şi le pusese de mii de ori în serile petrecute la mănăstire, departe de familie.

– E destinul tău, draga mea. Este vorba de... cuvântul meu, de onoarea mea.

Destin. Onoare. Erau doar nişte cuvinte, însă Juliette simţea cum o încercuiesc, prinzând-o în capcană. În afara lor se aflau dulcea libertate pe care ajunsese să o cunoască, dragostea, bucuria şi pasiunea. Viaţa în sine.

– Nu pot, spuse ea cu o voce spartă.

– Trebuie, o rugă Paulette. *Maman* a jurat şi trebuie să-şi recapete liniştea. Nu există nicio altă cale.

Oare mama şi sora ei aveau dreptate? O, dar cât de îngrozitor era să îi fie impusă acea decizie, când gândurile ei se îndreptau spre Nicholas. E o crimă să fie lăsată să creadă că ar fi putut scăpa, să guste plăcerea de a face dragoste cu el, să viseze la viitorul lor, la copiii lor.

Copiii lor.

– Şi dacă sunt însărcinată?

– Va trebui să renunţi la copil. E ca şi cum ai fi călcat strâmb. Nu ai de ales.

Nu avea de ales. Trebuia să renunţe la copil, astfel încât acesta nu ar fi aflat cine este tatăl lui, la fel cum nici Nicholas nu şi-l cunoscuse pe al lui. Trebuia să renunţe la familia care o aştepta, avându-l pe Nicholas drept părinte al băieţilor cu personalităţile şi zâmbetele lor minunate, cu maturul şi seriosul Veveriţă, cu micuţul Gabriel. O, şi la serile petrecute cu Nicholas, ai cărui ochi ardeau de pasiune, la toate lucrurile pe care nu apucase să i le dezvăluie în materie de dragoste.

Oare chiar nu avea de ales?

Chiar trebuia să renunţe la bărbatul pe care i-l trimisese Sfânta Fecioară ca răspuns la rugăciunea sa? Să nesocotească promisiunea lumânării care arsese cu atâta strălucire în întunericul sacru al catedralei?

– Nu, murmură ea.

– Juliette, draga mea, începu Paulette, în vreme ce doamna Armant o privea ca pe o străină.

– Nu, spuse ea cu ceva mai multă vlagă.

Iartă-mă, *maman*, dar să juri pe viața unei alte persoane, așa cum ai făcut-o tu, nu poate fi ceva bun de vreme ce îi impui acesteia să plătească pentru mântuirea ta. Îmi pare rău să te refuz, însă și eu am făcut un jurământ, dându-mi cuvântul în fața lui Nicholas Pasquale. A avut încredere în mine în privința lădiței de zestre, și merită să fie răsplătit cu aceeași monedă. Nu pot să îmi încalc cuvântul dat acum și nici nu doresc să o fac. Am un soț și o familie, oameni cărora le pasă de mine și care au nevoie de mine. Trebuie să îmi făuresc un cămin alături de ei, cu sau fără lădiță și conținutul acesteia, indiferent dacă sunt fiica cea mai mare sau cea mai mică. Nicholas și cu mine ne vom căsători în biserică, înaintea lui Dumnezeu, pentru a consfinți uniunea încheiată la Gretna, iar eu voi fi soția lui, nu călugăriță. Sunt o ființă umană și am dreptul să hotărăsc singură ce se va întâmpla cu viața mea. Acesta este ultimul meu cuvânt.

Chiar în acel moment se auziră niște pași apăsați pe coridorului de la etaj, iar Nicholas păși în cameră, cu un aer satisfăcut.

– Iar eu, în calitate de soț al lui Juliette, mă voi asigura că îi va fi permis acest lucru.

Urmă un moment de consternare generală. Doamna Armant scoase un țipăt, după care începu să suspine. Paulette, la un pas de a leșina, cu o voce răgușită, de-abia mai răsuflând, privi în jur, în vreme ce ochii îi înotau în lacrimi. Deodată, un al doilea bărbat își făcu apariția în

spatele lui Nicholas, iar sora lui Juliette sări în picioare şi alergă să se arunce în braţele lui Jean Daspit, care era, ca prin miracol, în viaţă. Valara şopti ceva în barbă, căci cei doi şi Paulette stăteau în cadrul uşii, în vreme ce în spatele ei se ţiseră Veveriţă şi Gabriel, împreună cu restul băieţilor, exprimându-şi bucuria de a-l vedea pe domnu' Nick-teafăr şi nevătămat. În acelaşi timp, în capul scărilor îşi făcu apariţia doctorul Laborde, cu o privire dezaprobatoare, închipuindu-şi că fusese chemat degeaba.

Însă nu era aşa. Doamna Armant nu se simţea bine, aşa că fu dusă de îndată la pat, cu o cărămidă caldă la picioare, după ce i se recomandă să se odihnească într-o linişte desăvârşită. Juliette şi Paulette, însoţite de Nicholas şi Daspit, se adunară în camera suferindei împreună cu Valara pentru a auzi ce avea de spus doctorul Laborde. Fusese vorba despre un atac cerebral, unul minor, dar care trebuia supravegheat îndeaproape. La auzul cuvintelor lui, Valara făcu ochii mari, clătinând din cap. Medicul era pe punctul de a-i administra laudanum pentru a calma pacienta, care nu mai contenea să plângă, bolborosind ceva, când Valara îl opri, ridicând o mână.

– Un moment, domnule doctor.

– Draga mea doamnă..., începu medicul.

– Am eu ceva, care îi va aduce liniştea mult mai repede decât remediile dumitale, spuse doica, cu o privire atotştiutoare.

– Probabil că e vorba de leacuri băbeşti.

Nici nu vreau să văd așa ceva în camera pacientei mele.

– A, nu, domnule. Nu fac decât să spun purul adevăr în fața tuturor. Îmi e îngăduit măcar atât?

Cuvintele ei fură îndeajuns de politicoase, însă figura doicii nu prevestea nimic bun în cazul unui refuz.

– Vă rog.

Doctorul își închise geanta și făcu un pas în lături, fără a lăsa sticluța cu laudanum din mână.

Juliette se uită la Nicholas, punându-i mâna pe braț pentru a se asigura că era într-adevăr alături de ea. Își îndreptase atenția asupra Valarei, însă îi acoperi degetele cu ale sale cu un gest automat, de parcă nici și-ar fi dat seama ce făcea. Juliette se întoarse către femeia care fusese camerista și confidenta mamei sale cu mult timp înainte să devină doica fetelor ei.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, rosti Valara, încrucișându-și brațele peste pieptul plin. Am spus de nenumărate ori de-a lungul timpului că domnița Juliette este prima născută, însă doamna, mama ei, nu a vrut să mă asculte. A preferat să îi dea întâietate domniței Paulette pentru că aceasta îi semăna mai mult, pentru că gândeau și simțeau la fel. Juliette, Juliette a mea, era liniștită, o mică mamă, care întotdeauna făcea ce i se spunea, care zâmbea și era calmă, dovedindu-se mult prea matură pentru anii ei. Doamna și-a spus că era perfectă pentru viața

monahală şi nu a admis niciun protest. Apoi am încercat să mă fac auzită pentru ultima dată în iarna aceasta şi se pare că ceva din conştiinţa doamnei a determinat-o să-şi schimbe atitudinea. Şi-a spus că poate aveam dreptate şi i-a permis lui Juliette să se întoarcă acasă de la mănăstire înainte să se călugărească. Cu toate acestea, doamna tot nu a spus ce avea pe suflet, ci i-a dat o sarcină imposibil de realizat, pretizând că în felul acesta ar îndrepta lucrurile. A decis că fata care se va mărita prima va fi considerată cea mai mare şi va primi în dar lădiţa de zestre, ştiind prea bine că domniţa Paulette era deja logodită. Nu a crezut nicio clipă că Juliette avea să îşi găsească un soţ în timp util.

– O, dar, Valara...

Doica ignoră intervenţia lui Juliette în apărarea mamei sale.

– A, dar domniţa Juliette s-a rugat la Sfânta Fecioară, iar ruga i-a fost ascultată. Domnul Nicholas a cerut-o în căsătorie. Lucrurile erau pe calea cea bună. Însă se pare că cineva s-a hotărât să fure cufărul. Lădiţa în sine nu conta, conţinutul ei era important. În el se afla moştenirea mea, precum şi a doamnelor Armant acum în viaţă.

– Valara, doar nu ai..., spuse Juliette, în mintea căreia începuse să încolţească un gând.

– Aşteptaţi, domniţă, căci nu am terminat. Cred că a venit vremea ca povestea să fie spusă aşa cum am auzit-o eu când eram fată, cu mulţi

ani în urmă, şi pe care nu am uitat-o nici până astăzi. Este vorba de Marie Therese, cea care a adus aici cufăraşul din Franţa. Era o femeie frumoasă, ca o zână din poveşti. Mulţi cred că fusese orfană, căci a venit aici împreună cu fetele trimise de regele Franţei pentru a deveni miresele bărbaţilor din New Orleans. În realitate era fiica unui mic nobil din Hexagon. Fusese dezmoştenită, repudiată de familie şi trimisă departe de cei dragi fiindcă abătuse ruşinea asupra acestora. Ce făcuse pentru a merita toate acestea? Nimic altceva decât că se culcase cu un bărbat fără să fi fost căsătorită cu acesta şi concepuseră un copil. O, dar veţi spune că nu a fost chiar aşa de rău, căci multe alte femei căzuseră în aceeaşi greşeală. Însă tatăl copilului lui Marie Therese era sclav, vedeţi dumneavoastră, un mulatru care provenea de pe o plantaţie a tătălui ei din Indiile de Vest. Tatăl lui fusese un vechil alb, iar mama sa o cameristă de culoare. Ulterior şi-a continuat educaţia la Paris pentru a ţine socotelile părintelui lui. Când s-a descoperit cum stau lucrurile, mulatrul a fost expediat în insule în lanţuri, iar Marie Therese, cu cufăraşul sculptat de bărbatul pe care îl iubea, s-a văzut nevoită să plece pentru a se mărita cu un străin.

Doamna Armant scoase un geamăt slab, însă Juliette îşi închipui că aceasta se datora mai degrabă umilinţei decât surprizei, ca şi cum ar mai fi auzit povestea şi în alte rânduri, iar acum se temea că adevărul avea să fie dat în vileag.

Secrete precum acela duseseră la distrugerea multor familii şi, totuşi, Juliette nu putea să nutrească decât compasiune pentru predecesoarea ei, care fusese îndepărtată de cei dragi pentru a trăi în străinătăţi cu un bărbat căruia nu îi păsa de nimic altceva în ceea ce o privea decât de faptul că era femeie. Şi pentru ce? Pentru că iubise fără să se gândească la consecinţe?

– Biata Marie Therese, spuse ea încetişor. Trebuie să fi fost o femeie puternică.

– Într-adevăr, căci a profitat din plin de ceea ce i s-a oferit. Soţul ei era un om blând, fără a fi gelos. A dus-o la ţară, unde a dat naştere unei fetiţe. Aceasta a fost crescută pentru a deveni însoţitoarea fiicelor pe care le-a avut cu bărbatul cu care s-a căsătorit. Iar înainte de a muri, Marie Therese a transmis cufăraşul cu răvaşele care explicau toate acestea primei fiice rezultate în urma mariajului şi a pus-o să jure că trecutul ei nu avea să fie scos nicicând la iveală. Toate fetele care au intrat de atunci în posesia lui şi-au depus secretele în acesta, povestind despre bărbaţii pe care îi iubeau, dar cu care nu aveau voie să se căsătorească, despre bărbaţii care le iubeau, dar care nu puteau să le sărute decât mâna, despre copiii care nu fuseseră concepuţi cu soţii lor. Ele păstrau în cufăraş dovezile de afecţiune pe care nu le puteau afişa în public – evantaie şi şaluri, inele şi brăţări, buchetele de flori presate. Comori de suflet, după cum vedeţi.

Ascultând, Daspit oftă, după care se uită la Paulette şi zâmbi. Sora lui Juliette clătină din cap.

– Nu am îndrăznit să-ți spun.

– Nu, spuse Valara. Femeile care au ajuns în posesia cufăraşului nu au dezvăluit nimănui secretul, iar cu timpul şi-au pus comorile lor înăuntru, ținându-le departe de ochii lumii. Au păstrat cu sfințenie secretele celor de dinaintea lor, astfel că lumea a început să creadă că acesta ascundea lucruri de mare preț. Şi chiar aşa era, căci ce poate fi mai valoros decât amintirea visurilor imposibil de realizat?

Întrebarea Valarei rămase fără răspuns.

– A venit însă o vreme când se părea că lădița avea să fie furată pentru comoara sa atât de prețioasă. Aşadar, am luat cheia şi am înfruntat blestemul atras de gestul de a-i îndepărta comorile. Le-am dus departe şi le-am ascuns urmând să le scot la iveală atunci când domnița Juliette ar fi descoperit că ea este cea care ar trebui să intre în posesia lucrurilor acelora atât de valoroase.

– O, Valara, ai fi putut muri, spuse doamna Armant din pat, privind-o cu ochi roşii.

– A, nu, doamnă, îi răspunse Valara, al cărui chip fu luminat de un zâmbet. Căci eu sunt cea mai în vârstă fiică dintre cele mai în vârstă fiice a celei mai în vârstă fiice a lui Marie Therese. Povestea misivelor de răscumpărare din sclavie aflate în cufăraş nu a fost nimic altceva decât praf în ochi, vedeți dumneavoastră, căci mama şi bunica mea nu au fost niciodată sclave, ci femei libere. Mama dumneavoastră a intrat în

posesia lădiței când i-a venit sorocul, însă aceasta îmi aparținea mie de fapt.

Vădit emoționată de mândria întipărită pe chipul bătrânei doici, Juliette clătină ușor din cap.

– Însă tu nu ai avut o fiică.

Valara își ridică bărbia.

– Așa e, de aceea este important ca sora potrivită să intre în posesia cufărului și să aibă grijă de el. Ea și fiicele ei vor fi păstrătoarele secretelor bunicii mele, precum și ale propriilor taine pentru tot restul zilelor care vor urma. Eu sunt prima născută și aceasta este decizia mea. Tu, draga mea, ești acea persoană.

– O, Valara.

Paulette oftă, după care dădu încetișor din cap.

– Prea bine, încheie doica, netezindu-și boneta albă ca laptele. Unele lucruri sunt făcute să se împlinească într-un fel anume.

Mult mai târziu, când ziua fu aproape pe sfârșite, iar mama lui Juliette adormise în cele din urmă, vegheată de Valara, după ce băieții mâncaseră și se duseseră la culcare, iar Paulette și Jean Daspit plecaseră la o serată, Juliette îl căută pe Nicholas. Îl găsi în odaia care îi aparținuse numai ei odinioară, dar care devenise a lor în urmă cu două zile. Stătea lungit în pat, în cămașă și indispensabili, cu mâinile împreunate la ceafă, uitându-se în tavan. De îndată ce Juliette se opri în pragul ușii își coborî privirea asupra ei.

– Doamnă Pasquale – o întâmpină el –, începusem să cred că vă sustrageți îndatoririlor conjugale.

Juliette simți cum roşeşte până la rădăcina părului. Nu îşi dădu seama dacă vorbea serios sau în glumă, aşa că îi răspunse cu un zâmbet.

– A trebuit să mă ocup de nişte lucruri şi am vrut să stau de vorbă cu Paulette înainte să iasă.

– Ca să te asiguri că nu era supărată pe tine, presupun, din moment ce îți dorești ca toată lumea să fie fericită. Şi era?

– Era mult prea uşurată să îl vadă în viață pe domnul Daspit. Apropo, îți rămân profund recunoscătoare pentru că l-ai cruțat.

– Nu mi s-a părut că ar fi fost politicos să-mi ucid cumnatul. În plus, cred că ține la ea în felul lui.

Se opri un moment.

– Intri sau ieşi?

Juliette păşi înăuntru şi închise uşa în urma sa, apoi îi luă redingota aruncată neglijent pe un scaun şi se pregăti să i-o pună în dulap.

– Tu şi domnul Daspit păreți a fi destul de amabili unul cu celălalt.

– E de înțeles, acum că suntem rude.

– Chiar şi în condițiile în care a încercat să te omoare?

– Nu îl vrei în familie, ai prefera să te scap de el?

Juliette îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Nu am spus aşa ceva!

– O, draga mea, dar expresia ta e grăitoare, spuse el, zâmbind în colțul gurii și clătinând din cap. Nu trebuie decât să ceri și mă voi executa.

– Chiar ai face-o?

– Desigur, deși știu că nu mi-ai cere niciodată una ca asta.

Privirea lui tandră zăbovi asupra chipului ei câteva clipe înainte ca acesta să continue.

– Logodnicul surorii tale mi-a explicat cum au stat lucrurile cu incidentul din grădina Tivoli la un pahar cu șampanie băut cu toții – eu, Daspit și secunzii noștri – în cinstea soluționării disputei și a supraviețuirii noastre. Pot să-ți povestesc și ție, dacă te interesează.

– Da, desigur.

Juliette îi scutură redingota înainte să i-o pună pe umeraș, după care se îndreptă spre șemineu, răscolind jarul cu vătraiul.

Află direct de la sursă despre implicarea lui în Frăție, de întâlnirea lui Croquĉre cu Daspit, precum și de ieșirea nocturnă a lui Nicholas pentru a-l avertiza pe Odgon, sub amenințarea spadei, să-și revizuiască comportamentul față de femeile precum mama lui Gabriel, și așa destul de amărâte de a fi ajuns sub oblăduirea acestuia.

– Daspit – continuă el – m-a urmărit pe strada Gallatin, unde a auzit conversația noastră, inclusiv faptul că l-am amenințat pe Odgon cu moartea. După ce am plecat, i-a făcut și el o

vizită în acelaşi scop pentru că se pare că mama lui Gabriel era vara sa.

– Vara sa? Păi, atunci cu siguranţă că...

– Dacă te gândeşti că ar fi trebuit să se îngrijească de băiat până acum, să ştii că jură că nu a ştiut de existenţa lui şi că s-a îndoit că era adevărat până la călătoria cu barca peste râu. Vara sa s-a căsătorit încă din adolescenţă cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea. Întotdeauna a suferit de depresie, aşa că i s-a prescris laudanum. Cu timpul a ajuns să folosească opiu de-a binelea, devenind dependentă de acesta. A pierdut orice control, vânzându-şi bijuteriile şi furând din buzunarele soţului său atunci când acesta dormea pentru ca, în fine, să iasă pe străzi în căutare de opiu şi să se culce cu cine apuca pentru câţiva bănuţi. În cele din urmă, a încetat să mai dea pe acasă, iar soţul ei a răspândit vestea că plecase pentru a urma o cură. În acest răstimp, înainte să ajungă pe strada Gallatin, l-a născut pe Gabriel.

– Ce lucru îngrozitor! murmură Juliette.

– Daspit îi pierduse urma, însă îşi aducea aminte de ea cu drag şi îi vizita mama, singura din familie, care cunoştea adevărul despre ultimele ei zile şi numele celui care îi procura drogul extras din seminţe de mac. Odgon, în urma discuţiei avute cu mine, i-a făcut pe plac lui Daspit şi i-a povestit cum i-a corupt vara şi cum şi-a găsit aceasta sfârşitul. Daspit a fost atât de scârbit de povestea lui şi de faptul că se lăuda cu isprăvile sale încât l-a străpuns cu sabia.

– Lăsând vina să cadă asupra ta.

– În mod deliberat.

– Poftim?

Se întoarse spre el, privindu-l neîncrezător.

– Şi ai de gând să îl laşi să scape nepedepsit?

– S-a temut că m-aş putea folosi de scandalul în care a fost implicată vara sa în detrimentul lui în cadrul cursei pentru mâna ta şi lădiţa de zestre.

– Dar tu nu ştiai nimic despre asta!

– Nu a înţeles cum stau lucrurile, cu atât mai puţin motivul grijii pe care le-o port băieţilor de pripas, între care şi lui Gabriel. Când a văzut că mi-am asumat consecinţele micii furtuni provocate de moartea lui Odgon, mai ales că nimănui nu i-a păsat de soarta codoşului de pe strada Gallatin – iartă-mă, dar nu există niciun alt termen care să i se potrivească – atunci Daspit şi-a spus că oricum avea să mă întâlnească mai devreme sau mai târziu pe câmpul de luptă. Sau, mai bine zis, că avea să dea ochii din nou cu mine, din moment ce credea că eu fusesem cel care îl admonestase pentru comportamentul său faţă de amanta sa mulatră. A pus la cale atacul din grădina Tivoli pentru a-şi asigura un avantaj în perspectiva provocării la duel ce avea să vină. După părerea lui, a fi fost o acţiune justificată având în vedere inegalitatea de şanse dintre noi doi. A recunoscut abia în dimineaţa aceasta că nu am avut niciodată de gând să-i fac vreun rău.

– Ai fi putut să-l omori.

– Un risc pe care ar fi fost destul de dispus să şi-l asume, spuse Nicholas, cu un soi de resemnare.

– Însă comportamentul lui faţă de amanta sa creolă a fost chiar atât de îngrozitor?

– Depinde cum priveşti situaţia. Şi-a luat o amantă pentru că asta şi-a dorit, însă nu a dispus de fondurile necesare întreţinerii ei aşa cum s-ar fi cuvenit. Când femeia a devenit prea lacomă şi costisitoare, s-a gândit să facă în aşa fel încât ea să îl părăsească. Se obişnuieşte ca bărbatul să renunţe în favoarea amantei sale la casa în care a locuit împreună cu aceasta atunci când cei doi se despart. Din nefericire, proprietatea nu îi aparţinea lui Daspit. Aşadar a preferat să pară un monstru lipsit de sentimente, aşa cum i-a spus femeia în cauză printre altele, decât să recunoască faptul că închiriase casa şi că nu îşi putea permite să facă un aranjament onorabil.

– Ce netrebnic... Şi când te gândeşti că acesta este bărbatul cu care s-a căsătorit sora mea.

– Da, şi încă unul pe cinste.

Nicholas zâmbi cu înţeles.

– Şi, totuşi, netrebnicii sunt cei mai buni soţi, aşa se spune, deoarece apucă să cunoască şi latura tumultuoasă a vieţii înainte de a se aşeza la casa lor. E posibil ca domnişoara Paulette să facă om din el.

– Să sperăm că aşa va fi, spuse Juliette pe un ton grav.

– Însă ce spui de netrebnicul tău, draga mea? Ai ajuns la concluzia că aş putea deveni soţul de care ai nevoie?

– După cum ai auzit, mi-am dat cuvântul şi intenţionez să mi-l ţin, aşa cum ţi-l vei respecta şi tu pe al tău.

– Deşi ţi-a trecut prin minte că aş putea fi şi hoţ.

– Niciodată, spuse ea, făcând ochii mari. Nu mi-am imaginat niciun moment aşa ceva.

– Ai găsit lădiţa goală şi mi-ai ascuns acest lucru. De ce ai fi făcut-o dacă nu ai fi crezut că eu aş fi fost făptaşul?

Acum nu era cazul să se eschiveze, nici să-l sfideze. Juliette trase aer în piept pentru a-şi păstra calmul.

– M-am gândit că ai să crezi că te-am atras în această căsnicie invocând motive false.

– În condiţiile în care unicul meu scop ar fi fost să trag foloase materiale luându-te de soţie.

– Şi m-ai văzut în postura de mamă a băieţilor.

– Niciuna dintre ipoteze nu are o bază reală, îi spuse Nicholas fără ocolişuri. Însă este vorba şi despre motivele pentru care m-ai luat de soţ. Care au fost acestea, în afară de cel de a dobândi un protector cu spada în mână? Şi un instructor menit să te iniţieze în tainele amorului, desigur.

– Mi-ai fost trimis sau cel puţin aşa se pare.

– Fără îndoială.

Se ridică de pe pat şi se îndreptă spre ea cu agilitatea unei feline.

– Doar atât?

– Se pare că ne potrivim de minune.

– Excelent, şi în absolut tot ce contează. Şi, totuşi, mă întreb dacă nu a existat şi altceva care să încline balanţa în favoarea mea, determinându-te să renunţi la binefacerile mănăstirii.

Juliette îl urmări în vreme ce se mişca cu graţie, admirându-i picioarele goale, umerii laţi şi braţele puternice. Întrezări dorinţa din ochii lui întunecaţi, îndrăzneala şi căldura privirii lui, simţindu-se la rândul său copleşită de pasiune.

– Numele tău, spuse ea. Pasquale, Paşte, este un nume foarte potrivit pentru o fostă novice.

– Acum se pare că am şi un trecut mult mai respectabil, după spusele lui Blackford, deşi nu poate fi reflectat de nume. Aminteşte-mi să-ţi povestesc mai târziu. Pentru moment, te întreb din nou ce anume te-a determinat să te căsătoreşti cu mine în Gretna.

– M-ai fi îndepărtat mai târziu – spuse ea, încercând să păstreze o ultimă fărâmă de demnitate – şi poate chiar că ai fi făcut-o dacă ai fi avut vreun dram de respect pentru comănac.

– Dar nu am, nu şi în ceea ce te priveşte. Nu ai fost făcută pentru viaţa monahală, ci pentru mine, în pofida minunatelor tale principii, a supunerii tale şi a pasiunii tale atât de înflăcărate. Mă voi lupta cu paznicii Raiului şi cu toţi arhanghelii, cu sabia în mână, pentru a dobândi onoarea de a-ţi fi soţ. Eşti viaţa mea,

speranța mea și toată conștiința de care voi avea nevoie vreodată, și te iubesc mai presus de cuvinte și te voi iubi pentru tot restul zilelor noastre pe acest pământ.

– Nicholas...

Îi luă mâna între palmele sale, i-o ridică în dreptul buzelor, după care îngenunche în fața ei.

– Nu va mai exista o altă femeie în inima mea, nici în patul meu, ți-o jur pe spada mea și pe Sfânta Fecioară care ne-a unit destinele. Și, dacă nu poți spune același lucru în ceea ce mă privește, atunci nu rosti niciun cuvânt și lasă-mă să te iubesc până când nu vei mai tânji după acel mire sfânt căruia i-ai fost hărăzită și dă-mi voie să ocup un mic loc în inima ta.

– Am făcut deja asta – îi răspunse Juliette, îngenunchind și ea, la rândul său, și ridicându-i mâna în dreptul obrazului – încă din clipa în care mi-ai ieșit în cale în fața catedralei și mi-ai vorbit așa cum nimeni nu a mai făcut-o în toți acești ani. Însă nu ai ocupa doar un mic loc în inima mea, ci ai pune stăpânire pe ea în întregime. M-am căsătorit cu tine din dragoste, Nicholas Pasquale.

O ajută să se ridice, după care sări în picioare în dreptul patului, și îi spuse:

– Ne vom căsători încă o dată, în catedrală.

– Da. *Maman* va insista în această privință.

– Asta e și dorința mea.

Cuvintele lui fură rostite pe un ton hotărât.

– Nicio altă legătură nu ar putea fi mai puternică chiar dacă azi m-am întrebat dacă vei

mai dori să îmi fii soție după noaptea precedentă.

– După noaptea precedentă?

Juliette atinse vena care pulsa în scobitura gâtului lui Nicholas, fascinată de „V"-ul ascuns de obicei de lavalieră.

– Nu am fost blând, nici cuviincios.

– Oh, noaptea trecută. Cred că de-abia aştept să îți fiu soție şi în zilele următoare, mai ales după noaptea trecută. Şi mai cred că ar trebui să luăm cu noi divanul turcesc în noua casă.

– Aşa va fi – spuse el, pe un ton sprințar – sau voi cumpăra unul exact la fel.

– Între timp...

O cuprinse în brațe, iar vocea lui tremură uşor atunci când îi spuse:

– Între timp, dacă nu simți că suntem căsătoriți cu adevărat, atunci...

– Atunci ce?

Privirea ei părea cât se poate de nevinovată atunci când o întâlni pe a lui.

– Am putea aştepta până când ne va fi binecuvântată uniunea.

– Sunt soția ta şi acum – spuse ea, apucându-l de guler pentru a-i aduce fața în dreptul buzelor – şi nu simt nicidecum nevoia unei binecuvântări divine pentru ca situația să devină mai acceptabilă.

Într-o minunată şi însorită zi de sâmbătă, peste vreo două săptămâni, Juliette şi Nicholas

păşiră în catedrala St. Louis în cadrul ceremoniei oficiate cu prilejul căsătoriei lor. Ea era îmbrăcată într-o rochie din brocart alb, având chipul acoperit de un văl de Alençon, cu trandafiri roz, de China, prinşi în păr. El purta o redingotă albastră, cu o vestă de brocart crem şi pantaloni gri. În spatele lor se afla doamna Armant, care venea sprijinită de braţul lui Jean Daspit, dar cu o mină zâmbitoare. Paulette îi însoţea îndeaproape, iar în urma ei venea Veveriţă, care îl ţinea de mână pe Gabriel, amândoi fiind urmaţi de restul băieţilor, toţi mândri de hainele lor noi, făcute special pentru ei la croitorul lui Nicholas, cu părul frumos pieptănat şi pudrat cu generozitate din pomada parfumată a protectorului lor. Băieţii erau urmaţi de Gavin Blackford, pe post de supraveghetor al acestora, dar şi de frate vitreg al lui Nicholas, precum şi de o mulţime de mătuşi, unchi şi verişori. Alaiul era încheiat de ceilalţi scrimeri, Rio, contele de Lérida, cu soţia sa, Celina, şi cei doi micuţi ai lor în braţe, Caid O'Neill şi Lisette, cu micul Sean François, cel mai nou membru al cercului de spadasini, Kerr Wallace din Kentucky, şi, în fine, Croquère , Pepe Llula, Gilbert Rosière şi mulţi alţii.

Nimeni nu scoase un cuvânt cât timp preotul oficie slujba, doar suspinele înăbuşite ale doamnei Armant făcându-se auzite când şi când. După aceasta, fură trase clopotele lăcaşului de cult. Fără a-şi lua ochii unul de la altul, Nicholas şi Juliette părăsiră catedrala, secondaţi de garda

de onoare a băieților, și trecură pe sub o arcadă de spade încrucișate.

În clipa aceea, flacăra uneia dintre lumânările aprinse în vechiul sfeșnic acoperit de ceară și de praf începu să joace, aruncând umbre săltărețe pe chipul Fecioarei Maria din apropiere, ce lăsau impresia că buzele acesteia se arcuiră într-un surâs, după care se înălță în aer pe suportul de ceară, strălucind mult mai puternic decât semenele ei.

Sfârșit